

Giới thiệu Chân Đế 2

Chân Đế 2 - Đang tiến hành - Tệ Bạc

Giới thiệu truyện ngôn tình li kì thú vị này:

Cổ Tước sinh ra trong một gia tộc quyền quý ở Thịnh Hoa thành, là một tiểu thiếu gia quyền cao chức trọng. Tuy trên danh nghĩa là vậy, nhưng từ nhỏ hắn đã không được hưởng loại phú quý kia, ngược lại còn bị người trong tộc ghẻ lạnh, khinh thường.

Mẫu thân của Cổ Tước là một nữ tử phạm nhân bị phụ thân hắn là đương nhiệm gia chủ Cổ gia trong lúc say xỉn bên ngoài mang về, nàng sinh hắn xong thì không lâu sau qua đời.

Cổ Tước sinh ra tuy thân thể khỏe mạnh, nhưng hoàn toàn là người thường, không có chút tư chất tu luyện, để hắn làm nông thì đảm bảo là thiên tài, nhưng để tu huyền khí thì không được.

Sinh ra trong một thế gia nhiều đời tu luyện huyền khí, Cổ Tước lập tức mất vị trí 'thiếu gia' của mình, mà cha hắn cũng không có cảm tình gì đặc biệt với mẹ con hắn, vẫn luôn làm ngơ trước việc Cổ Tước bị mấy đứa trẻ đồng lứa khinh bạc, đánh đập.

Nhưng ông trời không có tuyệt đường người, từ nhỏ hắn vẫn luôn được Cổ gia trưởng nữ, cũng là đại tỷ của hắn bảo bọc che chở. Nàng đồng thời còn là một tuyệt thế thiên tài tu luyện huyền khí, được Lam Hà tông đặt cách trở thành đệ tử nội môn mà không cần khảo hạch.

Cuối cùng Cổ Tước không muốn mãi núp sau lưng đại tỷ Cổ Dạ Tuyết của mình, nên hắn bắt đầu luyện võ thuật phổ thông, đồng thời cũng tìm được một bộ thể thuật nhập môn rèn luyện thân thể. Kết quả hắn trở nên khôi ngô cường tráng, người thường đảm bảo không phải đối thủ, nhưng tu sĩ chỉ cần vận dụng chút huyền khí liền có thể đem hắn giết mấy lần.

Đối với kết quả này, Cổ Tước là chín phần không cam lòng, một phần thỏa mãn là có chút tiến bộ, mỗi lần bị đánh không còn thê thảm như lúc nhỏ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chân Đế 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Một Cái Tên, Hai Số Phận

- Ta không cam lòng!

Trong hư không vô tận, Cổ Tước ở trước mặt một lão giả râu tóc bạc trắng gằm lên. Mà lão giả kia cũng không tỏ ra giận dữ, chỉ vuốt mặt thờ dài thườn thượt, có vẻ vô cùng bất đắc dĩ.

- Tiểu tử, ta cũng không cam lòng, nhưng nếu bây giờ ngươi chết thì linh hồn của ta nhất định bị móc ra khỏi ngọc bội, sau đó bị nhét vào trong thân thể của ngươi, cho dù ta vận dụng linh hồn lực ra ngăn cản cũng không làm gì được loại dị thuật quỷ quái này...

Lão giả vừa than thở vừa giải thích:

- Lại nói, nhập thể ngươi rồi, một cái xú danh đi bắt nạt chiếm xác tiểu bối, ta là gánh không nổi. Cho nên bản thân lão phu cũng không thêm cái thân thể này của ngươi!

- Ta... Ta không thể cứ như vậy chết đi!

Cổ Tước nghiêng răng, siết nắm tay nói ra:

- Cho là ta nhất định chết, cũng không thể giao thể xác cho ngươi được!

- Vậy ngươi muốn sao đây? Ngươi ta đều không làm gì được thứ dị thuật hỗn đản này.

Lão giả bắt lực hỏi:

- Làm sao ta biết được a!

Cổ Tước vò đầu bứt tai cắn nhai:

- Làm sao ta biết được miếng ngọc nát kia có phong ấn linh hồn Tiên Vương cổ đại chứ!

Cách đây không lâu, Cổ Tước nhặt được một miếng ngọc nát bên bờ sông. Nó chỉ tình cờ trôi dạt vào bờ chỗ hắn đang luyện võ nên tiện tay bỏ túi luôn.

Ai ngờ được đây là cổ ngọc chứa đựng linh hồn hoàn chỉnh của một vị Tiên Vương thời cổ đại.

Đến hôm nay, Cổ Tước không may chết đi thì lâm vào hoàn cảnh hiện tại. Chỉ cần hồn phách Cổ Tước rời xác, lão Tiên Vương kia lập tức bị dị thuật trong cổ ngọc đẩy vào trong cơ thể hắn.

Hai người rơi vào tình huống tiến thoái lưỡng nan. Tiên Vương không muốn trở thành một tiểu tử vô dụng, mà Cổ Tước cũng không muốn để Tiên Vương chiếm xác.

Trầm mặc hồi lâu, lão Tiên Vương bắt chuyện với Cổ Tước:

- Tiểu tử, mau kể ta nghe chuyện của ngươi.

- Chuyện của ta?

Cổ Tước chỉ mặt mình hỏi.

- Đúng vậy, chuyện đời của ngươi.

- Tại sao ta phải kể cho lão gia hòa ngươi nghe?

- Nhanh. Chúng ta không có nhiều thời gian. Bớt hỏi nhảm!

Cổ Tước không hiểu tại sao lão Tiên Vương muốn biết chuyện đời hắn, nhưng thấy lão sân si to tiếng như vậy hắn cũng sợ, đành vô lực kể lại câu chuyện từ nhỏ tới lớn của mình.

Cổ Tước sinh ra trong một gia tộc quyền quý ở Thịnh Hoa thành, là một tiểu thiếu gia quyền cao chức trọng. Tuy trên danh nghĩa là vậy, nhưng từ nhỏ hắn đã không được hưởng loại phú quý kia, ngược lại còn bị người trong tộc ghê lạnh, khinh thường.

Mẫu thân của Cổ Tước là một nữ tử phạm nhân bị phụ thân hắn là đương nhiệm gia chủ Cổ gia trong lúc say xỉn bên ngoài mang về, nàng sinh hắn xong thì không lâu sau qua đời.

Cổ Tước sinh ra tuy thân thể khỏe mạnh, nhưng hoàn toàn là người thường, không có chút tư chất tu luyện, để hắn làm nông thì đảm bảo là thiên tài, nhưng để tu huyền khí thì không được.

Sinh ra trong một thế gia nhiều đời tu luyện huyền khí, Cổ Tước lập tức mất vị trí 'thiếu gia' của mình, mà cha hắn cũng không có cảm tình gì đặc biệt với mẹ con hắn, vẫn luôn làm ngơ trước việc Cổ Tước bị mấy đứa trẻ đồng lứa khinh bạc, đánh đập.

Nhưng ông trời không có tuyệt đường người, từ nhỏ hắn vẫn luôn được Cổ gia trưởng nữ, cũng là đại tỷ của hắn bảo bọc che chở. Nàng đồng thời còn là một tuyệt thế thiên tài tu luyện huyền khí, được Lam Hà tông đặt cách trở thành đệ tử nội môn mà không cần khảo hạch.

Cuối cùng Cổ Tước không muốn mãi núp sau lưng đại tỷ Cổ Dạ Tuyết của mình, nên hắn bắt đầu luyện võ thuật phổ thông, đồng thời cũng tìm được một bộ thể thuật nhập môn rèn luyện thân thể. Kết quả hắn trở nên khôi ngô cường tráng, người thường đảm bảo không phải đối thủ, nhưng tu sĩ chỉ cần vận dụng chút huyền khí liền có thể đem hắn giết mấy lần.

Đối với kết quả này, Cổ Tước là chín phần không cam lòng, một phần thỏa mãn là có chút tiến bộ, mỗi lần bị đánh không còn thê thảm như lúc nhỏ nữa.

Đến mấy ngày gần đây, Cổ Dạ Tuyết phải ở lại tông môn không về được nên lập tức có người đến tận cửa kiếm chuyện. Sau đó không cần nói cũng biết, hắn bị mấy tên tu sĩ trẻ tuổi trong gia tộc bắt bẻ đánh đập một phen. Cổ Tước cũng không phải đất sét dễ nắn, nên hắn vùng vẫy một lúc thì đám gây mũi được một tên, rồi lại bị mấy tên khác đánh đến chết.

Tất nhiên, hắn chết rồi thì sẽ không biết được xác của mình đã bị mấy tên kia vứt xuống sông. Bọn hắn cũng không sợ gia tộc trừng phạt vì mạng của Cổ Tước không quan trọng.

- Bị kịch a...

Lão Tiên Vương hí mắt, vuốt râu khẽ nói.

- Chết thì cũng chết rồi. Hơn nữa, ta cũng đánh gãy mũi được một tên, cũng xem như không phải hoàn toàn không thể phản kháng, nếu không thì đúng là ta chết không nhắm mắt...

Cổ Tước lắc đầu, thờ dãi nói ra.

- Được rồi. Ta đã nghĩ thông suốt.

Lão Tiên Vương thần thái trịnh trọng nói ra.

Thấy lão đột nhiên nghiêm trang như vậy, Cổ Tước cũng không khỏi ngẩn ra.

- Ngươi nghĩ thông cái gì?

- Tiểu tử, ta bỏ ra vốn gốc, đặt cược hết thầy lên người ngươi.

Lão Tiên Vương vừa tay kết ấn vừa nói:

- Tương lai nhất định không được làm ta thất vọng!

- Ngươi, ngươi là muốn làm gì ta a!

Cổ Tước giật mình lui mấy bước, cách xa lão Tiên Vương ra.

- Nghe cho kỹ, ta cũng gọi là Cổ Tước, ngươi ta vậy mà cùng họ cùng tên, chỉ có điều là hai số phận hoàn toàn khác, đây xem ra cũng là ý trời, là định mệnh. Hiện tại ngươi có cho ta thể xác của ngươi ta cũng lười sống lại, nắm xương già cổ lão như ta không thuộc về thời đại này. Cho nên, bây giờ ta để ngươi luyện hóa linh hồn ta, khởi tử hồi sinh, đồng thời còn đặt được ký ức cùng tuyệt học cả đời của ta. Cả đời ta không có thu đệ tử, không có sáng lập thế lực cho riêng mình, mà ta lại không muốn công pháp, tuyệt kỹ của mình thất truyền, nên hôm nay liền đem tất cả giao lại cho ngươi. Còn bản thân ngươi có nhờ vào y bát truyền thừa của ta mà làm nên trò trống gì hay không, thì đó là chuyện của ngươi. Có điều, ngươi cảm truyền thừa của ta mà làm không nên chuyện, ta chết thành quỷ sẽ trở về cắn ch*m ngươi!

Cổ Tước ngẩn ra một lúc thì tỉnh lại, siết nắm tay, trịnh trọng nói ra:

- Nếu ngươi thật sự cho ta cơ hội, ta đảm bảo tương lai ngươi sẽ không thất vọng.

Trong lòng hắn không tin tưởng lão gia hỏa này chút nào, nhưng hiện tại hắn thật đã chết rồi, không có lựa chọn nào khác dành cho hắn, nên Cổ Tước đành phải cắn răng làm liều, thà hắn làm ra cố gắng khởi tử hồi sinh còn hơn là cứ như vậy thăng thiên, giao lại thân xác cho lão.

- Cốt khí không tệ.

Lão Tiên Vương gật đầu khen một tiếng, sau đó gọi Cổ Tước lại:

- Đến. Chúng ta bắt đầu.

Trong thế giới hư không, linh hồn Cổ Tước bước đến gần linh hồn lão Tiên Vương.

Bạn đang đọc truyện *Chân Đế 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Sống Lại

Àm!

Đại môn Cổ gia bị đập tung. Lính gác cổng còn chưa kịp hoàn hồn thì lại bị thêm một phen hồn phi phách tán. Lý do là bọn hắn nhìn thấy bóng người đang tiến vào sân trước Cổ gia.

Người này dáng dấp mảnh khảnh, đường cong uốn lượn, đôi núi chập chùng, nhan sắc đủ yêu kiều để câu hồn nam nhân cửu giới, nhưng đôi mắt nàng lúc này lại vô cùng sắc bén, ẩn ẩn có huyền quang cuồng bạo lưu chuyển trong đáy mắt sâu thẳm.

Trên thực tế, không chỉ trong đáy mắt, mà hiện tại bên ngoài, trên người nàng cũng là lộ khí trùng thiên, huyền khí màu xanh biển cuộn cuộn bộc phát, không hề nén thu liễm chút nào.

Đây là Cổ Dạ Tuyết, vị đại tỷ vẫn luôn yêu thương, bảo bọc Cổ Tước.

Đi hỏi khắp Thịnh Hoa thành, ai ai cũng sẽ miêu tả Cổ Dạ Tuyết là một nữ hài tử ôn nhu dịu dàng, là tiên nữ không nhiễm bụi trần trong trí tưởng tượng của mọi người. Nhưng hiện tại thì hoàn toàn không giống với lời miêu tả kia. Lúc này, cả Cổ gia đều là tránh xa nàng tám trăm thước, không ai dám mở miệng thở mạnh một tiếng, ngay cả mấy vị trưởng lão tu vi khó lường cũng không hiểu vì sao bản thân không dám nhìn thẳng mặt nàng, phải né đi ánh mắt kia.

Ngày thường, chuyện gì nàng cũng có thể mỉm cười bỏ qua, vì gia tộc, đồng thời cũng vì không muốn lôi kéo rắc rối đến Cổ Tước. Nhưng hiện tại thì tốt rồi, cái mấu chốt kia trong lòng nàng cuối cùng bị người trâu tợn, Cổ Dạ Tuyết là nuốt không xuống cổ lừa gạt này.

- Dạ Tuyết, có chuyện gì? Ngươi đập cửa nhà như vậy, mặt mũi Cổ gia để đâu!

Đại trưởng lão Cổ Hùng vội vã nhảy ra hỏi chuyện.

Cổ Dạ Tuyết đề nén lại, hít một hơi thật sâu, hỏi:

- Đại trưởng lão, không biết đệ đệ của ta hiện đang ở đâu?

- Ý người là tiểu tử Cổ Tước kia?

Đại trưởng lão nhướng mày hỏi lại.

- Vâng, là Cổ Tước.

- Việc này... Ta cũng không rõ. Sao người đột nhiên lại quay về gia tộc tìm hấn?

Đại trưởng lão không hiểu chuyện gì đang xảy ra, không khỏi ngơ ngác:

- Không phải là người phải bề quan chuẩn bị cho kỳ khảo hạch đệ tử thân truyền Lam Hà tông sao? Cứ như vậy bỏ về là không tốt! Danh dự của Cổ gia đều phó thác trên người người a.

- Đại trưởng lão, đối với việc này, Dạ Tuyết tự có sắp xếp, sẽ không cô phụ gia tộc nuôi nấng bồi dưỡng.

Cổ Dạ Tuyết thu liễm tức giận, khẽ nhún người cúi đầu, sau đó nói ra:

- Nhưng ta nhận được tin đệ đệ đã mất tích hai ngày không về, mà huyền khí ta để lại trên người hấn cũng hoàn toàn bị triệt mất, nên mới gấp gáp trở về.

Tin tức này là đến từ một lão nô tài rất thân cận với cả Dạ Tuyết lẫn Cổ Tước. Ngoài ra, với thực lực của nàng, nàng cũng từng để lại một chút huyền khí trên người Cổ Tước, âm thầm theo dõi bảo vệ hấn, hôm nay đạo huyền khí kia đã theo sinh mệnh của Cổ Tước trôi đi mất.

Bình thường nàng sẽ không làm quá mức, nhưng trong cơn hoảng loạn hôm nay, nàng lại vô ý mất bình tĩnh, đem đại môn Cổ gia đánh tung ra, có chút hối hận không kịp.

Đại trưởng lão không quan tâm Cổ Tước chút nào, nhưng hấn biết Dạ Tuyết nhất định sẽ lật tung Cổ gia lên nếu nàng không đạt được một câu trả lời thỏa đáng, nên hấn đành âm thầm chờ dài một cái, nói ra:

- Được rồi, người về phòng trước đi, ta cho người đi tìm hiểu một chút.

- Tạ đại trưởng lão thông cảm cho Dạ Tuyết.

Nàng cuối cùng bình tĩnh lại, trở về hình ảnh thực nữ nhu thuận. Tuy nhiên, nộ khí trên người vẫn còn rất nặng, nên người hầu đều không dám lên tiếng hỏi han gì, chỉ ngoan ngoãn dâng trà hầu hạ nàng trong im lặng.

Ngồi nhắm chén trà trong phòng, tâm trí Cổ Dạ Tuyết hiện lên một đoạn ký ức.

Trong đó có hình ảnh của một tiểu tử quật cường dù bị đánh đến máu me đầy mặt, cả người bầm tím, nhưng hấn vẫn một lần lại một lần đứng dậy, chắn ở trước người nàng. Mãi cho đến lúc một vị trưởng lão chạy đến ứng cứu, hấn mới thò ra một hơi gục ngã.

Nghĩ đến đó, Dạ Tuyết cũng không nhịn được thở dài thườn thục.

- Tiểu thư, Cổ Tước thiếu gia là người rất mạnh mẽ, sẽ không có chuyện gì đâu.

Lúc này, thiếp thân nha hoàn của nàng mới mạnh dạn lên tiếng an ủi.

- Mong là vậy... Bằng không...

Dạ Tuyết chỉ nhẹ nhàng nói mấy chữ, nhưng nha hoàn kia cảm nhận được độ nặng của mấy chữ này nên lập tức im lặng, không dám hó hé thêm tiếng nào nữa, địa vị như nàng căn bản không có gan chen miệng vào loại chuyện cỡ này. Nàng biết rất rõ Cổ Tước có phân lượng như thế nào trong lòng tiểu thư nhà nàng.

Một lúc sau, đại trưởng lão lại đến tìm Dạ Tuyết.

- Đại trưởng lão, không biết tình hình đệ đệ ta thế nào?

Cổ Dạ Tuyết dùng giọng điệu bình tĩnh nhất hỏi.

- Cái này...

Sắc mặt đại trưởng lão tối sầm, do dự không nói được.

Thấy vậy, ánh mắt Dạ Tuyết dần trở nên băng lãnh, nàng mờ mờ đoán ra độ nghiêm trọng của sự tình lần này, xem ra đệ đệ bảo bối của nàng không chỉ

là bị đánh bình thường.

- Theo ta.

Cuối cùng đại trưởng lão khó khăn lắm mới nói ra một câu.

Cổ Dạ Tuyết đi theo đại trưởng lão đến hậu viên Cổ gia thì tìm nàng rút cái bịch.

Giữa sân, một cỗ thi thể tái nhợt không còn chút sinh mệnh, toàn thân ướt sũng đang nằm im bất động. Từ y phục đến diện mạo đều là đệ đệ nàng, không phải nhầm lẫn với người khác.

Dạ Tuyết đến bên Cổ Tước, quỳ xuống bên cạnh hắn, nhẹ giọng hỏi:

- Đại trưởng lão, không biết... đây là “kiệt tác” của ai?

Nàng gần hai chữ “kiệt tác” khiến ngay cả đại trưởng lão nghe vào cũng cảm thấy như là tiên nhân chi diệt ngôn, vừa ra khỏi miệng là thiên địa băng diệt, cửu giới lị tàn.

- Dẫn người vào.

Đại trưởng lão vừa ra lệnh, bốn thanh niên bị đệ tử Cổ gia dẫn vào. Đau ở chỗ là bốn thanh niên này cũng mặc trang phục Cổ gia. Hiện tại sắc mặt bọn hắn không khác gì tội đồ sắp bị trảm đầu. Bọn hắn căn bản không nghĩ là sẽ bị truy ra, vì ở Thịnh Hoa thành có biết bao nhiêu người từng đánh đập, hành hạ qua Cổ Tước, số lượng nghi phạm thật sự là rất nhiều.

- Máy đưa này liền để bọn chúng đi lên núi lao động trừng phạt đi.

Đại trưởng lão thở dài nói ra. Đệ tử chính tông Cổ gia bị đưa đi làm lao động trên núi đã là rất nhẹ nhõm rồi, nên hắn căn bản không có nghĩ tới loại trừng phạt nào nặng hơn nữa.

- Lên núi lao động?

Thế nhưng giọng nói lạnh lùng của Cổ Dạ Tuyết liền khiến hắn thấy không ổn.

- Đại trưởng lão, có câu “nợ máu trả bằng máu” a...

Bịch, bịch!

Bốn thiếu niên bị ánh mắt của nàng dọa té ngã.

- Dạ Tuyết!

Đại trưởng lão nghiêm giọng nói:

- Không nên vì một phế tài mà làm quá mức!

- Quá mức? Đệ tử đồng môn tàn sát lẫn nhau thì không là quá mức sao?

Đại trưởng lão trầm mặc không nói. Tuy hắn không ưa gì Cổ Tước, nhưng nếu chuyện này truyền ra ngoài, Cổ gia sẽ bị dị nghị, đánh giá cách dạy đệ tử, để cho chúng giết nhau.

- Khắc, khắc, khắc!

Đúng lúc này, đột nhiên Cổ Tước ho khan dữ dội, ới ra một đồng nước sông.

- Ta mắng con mẹ nó!

Trong lúc ho khan, hắn yếu ớt chửi bậy mấy tiếng. Cái quá trình luyện hóa, dung hợp linh hồn kia đúng là địa ngục, vô cùng khó thừa nhận, bây giờ cho hắn tiền hắn cũng không muốn lại một lần nữa ném qua cái tư vị khó chịu sâu thẳm từ trong linh hồn kia.

- Đệ đệ! Đệ đệ! Ngươi còn sống!

Bầu không khí nặng trĩu bỗng chốc bị đánh tan. Dạ Tuyết hoàn toàn lơ đại trưởng lão, quay sang nâng Cổ Tước lên, ôm hắn vào lòng, đồng thời truyền một tia huyền khí vào người hắn, giúp hắn hồi phục chút sinh lực. Bất giác, nước mắt đã ướt đầm hai má nàng.

Cổ Tước cười khan một tiếng, dựng trò vui nói nhảm:

- Ha ha, đệ đệ ngươi là mạng con gián... trời cũng không thu thập được ta...

- Tiểu thư thú! Chỉ giới nói nhảm! Ta mặc kệ ngươi!

Cổ Dạ Tuyết tức giận mắng hấn một cái, nhóm người định bỏ đi.

- Ấy ăy, tỷ tỷ đại nhân a... Là ta nói sai, người đừng giận, đừng giận...

Cổ Tuyết hiện tại một ngón tay cũng nhấc lên không nổi, nhưng cái miệng lại vô cùng hoạt bát năng động, để cho Dạ Tuyết vừa giận vừa có chút buồn cười lại cười không nổi.

Lúc này coi như đại trưởng lão không vừa mắt Cổ Tuyết cũng phải kinh hãi, may mắn không có vì hấn mà đệ tử số một cùng gia tộc trở mặt. Tuy hấn có chút ngờ vực làm sao một cái xác đột nhiên sống lại, nhưng nghĩ đến Dạ Tuyết, hấn hoàn toàn đem chuyện này vứt sang một bên. Chỉ cần Cổ Dạ Tuyết lấy lại được đệ đệ bảo bối của nàng thì chuyện gì cũng dễ thương lượng.

Bạn đang đọc truyện *Chân Đế 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Khai Huyền Dược Thủy

Bên trong thức hải, Cổ Tuyết đứng trước một thiếu niên. Trái với bộ dạng ăn mặc hoàng đế của bản thân, hấn thấy thiếu niên này quần áo rách rưới, mặt mũi lấm lem, so với ăn mày không khác bao nhiêu. Thế nhưng ánh mắt hấn lại hàm chứa vô tận ý chí kiên cường, tựa như hấn đã quyết định một đời này tất thành tựu bậc đế vương.

- Lão đầu, không ngờ ngươi cũng có bộ dạng này.

Cổ Tuyết phì cười nói ra.

- Thời đại của ta ngoài khó khăn ra vẫn là khó khăn, nhưng ta chưa bao giờ từ bỏ.

Thiếu niên rách rưới kiên định đáp.

Cổ Tuyết trầm lặng một lúc thì lên tiếng hỏi:

- Làm sao ngươi vẫn còn ở đây?

- Ta đã không còn ở trên đời.

Thiếu niên rách rưới lại đáp:

- Trước mặt ngươi chỉ là một mớ chấp niệm cùng hồi ức diễn hóa mà ra.

- Vậy... Ta đã trở thành ngươi hay ngươi đã trở thành ta?

Cổ Tuyết không khỏi hỏi.

- “Chúng ta” đã trở thành “Cổ Tuyết.”

Thiếu niên rách rưới lắc đầu, trả lời:

- Khai Thế Tiên Vương Cổ Tuyết không còn, phế vật Cổ Tuyết cũng không còn. Bây giờ chỉ có “Cổ Tuyết,” và chỉ đơn giản là “Cổ Tuyết.” Ngươi không nên tự chuốc lấy khủng hoảng tâm lý.

- Ta minh bạch.

Cổ Tuyết mỉm cười gật đầu.

Đúng lúc này, hấn tỉnh dậy. Nhìn sang bên giường thì thấy Cổ Dạ Tuyết ngồi sát bên, đang chăm chú đọc sách, hấn đọc lên mấy dòng thì biết đây là sách giảng đạo tu luyện huyền khí.

Hôm qua hấn khỏi tử hồi sinh được một lúc thì lại ngất đi, dọa nàng sợ thót tim, nhưng rất nhanh nàng liền nhận ra hấn chỉ là thiếu sinh lực nên tạm thời ngủ thiếp đi, nên mang hấn về phòng rồi cho hấn ăn đan dược trị thương, hồi phục sức sống. Cả đêm nàng không ngủ, một mực ngồi canh chừng hấn, căn bản là không cho phép người hầu làm thay.

Dạ Tuyết thấy đệ đệ bảo bối mở mắt đọc lên sách của mình thì nở nụ cười thanh thản, lập tức đem bát cháo lại đút cho hấn ăn.

- Tỉnh rồi thì ăn chút gì cho mau khỏe.

Cổ Tước hơi xấu hổ, nhưng toàn thân hắn không có chút khí lực, nên đành phải nằm đó để tỷ tỷ đút ăn từng muỗng. Nghỉ đi nghỉ lại, hắn thấy đây chẳng có gì phải xấu hổ, được mỹ nữ đại tỷ chăm sóc như vậy, coi như là hắn mới từ quỷ môn quan trở về cũng không cảm thấy buồn bực.

- Tỷ tỷ, phòng tỷ thật thơm a...

Cổ Tước nhìn không được bình luận một câu.

- Xú đệ đệ, không được đùa bốn tỷ tỷ!

Dạ Tuyết nhéo mũi hắn một cái, khề мэng.

Cổ Tước không hỏi lỗi chút nào, nhe răng cười hi hi.

Dạ Tuyết hừ lạnh một tiếng, xoay người lại nói:

- Không thêm lo cho ngươi nữa!

- Ai nha, tỷ tỷ xinh đẹp cửu giới vô song của ta, ta chỉ là đùa vui một chút, là đùa vui một chút thôi a...

- Ngươi bớt nịnh nọt!

Dạ Tuyết hung hăng trừng hắn một cái, nhưng trong bụng rất ư là vui vẻ.

Chỉ có những lúc ở cùng Cổ Dạ Tuyết, hắn mới có thể cột nhả đùa giỡn được như thế. Ngày thường hắn vẫn một mực là bộ mặt hậm hực, ngoài luyện võ ra thì luyện thể, ai cũng không dám đến gần bắt chuyện.

Hắn cường tráng như vậy, nhưng không ngưng tụ huyền khí được, căn bản sức chống cự đối với tu sĩ là bằng không, vô phương chịu đựng tấn công chứa huyền lực.

Hai tỷ đệ cười giỡn một lúc thì Cổ Dạ Tuyết ôn nhu hỏi:

- Lúc bọn người đại trưởng lão mang đệ về, đệ đã sớm... nhưng...

- Tỷ tỷ.

- Hừm?

- Tỷ có tin vào tiên nhân báo mộng không?

Cổ Tước ánh mắt xa xăm hỏi. Dương Quá tử chiến Trương Vô Kỵ ai sẽ chiến thắng - Có thể bạn chưa biết 4.2M views Entertainment- Ý đệ là...

- Lúc ở dưới sông, ta chính là gặp chuyện như vậy, sau đó thì thấy mình sống lại.

Cổ Tước vô lực quay sang nhìn Dạ Tuyết, vẻ mặt biểu hiện ý tứ: tỷ không nhất thiết phải tin đệ, vì ngay cả bản thân đệ cũng thấy chuyện xảy ra như một giấc mộng hy hữu.

Dạ Tuyết nhìn hắn thật lâu, ôn nhu nói ra:

- Ta tin đệ.

Nàng nở nụ cười hoa như trăng thẹn, khuynh đảo ức vạn chúng sinh.

- Thật ra... Thật ra ta...

Cổ Tước ngập ngừng không thôi, vô cùng khó khăn nói ra:

- Thật ra ta còn được báo mộng cách cải tạo thân thể, có thể trở thành tu sĩ, nhưng...

- Nhưng? Nhưng như thế nào? Đệ mau nói hết ra!

Dạ Tuyết kích động siết bàn tay Cổ Tước, dồn dập hỏi. Chỉ cần có thể giúp đệ đệ bảo bối của nàng tu luyện, nàng nhất định không tiếc bất cứ giá nào ủng hộ hắn.

- Nhưng đòi hỏi tài liệu luyện được đắt đỏ...

Cổ Tước cười khở khai ra. Hắn biết rõ chuyện tiền bạc rất dễ tạo nên xích mích, dễ mất lòng người, nên hắn là thật tâm khó xử, chứ không phải đang diễn màn kịch che đậy sự thật về linh hồn Khai Thế Tiên Vương. Tỷ hắn đúng là rất giàu, nhưng hắn cũng rất bất đắc dĩ.

- Thì ra chỉ là tài liệu luyện dược...

Dạ Tuyết thở ra một hơi như trút được gánh nặng, nói ra:

- Đệ làm ta còn tưởng là kỳ trân dị vật gì ghê gớm lắm. Đệ nói đi, cần dược liệu gì? Tỷ tỷ đều mua hết về cho đệ! Chỉ cần đệ trở thành tu sĩ, liền có chút thực lực phòng thân, cái này cũng dễ cho tỷ yên tâm.

Mặt Cổ Tước cứng ngắc một cái, thở dài nói ra:

- Mấy năm qua đệ tỷ phải lo lắng rồi. Về sau tỷ không cần phải...

Hắn chưa nói hết câu Dạ Tuyết đã hốt hoảng đánh gãy lời hắn:

- Không, không, ta không phải là ý này, thật sự là không phải. Ý ta là, là, là...

Thấy nàng lắp bắp nói không thành lời như vậy, Cổ Tước không nhịn được phì cười, vỗ vỗ mu bàn tay ngọc ngà thon thả của nàng, an ủi:

- Được rồi, ý tứ của tỷ ra sao, ta còn không rõ ràng sao? Đừng hoảng hốt như vậy.

Sau khi luyện hóa linh hồn Khai Thế Tiên Vương, kinh nghiệm sống của Cổ Tước trở nên phong phú hơn không ít. Bên cạnh đó, kiến thức về tu đạo của hắn cũng được mở rộng.

Khai Thế Tiên Vương, vốn dĩ được xưng tụng như vậy là vì cuộc đời hắn khai sáng không biết bao nhiêu đạo lộ, không biết bao nhiêu loại tuyệt học, bao hàm dược đạo, y đạo, võ đạo, văn vân. Tất nhiên, hắn không phải người duy nhất góp phần vào công cuộc khai sáng trí thức tu sĩ sau thời đại Hoang Mãng, nhưng công lao của hắn chiếm một phần rất to lớn, chỉ tiếc cả đời hắn cô độc, ngoài nghiên cứu ra chỉ biết tu luyện huyền khí, không có đạo侶, không có đồ đệ.

Không ai rõ ràng hắn sống qua bao nhiêu thời đại, bao nhiêu thế hệ, nhưng số tuổi của hắn chắc chắn không dưới một vạn, đây là một cường giả cảnh giới Tiên Vương chân chính.

Cổ Tước đem danh sách dược liệu mà hắn cần nói cho Dạ Tuyết, sau đó hai người hàn huyên một lát thì hắn lại ngủ thiếp đi, chết đi sống lại quả thật là rất tiêu hao sinh mệnh chỉ lực.

Trong nháy mắt mấy ngày trôi qua, Dạ Tuyết mang về một hộp lớn tài liệu luyện dược, tất cả đều là xuất ra từ tiền túi của nàng, không có phần nào vay mượn, nhờ vả gia tộc. Hai người bọn họ biết rõ Cổ gia sẽ không vì một phế tài mà chịu hao tổn, ngay cả Dạ Tuyết cũng không xin được.

Rất may tất cả đều chỉ là dược thảo nhất, nhị biến, xem như không quá mắc tiền.

- Tỷ tỷ tu luyện công pháp Băng hệ, không có cách nào luyện dược được, chúng ta có cần mời luyện dược sư đến không?

Dạ Tuyết nhìn đồng tài liệu luyện dược, không khỏi hỏi.

- Không cần đâu.

Cổ Tước nằm trên giường lắc đầu nói ra:

- Chỉ cần tỷ theo hướng dẫn của ta cẩn thận đun thành dược thủy, sau đó giúp ta trong lúc tắm dược thủy hấp thu dược lực thì không cần mời luyện dược sư.

Loại phối phương dược thủy này từ lâu đã thất truyền, tông phái truyền thừa có cường đại cũng không nhất định có được, trừ khi đó là dạng truyền thừa dược đạo cao thâm.

- Được. Ta cần phải làm gì?

Dưới sự hướng dẫn của Cổ Tước, Dạ Tuyết cẩn thận dùng lò lửa thông thường đun từng loại dược thảo. Lượng nước, nhiệt độ, thời điểm giảm lửa, văn vân, đều là dưới sự chủ trì của Cổ Tước. Nếu không có lịch duyệt cùng kiến thức uyên bác của Khai Thế Tiên Vương, chuyện này đối với Cổ Tước là hoàn toàn bất khả thi, có cho hắn học thuộc lòng phối phương thì ánh mắt của hắn cũng sẽ thiếu kinh nghiệm dược đạo.

Cuối cùng, Cổ Tước hướng dẫn Dạ Tuyết trộn các loại dược thủy lại với nhau theo thứ tự nhất định, ngoài ra còn phải duy trì ngọn lửa ở các mức nhiệt độ khác nhau tại những thời điểm khác nhau để tránh cho dược lực bị trung hòa lẫn nhau.

Nhờ có sự khéo léo cùng tinh tế của Dạ Tuyết mà hết thấy đều là nước chảy mây trôi.

Đến xế chiều, hai người cuối cùng cũng nấu xong một bồn Khai Huyền dược thủy.

Chương 4: Thông Kinh Mạch, Ngưng Huyền Khí

Tại Thánh Huyền Giới, tu sĩ tu luyện huyền khí có phân chia phẩm cấp nghiêm ngặt, tổng cộng có 7 cảnh giới: Nhập Tu, Huyền Giả, Huyền Sư, Huyền Vương, Huyền Hoàng, Huyền Tôn, Tiên Huyền. Còn cảnh giới Thần Huyền cùng Đế Huyền vốn chỉ là giả thiết trong truyền thuyết, ngàn vạn năm nay, tu sĩ ở Thánh Huyền Giới không rõ có bao nhiêu người chạm đến được.

Tại cảnh giới Nhập Tu, tu sĩ phải vượt qua ba giai đoạn: Luyện Nhục, Luyện Cốt, Luyện Thần.

Cổ Tước đã hoàn toàn chinh phục Luyện Nhục và Luyện Cốt thông qua thể thuật. Vốn dĩ hắn không có cách nào Luyện Thần, nhưng nhờ luyện hóa hấp thu linh hồn Khai Thế Tiên Vương, giai đoạn này đối với hắn mà nói, hoàn toàn không thành vấn đề, trong vòng mấy ngày ngắn ngủi trước khi Dạ Tuyết đem được liệu đến, hắn đã triệt để tu luyện xong.

Tiếp theo, hắn cần phải ở dưới sự giúp đỡ của Dạ Tuyết tiến vào cảnh giới Huyền Giả.

Một khi hắn thành tựu Huyền Giả, hắn sẽ cần phải vượt qua hai giai đoạn mới có thể trở thành Huyền Sư: Mở Đan Điền, Ngưng Tinh Ván.

Tu sĩ bình thường sau khi hoàn thành giai đoạn Luyện Thần liền có thể cảm ứng, câu thông thiên địa, ngưng ra huyền khí trong kinh mạch, sau đó thông qua công pháp thích hợp khai mở thể giới đan điền, khiến nó mở rộng đến mức độ nhất định rồi tạo Tinh Ván.

Nhưng đối với Cổ Tước, cho dù hắn có tinh thần lực cường đại của Khai Thế Tiên Vương, thể xác của hắn là hoàn toàn không thể mở đan điền. Coi như là hắn có thể cảm ứng thiên địa tinh khí đến thuần thực, cũng không thể đem nó dẫn vào cơ thể được.

Vì vậy, hắn phải nương nhờ được lực trong Khai Huyền được thủy, mạnh mẽ ép thông kinh mạch, sau đó nhồi nhét thiên địa tinh khí vào đan điền còn đang đóng chặt kia.

- Được rồi, bắt đầu đi.

Cổ Tước ngâm mình trong bồn được thủy, Dạ Tuyết thì ở phía sau đặt hai tay lên vai hắn, chuẩn bị vì hắn mà dẫn được lực ép vào trong kinh mạch của hắn. Đây là quá trình đau đớn thống khổ không giấy bút nào diễn tả được, nhưng Cổ Tước có đủ quyết tâm.

- Cái này... Khó quá!

Vừa mới bắt đầu, Dạ Tuyết liền gặp trở ngại. Nàng trong vô thức không nỡ làm đau Cổ Tước, nên không có cách nào đẩy được lực vào trong kinh mạch của hắn được.

- Tỷ tỷ, cần phải bạo tay một chút... Vì tương lai của ta!

Cổ Tước nói câu này nghe có vẻ ích kỷ, nhưng hắn là mang trên người sứ mệnh cùng phó thác của Khai Thế Tiên Vương, hắn đã hứa hẹn sẽ chinh phục đỉnh phong, vì bản thân lẫn vì uy danh của lão Tiên Vương. Hắn không thể ở thời điểm mấu chốt này ngại miệng!

Cổ Dạ Tuyết, nghiêng răng một cái, hít thật sâu, sau đó mạnh bạo nện được lực trong được thủy vào cánh cửa dẫn vào kinh mạch Cổ Tước đang khép chặt.

- Phá cho ta!

Dạ Tuyết quát lên một tiếng, thúc đẩy huyền lực đến cực điểm. Nàng hiện tại đã là một Huyền Sư đỉnh phong, mà lại lấy toàn bộ lực lượng chèn ép một người phạm chỉ mới hoàn thành Luyện Thần, lập tức khiến cho Cổ Tước trợn mắt cắn răng, đau đớn như hũy cốt phân thân.

Ừnh!

Dạ Tuyết đã thông lối vào kinh mạch, lúc này trên da thịt Cổ Tước đã đầm máu. Nhưng được lực của Khai Huyền được thủy lại nhanh chóng tiến sâu vào trong cơ thể hắn, khiến hắn mấy phần dễ chịu hơn, cũng từ đó đã thông một bộ phận trong hệ thống kinh mạch toàn thân.

Hắn chưa hưởng thụ được mấy giây thì được lực đ-ng đầu vào một loạt huyết đạo bị tắc nghẽn trong người, hắn không khỏi gầm lên một tiếng đau đớn.

- Aaaa! Vào cho ta!

Nhưng hắn không từ bỏ, siết chặt nắm tay, nương theo Dạ Tuyết dẫn được lực đánh vào các điểm bị nghẽn kia. Thấy một màn này, Dạ Tuyết coi như là nước mắt đầy mặt cũng không dám khóc thành tiếng, nàng không thể để hắn bị dao động tâm lý trong giai đoạn mấu chốt này.

Àm! Âm! Âm!

Được lực cường đại của Khai Huyền được thủy liên tục xuyên phá hơn chục cái huyết bị đóng kín của Cổ Tước. Đây cũng là nhờ Dạ Tuyết làm tốt chuẩn bị, pha chế đúng thành phần, đúng tỷ lệ, đúng nhiệt độ, nếu không được lực sẽ không phát huy mạnh mẽ được như vậy.

Cổ Tước vốn đã khô ngo cường tráng, hiện tại bắp thịt khắp người lại càng nổi cộm lên, gân cùng mạch máu đều muốn bung ra ngoài, thoát nhìn vô cùng dọa người, nhưng ánh mắt hắn vẫn kiên định, vẫn đủ quyết tâm vượt qua, nếu không có khóa đạo tâm vững như cột trời của Khai Thế Tiên Vương, hắn đã sớm ngã xiu, từ đó cũng sẽ khiến toàn bộ quá trình đi toi.

Tuy là Dạ Tuyết khê thút thít không ngừng, nhưng nàng cũng không có nhẹ tay đi tí nào, vẫn y nguyên duy trì lực lượng chèn ép, quyết tâm thông suốt kinh mạch cho đệ đệ mình.00:00 / 00:00Cuối cùng, một tiếng găm thét chấn động cả Cổ gia vang lên, cả người Cổ Tước gục xuống.

- Tước! Đệ làm sao a? Đừng dọa tỷ! Mau tỉnh lại a!

Cổ Dạ Tuyết hốt hoảng tìm muốn rút ra ngoài, nhưng lúc kiểm tra nhịp tim của Cổ Tước thì thở phào nhẹ nhõm, thì ra hắn chỉ tạm thời ngã đi sau cơn đau điên cuồng.

- Tiểu thư! Người xảy ra chuyện gì?!

Lúc này, cửa phòng bật mở, một vị chấp sự thở hồng hển nhảy vào, hắn vừa nhìn thấy Dạ Tuyết ôm Cổ Tước nằm trong một bồn máu đỏ rực thì hét lên một tiếng suýt ngất xiu.

Nhưng hắn còn chưa kịp hoàn hồn thì thấy Cổ Tước giơ tay trái lên.

Ừ ừ... Một đoàn khói trắng tinh khiết ngưng tụ trong lòng bàn tay của hắn.

Vị chấp sự kia giật mình, hú lên quái dị:

- Cổ Tước thiếu gia, người, người, người ngưng tụ ra huyền khí!

- Chúc mừng đệ! Cuối cùng thành công!

Dạ Tuyết cũng khó ngăn nổi hoan hỉ, lệ tràn bờ mi chúc mừng hắn.

Lúc này Cổ Tước cũng rất muốn làm ra vẻ nam nhi đại trượng phu, nhưng xót ở chỗ hắn toàn thân vô lực, hoàn toàn không có chút năng lượng để ăn mừng, chỉ đành nặn ra nụ cười.

Trong một đêm này, sự kiện siêu cấp phé vật ngưng ra huyền khí nhanh chóng lan truyền khắp Cổ gia. Có người thăm mừng cho Cổ Tước, cũng có người không vui hừ lạnh, nhưng phần lớn là rơi vào trầm tư, ngờ ngác thật lâu không biết nên vì hắn vui hay buồn. Nhưng nói chung cũng có nhiều người không tin mà phớt lờ tin tức này. Tóm lại là, đối với chuyện này, trên dưới Cổ gia đều có cảm xúc rất phức tạp, không ai giống ai.

Tắm rửa xong, Cổ Tước định về phòng mình nghỉ ngơi, nhưng Dạ Tuyết căn bản là vẫn rất lo lắng nên không cho hắn đi, bắt hắn ngủ lại phòng nàng thêm vài ngày nữa. Lấy tu vi của nàng, không ngủ mấy đêm cũng không thành vấn đề. Lại nói, cho dù nàng có ngủ cùng giường với hắn cũng chẳng sao, dù gì cũng là người một nhà, cả hai lại từ nhỏ đã rất thân thiết.

Cổ Tước không nề để tỷ tỷ ngủ ngồi trên ghế, nhưng hắn hiện tại là bệnh nhân, không có chút lực phản kháng nào, nên hắn cũng không chống đối nàng được, đành thuận theo ý nàng.

Mấy ngày tiếp theo, trên dưới Cổ gia không có động tĩnh gì, còn Cổ Tước thì vẫn ở lại phòng của Dạ Tuyết an tâm tĩnh dưỡng. Ngoài ra còn được tỷ tỷ hắn cho đan dược chất lượng cao để hồi phục thương tổn trong quá trình thông mạch, phải nói là cuộc sống như một vị hoàng giả.

Không được bao lâu thì Dạ Tuyết không nán lại được nữa, bắt buộc phải trở về tông môn chuẩn bị cho kỳ khảo hạch quan trọng mấy năm một lần. Cổ Tước cũng đã khôi phục được tám, chín phần sinh lực nên hắn muốn bắt đầu tu luyện công pháp sở học của Khai Thế Tiên Vương.

Tất nhiên, trước khi đi, Dạ Tuyết không hề quên để lại một đạo huyền khí trên người Cổ Tước. Bản thân hắn cũng không có gì phản đối, ngược lại còn rất vui vẻ ủng hộ.

- Tước, đầu năm sau là thời hạn Lam Hà tông ba năm một lần mở sơn môn thu nhận đệ tử mới. Nếu ta trở thành đệ tử thân truyền, sẽ tranh thủ cho đệ một chút.

Dạ Tuyết đến cùng vẫn không yên tâm để Cổ Tước lại ở Cổ gia, nàng là muốn đem hắn vào Lam Hà tông, để hắn ở gần nàng thì mới an lòng được. Nhưng trước hết, nàng phải trở thành đệ tử thân truyền, khi đó tiếng nói của nàng sẽ có phân lượng hơn, cũng dễ xin xỏ hơn.

- Tỷ đừng lo cho ta. Cho dù là đi công chánh thông qua khảo hạch thì ta cũng vào Lam Hà tông được, không nhất thiết cần phải đạt được đặt cách đi công sau.

Cổ Tước rất là tự tin nói ra khiến Dạ Tuyết trong bất giác cảm thấy an tâm.

- Được rồi, ở nhà nhớ chăm chỉ tu luyện, tỷ tỷ đi trước.

Hai người tranh thủ mấy câu từ biệt trước khi Dạ Tuyết cười một khối huyền băng phi hành về phía Lam Hà tông, tốc độ vô cùng khủng khiếp. Tu vi Huyền Sư của nàng còn chưa bay lượn được, nhưng nàng tu luyện công pháp phẩm cấp tương đối cao, có thể ngưng kết một tầng huyền băng, sau đó dùng lượng lớn huyền lực di chuyển nó vượt không.

Cổ Tước cũng xoay người trở về căn biệt viện nho nhỏ của mình đóng cửa bế quan.

Bạn đang đọc truyện *Chân Đế 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Tự Thoại

Cửu Thiên Quyết, công pháp do Khai Thế Tiên Vương tự tay sáng tạo, đã từng một thời theo hấn oanh động Thánh Huyền Giới, nay được Cổ Tước tân thời mang ra tái tu luyện.

Chân quyết hấn đã thuộc nằm lòng, về giải nghĩa cũng không có ai hiểu Cửu Thiên Quyết hơn hấn, nên Cổ Tước vừa bắt đầu tu luyện liền là nước chảy mây trôi, tạm thời sẽ không gặp phải bình cảnh quá nghiêm trọng, chỉ cần hấn không gấp gáp, chuyên tâm ân cần tu luyện.

Cửu Thiên Quyết vừa vận chuyển, cảnh giới Nhất Thiên mở ra, đem Thiên khí cùng Địa khí dung hợp, thanh lọc, hình thành một loại nội lực huyền bí gọi là huyền khí. Huyền khí sau đó bị Cổ Tước hấp thu, dẫn đi vào kinh mạch, sau một hồi tẩy rửa kinh mạch đến bóng loáng, huyền khí được đem đi chứa trong không gian đan điền mới mở cách đây không lâu của hấn.

Thế giới đan điền của hấn hiện tại vẫn là hư vô mờ mịt, ngoài chút ánh sáng mờ nhạt phát ra từ số ít huyền khí ra thì không có gì khác. Hơn nữa, kích cỡ không gian đan điền của hấn hiện tại quá nhỏ, nếu gấp gáp ngưng tinh vân sẽ gây ảnh hưởng to lớn tới tiền đồ tu luyện cả đời.

Vì vậy, Cổ Tước chỉ bình tĩnh ngồi nhập định trên giường, thông qua Cửu Thiên Quyết hút lấy thiên địa chi khí, ngưng ra huyền khí, bồi bổ đan điền để nó chậm rãi mở rộng.

Hiện tại sức tấn công của Cổ Tước đã có thể đã thương phần lớn tu sĩ mới nhập môn. Hấn tinh thông thể thuật cũng võ thuật, bây giờ lại kết hợp với huyền lực, mỗi cái đâm cái đá đều là chứa đựng sức công phá vượt xa giới hạn mà phẩm nhân có thể đạt được.

Đây là chưa kể đến kho tàng huyền kỹ võ kỹ vô cùng vô tận trong não hấn, lão Khai Thế Tiên Vương năm xưa quả thật là giàu nứt đố đổ vách, công pháp bí thuật đối với hấn như rau cải chứa đầy nhà, chỉ ngại nhiều chứ không ngại ít. Hiện tại lão đã dung hợp với thiếu niên phế vật nên những công pháp võ kỹ này cũng đều rơi vào tay hấn cả.

Trong vòng hai tháng tiếp theo, Cổ Tước ngoài ngày ăn ba bữa, tám hai bận ra thì y nguyên là ngồi lì trên giường tu luyện Cửu Thiên Quyết. Bây giờ không gian đan điền của hấn đã mở rộng gấp ba lần lúc hấn mới trở thành Huyền Giả, số lượng huyền khí hấn có thể chứa đựng có thể nói là đã vượt qua tu sĩ đồng cấp bình thường.

Tuy hấn có thể lập tức ngưng ra tinh vân mà không ảnh hưởng căn cơ, nhưng Cổ Tước biết hấn có khả năng nở rộng không gian đan điền hơn nữa, cái này không tính là quá nhiều, nhưng chỉ cần nhiều hơn tu sĩ đồng cấp thì hấn sẽ có được sức chiến đấu cao hơn bọn họ.

Về phần Cổ gia thì không có ai lại đến quấy rầy hấn, một phần là vì hấn không có chút phản lực nào, một phần nữa là vì Cổ Dạ Tuyết. Không lâu nữa sẽ có kết quả khảo hạch đệ tử thân truyền, nếu nàng thật bá một vị trưởng lão làm sư tôn, thì sau lưng nàng sẽ có chỗ dựa là thành phần nòng cốt trong Lam Hà tông, tới lúc đó nàng vì Cổ Tước nổi trận lôi đình lật tung Cổ gia lên thì ngay cả đám nguyên lão tròn trong quan tài đường thợ cũng phải suy nghĩ thật kỹ trước khi ra tay chống đối.

Có lời đồn đãi nói rằng sâu bên trong Lam Hà tông tồn tại một vị cường giả Huyền Hoàng, về phần chương môn nhân cùng chúng trưởng lão đều là Huyền Vương.

Từ đó có thể thấy, lấy niên kỷ của Cổ Dạ Tuyết mà suy ra, tu vi Huyền Sư đỉnh phong của nàng chứng tỏ thiên phú nàng tuyệt thế vô song. Huyền Sư đỉnh phong mười tám tuổi, phóng mắt toàn bộ Thánh Huyền Giới, chỉ sợ truyền nhân của nhưng siêu cấp truyền thừa cổ xưa mới có thể đi ra thiên tài như vậy. Có thể hiểu lý do địa vị của nàng ở Cổ gia là vô cùng cao.

Hết hai tháng bế quan này, Cổ Tước vừa đặt chân ra khỏi phòng định đi mua tài liệu luyện dược thì được lão nô thân cận báo tin Cổ Dạ Tuyết trở thành đệ tử thân truyền, đồng thời nàng cũng tranh thủ được cho hấn một cái danh ngạch đệ tử ngoại môn, cho dù gia tộc có không đồng ý để hấn đi cùng đệ tử đồng lứa đi đăng ký khảo hạch thì hấn cũng đã trở thành đệ tử Lam Hà tông rồi, không cho hấn đi tức là đối địch, cản trở đệ tử của bọn họ.

Dạ Tuyết cũng có dặn hấn chuẩn bị đầu năm sau đi báii nhập Lam Hà tông cùng với đám đệ tử trẻ tuổi ưu tú được Cổ gia tuyển chọn, phải đi Lam Hà thành đăng ký khảo hạch.

Ngoài ra, nàng còn gửi cho hấn rất nhiều tiền bỏ túi, quả thật là chọn thời gian rất vừa khóp.

Tất nhiên đây chỉ là trùng hợp, nhưng Cổ Tước cũng không khỏi cảm động, cảm kích vị mỹ nữ đại tỷ này của mình. Hắn thầm thì tương lai phải đáp lại ân tình, chăm sóc nàng thật tốt. 00:00 / 00:00 Nhưng đến lúc hắn tưởng tượng cảnh tỷ tỷ rồi cũng sẽ có ngày xuất giá tòng phu, hắn không khỏi hừ lạnh một tiếng, híp mắt vuốt cằm, suy nghĩ sâu xa:

- Muốn cưới tỷ tỷ của ta? Khả khả, bước qua xác ta trước a...

Thế là hắn lại có thêm một động lực để tu luyện chăm chỉ hơn. Chỉ cần hắn đặt chân vào cảnh giới Huyền Tôn thì kẻ nào dám ga găng lừa tình tỷ tỷ hắn đây? Đến lúc đó, hắn tự tin có đầy đủ thủ đoạn chém giết cả Tiên Vương, huống hồ mấy cái Huyền Tôn cùng đẳng cấp.

Nghĩ đến đây, lòng hắn không khỏi chùng xuống một chút.

Đoạn tình cảm này của hắn hàm chứa những điều sai trái, Dạ Tuyết vẫn y nguyên là tỷ tỷ cùng cha khác mẹ với hắn, hắn vẫn y nguyên là đệ đệ ruột của nàng, nhưng cho dù hắn dùng định lực nghịch thiên của Khai Thế Tiên Vương cũng không chống lại được.

- Sai trái sao...?

Cổ Tước cay đắng thở dài, thầm quyết định:

- Nếu đây là sai trái, vậy ta chỉ cần chém lẽ phải, thì những thứ khác cũng không còn sai trái nữa! Tu đạo vốn dĩ là nghịch thiên mà đi, ở trên đỉnh cao đại đạo, ta chính là quy tắc.

Cổ Tước rải bước trên đường lớn, hòa mình vào đám đông, trong tim hào khí bùng bùng, khiến cho bóng dáng tên thiếu niên rách rưới sâu trong thức hải của hắn cũng là thờ ra một hơi, cười đến ngây ngốc. Năm xưa hắn thiếu chính là loại cảm xúc này, bây giờ tiêu tử đã từng là phế vật này có thể bù đắp cho hắn, đối với hắn đây là chuyện đáng vui mừng.

Cổ Tước cảm tiền của tỷ tỷ hắn đi vào tiệm dược liệu mua một phần tài liệu luyện chế Huyền Đan nhất biến. Loại đan dược này có thể thúc đẩy tiến độ tu luyện của tu sĩ mà không để lại chút di chứng nào trên căn cơ, có thể nói là một phát minh vô cùng vĩ đại của tổ tiên dược đạo.

Thế nhưng, ở mỗi đại cảnh giới, tu sĩ chỉ có thể dùng duy nhất một viên, dùng viên thứ hai là thập phần nguy hiểm, có thể lập tức bị độc chết, hoặc phế đi tu vi cả đời.

Về phần Huyền Đan có thể thúc đẩy tu luyện bao xa thì còn phụ thuộc vào phẩm chất đan dược, chất lượng dược liệu, công pháp của tu sĩ, và đẳng cấp tay nghề luyện dược sư.

Cổ Tước xem xét chất lượng tài liệu luyện đan thì không hài lòng lắm, nhưng đây đã là mặt hàng tốt nhất ở Thịnh Hoa thành rồi, hắn đòi tốt hơn nữa thì phải tự đi hái trong hoang dã.

Cổ Tước cũng sẵn tiện mua một cái dược đỉnh phẩm chất phổ thông.

Trên đường về, hắn không tìm rắc rối mà rắc rối lại đến tận nơi tìm hắn.

Bạn đang đọc truyện *Chân Đế 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Đa Luyện Tinh Dẫn

Ồ? Đây không phải tên phế vật họ Cổ sao?

Cổ Tước bị một nhóm thanh niên chặn đường, tên cầm đầu cười nhạt nói ra:

- Vị tỷ tỷ xinh đẹp của người đâu?

Chuyện Dạ Tuyết đánh tung đại môn Cổ gia sớm đã bị cao tầng trong gia tộc bịt kín thông tin, hình ảnh thực nữ của nàng cũng không có bị phá, người ngoài vẫn nghĩ nàng là tiên nữ dịu dàng ôn nhu, nếu không tên này đã không dám dùng thái độ xem nhẹ như vậy hỏi thăm về nàng.

Nhưng Cổ Tước cũng không có trả lời hắn, chỉ đứng dừng tiếp tục bước qua.

Tên cầm đầu bị phớt lờ thì híp mắt bước tới, khẽ vận huyền lực, ý định dùng vai hất ngã Cổ Tước. Bản thân hắn cũng biết dùng sức thường thì không đẩy ngã Cổ Tước nổi, so với Cổ Tước hùng dũng khôi ngô, thân thể hắn chỉ là cây tre, nhưng nếu hắn ý lại vào huyền khí thì chuyện sẽ khác.

Cổ Tước nhếch môi cười lạnh, cũng khẽ vận huyền lực, Cửu Thiên Quyết Nhất Thiên mở ra, huyền khí cuộn cuộn thấm vào từng thớ cơ thịt trên vai hắn.

Bình bịch!

Hai người va vào nhau, nhưng một người vẫn bình thân thẳng bước đi tới, người kia lại bị hất văng, hoảng hốt nhảy lên cao lộn một vòng lấy lại thăng bằng rồi đáp xuống.

- Người!

- Câm!

Mấy tên tùy tùng thấy thủ lĩnh bị hất bay thì định xông lên, nhưng lại bị hấn cản lại.

- Hấn là Huyền Giả, hơn nữa còn là trung kỳ viên mãn, sắp ngưng ra tinh vân, các người có muốn tự tìm nhục cũng đừng đem nhục đến trên mặt ta!

Tên cầm đầu khẽ quát đám lâu la, trong ánh mắt lộ ra muôn vàn ngạc nhiên cùng khó hiểu. Bản thân hắn cũng đã đạt tới cảnh giới ngang ngửa Cổ Tước, sắp ngưng ra tinh vân trong thế giới đan điền, nhưng hắn không thể hiểu nổi tại sao lực lượng hai người lại có chênh lệch như vậy.

- Việc này phải bẩm báo gia tộc!

Hắn tuy chỉ là loại tiểu nhân không được gia tộc coi trọng, thường dựa dẫm uy danh gia tộc, nhưng hắn cũng chưa ngu tới mức đem danh dự gia tộc ném đi, chuyện lúc này có người thấy nhưng cũng chỉ nghiêng đầu không hiểu tại sao người này đột nhiên lại nhảy lộn làm xiếc, nên hắn lựa chọn giữ im lặng mang tin tức về báo lên cao tầng trong gia tộc.

Lúc này, Cổ Tước đã đi xa xa, lẫn vào dòng người tấp nập trên phố lớn, thầm nghĩ:

- Đệ tử Lương gia cũng có chút ý tứ...

Hắn vốn tưởng rằng đám côn đồ họ Lương kia sẽ thẹn quá hóa giận mà công khai muốn đánh nhau, nhưng tên cầm đầu kia lại có chút não nề cho hắn hơi cụt hứng. Bất quá, qua việc này hắn cũng rút ra được kết luận: Lương gia tuy vẫn luôn điệu thấp nhưng không thể khinh thường.

Tại Thịnh Hoa thành, ba nhà Cổ, Lương, Diệp phân chia ranh giới quản hạt, mỗi nhà trông coi một quận lớn. Trong đó, Cổ gia là thanh thế lớn nhất, vì mấy đời tổ tiên Cổ gia là chiến tướng lập công rất lớn cho triều đình Bảo Long quốc. Tổ tiên Lương, Diệp gia cũng có lập công, nhưng so với Cổ gia thì nhỏ hơn mấy phần, nên lâu nay cũng khá kiêng kỵ Cổ gia.

Có điều, ai ai cũng biết Cổ Tước là nổi nhục của Cổ gia, nên đám người kia mới dám giữa thanh thiên bạch nhật, trong địa bàn Cổ gia mà ra tay với Cổ Tước. Tin tức Cổ Tước ngưng ra được huyền khí y nguyên vẫn bị chôn kín bên trong Cổ gia. Ban đầu, không mấy ai tin tưởng chuyện ma quỷ như vậy, nhưng sau hai tháng âm thầm theo dõi hắn thì đúng thật hắn đang tu luyện huyền khí rất trôi chảy, không có bất cứ rắc rối nào.

Về đến nhà, Cổ Tước lập tức đóng cửa bế quan, mở lò muốn luyện đan.

Hắn nhập định điều chỉnh trạng thái của mình một chút, sau đó chăm huyền khí vào được đỉnh, dẫn ra một ngọn lửa màu lam cực kỳ đẹp mắt. Trên thực tế, lam hỏa là một dạng lửa luyện đan đặc biệt mà chỉ những người am hiểu chất lượng huyền khí thâm sâu mới có thể dẫn ra được, ngoài ra cũng đòi hỏi kỹ năng vận dụng tinh thần lực rất cao.

Đối với hai loại điều kiện này, Cổ Tước là hoàn toàn thờ ơ. Có ai hiểu đạo tu luyện huyền khí rõ hơn Khai Thế Tiên Vương sao? Có thiếu niên nào khác có được linh hồn của lão ta sao?

Tất nhiên ngoài Cổ Tước ra thì không có ai khác làm được như vậy.

Vận dụng kiến thức cùng kinh nghiệm luyện được cực kỳ thâm sâu của Khai Thế Tiên Vương, Cổ Tước ném toàn bộ được liệu vào trong đỉnh, chuyện này nếu để luyện được sư bình thường nhìn thấy được chắc chắn sẽ chửi ầm lên, vì thông thường từng loại được liệu cần được tinh luyện riêng biệt, sau đó mới dưới nhiệt độ thích hợp dung luyện lại với nhau.

Nhưng Cổ Tước lại vận dụng một loại kỹ năng khác, gọi là Đa Luyện Tinh Dẫn.

00:00 / 00:00 Trong suốt quá trình không hỏa, hai tay hắn chỉ giữ nguyên phía trước được đỉnh, không có kết thủ pháp, mà ngọn lam hỏa kia vẫn giữ được độ điều luyện trong lúc tinh luyện ra tinh hoa bên trong đồng được liệu lộn xộn.

Luyện được sư với hiểu biết phổ thông sẽ vận dụng Đơn Luyện cùng Động Dẫn, tức là tinh luyện từng loại được liệu theo thứ tự nhất định, kết hợp với thủ pháp phức tạp dẫn ra hoa diễm. Loại được pháp này đòi hỏi luyện được dư cần phải có tu vi tương đối cao để chèo chống.

Còn đối với được pháp của Cổ Tước, luyện được sư cần phải có lực lượng tinh thần vô cùng khổng lồ để chủ động khống chế tinh hỏa trong lúc đa luyện các loại được liệu mà không cần thủ pháp.

Ừ... Ừ...

Rất nhanh, các loại tinh hoa trong được liệu đã hiện ra, có cái dạng viên, có cái dạng lỏng, cũng có loại dạng đặc quện. Cổ Tước chỉ mất một canh giờ đã tinh luyện xong.

- Tiếp theo sẽ rất khó khăn a...

Tĩnh Dẫn không thích hợp dung luyện các loại tinh hoa, vì đây là đòi hỏi bạo hỏa thay vì tĩnh hỏa, mà bạo hỏa rất khó điều khiển nếu tu vi luyện được sự không đủ cao, nên Cổ Tước cần phải tập trung cao độ, tỉ mỉ không chế ngọn lam hỏa mạnh mẽ kia.

Vù, Vù...

Lửa xanh cứ bùng bùng trong được đỉnh trong lúc Cổ Tước gồng mình giữ vững nó, đến gân trán gân cổ đều nổi hết cả lên. Nói hắn đang luyện được không bằng nói hắn đang bóp cổ giết người, không ngờ cũng có luyện được sự lúc luyện được về mặt hung thần ác sát như vậy a.

Pốc!

Được đỉnh bốc khói trắng, khê nổ một tiếng.

- Thành đan!

Nắp đỉnh bung ra, một viên Huyền Đan bóng loáng màu trắng sữa phóng ra. Cổ Tước đưa tay đón lấy đó, cẩn thận ngắm nghía, thẩm định mùi hương một lúc thì gật đầu hài lòng.

- Nhất biến tam tinh. Đối với lần đầu mà nói, không tệ không tệ.

Phẩm chất đan được chia làm chín biến, từ một đến chín, mỗi biến lại được phân chia nghiêm ngặt dựa theo tỷ lệ thành đan, tỷ lệ thất thoát được tính, độ dung hợp của dược liệu, theo thứ tự từ cao tới thấp là nhất đến cửu tinh.

Hiện nay được đạo trải qua tuế nguyệt phủ bụi bị thất truyền, đan được nhất biến phổ thông chỉ đạt tới nhất, nhị tinh. Cho nên viên Huyền Đan nhất biến tam tinh này của Cổ Tước là mặt hàng khó tìm, tung ra thị trường sẽ bán được giá rất cao.

Nhưng hắn không có ý định bán, thẳng thắn ném vào miệng nuốt luôn tại chỗ.

Cổ Tước thu dọn được đỉnh, ngồi nhập định trên giường, bắt đầu tiêu hóa dược lực. Hắn mượn cỗ dược tính mạnh mẽ này chèo chống Cửu Thiên Thước Nhất Thiên, điên cuồng cắn nuốt Thiên khí cùng Địa khí, sau đó đem tất cả dung luyện thành huyền khí chất lượng thuần khiết vượt xa tu sĩ bình thường sử dụng huyền công phổ thông.

Bên trong thế giới đan điền của Cổ Tước bắt đầu phát ra ánh sáng màu tím huyền bí, từng đoàn từng đoàn mây tím bắt đầu ngưng kết, lơ lửng trong hư vô mờ mịt.

Đến một lúc, những đám mây tím vân này bắt đầu kết hợp, tỏa ra quang mang chói mắt.

- Huyền căn của ta lại là thuộc tính hệ Lôi vô cùng hiếm thấy!

Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, đây là các thuộc tính Ngũ Hành trong tự nhiên.

Quang, Âm, Phong, Lôi, Tiên thì gọi là Dị Ngũ Hành, là các loại thuộc tính vô cùng hiếm gặp. Bản thân thuộc tính Tiên là mạnh mẽ nhất, hiếm nhất, cũng nghịch thiên nhất. Tu sĩ có thể tu thành tiên sau đó sử dụng tiên khí, nhưng người mang thuộc tính Tiên sinh ra đã là tiên, nhắc tay có thể đảo lộn sơn hà, nghịch phá càn khôn.

Tu sĩ tu thành tiên thì cũng không phải tiên chân chính, nhưng người mang thuộc tính Tiên chính là tiên nhân hàng thật giá thật, đây là tạo hóa ban cho, khác với nghịch thiên mà thành.

Đối với việc bản thân mang thuộc tính Lôi, Cổ Tước không thể không kinh hi, dù là Khai Thế Lão Tiên Vương năm xưa khởi nguyên cũng chỉ mang thuộc tính Mộc phổ thông thôi a.

Đây có thể xem như vận may của Cổ Tước từ nhỏ bị thương thiên đem giam kín, đến hôm nay mới mở cửa đại bạo phát, khiến hắn tin trên đời thực có thiên lý.

Nhưng Cổ Tước lập tức đè nén xúc động, tiếp tục ngưng ra tinh vân trong đan điền

Bạn đang đọc truyện *Chân Đế 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 7: Thị Nữ Thanh Ngọc

Cổ Tước thở ra một hơi, thu công, tinh vân màu tím trong đan điền cũng bắt đầu từ trạng thái cuồng bạo bình lặng trở lại, ngoan ngoãn lơ lửng trong hư

không mờ ảo. Tuy tinh vân chỉ mới hình thành một phần ba, nhưng như vậy đã tương đương với sơ kỳ đỉnh phong, tốc độ như vậy đã đủ để tu sĩ bình thường thổ huyết rồi.

Mặc dù nói đây là nhờ Huyền Đan hỗ trợ, nhưng bản thân Cửu Thiên Quyết cũng rất nghịch thiên, trong một ngày có thể hỗ trợ Cổ Tước ngưng ra tinh vân đến mức độ sơ kỳ đỉnh phong.

Bất quá, hẳn không có ý định tiếp tục tăng lên nữa. Cảm ngộ cảnh giới hẳn có dư dả, nhưng để củng cố căn cơ thì không có đường tắt, bắt buộc tu sĩ phải cần cù chăm chỉ.

Lúc Cổ Tước đặt chân xuống giường thì bên ngoài trời đã tối, nhưng hẳn cũng không có đi nghỉ, mà ra ngoài sân tập luyện võ kỹ. Hẳn tỉ mỉ ôn lại tất cả những môn võ thuật đã luyện trước đây, kết hợp thêm kiến thức uyên bác của Khai Thế Tiên Vương, không ngừng chỉnh sửa làm mới, cuối cùng đưa ra cải tiến vượt bậc cho những môn thể thuật tâm thường này.

Vù, vù...

Âm thanh kinh lực liên tục vang lên trong sân nhỏ, Cổ Tước quyền lên cước xuống liên tục đánh ra hơn chục chiêu với lực lượng có thể đánh nát xương cốt một tu sĩ đồng cấp.

Xem ra Cổ Tước đã hoàn toàn dung nhập võ thuật phạm tục với các kỹ năng vận dụng huyền khí, cuối cùng sáng tạo ra một môn huyền kỹ tuy mới nhưng không mới.

Bình thường, huyền kỹ cận chiến được khai triển xoay quanh huyền khí, nhưng Cổ Tước làm ngược lại, môn huyền kỹ này của hẳn chú trọng võ thuật, huyền khí chỉ giúp gia tăng sát thương.

Cổ Tước lau mồ hôi ướt đầm trên trán, thở dài thỏa mãn, sau đó đi tắm rửa ăn cơm.

Trong đêm Cổ Tước cũng không có ngủ nhiều, mà chăm chú tu luyện, nhưng hẳn không hấp thu thêm huyền khí, chỉ thông qua Cửu Thiên Quyết ổn định, chau chuốt đám tinh vân kia.

Cổ Tước chợt mở mắt thì bên ngoài thái dương đã treo trên cao.

Hắn thu công, vừa định ra ngoài ăn sáng thì nghe tiếng gọi cửa:

- Cổ Tước thiếu gia! Thiếu gia dậy chưa?

Giọng nói rất êm tai, tuy người nói lớn tiếng, nhưng nghe lại không có cảm giác ồn ào.

Cổ Tước mở cửa thì thấy một nha hoàn nhan sắc không tầm thường đang đứng bên ngoài. Nàng không tỏa nắng lấp lánh như Dạ Tuyết, nhưng lại có đôi mắt ngây thơ khiến người được nàng nhìn cảm thấy vô cùng ấm áp. Không ngờ một thị nữ như vậy lại đến tìm Cổ Tước.

- Ngươi là?

Hắn ngờ ngạc hỏi.

- Nô tì Thanh Ngọc vẫn an thiếu gia.

Nói xong nàng khẽ nhún gối nghiêng đầu chào hẳn, rất đúng lễ nghi phép tắc.

- Tìm ta có chuyện gì không?

Cổ Tước vuốt cằm, nhướn mắt hỏi.

- Hồi bẩm thiếu gia, nô tì được chư vị trưởng lão phái đến hầu hạ thiếu gia. Các trưởng lão đã quyết định vì việc thiếu gia trở thành Huyền Giả mà ban thưởng.

Thanh Ngọc lấy ra một cái túi không gian trữ vật phẩm cấp phổ thông đưa cho Cổ Tước. Túi này không gian chứa không lớn lắm, nhưng đồ vật bên trong mang giá trị không nhỏ.

Cổ Tước nhìn nhìn đồ vật bên trong bao gồm kim tệ, đan dược, huyền kỹ thì thầm nghĩ:

- Đám lão hồ ly muốn trấn an Dạ Tuyết, bịt miệng ta, đồng thời thăm dò kẻ giúp ta tu luyện luôn một thể, để bọn hắn một mũi tên trúng cả ba con nhạn thì quá tiện nghi cho bọn hắn rồi.

Cổ Tước lại ngấm nha hoàn Thanh Ngọc từ trên xuống dưới một lần thì mỉm cười.

Bắt gặp ánh mắt thăm dò của hẳn, nàng rụt rè cuối đầu không dám nhìn hẳn, một bộ rất là e dè, ngại ngùng, lại có chút sợ hãi bất an, để người nhìn người thương, thần nhìn thần yêu.

- Được rồi. Ta hỏi ngươi mấy chuyện.

Cổ Tước bước ra khỏi phòng, tiến đến gần Thanh Ngọc. Nàng cũng rất nhanh hồi phục tinh thần, chỉnh sửa thái độ.

- Thiếu gia có việc gì cứ hỏi. Nô tì nhất định thành thật trả lời.

- Bao lâu thì ngươi mật báo cho các trưởng lão một lần?

Thanh Ngọc vừa nghe vậy thì ngón tay út khẽ co giật, người thường chắc chắn không thấy được, nhưng sẽ qua được ánh mắt của một cự Khai Thế Tiên Vương sao? Tất nhiên là không.

- Thiếu gia... Nô tì không hiểu thiếu gia muốn...

Nàng đang ấp úng chưa kịp nói hết câu thì một cái cự trào đã chớp tới, tốc độ tuyệt luân vô cùng dọa người, kèm theo còn có ba động huyền lực cuồng bạo, là một đòn sát chiêu.

Vù...

Ma trào của Cổ Tước đánh vào hư không, Thanh Ngọc đã sớm né sang một bên.

Hắn không khỏi bật cười:

- Áy, thị nữ của ta còn mạnh hơn ta a, né chiêu điều luyện như vậy, nàng định theo ta làm bảo tiêu sao? Nếu như vậy thì thật tốt a, ta cả đời không sợ ai nữa.

Về mặt Thanh Ngọc lúc này vô cùng khó coi, nếu nàng nhắm mắt đứng im, thì hắn cũng chắc chắn sẽ không giết nàng, nhưng nàng là tu sĩ thứ thiệt, bản năng hành tẩu khiến nàng giật mình vội né chiêu, vốn nàng còn định phản kích theo thói quen, nhưng nhịn xuống được.

Cổ Tước là nhắm vào tâm lý luôn luôn sẵn sàng phòng bị của tu sĩ, mà hắn càng biết được Thanh Ngọc không phải gián điệp chuyên nghiệp. Nếu nàng thật sự là cao thủ nội gián, nàng sẽ hoàn toàn không chống đỡ, đến lúc đó hắn muốn vạch trần nàng cũng không có cách nào.

Cổ Tước thấy Thanh Ngọc hóa đá thì vẩy vẩy tay, nói ra:00:00 / 00:00- Được rồi, chọc ghẹo nàng chút thôi, không cần làm ra vẻ mặt như vậy. Ta cũng sẵn tiện muốn đề cho mấy lão già kia chiêm ngưỡng truyền kỳ của ta một chút, nên nàng tạm thời ở lại làm tốt công việc của mình đi. Chỉ cần hậu hạ ta tốt, nhất định không bạc đãi nàng.

- Cổ Tước thiếu gia, lời ngài nói... Quý mới tin a!

Thanh Ngọc tiếp tục vai diễn, nhưng không nhịn được ném vào một câu bằng giọng điệu rất ư là phù hợp với một nữ dong binh, khác hoàn toàn dáng vẻ ôn nhu dịu dàng trước kia của nàng.

- Áy, ngươi không cần như vậy, vấn đề là ngươi cần phải làm ra lựa chọn.

Cổ Tước nhàn nhã nói ra:

- Bây giờ ngươi có thể bỏ chạy trở về bẩm báo, nhưng ta tin tưởng một tán tu phiêu dật như ngươi khó có thể giữ được mạng mình trong tay mấy lão hồ ly kia. Lại nói, nếu ta muốn lần lỏi, bắt ngươi lại sau đó giết ngươi đối với ta dễ như trở bàn tay.

- Thiếu gia, ngài cũng quá tự coi trọng bản thân mình đi.

Thanh Ngọc lẻ lười lẻ lêu, không tin hắn, nàng tốt xấu gì thì tu vi cũng cao hơn hắn a.

- Một cái Huyền Sư đang cực khổ muốn Khai Thiên Địa mà thôi, không có gì khó.

Cổ Tước liếc nàng một cái, thờ ơ nói ra.

Nhưng trong lòng Thanh Ngọc thầm giật mình, nàng tu vi cao hơn hắn, lẽ ra hắn không đọc được cảnh giới của nàng mới đúng, đằng này hắn lại dễ dàng nói ra như vậy.

Thấy Thanh Ngọc im lặng, Cổ Tước cười cười nhỏ giọng nói:

- Cô nương, ta còn biết nàng chỉ cần một viên Huyền Đan nhất biến phẩm chất tốt nữa thôi là có thể trôi chảy đột phá vào cảnh giới Khai Thiên Địa.

Tu sĩ Huyền Sư cảnh cần phải trước ngưng tinh vân thành một khối tinh thần, gọi là Tạo Tinh Thần, sau đó Khai Thiên Địa, mở ra trời đất trên hành tinh đó.

Thanh Ngọc thầm siết nắm tay, trong lòng dâng lên tâm trạng đề phòng mãnh liệt.

Cổ Tước lại nói tiếp:

- Chọn đi. Ngay tại đây, nàng cần phải chọn một phe. Có điều ta cần phải nhắc nhở nàng, theo phe trưởng lão thì dễ mất mạng hơn ở bên cạnh ta nhiều, tỷ như...

Cổ Tước nhặt một hòn đá, rót huyền lực vào, sau đó đột nhiên xoay người ném một cái.

Bịch!

Từ trên cây, một người bị mặt ngã xuống, khiến Thanh Ngọc hồn vía lên mây. Lúc Cổ Tước kéo người kia lại thì thấy trên trán hắn có một cái lỗ máu sâu hoắm, hai mắt vẫn tròn trừng lên, tựa như hắn mới thấy chuyện gì không thể tin được.

Cổ Tước thò tay vào lỗ máu, lấy ra hòn đá lúc nãy hắn ném, trong lòng thâm thò dài nghĩ:

- Con mẹ nó đây là thần may mắn phù hộ a. Không ngờ tên này xem nhẹ ta đến mức hoàn toàn không có vận huyền khí hộ thể, một viên đá liền giết chết hắn.

Tất nhiên, hắn sẽ không thể hiện ra mặt, đây là cơ hội dẫn dụ Thanh Ngọc.

Còn Thanh Ngọc thì trong lòng rút lên một cái, ngay cả nàng cũng không phát hiện ra người này rình rập, nhưng Cổ Tước lại biết. Nàng chỉ có thể suy đoán là hắn sở hữu tinh thần lực tuyệt thế vô song, mà bản thân loại ý nghĩ này cũng khiến nội tâm nàng phát lạnh.

- Được, ta theo ngươi...

Thanh Ngọc e dè nói ra.

Hiện tại nhiệm vụ thất bại, nàng dù quay về báo cáo hay trốn đi đều là đi vào chỗ chết, dù Cổ Tước không thèm bắt nàng lại thì đám lão quý kia cũng không tha con chốt thí như nàng. Ngược lại, bây giờ đầu nhập vào phe Cổ Tước, hắn có lẽ sẽ che chở được nàng một hai.

- Tốt, mỹ nữ như nàng chết thì rất uổng phí. Bất quá ta phải nói trước cho nàng biết, cho dù nàng là người của ta, thì cũng là người phe địch bị ta thuận phục, nên tiếp tục làm thị nữ đi.

Tán tu như Thanh Ngọc đa số có tư tưởng gió thổi hướng nào ngã hướng nấy, đến lúc gặp bất lợi, nàng có thể đâm sau lưng hắn để bảo vệ bản thân. Đây không trách nàng vô tình, nhưng Cổ Tước cần phải mười phần chuẩn bị đề phòng tình huống xấu nhất.

Thanh Ngọc không nói gì, chỉ lẳng lặng gặt đầu, thay đổi hình tượng thành tiểu thị nữ ngoan hiền. Phải nói nàng được huấn luyện diễn xuất rất tốt, chỉ là nàng không giỏi làm nội gián.

- Có ai không? Thích khách! Thích khách!

Đột nhiên Cổ Tước làm vẻ mặt hoảng sợ, hét ầm lên, khiến Thanh Ngọc không khỏi ngơ ngác. Tên này vừa nãy còn giết người dễ như quay tay, à không, ăn cơm a, sao giờ lại yếu đuối như vậy?

Rất nhanh có mấy tên thị vệ xông vào, vừa thấy xác người bị mặt thì ngạc nhiên hỏi:

- Thiếu gia, hắn là bị ngài xử?

- Ày, ta chỉ là may mắn chớp mắt hắn thôi, còn lại giao cho các ngài giải quyết.

- Vâng, thiếu gia.

Mấy tên thị vệ cũng biết chuyện trưởng lão ban thưởng thị nữ cùng đồ vật có giá trị cho Cổ Tước, nên không dám khinh thường hắn, chỉ ngoan ngoãn cúi đầu nghe lệnh.

Lúc thị vệ mang xác tên “thích khách” đi thì Cổ Tước không khỏi nhe răng cười sảng khoái.

- Ta thật muốn nhìn vẻ mặt mấy lão già kia lúc thấy thi thể hắn.

Đối với loại lời nói này, Thanh Ngọc chỉ biết cậm lời cảm nín.

Bạn đang đọc truyện *Chân Đế 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Ta Chiếm Chút Tiện Nghi Là Được Chứ Gì?

- Cái, cái này... Ngươi, ngươi...

Buổi tối, trong phòng Cổ Tước, Thanh Ngọc cơ mặt co giật nhìn hẩn ngồi dưới sàn luyện đan. Nàng nhìn được pháp Đa Luyện Tinh Dẫn của hẩn mà hai mắt muốn rớt ra ngoài.

Pốc!

Nắp đỉnh bật mở, một viên Huyền Đan nhất biến tứ tinh bay lên. Tu vi Cổ Tước đã tiến bộ hơn lúc trước, nên trình độ luyện đan cũng có chút tăng trưởng.

Cổ Tước đón lấy viên Huyền Đan, tiện tay đưa sang cho Thanh Ngọc, nói ra:

- Dừng đi, xem như quà gặp mặt.

- Thật, thật cho ta?

Thanh Ngọc cầm đan dược mà ánh mắt không dám tin. Nàng tuy không phải luyện dược sư, nhưng kiến thức đánh giá hàng hóa cũng không thiếu, nếu không nàng đã sớm bị lừa chết trong lúc hành tẩu con đường tán tu rồi. Nàng vừa nhìn liền biết đây là Huyền Đan trên tam tinh, không khỏi khiến nàng trợn mắt, đây là gấp đôi Huyền Đan nhất biến tốt nhất trên thị trường a.

- Thứ này không khác gì trò chơi trẻ con, đến lúc ta trở thành Huyền Sư thì lục, thất biến không thành vấn đề. Ngoài ra ta cũng không ngại nàng giờ trò hai mạng đi báo cáo cho đám lão già kia, bất quá ta không tin nàng có thể toàn mạng đi ra được.

Thanh Ngọc trầm ngâm không biết nói gì cho phải.

- Chỉ cần nàng luôn ở gần ta thì ta có thể đảm bảo ít nhất mạng sống của nàng. Cũng không nên đánh giá ta quá cao, bản thiếu gia cũng không phải thần, càng không phải tiên.

Cổ Tước nhún nhún vai, nhàn nhã nói ra.

Thanh Ngọc nhìn Huyền Đan trên tay, sau đó liếc Cổ Tước, nói:

- Trên đời có com trừa miễn phí như vậy sao?

Nàng hiểu loại dược pháp kia có thể mang lại cho hẩn vô số tiền của, địa vị. Luyện dược sư trình độ như vậy thường rất cao ngạo, không dễ lấy đan dược tứ tinh từ tay bọn hẩn, ngay cả khi đó chỉ là Huyền Đan nhất biến. Thế mà Cổ Tước lại cứ như vậy tặng nàng một viên, khiến nàng nổi lên tâm đề phòng.

- Nàng không yên tâm? Vậy ta chiếm lại chút tiện nghi của nàng là được chứ gì?

Cổ Tước nói xong đi vòng qua, hai tay ôm eo Thanh Ngọc từ sau lưng nàng.

- Ngươi, ngươi muốn làm gì?!

Thanh Ngọc sợ hãi la lên. Nàng biết hẩn có thủ đoạn nghịch thiên nên không dám mạnh tay vùng vẫy, lỡ hẩn mất hứng đem nàng giết mất thì nàng chết nhắm a.

- Nàng nói trên đời không có com trừa miễn phí, mà ta cũng lời khuyên nàng tin tưởng ta, đó là quá vô lý, nên đành đi chiếm chút tiện nghi bù lại, xem như Huyền Đan kia cũng không phải com chùa từ thiện.

Nói xong Cổ Tước đưa hai tay lên sờ ngực nàng, khẽ bóp nắn cảm nhận sự mềm mại.

- Sắc, sắc quý!

Thanh Ngọc đẩy hẩn ra, ai oán trừng hẩn, toàn thân giận đến run rẩy.

- Ấy, thật mềm, thật co dãn, nhưng còn chưa lớn bằng ngực tỷ tỷ ta.

Cổ Tước đóng mở bàn tay, thản nhiên bình luận.

- Từ đầu ngươi đã muốn nhục ta!

Thanh Ngọc trợn mắt la ầm lên.

- Nhục ngươi thì ta không có ý định, nhưng tương lai hẩn là càn thân thể ngươi.

Cổ Tước thu lại nét cười lưu manh, đứng đàng nói.

Thanh Ngọc khẽ giật mình lui lại một bước.

- Ngươi, ngươi muốn tu luyện tà công gì? Định thôn phệ máu huyết của ta sao?

Tu vi nàng tuy thấp, nhưng đã trải qua đào tạo để trở thành chân chạy cho chúng trưởng lão, nên hiểu biết của nàng cũng tính là không kém, chỉ là không bằng Khai Thế Tiên Vương được.

- Ấy, đừng đem ta gộp chung với tà đạo, ta là muốn nghiên cứu một bộ công pháp song tu a.

- Ghê tởm!

Thanh Ngọc khinh bỉ trừng mắt, giận đến thở hồng hộc, bộ ngực phập phồng.

Cổ Tước không để ý lắm, chỉ phẩy phẩy tay, nói ra:

- Nàng không muốn thì ta sẽ không ép, chỉ cần làm tốt bổn phận của mình thì sẽ được ban thưởng xứng đáng, ta xưa nay chưa từng bạc đãi người đi theo mình. Lần này là một viên Huyền Đan nhất biến tứ tinh, nhưng lần sau có thể là một viên nhị biến lục tinh, nhưng nàng trước hết cần phải chứng minh rằng nàng xứng đáng với phần thưởng như vậy.

Thanh Ngọc im lặng không nói, chỉ trầm tư rời khỏi phòng hắc, tất nhiên trong bụng vẫn còn ầm ứ chuyện bị hắc thân nhiên bóp ngực như vậy. Nhưng nàng vẫn cân nhắc kỹ càng lời hắc nói, trước hết là vì thân phận luyện dược sư của hắc, trong đám trưởng lão kia, không có ai là luyện dược sư, trong khi Cổ Tước lại có thể dẫn ra lam hóa, ngoài ra còn tinh thông Đa Luyện Tinh Dẫn, tương lai hắc gọi một tiếng có thể đem cả một gia tộc giết sạch, nàng thả rằng đi theo một người như vậy còn hơn chui đầu vào chỗ chết trong tay chúng trưởng lão.

Tuy trong lòng nàng không cam lòng bị làm nhục, nhưng nhớ lại vẻ mặt thân nhiên không chút dâm sắc của hắc, thêm cả việc hắc có thể dễ dàng chế trụ nàng sau đó cường gian nhưng hắc không thêm làm, nàng không khỏi tự hỏi hắc có thật sự thêm muốn nhan sắc của mình, hay thật ra hắc chỉ cần một bộ thân thể xinh đẹp để nghiên cứu song tu.

Nghĩ đi nghĩ lại nàng vẫn không đành lòng làm chuột thí nghiệm, chỉ bối rối tìm một phòng trống trong biệt viện nho nhỏ của Cổ Tước nhập định tu luyện.

Đến sáng, nàng bỗng nhiên bị mấy tiếng “póc póc” liên hồi làm tỉnh lại. Vừa chạy sang phòng Cổ Tước xem thử thì thấy hắc bỏ một nắm Huyền Đan nhất biến tứ tinh vào hộp.

- Oa, ngươi cái tên đầu thú này! Cầm Huyền Đan cẩn thận một chút a!

Nàng không khỏi đau lòng kêu ầm lên, đây tốt xấu gì cũng là đan dược siêu phẩm a.

- Đừng quên nàng là thị nữ của ta.

Cổ Tước lại không chút quan tâm đẩy nắp hộp lại, nói ra:

00:00 / 00:00- Ta là người vị tha, nhưng đừng quá đáng, cẩn thận ta lại nắn bóp bộ ngực của nàng.

Thanh Ngọc hừ lạnh một tiếng, sau đó cắn răng, dịu giọng nói:

- Thiếu gia tha tội.

- Được rồi, bây giờ theo ta đi kiếm chút tiền bỏ túi.

Nói xong hắc đưa nàng một viên đan dược màu nâu.

- Thiếu gia, đây là?

- Dịch Dung Đan, chỉ là nhất biến, hiệu quả có hạn, chỉ dịch dung được khuôn mặt, không thể thay đổi vóc dáng, hiệu lực cũng chỉ kéo dài một hai canh giờ.

Cổ Tước ném một viên vào miệng, nuốt xuống, khuôn mặt hắc lập tức trở thành một thiếu niên dân dã bình thường. Thanh Ngọc cũng hiểu tại sao hắc muốn giấu thân phận, nên chỉ im lặng ăn vào viên Dịch Dung Đan kia, biến thành một nữ tử mộc mạc, không đẹp không xấu.

Hai người thay y phục khác, sau đó đi bán hộp Huyền Đan nhất biến tứ tinh kia.

Trong dược điểm, Cổ Tước giao hộp đan dược cho nhân viên giám định. Vị này lúc đầu còn tươi cười, lúc sau toàn thân hóa đá, mặt cũng sắp rơi rụng đầy đất rồi.

- Quý, quý khách, ta, ta phải đi hỏi ý chủ tiệm.

- Đi đi.

Cổ Tước thờ ơ gật đầu.

Không lâu sau, hai người bọn họ bị mời lên lầu trên, một gian phòng tuy sang trọng nhưng ẩm cúng đã được chuẩn bị sẵn, còn có thị nữ dâng trà nóng hảo hạng.

Lúc này một nam tử trung niên mặc trường bào màu xám tro bước vào, vui vẻ cười chào:

- Chào mừng hai vị đến với bốn tiệm.

Cổ Tước thay Thanh Ngọc khách khí mấy câu đáp lại, cũng dùng tên giả nói chuyện.

Giới thiệu xong xuôi, nam tử trung niên đi vào chủ đề:

- Ta đã xem qua Huyền Đan mà quý khách mang tới, phải nói là cực phẩm trong cực phẩm a.

- Chủ tiệm không cần như vậy, đây cũng không phải do ta luyện ra.

- Vậy không biết quý công tử có thể giới thiệu bốn tiệm với vị luyện dược sư kia hay không?

Chủ tiệm cũng không vòng vo nhiều lời, hỏi thẳng vấn đề quan trọng. Bản thân hắn cũng là luyện dược sư, không thiếu kiêu ngạo, hiện tại khách khí nói chuyện là hắn đã hạ mình rồi.

Cổ Tước gãi gãi đầu, trả lời:

- Tuy ta quen lão quý kia, nhưng hắn tính tình cổ quái, căn bản không coi ai ra gì, hôm nay lão cần tiền nên mới cho ta mấy kim tệ, bảo ta đi bán đan dược dùm lão.

Chủ tiệm trầm tư suy nghĩ một lúc, nói ra:

- Vậy lần tới nếu có thêm đan dược loại này, xin quý công tử lại tới bán cho chúng ta.

Cổ Tước ra về mà túi tiền rỗng rình. Tuy nói vậy, nhưng trên thực tế hắn cho hết tiền vào túi không gian trữ vật, sẵn tiện móc ra mấy viên đan dược cùng huyền kỹ chưa vị trưởng lão ban thưởng đưa cho Thanh Ngọc, lạnh nhạt nói ra:

- Ngươi cảm đi, mấy thứ ruồi bu kiến đậu này ta không cần.

Thanh Ngọc muốn thổ huyết tại chỗ. Mẹ ngươi, đây là đan dược trị thương nhị biến a, còn đây là huyền kỹ Hoàng cấp trung giai a, ruồi bu kiến đậu mọi người a!

Bất quá nàng không dám bắt mắt ra mặt, lại bị hắn dậm tục giữa đường thì nàng chỉ còn con đường uống nước lã tự tử, chỉ đành thu mấy món kia vào túi không gian của mình.

Lại nói về huyền kỹ, tổng cộng có bốn phẩm cấp, từ cao tới thấp là Thiên, Địa, Huyền, Hoàng. Ngoài ra còn có Tiên cấp, Đế cấp, nhưng xưa nay vẫn chưa từng xuất hiện qua, nên hai loại này xem như chuyện thần thoại không nhất định là có thật.

Hai người Cổ Tước vừa về đến nhà thì Dịch Dung Đan cũng hết tác dụng.

Mặc dù Thanh Ngọc là rất ám ức tên thiếu gia kia, nhưng nàng căn bản không dám động thủ với hắn, chỉ đành hừ hắn một cái rồi về phòng nghiên cứu huyền kỹ hắn mới tặng nàng.

Còn Cổ Tước thì sinh hoạt không có gì thay đổi, hắn về phòng lấy ra dược liệu mới mua, luyện chút đan dược trị thương nhất biến tứ tinh, vừa để phòng thân, vừa để ma luyện kỹ năng của mình.

Mỗi phần dược liệu cho đan dược nhất biến như vậy giá chỉ khoảng 20 kim tệ, nhưng hắn luyện thành đan tứ tinh lại bán được 150 kim tệ mỗi viên. Cổ Tước thiếu gia hôm nay phải nói là làm giàu như ăn cháo thịt, nuốt một cái là 1500 kim tệ đổ vào túi, tính ra hắn lời đến 1300 a.

Luyện đan xong, Cổ Tước tinh thần có chút mệt mỏi nên thẳng chân ngủ một giấc.

Đến chiều, hắn định ra ngoài tiếp tục mài dũa huyền kỹ cận chiến bản thân mới sáng chế thì cảm nhận được chút ba động phát ra từ phòng kế bên, không khỏi phì cười:

- Nha đầu kia cuối cùng cũng Khai Thiên Địa được.

Xem ra Thanh Ngọc do dự mãi cuối cùng cũng nuốt xuống viên Huyền Đan kia, khiến nàng thông thả tiến vào cảnh giới Khai Thiên Địa, nếu chăm chỉ thì ngày trở thành Huyền Vương không xa, có điều muốn thành vương không đơn giản, đây là một bình cảnh tương đối lớn.

- Thiếu gia ngài hắn là không cần bao lâu nữa sẽ thành tựu Huyền Sư a.

Một người đột nhiên xuất hiện phía sau hắn, nói ra.

Cổ Tước không khỏi giật mình một cái, người này thật là đến quá nhanh, hắn vừa nhận ra thì người kia đã đến gần. Có thể nói hắn vừa rồi tương đối chủ quan, nhưng thực lực người kia cũng tuyệt đối không tầm thường, có thể khiến Cổ Tước ngạc nhiên.

Lúc hắn quay người lại thì chỉ thấy lão nô già nua mà tỷ lệ hắn vẫn luôn tin tưởng.

- Huyền Hoàng đình phong! Lại còn là Mộc, Thủy song thuộc tính!

Trong lòng Cổ Tước run lên một cái, xưa nay hắn đều nghĩ rằng lão là một người bình thường ở lại Cổ gia quét sân chăm cây, nhưng hôm nay xem ra lão đã hiển lộ thực lực.

Bạn đang đọc truyện *Chân Đế 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Vương Bận Trong Lòng Cổ Dạ Tuyết

- Lúc ta bị đánh gần chết lão ở đâu a.

Cổ Tước cười cười nhìn lão nô, nói ra.

- Cái này... Phải nói là thiếu gia ngài xui xẻo a.

Lão nô thờ dài kể lể:

- Mấy ngày đó ta ở bên ngoài chạy việc cho tiểu thư, mà tiểu thư lại không rời khỏi tông môn được, thiếu gia ngài lại gặp chuyện đúng lúc như vậy...

Cổ Tước phẩy phẩy tay:

- Được rồi, chuyện đã qua rồi thì không nói nữa. Hôm nay lão đến tìm ta có việc gì?

Lão nô họ Bạch ấp úng:

- Thiếu gia ngài từ bi độ lượng, thiên tài được đạo tuyệt thế vô song...

Cổ Tước cười khỏ đánh gãy lời nói của lão:

- Rồi rồi, bớt vuốt mông ngựa giúp ta. Lão cần đan dược trị thương phải không?

Bạch lão nhe răng cười lấy lòng:

- Vâng vâng, đúng là như vậy, thiếu gia ngài tuệ nhãn như thần.

Cổ Tước vuốt cằm suy tư:

- Ta không ngại giúp lão trị thương, nhưng loại thương thế này là do huyền kỹ Địa phẩm gây ra, còn là thuộc tính hỏa vô cùng mạnh bạo khắc chế thuộc tính Mộc, Thủy của người...

Bạch lão ngạc nhiên vô cùng, tán thưởng:

- Nhãn lực của thiếu gia khiến lão nô thập phần bội phục. Không giấu gì thiếu gia, tất cả đều vì vết thương này mà ta ngay cả huyền lực cấp độ Huyền Sư cũng không phát ra nổi, năm xưa nếu không phải tiểu thư nằng nứu ta một mạng thì có lẽ ta đã thành năm đất vàng rồi.

Cổ Tước nghiêm nghị nói:

- Ta chữa được, nhưng ta cần thời gian. Loại thương thế hỗn đản này đòi hỏi ít nhất là Hồi Mệnh đan ngũ biến thất tính, mà hiện nay tu vi ta lại quá thấp, hỏa diễm ta dẫn ra chỉ có thể dung luyện cao nhất là nhị biến thất tính.

Bạch lão vô cùng mừng rỡ nói ra:

- Việc này không thành vấn đề. Ta tuy tổn thương trầm trọng, nhưng tu vi không bị phế, chỉ là không vận dụng được. Dù vậy nhưng đợi thêm mười, hai mươi năm nữa đối với ta không phải không thể!

Cổ Tước gật đầu đáp:

- Chỉ cần lão tiếp tục giúp đỡ tỷ tỷ ta thật tốt, ta sẽ không phụ lòng lão.

Bạch lão chấp tay bái thật sâu:

- Việc này không cần thiếu gia dặn dò ta cũng sẽ cố gắng hết mình. Tiểu thư cứu lão già ta một mạng, ơn này không trả thì ta cũng không đáng sống nữa.

- Được rồi, ngươi lui đi.

- Tạ ơn thiếu gia.

Lúc Bạch lão đi rồi, Cổ Tước không khỏi trầm ngâm:

- Không vận dụng tu vi được mà chân lại bước ra thân pháp Địa phẩm, ngươi khiếm tốn cái rắm a, trên đời này không có cái lão nô quét sân nào chạy nhanh hơn ngươi!

Hắn không khỏi lắc đầu phì cười, sau đó ra sân bắt đầu luyện võ kỹ.

Lúc này ở sâu bên trong nội viện Cổ gia, chư vị trưởng lão đang mấy mặt nhìn nhau, dưới chân là một cái xác chết trên trán có một lỗ máu sâu thẳm.

- Tuy nói là Số 230 chủ quan khinh địch, nhưng tiểu tử kia...

Tứ trưởng lão trầm ngâm nói ra.

Đại trưởng lão tiếp lời:

- Quả thật là có chút ý tứ. Bản thân hắn không thể nào tự làm ra chuyện này được, nhất định là có lão cao thủ nào đó chống lưng, truyền dạy cho hắn huyền công nghịch thiên.

Tam trưởng lão không khỏi hỏi:

- Vậy tiếp theo chúng ta làm sao đây?

Nhị trưởng lão chủ trương hòa bình:

00:00 / 00:00- Ta thấy chúng ta không nên giờ trò nữa. Tiểu nhi kia đã bỏ ra cố gắng trở thành tu sĩ sau bao nhiêu năm, mà chúng ta cũng không nguyện ý đối địch với vị cường giả sau lưng hắn.

Đại trưởng lão trầm ngâm một lát, gật đầu nói ra:

- Tạm thời cứ như vậy đi, gia tộc cũng không muốn làm khó Dạ Tuyết.

Mà bây giờ bên trong nội viện Lam Hà tông đang xảy ra chuyện gây xôn xao. Tin tức rò rỉ rằng thiếu chủ Lam Hà tông, cũng là con trai độc nhất của chương môn nhân, muốn đi Cổ gia cầu hôn Cổ Dạ Tuyết, nhưng nàng không cần suy nghĩ đã thẳng thừng từ chối.

Trong lúc thiếu chủ Lam Vương đang đi tới đi lui dần vật suy nghĩ thì tại một tòa sơn phong khác, Dạ Tuyết đang say mê ngắm nghía một miếng ngọc bội cũ kỹ, do chất lượng kém nên đã phai không ít màu sắc, đây là Cổ Tước lúc nhỏ nhìn ăn mua tặng nàng nhân ngày sinh nhật.

Trong tâm trí nàng đã hoàn toàn quên mất tiêu Lam Vương cùng màn cầu hôn của hắn, nàng căn bản chỉ trông chờ đầu năm sau, thời điểm tiểu bảo bối của nàng đến Lam Hà tông.

Thấy Dạ Tuyết vừa nhìn ngọc bội vừa cười đến ngây ngốc thì một vị sư muội rất thân thiết với nàng, tên là Hạ Ly, không khỏi đến gần, ngồi kế nàng chọc ghẹo một chút:

- Sư tỷ, ngươi đối với đệ đệ mình thấm thiết như vậy, sao không sớm “đóng thuyền” hắn đi?

Dạ Tuyết vừa tưởng tượng một chút thì giật mình, trừng Hạ Ly một cái:

- Muội nói bậy bạ gì đó!

Hạ Ly cười khúc khích:

- Nói tỷ biết là muội không những không dị nghị, mà còn hai tay ủng hộ tỷ nữa. Mau mau ăn hắn đi a, theo như lời kể của tỷ, thì đợi hắn vào đây rồi, bao nhiêu cô nương sẽ quần lấy người như hắn, đến lúc đó bị người ta ăn trước thì hối hận không kịp.

- Không, không phải, ta, hắn, không phải.....

Dạ Tuyết lấp bắp mãi nói không thành câu, trong lòng không có chút tự tin nào để khẳng định nàng đối với hắn không có gì mờ ám. Bản thân nàng cũng không rõ vì sao mình ra lại có loại tình cảm loạn luân này, nhưng trái tim nàng hoàn toàn không thể chống lại nó.

Nuôi dưỡng mối tình này đồng nghĩa với việc đối mặt muôn vàn áp lực từ phía xã hội. Cũng vì vậy mà Dạ Tuyết lúc nào cũng chăm chỉ tu luyện, nàng muốn một ngày đứng trên đỉnh cao muốn làm gì thì làm, không ai dám lên tiếng phản nản chuyện tình cảm cá nhân của nàng.

Về phương diện này thì hai tỷ đệ Cổ Tước có suy nghĩ giống nhau.

Hạ Ly giờ ngón cái, tự tin nói:

- Được rồi. Tỷ cứ giao cho muội lên kế hoạch. Đợi hắn vào đây rồi, tỷ không ăn hắn muội nhất định không tha cho hai người!

Hạ Ly tuy ngoài mặt nửa thật nửa đùa, nhưng trên thực tế nàng cực kỳ kiêng kỵ những thiếu gia quý tộc theo đuổi Dạ Tuyết. Bọn hắn nhất định không dám làm liều, nhưng sự tỷ của nàng có khả năng sẽ bị áp lực từ phía tông môn hay gia tộc, nên trong tương lai gần, Hạ Ly càng sớm đem Cổ Tước cùng Cổ Dạ Tuyết gạo nấu thành cơm thì càng nhanh trừ đi cái nguy cơ kia.

Từ đó có thể suy ra, Hạ Ly rất quan tâm Dạ Tuyết, hai người từ lâu đã rất thân thiết.

- Nhưng, nhưng, nhưng...

Dạ Tuyết mặt đỏ như trái cà chua, càng nghĩ càng bối rối. Nàng vốn bản tính nhu thuận, dịu dàng hiền lành, bây giờ lại bảo nàng làm cường nữ ăn hắn, nàng vừa không biết phải làm sao vừa sợ bị gọi là lăng lợ, nhưng nghĩ một lúc lại thấy có chút kích thích, có xu hướng nổi lên xuân tính. Tóm lại là trong đầu nàng một mảnh rối bời, nàng thậm chí không nhớ nổi người tên Lam Vương là ai nữa, chỉ cần tưởng tượng cảnh bản thân đè Cổ Tước xuống thì nàng suýt nhảy dựng lên.

Nhìn một cảnh này, Hạ Ly buồn cười đến nhin không được, cười phá lên:

- Sư tỷ a, bình thường tỷ lúc nào cũng một bộ dạng nhỏ nhẹ đi gặp người, để bao nhiêu tuần kiệt chết mê chết mệt, nhưng không ngờ vừa nhắc tới vị đệ kia tỷ liền kích động như vậy.

Dạ Tuyết triệt để không còn lời nào để nói nữa, chỉ ai oán nhìn Hạ Ly chăm chăm, nàng sắp bị sư muội nghịch ngợm này ghẹo đến khóc rồi, nước mắt cũng đã muốn ứa ra.

- Ách.

Thấy Dạ Tuyết bộ dạng tội nghiệp như vậy Hạ Ly không khỏi cảm giác tội lỗi tràn ngập, vội vàng an ủi nàng:

- Sư tỷ a, không cần phải như vậy, là muội quá đáng, là muội quá đáng...

Dạ Tuyết yếu ớt hừ một tiếng, âm ức quay mặt chỗ khác, ôm đầu gối thần thờ, không biết đang mơ tưởng tới cái loại xuân mộng gì, nữ hài tử tuổi nàng thường rất hay suy diễn lung tung.

Hạ Ly thờ dài, nhẹ giọng nói:

- Sư tỷ, nói chuyện nghiêm túc, tỷ nhất định phải sớm đem gạo nấu thành cơm, nếu không bọn người theo đuổi tỷ sẽ không từ bỏ ý định.

- Ta biết.

Dạ Tuyết khẽ nói.

Thời gian cứ như vậy lặng lẽ trôi đi, nháy mắt đã qua thêm một tháng, tu vì Cổ Tước đã vững vàng tiếp cận Ngưng Tinh Văn trung kỳ đỉnh phong, chỉ cần hắn ổn định cảnh giới là có thể đột phá vào hậu kỳ.

Chỉ còn một tháng nữa sẽ đến lúc Cổ Tước phải đi Lam Hà tông nên hắn định sử dụng đoạn thời gian này ra ngoài lịch lãm một phen, ma luyện bản thân trong thực chiến.

Sấn tiện ở phía đông Cổ gia có một đoạn sơn mạch nơi nhiều huyền thú cấp thấp cư ngụ, hắn muốn trong vòng một tháng này ở nơi đã ngoại đánh nhau với các loại mãnh thú, sấn tiện săn tìm ít thú đan cấp thấp làm nguyên liệu luyện Huyền Đan trên năm, sáu tinh.

Chuyện này đối với Thanh Ngọc cũng có ích lợi không nhỏ, nên hắn định sẽ dẫn nàng theo.

Cổ Tước luyện chế thêm đan dược trị thương, nói với Bạch lão một tiếng rồi lập tức lên đường, lấy tốc độ của hai người bọn hắn, xe ngựa bình thường đảm bảo không theo kịp, chỉ mất ba ngày đường bộ đã đến chân núi.

Bạn đang đọc truyện *Chân Đế 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Săn Huyền Thú Như Đi Đạo

Đặt chân vào nơi núi rừng hùng vĩ, Cổ Tước nhảy lên một cành cây thật cao, quát sát trước sau trái phải, tứ phía tám phương, gật đầu một cái rồi nhảy xuống dẫn Thanh Ngọc đi về một cái phương hướng nhất định.

- Thiếu gia, chúng ta đang đi đâu?

Thanh Ngọc không khỏi tò mò hỏi. Một cái thiếu gia bắt đầu đi này khiến nàng ngày ngày nơm nớp lo sợ, nhưng sau một tháng chung đ-ng tiếp xúc, hai chữ “thiếu gia” này nàng cũng gọi đến quen miệng. Ngoài ra, dần dần nàng cũng bắt đầu chấp nhận đi theo hắn. Một thiên tài được đạo như vậy, chỉ sợ người khác muốn theo hắn mà hắn lại không thèm.

Với ý nghĩ như vậy, Thanh Ngọc vẫn luôn tự hỏi tại sao Cổ Tước lại đang tay thu nhận mình.

- Phong thủy ở đây rất không tệ, chứng tỏ có long mạch ở gần.

Cổ Tước vuốt cằm nói ra.

Thanh Ngọc trong lòng không khỏi rung động:

- Ta nghe nói ngồi ở trên long mạch tu luyện có thể giúp tăng trưởng tu vi.

Nhưng thiếu gia nhà nàng lại lắc đầu:

- Không hẳn. Nàng cần phải biết ngồi ở chỗ nào là đúng, chỗ nào là sai. Long mạch cũng không phải thuốc bổ, tiện mồm nuốt vào là khỏe ra.

- Vậy tại sao thiếu gia lại muốn đi long mạch?

Cổ Tước vừa đi mỗi bước chân mình đi, vừa giải thích:

- Gọi đây là long mạch cũng không phải. Có lẽ... đây chỉ là một nhánh rất nhỏ lẻ của một đoạn long mạch khổng lồ, nhưng nó tốt xấu gì cũng thuộc về long mạch, mà ở thượng nguồn thường hay có bảo vật khó lường. Bất quá nhánh này quá nhỏ, có lẽ không có hy vọng gì...

Thanh Ngọc chỉ im lặng không nói. Nàng không biết gì về phong thủy, lại càng không mơ tưởng bảo vật tuyệt thế gì, đối với nàng mà nói, hiện tại chỉ cần làm tròn bổn phận của mình.

- Vì sao ngày đó lại cho ta cơ hội đi theo thiếu gia?

Thanh Ngọc trầm tư hồi lâu thì quyết định hỏi.

Cổ Tước nhướng mày nói ra:

- Vì ta muốn tiện tay vỗ vào mặt đám lão già kia một cái. Có điều không tới mức độ phải đem mạng sống của một cái tán tu nho nhỏ bồi vào, nên ta mới tốn nước bọt thuyết phục nàng.

Việc một đại gia tộc thuê mướn tán tu cùng dong binh chạy việc là vô cùng bình thường, bản thân Cổ gia cũng vận hành một mạng lưới dong binh tán tu rất hùng hậu bên ngoài.

Khoảng thời gian đó thông tin về Cổ Tước bị bùng kín bên trong gia tộc nên hắn chỉ cần dùng nửa cái não cũng có thể nghĩ ra chúng trưởng lão sẽ thanh toán Thanh Ngọc để bịt đầu mối trong trường hợp nhiệm vụ làm nội gián giám sát Cổ Tước của nàng thất bại.

Hơn nữa, ai cũng không ngại đạt được một thị nữ xinh xắn.

Thanh Ngọc nghe hắn nói thì ngờ ngác không biết nói gì. Thông thường, con cháu đại gia tộc sẽ không để ý đám tán tu các nàng sống chết ra sao. Tuy trường hợp của Cổ Tước có chút đặc biệt, nhưng nàng cũng không nghĩ hắn sẽ tốn chất xám nghĩ đến mạng sống của nàng.

- Không cần ngạc nhiên như vậy.

Cổ Tước sâu xa nói:

- Ta thu nàng không phải vì nhan sắc, càng không phải thiên phú. Nhan sắc, thông qua tu luyện có thể đạt được. Thiên phú, không đủ có thể cần cù bù thêm. Nhưng mạng đã ném đi rồi thì không ai nhặt trả lại cho nàng được. Ta thu nàng, xem như là chút tự thương hại cho quá khứ của mình.

Nói xong lắc đầu thờ dài, trái bước tiến về phía trước.

Thanh Ngọc trong lòng lại một lần nữa khẳng định, tên thiếu niên tuổi còn muốn nhỏ hơn nàng này thật có chút ý tứ, không phải trước mặt mỹ nhân làm bộ làm tịch.

Không quá hai ngày sau, hai người Cổ Tước đi vào địa bàn của một đàn dã lang biết tu luyện, cả bảy đều đã hoàn thiện giai đoạn Luyện Thể, Luyện Cốt, thợ săn thông thường vừa gặp nhất định phải tránh xa trăm thước, nhưng đối với cặp đôi thiếu gia, thị nữ này thì không thành vấn đề. Cổ Tước đã ngưng được rất nhiều tinh vân phẩm chất cao, Thanh Ngọc thì đã Khai Thiên Địa thành công, xem như Huyền Sư trung kỳ, hai người hợp tác, đối phó đàn dã lang này là chuyện nhỏ.

Cổ Tước tu luyện một môn thân pháp Huyền phẩm trung giai tên gọi Huyền Vân Thân Pháp, cộng thêm huyền căn thuộc tính Lôi, tốc độ của hắn chỉ có thể dùng hai chữ hỗn đản để hình dung, bảy sói có nhanh mồm lẹ móng đến mức nào đi nữa cũng không bắt kịp hắn.

00:00 / 00:00Cổ Tước vô cùng linh động qua lại bên trong đàn dã lang, quyền lên cước xuống, huyền lực phóng ra, liên tục có hai ba đầu dã lang bị đánh bay, máu me tung tóe. Hắn chưa xài đến huyền kỹ đã khiến Thanh Ngọc trở mắt, nàng thân là Huyền Sư mà loay hoay tới lui chỉ giết được gần chục dã lang, trong khi thiếu gia nhà nàng mới một lúc đã giết hết hai phần ba còn lại.

- Không ngờ thiếu gia lại là tu sĩ Lôi hệ...

Thanh Ngọc ngơ ngác nhìn Cổ Tước, nói ra.

- Ày, không cần ngưỡng mộ ta như vậy, không khéo lại đem bản thiếu gia yêu mất.

Cổ Tước vô cùng rảnh thơi đáp.

Thanh Ngọc nghe vậy lập tức tỉnh mê, hừ lạnh một tiếng:

- Không thèm!

- Được rồi, đừng nhăn nhó nữa, giúp ta tìm mấy viên thú đan nhất biến.

Cổ Tước không cần hướng dẫn, Thanh Ngọc cũng biết cách mò tìm dã lang tìm thú đan, nàng vốn là xuất thân tán tu nên cũng có kinh nghiệm săn thú đan. Vấn đề nằm ở chỗ, không phải huyền thú nào cũng có thú đan. Đối với thú đan nhất biến, trong mười con chỉ có một đã hình thành thú đan. Về phần nhị, tam, tứ biến trở lên thì khó lại càng thêm khó.

Quả nhiên, trong gần ba mươi dã lang bị hai người giết, chỉ có hai con có thú đan. Mỗi viên là một quả cầu màu vàng to bằng ngón tay cái, từ bên trong có thể cảm nhận được huyền khí tích tụ dao động. Tu sĩ có thể lựa chọn mang về luyện đan hoặc ăn luôn tại chỗ.

Nếu ăn tại chỗ, thông thường sẽ không có ai ăn thú đan cao cấp hơn bản thân, nếu không sẽ bị nổ chết. Về phần luyện chế thành đan dược, đây lại có thể gia tăng số tính rất nhiều.

Có đồ vật này trong tay, Cổ Tước có thể luyện ra Huyền Đan nhất biến lục tinh. Về phần thất tinh trở lên, hắn cần phải tăng tu vi bản thân lên, bước vào cảnh giới Huyền Sư, lúc đó khả năng dẫn hóa của hắn sẽ có đột phá, có khả năng gọi ra hỏa diễm mạnh mẽ hơn.

Bất quá, đây là nói về đan dược nhất biến, còn nhị biến liền là đẳng cấp hoàn toàn khác.

- Tu sĩ Lôi hệ có khác a, yêu nghiệt như vậy...

Thanh Ngọc buồn cười than thở một câu.

- Đoạn sơn mạch này chỉ có huyền thú cấp thấp, bảy dã lang này số lượng cũng tầm thường, đây không gọi là yêu nghiệt được, tu luyện cần phải có chí lớn.

Cổ Tước nói ra mà cũng không biết là bản thân bị lịch duyệt của Khai Thế Tiên Vương ảnh hưởng. Đối với một dong binh đoàn cấp Huyền Giả, bảy sói này đã là tử lộ, nhưng Cổ Tước năm xưa từng thấy qua một đoàn Quý Mã vạn con tấn công thành trì nên hắn không có biểu hiện gì, ngược lại khiến cho Thanh Ngọc trong bụng thầm chửi thề.

Bất quá nàng hiểu hắn nói đúng, tu sĩ không thể thiếu chí lớn, đối với phần đông tu sĩ, điểm cuối của con đường tu luyện là thành tiên tự thân, đây chính là nghịch thiên mà đi.

Lấy thú đan xong, Cổ Tước xử lý động thi thể dã lang qua một lượt, sau đó trở tài nướng thịt. Người bình thường không cách nào ăn hết được thịt ba mươi con dã lang, nhưng tu sĩ có thể, bằng cách ăn vào sau đó thông qua huyền công tinh luyện tất cả thành năng lượng dự trữ.

Khai Thế Tiên Vương năm xưa là tán tu nghèo khổ đi lên, nên hắn biết rất rõ các phương thức nấu nướng trong điều kiện không có dụng cụ nhà bếp, bây giờ Cổ Tước chỉ cần dựa theo những kinh nghiệm này mà làm.

Sau khi hái về một mớ loại gia vị có sẵn trong tự nhiên, Cổ Tước lấy dược đỉnh ra ném thịt sói vào, một tay giữ vững Tinh Dẫn, tay kia cho gia vị, thủ pháp vô cùng trôi chảy.

Thanh Ngọc ở một bên vừa thấy liền muốn ngắt xi. Đây là cái gì? Được đỉnh, được đỉnh a! Ngươi cầm được đỉnh đi nướng thịt, lại còn điều luyện như vậy, muốn tức chết người ta sao?

Nàng dám thề với trời trăm năm nay chưa từng có ai dám đem được đỉnh đi nướng thịt, vậy mà thiếu gia nhà nàng có thể, hơn nữa mùi thơm còn muốn mãnh liệt hơn nướng thông thường.

- Thơm như vậy, không lẽ là vì đây là được đỉnh thượng phẩm?

Thanh Ngọc không khỏi hỏi.

- Là ta bỏ thêm được thảo, sẵn tiện bồi bổ thân thể một chút.

Cổ Tước tay bọc huyền khí, thò vào được đỉnh kéo ra một miếng thịt màu sắc có chút đỏ chút tái đưa cho Thanh Ngọc. Nàng dùng một cái lá cây to nâng miếng thịt từ từ ăn.

Thịt sôi cứ như vậy bị hần một tay dùng lam hỏa nướng, tay kia nếm nếm gia vị kiêm bóc ăn. Không mất bao lâu toàn bộ thịt huyền thú đều bị hai chủ tử “dọn dẹp” sạch sẽ.

Cổ Tước thu da thú vào túi không gian, hai người tiếp tục lên đường.

Bạn đang đọc truyện *Chân Đế 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Uyện Hóa Lôi Giới, Lôi Minh Quả Tới Tay

Buổi tối, hai chủ tử ngồi bên đống lửa, Cổ Tước nhỏ giọng chỉ điểm Thanh Ngọc tu luyện. Được thảo hần nướng chung với thịt sôi cũng có tác dụng trợ giúp bài trừ độc tố trong cơ thể, nhưng không phải tu sĩ nào cũng biết cách tận dụng bồi bổ như vậy.

Dưới sự hướng dẫn của thiếu gia, toàn thân Thanh Ngọc ần ần có khói màu đ-c ngầu thoát ra, đây chính là những độc tố có hại trong cơ thể phẩm tục, nếu không sớm loại bỏ, về sau sẽ cản trở tu sĩ hình thành tiên thể.

Thanh Ngọc cả ngày theo Cổ Tước đánh nhau với huyền thú Nhập Tu cảnh, đào móc thú đan đều là giao cho nàng, nên hiện tại hần cũng rất tận tình chỉ điểm cho nàng.

Không lâu sau, khói đ-c trên người Thanh Ngọc biến thành trọc khí không màu không mùi, chứng tỏ độc tố trong cơ thể đã hoàn toàn bị loại trừ, nàng thu công thở ra một hơi dễ chịu.

- Cái này cũng có tác dụng đẹp da, sau này cố gắng tận dụng.

Cổ Tước cười cười nói ra.

Thanh Ngọc nghe vậy thì hai mắt sáng lên, không quên yêu kiều cảm ơn hần một tiếng:

- Tạ thiếu gia quan tâm.

Hai người cả đêm nửa ngủ nửa tu luyện, đến sáng thì dập lửa rời đi.

Được một đoạn thì Cổ Tước ra hiệu ngừng lại, ánh mắt hần chăm chú đặt lên một gốc cây ốm yếu nhỏ bé, chỉ có một quả màu tím, trông rất đẹp mắt. Xung quanh gốc cây thì đất đai bị cháy kết, xem ra cách đây không lâu chỗ này đã bị sét đánh trúng.

- Thiếu gia, đó là cái gì?

Đây là lần đầu tiên Thanh Ngọc thấy loại cây ăn quả kỳ lạ như vậy.

Cổ Tước nhoen miệng tươi cười, trả lời:

- Lôi Minh Quả, một loại huyền quả không sinh ra từ hạt giống, mà là từ lực lượng trong thiên địa. Khi một tia sét đánh trúng mặt đất, Thiên lực trong sấm sét có khả năng nhất định sẽ hòa hợp với Địa lực mà sinh ra một Lôi Minh Quả. Đây là thiên tài địa bảo tuyệt thế vô song a.

Thanh Ngọc không khỏi giật mình:

- Huyền quả sinh ra từ huyền lực, không phải sẽ là tứ biến trở lên sao?

Cổ Tước gật đầu:

- Không sai, trước khi ra quả, gốc cây này đã trải qua ba lần biến đổi, lần thứ tư chính là Lôi Minh Quả này. Nếu được sự biết cách lợi dụng được điền thích hợp, có thể để nó đạt đến cực hạn lục biến, lúc này Lôi Minh Quả sẽ trở thành Lôi Thần Quả, một loại thánh dược hiếm có.

Hắn cân nhắc một chút, sau đó nói thêm:

- Đáng tiếc chúng ta không có loại dược điền thần thánh kia để nuôi dưỡng nó, đành phải hái sớm đem đi luyện thành đan dược tứ biến cực phẩm, đây đã là rất tốt rồi.

Thanh Ngọc không hiểu dược đạo bằng Cổ Tước nên chỉ im lặng nghe theo ý hắn.

- Bất quá, muốn lấy Lôi Minh Quả không dễ...

Cổ Tước nhún mày nói ra.

- Khó như thế nào?

Thanh Ngọc tò mò hỏi.

Cổ Tước cười cười không nói gì, chỉ nhặt một viên đá ném về phía Lôi Minh Quả.

Ầm!

Một tia điện dày bằng cánh tay liền chấn nát viên đá.

- Lôi giới!

Thanh Ngọc giật mình kêu lên.

- Không sai.

Cổ Tước nặng nề gật đầu:

- Đây là lôi giới cấp bậc Huyền Vương, cho dù ta có huyền căn Lôi hệ cũng chịu không nổi. Chỉ còn một cách khác...

- Thiếu gia có cách vượt qua lôi giới?

- Không phải vượt qua... Mà là dẹp bỏ!

- Dẹp bỏ lôi giới!?

- Chính xác hơn là đem nó luyện hóa bởi bỏ thân thể ta.

00:00 / 00:00Cửu Thiên Quyết mà hắn tu luyện là huyền công Thiên cấp do chính tay Khai Thế Tiên Vương sáng tạo, nếu ngay cả một cái lôi giới phù hợp với thể chất Lôi hệ của bản thân còn không thôn phệ được, thì làm sao được gọi là Thiên cấp? Có điều quá trình này sẽ tốn nhiều thời gian.

Cổ Tước suy nghĩ một lúc, nói ra:

- Ta ở đây bắt đầu luyện hóa lôi giới, nàng đi tìm thêm thú đan, nhưng đừng cách quá xa, dãy núi này tuy không có huyền thú hung tợn, nhưng đa số là đi theo bầy đàn. Đợi ta luyện hóa xong lôi giới, đạt được Lôi Minh Quả, thì cùng nhau đi tìm nguồn gốc long mạch.

Trong trường hợp ở đó có bảo vật, nhất định sẽ có huyền thú cường đại canh giữ, sống dựa vào bảo vật, nên Cổ Tước muốn trước hết thông qua luyện hóa lôi giới tăng thêm sức mạnh, đến lúc cần chiến đấu với huyền thú cấp cao hắn cũng có khả năng đánh một trận.

Thanh Ngọc khẽ đáp một tiếng rồi đi tìm giết huyền thú, nhưng nàng cũng không có đi quá xa, chỉ ở trong phạm vi cảm ứng của Cổ Tước, phòng trường hợp bất trắc nàng có thể nhanh chóng quay lại trợ thủ thiếu gia.

Cổ Tước ngồi xếp chân trên đất, tay kết một loạt ấn ký, Cửu Thiên Quyết Nhất Thiên mở ra, liên tục hút lấy thiên địa linh khí làm nhiên liệu chèo chống.

Bằng tốc độ nhanh nhất, hai tay Cổ Tước đánh vào trong lôi giới, thuộc tính Lôi trong cơ thể trong nháy mắt tuôn ra bảo vệ da thịt hắn khỏi bị tia điện nướng chín.

Xung quanh Cổ Tước mấp mờ có hào quang màu tím ẩn hiện, lôi điện trong lôi giới cũng bắt đầu công kích về phía hai bàn tay của hắn, nhưng cuối cùng đến bao nhiêu liền bị Cửu Thiên Quyết thôn phệ bấy nhiêu, trở thành chất bổ nuôi dưỡng tinh vân tím trong đan điền của hắn.

Mà đám hỗn độn tinh vân nhận được lực lượng thuộc tính Lôi cũng trở nên vui mừng kích động, tham lam cắn nuốt, điên cuồng đảo lộn trong thế giới đan điền hư vô mờ mịt.

Ánh sáng màu tím của tinh vân cũng bắt đầu rực sáng lên, không thua gì một tiểu thái dương, sau đó ngay cả kích cỡ của đám tinh vân cũng bắt đầu phình to, trương tăng trưởng.

Cổ Tước mượn trớn nhảy thẳng vào Ngưng Tinh Vân hậu kỳ, tiếp tục mạnh mẽ tiến đến đỉnh phong viên mãn, mà cùng lúc đó, Cửu Thiên Quyết Nhị Thiên cũng bắt đầu hé mở.

Ầm, ầm..

Toàn thân Cổ Tước chấn động một cái, bên trong đan điền đã bị hỗn loạn tinh vân màu tím che kín, ngoài ra còn có thể thấy được từng tia lôi điện tự do bay lượn trong hư không.

Lúc hần mở mắt ra thì sắc trời đã tối đen, trăng cũng đã treo cao, mà lôi giới vẫn một mực vây quanh Lôi Minh Quả đã tan biến không thấy bóng dáng đâu nữa.

Bản thân Cổ Tước cũng không ngờ trong thời gian ngắn có thể đạt đến Ngưng Tinh Vân đại viên mãn, đồng thời còn khai mở Cửu Thiên Quyết Nhị Thiên, từ nay tốc độ hấp thu thiên địa tinh khí của hắn sẽ có tiến bộ rõ rệt, khiến cho huyền khí hắn ngưng ra cũng đạt chất lượng cao hơn, nếu đạt đến Cửu Thiên sẽ có được năng lực đoạt tạo hóa, tùy ý tạo thiên dựng địa.

Cổ Tước thờ nhẹ một cái, thu công đứng dậy thì thấy Thanh Ngọc từ khi nào đã trở về, đang ngồi bên đồng lửa nướng thịt huyền thú. Nàng thấy thiếu gia tỉnh lại thì đứng lên đưa hắn ba viên thú đan nhất biến, một viên thú đan nhị biến.

Nàng không có thân pháp quý dị như Cổ Tước nên chỉ có thể săn lùng từng nhóm nhỏ huyền thú, vì vậy mà tiến độ không tốt lắm, chỉ được số lượng trung bình, nhưng nàng cũng đã cố hết sức rồi.

Cổ Tước gật đầu nhận thú đan, sau đó cũng không nhiều lời, trực tiếp lấy ra dược đỉnh, một phần dược liệu luyện chế Huyền Đan nhất biến, cùng với một viên thú đan đồng cấp bị ném vào, sau đó lam hỏa bốc lên.

Cổ Tước vừa ra tay liền là Đa Luyện Tinh Dẫn, không lâu sau, “póc” một tiếng, một viên Huyền Đan nhất biến ngũ tinh bay ra. Hắn đón lấy Huyền Đan rồi tiện tay đưa cho Thanh Ngọc.

- Nàng cầm đi phách mại đường đổi chút đồ tốt.

Thanh Ngọc suyt nữa xiu, người này vừa luyện ra đan dược ngũ tinh liền không thèm nhìn mà ném cho thị nữ đi phách mại đường trao đổi, đây cũng không phải là rau cải ngoài chợ a.

- Thiếu, thiếu gia muốn đổi vật gì?

Trong tay cầm Huyền Đan ngũ tinh khiến Thanh Ngọc rung động không dứt.

Cổ Tước trợn mắt nhìn nàng:

- Đổi cái gì thích hợp nàng sử dụng a, ta còn cần đi đổi bảo vật gì sao?

- Tà, tà thiếu gia...

Thanh Ngọc nhún gối cúi đầu, xúc động nói ra.

Sau đó Cổ Tước lại nướng thêm một mẻ thịt bồ lương.

Ăn xong, hắn đến lấy Lôi Minh Quả thu vào túi không gian, cũng không đi-ng tới gốc cây nhỏ yếu kia. Đây là luật bất thành văn trong giới dược sư, dù người là ai cũng không được phép hái tận cất tuyệt, cần phải chừa lại gốc rễ cho dược thảo mới sinh trưởng.

Đêm khuya, Thanh Ngọc trong lúc tu luyện không ngờ lại ngủ gật, suýt gã đập mặt, cũng may thiếu gia của nàng nhanh tay lẹ mắt, gọn gàng đón lấy ôm nàng vào lòng.

- Xem ra nàng cả ngày mệt mỏi rồi.

Cổ Tước khẽ cười, hôn lên trán nàng một cái.

Quả thật, Thanh Ngọc cả ngày hôm nay ngoài săn tìm thú đan ra, thỉnh thoảng còn phải chạy về hộ pháp Cổ Tước luyện hóa lôi giới. Nàng có muôn vàn cơ hội chạy trốn, nhưng bản thân nàng hiểu ở lại bên hắn thì tốt hơn rất nhiều, đây là về mặt vật chất, còn về mặt tình cảm thì chưa thể nói trước được gì.

Lúc này, Thanh Ngọc chỉ có một nửa là ngủ gật, lúc bị ngã, nàng đã hơi tỉnh dậy, nhưng bị Cổ Tước ôm vào lòng thì toàn thân trở nên vô lực không muốn ngồi dậy nữa.

Nàng xuất thân là tán tu đến từ một cô nhi viện, được Cổ gia nuôi dưỡng thành chân chạy vặt, nên xưa nay vẫn không biết cảm giác hơi ấm của người mình có thể tin tưởng.

Hiện tại thì tốt rồi, bị một nam tử ôm, hân còn hôn trán nàng, khiến nàng không cách nào gượng dậy nổi. Dù nàng từng mạnh mẽ bước trên con đường tán tu đơn độc, nhưng sâu thẳm bên trong vẫn chỉ là một nữ tử độ hoa mới nở, làm sao không thích được cưng chiều bảo bọc?

Cổ Tước hai tay nhẹ nhàng ôm lấy nàng, để nàng tựa đầu vào ngực hắn, linh hồn cũng từ từ chìm vào giấc ngủ sâu. Bản thân hắn cũng từ nhỏ không có người thân, Dạ Tuyết thì không được phép ngủ cùng phòng với hắn, nên có thể hiểu được vì sao lúc này trong lòng hắn lại thấy thanh thản. Đối với hắn, đây là một cảm giác rất mới lạ, cũng khiến lòng nhẹ nhõm.

Bạn đang đọc truyện *Chân Đế 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Hình Như Hơi Quá Tay

Tờ mờ sáng, Cổ Tước giật mình mở mắt.

- Ô? Tỉnh rồi sao?

Trước mặt hắn là một nam tử cao to, tay cầm đại đao, xung quanh còn có gần mười tên khác, trên ngực đều đeo một loại huy hiệu đầu sư tử, xem ra là một đơn vị binh đội.

Tên to con cầm đầu tiếp tục hỏi:

- Tiểu huynh đệ, ngươi có biết cái quả kia ở đâu rồi không?

Hắn cười cười, tay chỉ vào gốc cây nhỏ yếu nơi Lôi Minh Quả mọc.

- Không biết.

Cổ Tước khẽ lay Thanh Ngọc trong lòng một cái, lạnh nhạt đáp.

- Tiểu huynh đệ, ngươi ở đây tình tứ cả đêm, không thể nào không biết cái quả màu tím kia chạy đi đâu a, mấy ngày trước ca tình cờ đi ngang còn thấy nó treo ở trên cái cây nhỏ kia.

Tên cầm đầu nhếch miệng nói.

- Tối hôm qua hình như ta thấy nó chạy rồi.

Cổ Tước đột nhiên mỉm cười, vuốt cằm nói ra.

- Ô? Nó chạy đi đâu a?

Tên cầm đầu nhướng mày hỏi.

- Nó chạy... đi từ đường nhà ngươi rồi!

Cổ Tước nói dứt câu liền tung người dậy, cự chưởng phóng tới ngực tên cầm đầu kia. Thanh Ngọc cũng đồng thời uyển chuyển đánh về phía một tên đơn vị khác.

- Không biết tự lượng sức mình!

Tên cầm đầu quát lên một tiếng, huyền khí màu đỏ dựng lên, huyền căn Hóa hệ bộc phát.

- Chỉ là một cái Huyền Sư còn chưa Khai Thiên Địa, ngươi tính là cộng hành gì?

Cổ Tước cười lạnh, chưởng vẫn mạnh mẽ ấn tới, chỉ một chút nữa thôi là đánh vào người tên to con, mà hắn thấy chưởng khí màu tím vô cùng cuồng bạo kia lao tới thì không khỏi hú lên:

- Lôi hệ! Ngươi là huyền căn thuộc tính Lôi!

Không dám chậm trễ liền nhảy lên né sang một bên.

Vùn vụt...

Thủ chương của Cổ Tước tưởng chừng đánh hụt, lại đột ngột chuyển hướng truy đuổi tên to con, thập phần quý dị. Đây vốn dĩ chỉ là võ thuật phổ thông nhưng thông qua Cổ Tước kết hợp với huyền khí cùng thuộc tính Lôi cường đại đã trở thành một môn huyền kỳ kỳ lạ.

- Phá cho ta!

Tên to con hét lớn, đại đao vung ra, muốn chặt phá một chương của Cổ Tước.

- Phá mọi người!

Cổ Tước chân đạp ra Huyền Vân Thân Pháp, vèo một cái né thoát đại đao, để lại một tàn ảnh, đồng chương hóa quyền, gọn gàng nện thẳng lên mặt tên to con.

Có điều hắn đã kịp vận huyền khí hộ thân, một quyền của Cổ Tước ngoài làm hắn chao đảo một chút ra cũng không gây ra thương tích nghiêm trọng gì, nhưng đó không có nghĩa là hắn hoàn toàn không chút sứt mẻ. Tuy da thịt hắn không sao, nhưng tâm lý hắn đã bị đánh một đòn.

Làm sao hắn tưởng tượng nổi một thiếu niên tu vi Huyền Giả có thể đánh một Huyền Sư như hắn lui mấy bước, mà đây là Cổ Tước còn chưa vận dụng huyền kỹ công kích thật sự.

- Người là ma quỷ phương nào?

Tên to con trầm giọng hỏi, sắc mặt hắn có thêm mấy phần cảnh giác.

- Hình như cả Thịnh Hoa thành chỉ có mình ta gọi là Cổ Tước thôi a.

Cổ Tước cười cười đáp.

- Họ Cổ!

Tên to con hoảng hốt hô gọi huynh đệ của mình:

- Mau rút lui!

Nhưng hắn còn chưa kịp chạy đã nhìn thấy cảnh tượng Thanh Ngọc đập đám đàn em của hắn toi ta. Nàng tốt xấu gì cũng là một Huyền Sư đã Khai Thiên Địa, mấy tên ruồi muỗi nàng ngay cả huyền kỹ Cổ Tước tặng cho cũng không cần dùng tới.

Có điều thiên phú nàng không cao, môi trường phát triển lại kém hơn Cổ Dạ Tuyết rất nhiều, nên cho dù đều là Huyền Sư nhưng hai nàng hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Hơn nữa, Thanh Ngọc năm nay đã hai mươi, lớn hơn Dạ Tuyết hai tuổi, nhưng Dạ Tuyết hiện tại đã là Huyền Sư đỉnh phong, có cơ hội nhất định đánh vào cảnh giới của vương giả.

Trên phương diện này, Thanh Ngọc còn cần cố gắng rất nhiều, lại kết hợp với Cổ Tước được đạo nghịch thiên, tu đạo vô song, tương lai nàng có khả năng nhỏ vẫn đình Huyền Hoàng.

Tên to con tắc lưỡi nghiêng răng, không biết phải làm sao. Bây giờ hắn cường ngạnh chiến một trận thì nhất định bị hai người Cổ Tước vây công chém giết, mà quỳ lạy xin tha cũng không có ý nghĩa gì, hắn là dong binh, đã trải qua nhiều chuyện, nên chỉ cần nhìn vẻ mặt thần nhiên của hai người Cổ Tước hắn liền biết bọn họ căn bản lười nghe hắn nói nhảm.

- Hừ, chiến thì chiến, ta sợ các người sao?

Cuối cùng, hắn làm ra quyết định, vứt bỏ lo sợ, cầm đại đao chém tới Cổ Tước. Dong binh cấp thấp như hắn đều không có huyền kỹ để tu luyện, chỉ có thể nhờ vào võ kỹ sống sót.

- Có cốt khí. Không tệ.

00:00 / 00:00Cổ Tước cười khen một tiếng, đánh ra ba quyền. Quyền thứ nhất kích phá đao kỹ của tên to con, quyền thứ hai đập vào ngực hắn, làm hắn mất thăng bằng, quyền thứ ba từ dưới móc lên, đập cho hắn đầu óc lung lay, không bắt tỉnh cũng choáng váng ngã lăn ra đất.

Tu vi tên to con không ra gì, nhưng chênh lệch giữa Huyền Giả và Huyền Sư là có thật. Cổ Tước mò ra thủ đoạn chân chính có thể đem hắn giết, nhưng đánh đám thông thường nhất định không đủ lực lượng trong vòng ba quyền đánh chết hắn.

- Thiếu gia, xử lý bọn hắn như thế nào?

Thanh Ngọc lãnh đạm nhìn đám dong binh bất tỉnh dưới đất hỏi.

- Đùng giết bọn hắn bần tay nàng, đem cả đám ném đi.

Cổ Tước phẩy phẩy tay như đuổi ruồi, nói ra.

Thanh Ngọc cuối đầu vâng lệnh một cái, nắm áo mấy tên dong binh ném đi xa xa, đây là Cổ Tước xem trên phương diện tên cầm đầu không phải loại tiểu nhân không ra gì mà tha bọn hắn.

- Chúng ta đi.

Cổ Tước xoay người, dẫn Thanh Ngọc đi về một phương hướng nhất định.

Trên đường đi, hai chủ tớ lấy máu huyền thú nhuộm đỏ mảnh rừng này. Tất cả đều chỉ là huyền thú Nhập Tu, có vài đầu là Huyền Giả, nhưng như vậy căn bản là không thấm thía vào đâu, nhưng không phải là không có chỗ tốt.

Cổ Tước phối ra một viên xú đan mùi hương kỳ lạ, hấp dẫn vô số huyền thú, nhờ vậy mà hai người lúc nào cũng bị lượng lớn các chủng loại huyền thú vây công.

Ở dưới áp lực như vậy, ngay cả một Huyền Sư như Thanh Ngọc cũng là vãi mồ hôi mới thủ vững vị trí của mình được. Nàng không ngờ một đám huyền thú cấp thấp có thể dùng số lượng bù chất lượng, đem nàng cùng thiếu gia ép vào một vách đá không có đường thoát.

- Hình như bỏ Huyết Hương Thảo hơi quá liều.

Cổ Tước nhìn bầy huyền thú mấy trăm con bao vây mình, cười khổ gãi đầu.

- Ách..

Thanh Ngọc nghe vậy không khỏi trờn hấn một cái.

- Bất quá bản thiếu gia không sợ!

Nói xong liền phi thân vào giữa bầy huyền thú, hai tay hào quang màu tím bạo xuất.

- Bách Lôi Chưởng!

Cổ Tước gầm lên một tiếng, chưởng khí cuộn cuộn, hơn chục chưởng đánh bay huyền thú, tốc độ nhanh như thiểm điện, uy lực lại thô bạo như lôi thần giáng thế.

- Huyền kỹ Huyền phẩm thượng giai!

Thanh Ngọc giật mình thán đánh giá. Theo như nàng suy đoán, hình như huyền kỹ trấn tộc của Cổ gia cũng chỉ là Huyền phẩm trung giai thôi a. Bây giờ vị thiếu gia Cổ gia này lại dễ dàng đánh ra huyền kỹ cấp bậc còn cao hơn, cái này cũng quá khó tin đi.

Lúc này nàng cũng không có thời gian đi suy đoán lung tung, trong đầu chân quyết vận chuyển, đôi ngọc thủ bộc phát huyền khí màu xanh lá, thuộc tính hệ Mộc bắt đầu lưu chuyển.

Hai tay nàng bất ngờ chấp lại, lòng bàn tay đập vào nhau phát ra xung kích huyền khí vô cùng mãnh liệt, nghe kỹ sẽ thấy âm thanh này giống như hai thân trúc va vào nhau.

Ong, ong..

Sóng âm trong nháy mắt chấn bay một đám huyền thú xung quanh nàng.

- Không ngờ là Song Trúc Phá Thiên! Nhưng xem ra chỉ là tàn khuyết.

Cổ Tước trong lòng thán đánh giá huyền kỹ của Thanh Ngọc. Trong mắt người khác, đây chỉ là huyền kỹ Hoàng phẩm trung giai tầm thường, nhưng Cổ Tước biết rõ nguồn gốc của nó.

- Thanh Ngọc, huyền kỹ của ngươi tên gọi là gì?

Cổ Tước vừa đánh bay huyền thú vừa ung dung hỏi.

- Ngọc Trúc Âm.

Thanh Ngọc phải tập trung duy trì huyền kỹ nên nói chuyện có chút khó khăn.

Cổ Tước nghe vậy trong bụng thầm mắng một tiếng:

- Móa... Huyền kỹ Huyền phẩm thượng giai, tiếp cận Địa phẩm như thế nào bị thể nhân làm nhục rồi? Song Trúc Phá Thiên đâu chỉ đơn giản là trúc âm như vậy a!

Bất quá bây giờ hắn cũng không có không gian rảnh rỗi đi đàm đạo huyền kỹ, lúc phối được hấn tham lam cho quá nhiều Huyết Hương Thảo, số lượng

huyền thú bị dẫn dụ tới đạt đạt đến mức hủ chết cả tu sĩ Huyền Sư, bước chân của bọn chúng làm rung chuyển cả dãy núi.

Thanh Ngọc cảm cự một lúc thì không chống nổi nữa, đành chỉ huyền kỹ, lấy ra Hồi Khí đan nhất biến tứ tinh Cổ Tước luyện chế lúc trước khi lên đường, nhanh chóng nuốt xuống.

Ngọc Trúc Âm của nàng là Song Trúc Phá Thiên không hoàn chỉnh, duy trì lâu sẽ hao tổn huyền khí trầm trọng, nên nàng quyết định chuyển qua đánh cận chiến.

Bên phía Cổ Tước thì khá hơn rất nhiều, huyền thú Nhập Tu cảnh tuy không có trí khôn, nhưng thấy địch thủ của mình hung hăng ngang tàn như vậy, bản năng của bọn chúng cũng bị dọa sợ, không dám tùy tiện nhảy đến tấn công Cổ Tước. Hẳn cứ nhẹ nhàng như vậy mà tả xung hữu đột, sẵn giết đến sừng tay.

Đám huyền thú vây quanh hấn chần chờ một lúc thì hú lên, co chân bỏ chạy. Cổ Tước cũng không có truy đuổi, hẳn không muốn ảnh hưởng xấu đến hệ sinh thái vùng này.

Nhân lúc rảnh tay, hấn chạy đi giúp Thanh Ngọc một tay. Có Cổ Tước tham gia vòng chiến, áp lực giảm đi rất nhiều, Thanh Ngọc cũng có không gian thở dốc một chút. Bầy huyền thú tuy cấp độ rất thấp nhưng số lượng quá kinh khủng, một chiêu lấy thịt đè người có thể giết được cả Huyền Sư.

Cổ Tước ở giữa bầy huyền thú hung hăng càn quấy một lúc thì thành công đuổi bọn chúng đi, hấn cũng không dám lấy viên xú đan kia ra khỏi túi không gian nữa.

Thanh Ngọc ngồi bệch xuống đất thở mạnh, đây là lần đầu tiên trong đời nàng bị mấy trăm huyền thú vây công, nhưng ở dưới áp lực như vậy cũng có lợi cho việc tu luyện của nàng.

Cổ Tước lấy ra khăn tay, nhẹ nhàng lau mồ hôi trên mặt Thanh Ngọc khiến nàng nhất thời ngẩn ra, loại chủ nhân đối tốt với thị nữ đến mức này hình như nàng chưa từng thấy qua a.

Đây là bản tính đến từ xuất thân của cả Cổ Tước lẫn Khai Thế Tiên Vương, hai người đều có điểm xuất phát yếu hèn, từ con số không mà cố gắng vươn lên, dẫn đến kết quả là hấn không có thái độ của công tử quyền quý sang trọng. Mặc dù nói Thanh Ngọc là thị nữ của hấn, nhưng hấn cũng không xem nàng như công cụ tùy ý dùng, tùy ý giết.

Thanh Ngọc cảm khăn tay của hấn, nhìn hấn nhắm mắt dưỡng khí mà trong miệng nếm được chút vị ngọt không biết từ đâu mà có.

Bạn đang đọc truyện *Chân Đế 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Kiếm Hoàng Thần Bí

Hai người Cổ Tước từ đồng xác huyền thú lấy được thêm năm viên thú đan nhất biến, hai viên nhị biến, thu hoạch như vậy trong vòng một ngày có thể xem như rất tốt rồi.

Cổ Tước tiếp tục dẫn Thanh Ngọc đi về phía thượng nguồn nhánh long mạch, trên đường cũng không có gặp huyền thú nữa, nhưng không yên ổn được bao lâu, Cổ Tước lại giữa ngày tay chân, lấy ra viên xú đan kia dẫn tới thêm một đám lớn huyền thú.

Hai người lại một hồi chiến đấu suốt nửa ngày liền.

Mà một đường như vậy, Cổ Tước y nguyên thường xuyên lấy xú đan ra để dẫn dụ huyền thú từ các khu vực khác nhau tới, ở dưới áp lực liên tục phải chiến đấu sinh tồn, kinh nghiệm thực chiến của cả hai dày thêm không ít, đặc biệt là Thanh Ngọc, hiện tại nàng đã có thể sử dụng Ngọc Trúc Âm hiệu quả hơn, duy trì cũng được lâu hơn tương đối nhiều.

Có điều tàn kỹ vẫn y nguyên là tàn kỹ, nàng muốn dựa vào Ngọc Trúc Âm mà tiến bộ là chuyện không thể nào, mà hiện tại Cổ Tước tạm thời chưa có ý định truyền cho nàng Song Trúc Phá Thiên hoàn chỉnh, hai người đi chung mới không được bao lâu a.

Qua một tuần nhọc nhằn, cả hai rốt cuộc tìm đến một hang động kỳ lạ, từ bên trong bốc lên thiên địa tinh khí nồng đậm đến hóa thực chất, xem ra chính là nơi khởi nguồn của nhánh long mạch này.

- Chỉ là một nhánh nhỏ, nhưng thiên địa tinh khí dày đặc đến mức độ này...

Thanh Ngọc không khỏi cảm thán.

- Long mạch chân chính có thể trợ giúp hình thành một truyền thừa cường đại, qua trăm ngàn năm vẫn sừng sững không ngã, có thể nói long mạch có khả năng thay đổi một thời đại.

Năm xưa Khai Thế Tiên Vương cũng là từ trong một cái đại mạch đạt được cơ duyên.

Cổ Tước đến gần xem xét hang động một chút thì híp mắt cười gian, nói với Thanh Ngọc:

- Ta trước hết tìm cho nàng một vị trí tốt để tu luyện.
- Thiếu gia định đi vào một mình?

Thanh Ngọc hơi lo lắng hỏi.

Cổ Tước lắc đầu:

- Tuy ta có mấy phần nắm chắc, nhưng có khả năng bên trong là trống rỗng, dẫn nàng theo ta không đảm bảo tính mạng cho cả hai được.

Thanh Ngọc cắn môi nói ra:

- Là ta kéo chân thiếu gia sao?

Cổ Tước lại lắc đầu, vuốt vuốt gò má nàng, đáp:

- Là cả hai chúng ta đều không đủ cường đại. Ngay cả ta cũng chỉ có thể dựa vào chút mảnh khóc vượt qua nguy hiểm trong hang động, không có cách nào mạnh mẽ đi vào.

Thanh Ngọc nghe vậy, ngoan ngoãn đi theo thiếu gia vào bên trong, đến một chỗ tinh khí cực kỳ nồng đậm thì theo lời hắc ngòi xuống nhập định, bắt đầu tu luyện.

Cổ Tước một mình đi sâu vào bên trong hang động, càng đi càng tối, chút ánh sáng ngoài cửa động không có cách nào xuyên vào được, hắc đành dựa vào cảm giác tinh thần lực mà đi.

Đi được một đoạn, Cổ Tước ngửi thấy một mùi kỳ lạ, chân mày không khỏi nhíu lại.

- Là máu của Kim Nhân Lang, không lẽ ta chậm chân rồi?

Cổ Tước trong lòng nôn nóng, nhưng rốt cuộc cũng không có vội vã chạy vào, hắc thông qua tinh thần lực có thể cảm nhận được rất nhiều huyền thú nguy hiểm đang bám trên vách động, chỉ cần hắc vọng động sẽ liền bị xé xác, đặc biệt là lúc này khi mà động chủ là Kim Nhân Lang không rõ sống chết ra sao, đám huyền thú trong động có thể làm loạn bất cứ lúc nào.

Cổ Tước thu liễm khí tức, chậm rãi bước đi bên trong hang động, hắc lúc né trái lúc né phải, cẩn thận tránh dẫm phải huyền thú cấp cao đang ngủ say.

Thật lâu sau, hắc cuối cùng thấy ánh sáng.

Vừa bước ra khỏi hang động, đập vào mắt Cổ Tước là một sơn cốc không lớn không nhỏ, bên trong có hồ sen, có cỏ xanh tươi mát, có đất bằng trăm hoa đua nở, gọi là thế ngoại đào nguyên cũng không sai. Ở giữa sơn cốc là một đóa liên hoa không lồ bằng ngọc.

Cổ Tước nhún gót một cái, toàn thân bay về phía ngọc liên khổng lồ. Hắc đáp xuống trong lòng ngọc liên, nhìn bộ ngọc trống không mà tiếc nuối thờ dài.

- Quả nhiên là chậm chân a.

Hắc quay đầu nhìn về phía đất liền thì thấy một đầu huyền thú đáng ghét như sói nhưng lông lại màu vàng, hai mắt màu hoàng kim đầy vẻ uy vũ. Có điều kim lang đã sớm chết, máu tươi vẫn còn đọng lại trên cỏ xanh, miệng vết thương trên cổ vô cùng tinh tế, chứng tỏ nó bị một chiêu tuyệt sát.

- Ít nhất là Kiếm Hoàng a... Bảo sao có thể không chút dấu vết đi vào lấy bảo vật.

Tu sĩ Huyền Hoàng cảnh nếu từ sớm đã nhập kiếm đạo, tu ra kiếm khí đặc thù của mình, sẽ được công nhận là Kiếm Hoàng, cho dù là đẳng cấp Huyền Sư, Huyền Vương thấp hơn cũng là như vậy, tương tự cũng có Kiếm Sư, Kiếm Vương, Đạo Sư, Đạo Vương, vân vân.

Thế nhưng giữa người vừa trở thành Huyền Giả liền nhập kiếm đạo và người thành tựu Huyền Hoàng mới nhập kiếm đạo có sự khác biệt rất lớn, cái nào mạnh hơn thì không thể nói chắc được, việc này phụ thuộc vào rất nhiều yếu tố môi trường cùng cơ duyên.

Bất quá, một vị Kiếm Hoàng chân chính là tồn tại ngay cả Lam Hà tông cũng ngăn ngại. Bên trong Lam Hà tông tuy có tin đồn được cường giả Huyền Hoàng tọa trấn, nhưng đã thật lâu môn phái này không có đi ra kiếm khách, đạo khách chính đạo.

Cổ Tước đi một vòng quanh sơn cốc, tỉ mỉ điều tra dấu vết, nhưng cuối cùng không có phát hiện được gì đáng đề cập, vị Kiếm Hoàng kia đến vô tung đi vô ảnh, không để lại manh mối gì.

Có điều, chuyến đi này cũng không phải công cốc. Nơi đây tốt xấu gì cũng là cội nguồn một nhánh long mạch, mà ngọc liên kia chính là một phần tinh hoa của trời đất hình thành, nên Cổ Tước quyết định ở lại đây một đoạn thời gian, ngồi ngay ngắn trên ngọc liên tu luyện.

Mấy tuần trôi qua, Cổ Dạ Tuyết bấy giờ trở về gia tộc đón đệ tử ưu tú được Cổ gia tuyển chọn đi Lam Hà thành. Nàng sẵn tiện ở lại nghỉ ngơi vài ngày, định đi tìm Cổ Tước nhưng lão nô cho nàng biết đệ đệ bảo bối của nàng đã tiến nhập đoạn sơn mạch phía đông Cổ gia.

Dạ Tuyết ở trong phòng do dự một lúc thì quyết định đi tìm hắn. Nàng chỉ cần dựa theo cảm ứng huyền khí mình để lại trên người hắn mà tìm, không mất bao lâu đã chạy đến vách đá nơi Cổ Tước cùng Thanh Ngọc lần đầu dùng xú đan dẫn dụ mấy trăm đầu huyền thú.

- Xem ra thị nữ kia vẫn đi theo hắn...

Dạ Tuyết xem xét dấu vết một lúc, lẩm bẩm kết luận.

Thông qua Bạch lão, nàng vẫn thường xuyên nhận được báo cáo về Cổ Tước, chuyện hắn thu nhận Thanh Ngọc từ trong tay các trưởng lão cũng không phải bí mật gì đối với nàng.

- Hừ, xú đệ đệ.

Nàng nũng nịu dẫm chân một cái, càu nhàu:

- Ngươi chưa từng dẫn tỷ tỷ ngươi đi chơi, mà hôm nay lại dẫn nữ nhân kia đi, ngươi xem làm sao tỷ tỷ thu thập ngươi!

Nói xong nhún gót phóng người rời đi.

Bên trong hang động, Cổ Tước đột nhiên hắt xì một cái choáng váng cả đầu óc, Cửu Thiên Quyết Nhị Thiên cũng không khỏi bị gián đoạn, làm hắn nhất thời ngơ ngác:

- Là thể loại điểm dữ kinh khủng cỡ nào đây a...

Hắn đưa tay đếm ngày một chút thì quyết định đứng lên ra về. Hắn đã ở đây gần hai tuần, Thanh Ngọc có lẽ đã ở bên ngoài chờ đến mòn mỏi. Cho dù lúc trước Cổ Tước muốn đem Thanh Ngọc vào sơn cốc cũng làm không được, nàng không am hiểu thủ đoạn ẩn dấu khí tức, né tránh huyền thú nguy hiểm bám víu trên mặt đất cùng vách động, nếu hắn không có đảm bảo mà dẫn nàng vào, đó là đem mạng cả hai vứt đi.

Hiện tại Cổ Tước đã vững vàng đứng tại đỉnh phong Huyền Giả cảnh, hỗn độn tinh vân trong đan điền đã đạt đến đại viên mãn, chỉ chờ ngày hội họp, ngưng tụ thành nhất thể, cũng chính là một khóa tinh thần. 00:00 / 00:00 Cổ Tước cẩn thận né tránh chướng ngại vật trên đường, không mất bao lâu đã ra tới bên ngoài cửa động, lúc hắn đi ngang vị trí của Thanh Ngọc cũng không thấy nàng đâu.

Vừa đặt chân ra khỏi hang động, một khí tức ôn nhu tươi tắn liền đập vào mặt hắn, dù vậy nhưng hắn cũng không cảm thấy bất ngờ, loại hơi thở này hắn là quen thuộc hơn ai hết.

- Tỷ tỷ, tỷ làm gì vậy a...

Cổ Tước ngơ ngác hỏi. Trước mặt hắn, Dạ Tuyết đang mỉm cười lạnh băng đánh giá Thanh Ngọc từ trên xuống dưới, còn thị nữ của hắn thì co rúm lại, sắc mặt tái nhợt không dám đón nhận ánh mắt của Cổ gia trưởng nữ.

- Ta đang xem xét rốt cuộc là hai người các ngươi thân thiết tới mức độ nào.

Dạ Tuyết dịu dàng trả lời.

- Áy, tỷ tỷ đại nhân, ta còn chưa làm gì nàng a...

Cổ Tước oan ức nói.

Nhưng xui cho hắn, Thanh Ngọc đúng lúc này lại chợt nhớ ra chuyện được hắn ôm, được hắn hôn trán, trước đó còn bị hắn bóp ngực, cái cổ nhỏ không khỏi đỏ rực lên.

Chuyện này có thể qua mắt nữ tử nhạy cảm như Dạ Tuyết sao? Tất nhiên là không rồi.

- Chưa làm gì? Ngươi còn chối!

Dạ Tuyết đánh hắn một cái, chỉ vào Thanh Ngọc đang đỏ mặt cúi đầu.

- Ách, thị nữ của ta, ngươi như thế nào lại bán đứng bản thiếu gia a...

- Cái này, cái này, là do thiếu gia ngài sàm sỡ ta trước!

Thanh Ngọc bối rối nói ra.

- Đệ đệ, ngươi!

Dạ Tuyết âm ức trừng hắn một cái, xoay người giận dỗi bỏ đi.

- Tỷ tỷ a, nghe ta giải thích!

Cổ Tước vội vã đuổi theo, nhưng Dạ Tuyết quay lại thấy hấn đang kéo theo Thanh Ngọc thì càng ảm ức hơn nữa, triệt để không thèm nhìn hấn nữa.

- Ách, cái này, giám nồng độ chua cực phẩm a...

Cổ Tước khò sở than thở, vận dụng thuộc tính Lôi đuổi theo.

Rất nhanh, hấn đã chắn trước mặt Dạ Tuyết. Thấy huyền khí màu tím trên người đệ đệ, trong lòng nàng không khỏi ngạc nhiên, thay hấn kinh hãi, nhưng giám vẫn y nguyên còn rất chua.

Cổ Tước thấy tỷ tỷ làm ra vẻ nũng nịu giận dỗi hiem hoi này, trong bụng không khỏi bật cười, đã lâu rồi không thấy tỷ tỷ nhõng nhẽo như vậy a. Bất quá hấn không dám cười thành tiếng.

Hấn đến gần vòng tay qua eo nhỏ, đem Dạ Tuyết ôm vào lòng, nói ra:

- Mỹ nữ tỷ tỷ của ta a, đừng nhăn nhó nữa, nghe ta kể hết đầu đuôi đã.

Dạ Tuyết lọt vào vòng tay hấn rồi không còn chút khí lực nào chống đỡ nữa, chỉ nửa tỉnh nửa mê hưởng thụ hơi ấm cùng mùi vị vô cùng quen thuộc của hấn, trong lòng nàng thích thú không thôi.

Cổ Tước sau đó đem chuyện mấy tháng qua kể lại cho nàng nghe một cách thật chi tiết, bàn tay cũng không quên vuốt ve mái tóc đen dài thơm tho kia, thỉnh thoảng cũng không nhịn được chiêm chút tiện nghi sờ mông nàng, nhưng về mặt vẫn y nguyên chín chắn không nhiễm tà.

Dạ Tuyết nghe hấn kể xong thì cũng thăm thở phào nhẹ nhõm, xem ra thị nữ kia còn chưa có ăn đệ đệ của nàng, nếu không bao nhiêu mưu kế bí mật của Hạ Ly đều thành công cốc.

- Xú đệ đệ!

Dạ Tuyết giả vờ nổi giận, nhéo cánh tay của hấn một cái, trách mắng:

- Ta là tỷ tỷ ruột của ngươi, ngươi sờ soạng cái gì?

Trên mặt nàng là một vẻ dầy dỏ đệ đệ, nhưng trong bụng lại sướng đến mê khi bị hấn sờ mó. Hơn nữa, nàng cũng không muốn bị hấn hiểu lầm thành dâm nữ, nên cho dù có thích thú đến mức nào, Dạ Tuyết cũng không tiện vui vẻ ra mặt.

Không cần phải nói, chỉ có Cổ Tước mới được phép chạm vào người nàng, nếu là người khác thì nàng đã sớm tiễn hấn đi gặp mười tám đời tổ tiên rồi.

Một màn này, Thanh Ngọc là hoàn toàn không dám nhìn, cũng không dám nói tiếng nào, đây chuyện riêng tư giữa hai tỷ đệ bọn họ, không đến lượt một thị nữ nói chuyện.

Có điều, lúc nàng thấy Cổ Tước lén lút vuốt mông Dạ Tuyết thì không khỏi buồn cười, đây là vị thiếu gia gan hùm mặt gấu, không hề sợ hãi đi bóp ngực nàng a, bây giờ lại thành ra bộ dạng tiểu sắc lang bị trách mắng rồi. Thanh Ngọc cũng không biết trong lòng Dạ Tuyết đang vui vẻ.

Đối với lời nói của Dạ Tuyết, Cổ Tước cũng không có đùa giỡn đáp lại, nghiêm túc nói:

- Nàng là tỷ tỷ ruột của ta thì sao? Ai dám buông lời nói xấu ta chém hấn!

- Không được nói vậy, đây, đây, đây là loạn, loạn luân...

Dạ Tuyết bị hấn ôm, toàn thân yếu mềm, vô lực chống đối.

- Có loạn hay không thì đó là do cường giả quyết định!

Cổ Tước cười tự tin đáp.

Dạ Tuyết hai má đỏ hồng, cúi đầu tránh né ánh mắt mãnh liệt của hấn.

Cổ Tước không yếu thế, mạnh mẽ tiến công, nâng cằm nhỏ của Dạ Tuyết, cúi xuống hôn lên môi mềm, khiến Dạ Tuyết hai chân nhũn ra, khó khăn lắm mới đứng vững được.

Thanh Ngọc thì triệt để bỏ chạy rồi, không ở lại làm phiền hai người nữa, lẳng lẽ đi săn thêm huyền thú, dù gì thiếu gia nàng cũng cần thú đan. Trong lòng nàng có tư vị kỳ lạ, nhưng nàng cũng không dám mơ tưởng gì cao xa, dù sao giữa nàng và hấn cũng chưa có gì quá mờ ám.

Lúc này Cổ Tước đã hôn xuống cổ, dần dần đến vai nàng, Dạ Tuyết đang ngây ngất đột nhiên giật mình tỉnh lại, yếu ớt kéo vạt áo hấn, nói ra:

- Tước, ở đây, ở đây không được, tỷ, tỷ không muốn... ở đây.

Đây là nơi rừng rậm đã ngoại a, phần lớn nữ giới đều không nguyện thất thân ở giữa rừng già hoang vu như thế này, Dạ Tuyết là nữ nhi quý tộc tất nhiên càng không muốn.

Cổ Tước hít một hơi, thu liễm xuân khí, bế Dạ Tuyết lên mang nàng đi.

Hắn cũng không quên đánh ra một tín hiệu huyền khí gọi Thanh Ngọc trở về trước.

Bạn đang đọc truyện *Chân Đế 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Dạ Tuyết Chi Xuân Mộng

Trong nội viện Cổ gia, một đám nam thanh nữ tú đang tụ tập trong hoa viên, sôi nổi bàn tán đủ thứ chuyện. Có người đi nịnh nọt lời kéo quan hệ, có người khoe khoang thành tích, nói chung là hoàn toàn không thiếu chủ đề để nói.

Trong đó nổi bật nhất là năm người, ba nam hai nữ, đều là đệ tử ưu tú nhất Cổ gia ngoại trừ trưởng nữ Cổ Dạ Tuyết và trưởng nam Cổ Đại Toàn. Năm người này đều đã thành tựu Huyền Giả đỉnh phong mặc dù niên kỷ chỉ mới khoảng mười sáu, mười bảy.

Trong lúc mọi người vui vẻ thưởng trà tán dóc, một cái bóng mờ nhạt xoẹt qua, không để lại chút dấu vết, không gây ra chút ba động nào trong không trung, tựa như là một bóng ma vậy.

Vậy mà có một thiếu niên trong số năm đệ tử ưu tú cảm nhận được khác thường, không khỏi ngẩng đầu nhìn trời, nhưng dù hắn có nhìn kỹ đến mức nào cũng không phát hiện được gì, chỉ đành khó hiểu lắc đầu, trở lại nói dóc với mấy tên thiếu niên khác đang nịnh bợ hắn.

Bấy giờ, sâu trong nội viện Cổ gia, Cổ Tước vận chuyển Huyền Vân Thân Pháp đến cùng cực, thuộc tính Lôi liên tục rót vào, khiến tốc độ của hắn nói ra có thể dọa chết người.

Cổ Tước điểm chân trên nóc một tòa lầu các, nhẹ nhàng nhảy vào trong phòng Dạ Tuyết.

- Đệ đệ ngọc, người đưa ta tới đây sẽ dễ bị phát hiện!

Dạ Tuyết khấn trương nói. Theo nàng thấy thì ở trong biệt viện nhỏ nhỏ của hắn an toàn hơn.

Có điều, Cổ Tước cũng không có nghe lời nàng, nhẹ nhàng đặt nàng xuống giường, cười nói:

- Nhưng căn phòng này có mùi thơm của tỷ.

- Tiểu bại hoại!

Dạ Tuyết mặt đỏ tới mang tai, nũng nịu đánh hắn một cái, khẽ mắng.

Nhưng nàng nhõng nhẽo không được bao lâu đã bị môi của hắn bịt miệng. Cổ Tước mân mê môi thơm của nàng một chút rồi khẽ đưa đầu lưỡi liếm một cái, khẽ nói:

- Dạ Tuyết tỷ tỷ, đệ yêu tỷ.

Trong lòng Dạ Tuyết mật ngọt tuôn trào, trong phút chốc nàng muốn tự cười bản thân một cái, nàng cùng với Hạ Ly bày mưu nghĩ kế, rốt cuộc bị Cổ Tước đánh tan, hơn nữa hắn còn tự tay đến cầm nàng đi. Đối với Dạ Tuyết, chuyện này còn tuyệt vời hơn việc nàng thông qua khảo hạch đệ tử thân truyền.

Giờ phút này, nàng muốn làm thực nữ cũng làm không nổi nữa, bao nhiêu cảm xúc dâng trào khiến nàng không khỏi ôm chặt lấy hắn, ngượng ngùng thì thâm vào tai hắn:

- Tước, muốn tỷ!

Ba chữ này vừa ra, coi như là đạo tâm của Khai Thế Tiên Vương cũng triệt để vô dụng, hoàn toàn không thể ngăn cản xuân khí bùng nổ ra dưới bụng Cổ Tước. Hắn đâu còn biết cái gì là uy nghiêm, cái gì là tự trọng, hắn chỉ có một suy nghĩ duy nhất, đó là khiến nàng sung sướng hạnh phúc.

Cổ Tước khẽ nuốt một ngụm nước bọt, nhẹ nhàng mở nút cài áo của nàng. Lúc hắn kéo cả áo ngoài lẫn áo lót màu đỏ hồng của nàng xuống, một đôi vai mềm mại mảnh khảnh, trắng như ngọc như ngà lộ ra. Hắn tham lam hôn tới, đến mức để lại dấu môi trên xương quai xanh của nàng.

Dạ Tuyết thấy hắn thêm khát mình như vậy, trong lòng đã ngọt lại càng thêm ngọt. Từ nhỏ tới lớn nàng chưa từng thấy đệ đệ mình ham muốn nữ nhân

nào đến mức này. Có lần hắn thấy mấy cô nương xinh đẹp trên phố thì chỉ ngắm một hồi rồi thôi, không có biểu hiện động sắc tâm. Nhưng hôm nay không ngờ hắn vừa chạm vào người nàng đã trở thành bộ dạng như vậy.

Bị tâm trạng vui sướng ảnh hưởng, Dạ Tuyết nhìn không được ôm cổ hắn, dúi đầu hắn vào bộ ngực sữa căng tròn bạo mẫn của mình. Theo hắn chơi đùa, hai đầu vú đỏ hồng cũng bắt đầu thẳng cứng lên. Cổ Tước không khách khí chút nào một bên thì bàn tay nắn bóp, một bên thì miệng hồ thích thú ngậm mút đôi thỏ ngọc của nàng.

Từ cổ họng Dạ Tuyết không ngừng tuôn ra những tiếng thở cầu hôn diệt phách, hai tay nàng cũng không nhìn được nhào nắn tấm lưng rắn chắc của hắn, đồng thời uyển chuyển cời áo hắn xuống, hôn cổ hắn tới tấp.

Cổ Tước âm thầm cời đai lưng của nàng, thêm một tầng phòng ngự nữa bị hắn lột trần, chỉ còn lại chiếc quần lót nhỏ xinh cũng màu đỏ hồng như yếm lót của nàng.

Hắn hôn nàng từ môi xuống cổ, từ cổ xuống ngực, sau đó lại tới bụng, dần dần dời xuống hạ thân. Lúc hắn khẽ tách hai đùi trắng nõn của nàng ra, Dạ Tuyết không khỏi run lên một cái. Tinh lang trong lòng nàng sắp sửa vạch trần chỗ kín đáo nhất của nàng, hết thấy đều sẽ bày ra cho hắn ngắm nhìn. Trong lòng nàng ngượng muốn xỉu, nhưng lại có chút gì đó kích thích hưng phấn.

- Tỷ tỷ, thư giãn một chút.

Cổ Tước khẽ nói vào tai nàng, bàn tay thô to vuốt ve đùi ngọc đầy đặn. Một đôi chân này của nàng để hắn mê mẩn không thôi, thon dài trắng nõn, đứng là vũ khí tiêu diệt nam nhân.

Dạ Tuyết nghe giọng nói dịu dàng của hắn thì bình tĩnh lại, thả lỏng thân thể.

Hai tay Cổ Tước tách chân nàng ra, đầu hắn nhanh chóng chúi xuống, hôn hít lên cửa mình của nàng, mặc kệ lớp quần lót che phủ. Dạ Tuyết khẽ rên lên một tiếng, hai tay siết chặt tấm vải lót giường, hai đùi kẹp chặt cổ hắn.

Rất nhanh, Cổ Tước liền bị hương xuân nồng đậm của nàng đầu độc, lý trí phai mờ, mạnh bạo lột quần lót nàng ra, trực tiếp cắm lưỡi vào tiểu huyết động đã trở nên ẩm ướt của nàng.

Dạ Tuyết suýt chút nữa hét lên, nhưng nàng kịp ngậm miệng lại, cổ họng không ngừng phát ra âm âm rên rỉ. Nàng là xử nữ lần đầu cùng một nam nhân ân ái, hạ thân là rất mất cảm, căn bản là chịu không nổi cái lưỡi xấu xa kia của hắn nghịch phá làm loạn bên trong nàng.

Cổ Tước rút lưỡi ra, cười gian ngậm vào hạt đậu màu đỏ hồng kia, mạnh mẽ mút một cái, khiến toàn thân Dạ Tuyết co giật như có dòng điện chạy qua, xuân tuyến lập tức tuôn trào.

- Đệ đệ xấu xa!

Dạ Tuyết không ngờ mình lại trong vô thức uốn éo dâm mị như vậy, ngượng chín mặt nhéo tai Cổ Tước một cái, âm ức trách hắn. Có điều bên trong thân thể nàng là một mảnh hưng phấn khoái lạc. Nàng cũng không tránh khỏi nom nớp lo sợ phản ứng của thân thể mình quá dâm mị sẽ khiến hắn nghĩ nàng lăng lơ.

Cổ Tước nhìn sắc mặt nàng một chút liền đoán ra, không khỏi phì cười.

- Tỷ tỷ, ở đây chỉ có hai ta, đệ hết lòng hầu hạ tỷ mà không nhận được phản ứng nào sẽ thấy rất thất vọng.

Hắn nháy mắt nói với nàng.

Dạ Tuyết làm sao không hiểu ý hắn, nhưng nàng y nguyên vẫn là ngượng ngùng không thôi. 00:00 / 00:00 Đối với tỷ tỷ ngây thơ vô hạn của mình, Cổ Tước không thể bắt nàng làm ra chuyện quá mức được, nên hắn quyết định trở thành người cảm cò, dẫn đường xông trận.

Hắn nhanh chóng mở tung hết thấy quần áo xóc xếch trên người nàng, sau đó cũng ném y phục của mình xuống đất, lộ ra thân thương dựng cao uy vũ. Lúc hắn chà xát cái thứ xấu xa kia lên bụng nàng, Dạ Tuyết tim đập thành thịch, suýt nữa không dám nhìn.

- Tỷ tỷ, ta biến nàng thành nữ nhân của ta!

Cổ Tước khẽ tuyên bố, ánh mắt âm nồng nhìn thẳng vào mắt Dạ Tuyết.

Dạ Tuyết tươi cười gật đầu đáp ứng một tiếng, nhắm mắt mở rộng hai chân, đem hết thấy trao cho hắn. Bộ dạng này đối với một thực nữ như nàng mà nói là vô cùng xấu hổ, nhưng nếu đây là cho nam nhân mà nàng vẫn luôn yêu mến thì nàng không cần thiết mặt mũi gì nữa.

Cổ Tước vừa hôn lên môi nàng, phía dưới ác xà màu da người cũng lách mình chui vào trong. Âm đạo mềm mại nhầy nhụa liền ôm chặt lấy côn thịt của hắn, khiến hắn muốn đắm vào lại không dám làm nàng đau, độ chặt kín chỉ có thể dùng câu thiếu đốt linh hồn để miêu tả.

Cổ Tước rên lên một tiếng, vận huyền công đè nén lại, hắn suýt chút nữa đã bạo xuất.

- Tỷ tỷ, cái này, cái này là muốn mạng ta a...

Hắn thờ đốc khề nói với Dạ Tuyết.

Nàng yếu ớt nở nụ cười, hai chân vòng qua eo hắn, trong lòng đã vui vẻ bấy giờ lại tăng gấp bội. Thấy hắn vì thân thể mình mà kích động như vậy, nàng làm sao không cao hứng đây?

Nhưng nàng cười không được bao lâu thì lồng mày nhíu chặt, cắn răng rên lên. Thời điểm này, thần thương của Cổ Tước đã xuyên qua lớp màng mỏng manh kia, chính thức xâm nhập vào chỗ sâu nhất. Dạ Tuyết trong lòng vừa vui thích vừa đau nhức như bị xé rách.

Nàng thờ đốc một chút, thì thầm nói ra:

- Tước, không cần lo lắng, mau mau yêu tỷ.

Àm! Lý trí Cổ Tước nổ tung, hắn nhin không nổi phần eo không ngừng nhấp tới nhấp lui, cơn thịnh nộ liên tục cọ xát ra vào âm đạo vốn vẫn còn trinh trắng của nàng.

Dạ Tuyết ban đầu có chút nghẹt thở, nhưng càng ngày càng ưa thích cảm giác này, xuân khí chậm rãi xâm chiếm thể nội, khoái lạc cũng nhanh chóng nhân lên. Hạ thân nàng không khỏi bắt đầu run rẩy, co thắt theo nhịp điệu của Cổ Tước, xuân tuyền cũng tuôn trào mãnh liệt hơn.

Thời điểm Dạ Tuyết bắt đầu lớn tiếng rên la, Cổ Tước nhiệt huyết càng dâng cao, hạ thân đưa đẩy càng thêm cuốn nhiệt, khiến hai bầu vú căng tròn của Dạ Tuyết lắc lư lên xuống không ngừng. Hai tay hắn chống trên giường, mắt nhìn ngắm khuôn mặt đang sung sướng vô cùng đắm mị của nàng mãi không chán.

- Ừm.. Tước, yêu tỷ... Yêu tỷ...

Đến lúc cao trào, Dạ Tuyết cao giọng hối thúc Cổ Tước, khiến hắn xuân hỏa cuồng cháy, eo hồ nhấp mạnh, hung hăng đâm vào rút ra âm đạo nhỏ hẹp của nàng, tiếng thịt va vào nhau bình bịch vang vọng trong phòng thật lâu.

- A... Tước!

Cuối cùng, Dạ Tuyết khẽ hét lên một tiếng, lưng cong ngược ra, hai chân kẹp chặt eo hắn không ngừng run rẩy, mà hạ thân nàng cũng là một hồi co thắt không ngừng, dâm thủy phun trào ướt đầm tẩm lót giường. Dạ Tuyết lần đầu tiên trong đời lên đỉnh khoái lạc tiết thân.

Cùng lúc đó, tình huống của Cổ Tước cũng không tốt hơn bao nhiêu, hắn là đè nén không nổi nữa, dương vật đâm sâu vào bên trong Dạ Tuyết, điên cuồng phun xuất tinh dịch nóng hổi.

Tuy nhiên Dạ Tuyết vẫn còn chút lý trí, nhanh chóng vận chuyển huyền khí, tạo thành một lớp màng chắn ở trước lối vào tử cung, không để tinh binh tình tưởng tiến vào.

Nàng vội kéo Cổ Tước xuống, ôm hắn vào lòng, khề nói:

- Ông bà có truyền dạy loạn luân không thể sinh con, nếu không đưa bé sẽ không khỏe mạnh. Không phải là tỷ không muốn mang thai, mà là hiện tại còn chưa được...

Đối với chuyện này Cổ Tước cũng hiểu rõ, hắn dễ dàng gật đầu:

- Ta hiểu, nàng không cần phải lo lắng, chỉ cần cố gắng đến ngày thành tựu Huyền Tôn liền có thể tu sửa thân thể, dù là loạn luân cũng có thể sinh con khỏe mạnh.

- Huyền Tôn...

Dạ Tuyết ngắm khuôn mặt anh tuấn của hắn, xa xăm nói.

Cổ Tước hôn môi nàng thật lâu, an ủi:

- Chỉ cần ta còn ở đây, Huyền Tôn đối với chúng ta là chuyện không khó. Nàng yên tâm đi.

Dạ Tuyết tươi cười gật đầu, rút vào trong ngực hắn ngủ thiếp đi.

Hai tỷ đệ sau một trận ân ái nồng nhiệt đều không còn chút khí lực nào.

Từ đây Dạ Tuyết cũng bỏ xuống được một gánh nặng, nàng hiện tại đã phá thân, đem trọn đời trao cho Cổ Tước, trên lý thuyết thì gia tộc lẫn tông môn đều vô phương ép duyên nàng. Không có quý tộc nào dám ngang nhiên gả đi một nữ nhi không còn trong trắng, mà đám công tử thế gia kia cũng không dễ dàng chấp nhận một thê tử đã trao thân cho nam nhân khác.

Nói chung là một khi Cổ Tước đã ăn Dạ Tuyết, mọi chuyện đều dễ đi mấy phần.

Còn chuyện tình cảm loạn luân của hai người có bị xã hội bài xích hay không còn phải xem thực lực của cả hai. Thế giới này lấy cường giả vi tôn, trong tay có sức mạnh thì người chính là pháp tắc, cho dù là đạo đức cũng không làm gì được người.

Dạ Tuyết ngủ mà trong lòng đầy kẹo ngọt, không ai biết nàng đã mơ về một ngày này từ bao lâu, hôm nay cuối cùng thành hiện thực, chân chính trở thành nữ nhân của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Chân Đế 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Cổ Tước Chi Tình Thoại

Khi Dạ Tuyết tỉnh lại thì sắc trời đã xế chiều, tiệc trà ồn ào trong hậu viên Cổ gia cũng đã sớm kết thúc, những nam thanh nữ tú kia cũng đã trở về chuẩn bị ngày mai lên đường đi Lam Hà thành.

Nàng trở mình thì thấy Cổ Tước mỉm cười nhìn nàng, hai khuôn mặt gần đến mức chớp mũi sắp đ-ng nhau. Lúc này Dạ Tuyết mới chợt thấy dưới bụng còn chút dư âm ê ẩm, không khỏi ngượng ngùng cúi mặt vào cổ hắn, không dám nhìn thẳng mặt.

Cổ Tước vòng tay qua vuốt ve lưng ngọc của nàng một chút, cảm nhận làn da trắng nõn mịn màng kia. Dạ Tuyết tròn được một lúc thì nhỏ giọng nói ra:

- Ngươi làm chuyện xấu xa với tỷ tỷ, tỷ tỷ bắt ngươi phải chịu trách nhiệm.
- Tất nhiên, ta sẽ cả đời hảo hảo chăm sóc tỷ.

Cổ Tước không chút do dự đáp.

Dạ Tuyết lúc này mới không tròn nữa, thẳng thắn nhìn hắn, hỏi:

- Tiểu thiếp của ngươi thì sao? Tỷ như... thị nữ Thanh Ngọc kia.

Cổ Tước cũng không có bị rung chuyển, thành thật đáp:

- Cổ Tước ta sống sẽ không phụ người đối tốt với ta, ta chính là có thực lực nói được làm được. Trong tương lai nếu ta vô trách nhiệm bỏ mặc nữ nhân đem lòng yêu mến ta, liệu tỷ có còn tin nhiệm ta hay không?

Sống ở Thánh Huyền Giới chính là khảo nghiệm thực lực con người. Nam nhân tam thế tứ thiếp là chuyện bình thường nếu tên nam nhân đó có đầy đủ bản lĩnh chịu trách nhiệm với hậu cung của hắn. Trên thực tế, trong lịch sử Thánh Huyền Giới đã từng xuất hiện qua nhiều cường nữ đa phu, bọn họ chính là có dạng thực lực này, nếu không đã không thu phục được đám nam nhân kia.

Giảm chua trong bụng Dạ Tuyết vừa dâng lên chưa được một lỏng tay đã hoàn toàn rút mất, nàng nghịch ngợm hôn hắn một cái, đem đầu hắn ôm vào ngực thơm, vẻ mặt thỏa mãn.

Sau khi hai người lỏa thể đùa bỡn nhau được một lúc, Cổ Tước mặc y phục cho nàng, lại giúp nàng chải tóc. Buổi tối, cả hai dùng bữa trong phòng Dạ Tuyết, mấy thị nữ cũng không biết là tiểu thư của các nàng đã thất thân vì lúc đó hai tỷ đệ dùng huyền khí phong bế không gian trong phòng lại, âm thanh muỗi bay cũng không thoát ra ngoài được, nếu không tiếng rên la dâm mị của Dạ Tuyết đã kinh động toàn Cổ gia rồi.

Ăn xong, Cổ Tước lấy được đỉnh ra, ngồi dưới đất, các loại dược liệu bày ra trên sàn gỗ, trong đó có một viên thú đan nhất biến lấy được từ hành trình xuyên sơn mạch của hai chủ tở.

- Đệ muốn luyện Huyền Đan?

Dạ Tuyết ngồi kế bên tò mò hỏi.

- Không sai, có điều Huyền Đan ta luyện ra có thể giúp tỷ lập công cho tông môn.

Cổ Tước cười thần bí, nói ra. Sau đó hai tay đánh huyền khí vào dược đỉnh, hỏa diễm màu lam bùng cháy, khiến Dạ Tuyết khẽ giật mình. Trước đây nàng có nghe lão nô báo cáo Cổ Tước biết luyện dược, nhưng ngay cả Bạch lão cũng chưa từng chứng kiến lam hỏa hiem thấy của hắn.

Cổ Tước vừa duy trì ngọn lửa vừa ném toàn bộ đan dược vào, kể cả thú đan.

Dạ Tuyết không khỏi kêu lên:

- A, không được! Làm như vậy sẽ dễ hỏng dược liệu!

Nhưng tiếp theo nàng liền bị chấn kinh. Đệ đệ nàng dẫn ra hỏa diễm màu lam mà không cần thủ ấn, hai tay chỉ giữ nguyên trong không trung, mà đồng dược liệu cùng viên thú đan bên trong dược đỉnh đều được tinh luyện rất tỉ mỉ, tựa như nhiều dược sư ngự một dược đỉnh vậy.

- Đa Luyện Tinh Dẫn!

Dạ Tuyết ngạc nhiên nhìn đệ đệ mình. Không giống như Thanh Ngọc đã nhìn đến quen mắt, Dạ Tuyết là lần đầu thấy Cổ Tước luyện đan, khiến nàng không khỏi khiếp sợ.

Cổ Tước nhún vai cười cười, tiếp tục tinh luyện dược liệu. Một lúc sau, vẻ mặt hắn trở nên nghiêm túc, Cửu Thiên Quyết Nhị Thiên vận chuyển, tinh thần lực cường đại rót vào.

Các loại tinh hoa được liệu đủ mọi hình thể bắt đầu trộn lẫn vào nhau.

Lúc này, lam hóa bỗng ngưng hóa hình, biến thành một đầu mãnh sư há mồm nuốt tinh hoa dược liệu vào bụng. Mãnh sư bắt đầu gầm thét không dứt, ngay cả dược đỉnh cũng rung chuyển.

- Hợp cho ta!

Cổ Tước khẽ quát, hai tay chấp lại, lam hóa mãnh sư cuồng hồng một tiếng cuối cùng rồi nổ tung, đem nắp dược đỉnh hất ra, một viên Huyền Đan nhất biến màu trắng tinh bay lên.

Cổ Tước đón lấy đan dược, không quan tâm lắm đưa cho Dạ Tuyết, nói ra:

- Tỷ mạng về tông môn có lẽ sẽ đổi được chút phần thưởng.

Dạ Tuyết cầm Huyền Đan nhìn ngấm một lúc thì suýt nữa nhảy dựng lên.

- Lục, lục tinh!

Nàng không khỏi thở dốc trừng mắt nhìn hắn.

- Tạm thời ta chỉ có thể làm tới đây.

Cổ Tước gật đầu nói ra:

- Đợi ta trở thành Huyền Sư có thể luyện ra thất, bát tinh. Tất nhiên, đây là luận đan dược nhất biến. Về phần nhị biến, cho dù ta có trở thành Huyền Sư cũng chỉ có thể luyện ra tam tinh.

- Nhị biến tam tinh đã là cực phẩm rồi a.

Dạ Tuyết nhìn chằm chằm viên Huyền Đan nhất biến lục tinh trong tay, lẩm bẩm nói.

- Sau khi tiến vào Huyền Sư tỷ đã dùng qua Huyền Đan chưa?

Cổ Tước hỏi.

- Có, một viên tam biến tam tinh.

Dạ Tuyết gật đầu.

- Ày, tỷ lệ thành đan kém cỏi như vậy... Nếu tỷ đột phá vào Huyền Vương thì đừng vội dùng Huyền Đan, chờ ta nghĩ biện pháp tìm cho tỷ tứ biến ngũ tinh trở lên.

Cổ Tước tặc lưỡi nói ra.

Dạ Tuyết cũng không có nghi ngờ lời hắn nói, tươi cười “ừm” một tiếng đáp ứng.

- Tiếp theo là nói về huyền công của tỷ.

Cổ Tước chuyển chủ đề.

- Huyền công của ta như thế nào?

Dạ Tuyết tò mò hỏi.

- Theo ta thấy thì tâm pháp Cực Âm Tiên Hà của tỷ tạm thời không có vấn đề gì, bất quá một khi đặt chân vào Huyền Hoàng cảnh sẽ bắt đầu gặp khó khăn.

- Làm sao đệ biết tỷ tu luyện Cực Âm Tiên Hà?

- Trên đời này không có nhiều loại huyền công có thể giúp tu sĩ thuộc tính Thủy dễ dàng ngưng ra huyền băng chỉ bằng tu vi Huyền Sư. Cực Âm Tiên Hà là một trong số đó.

00:02 / 03:13 Cổ Tước ung dung giải thích.

- Ngoài ra còn có huyền công nào tương tự nữa?

Dạ Tuyết hứng thú bưng bưng hỏi.

- Ngoài ra còn có Địa cấp Huyền Âm Chân Kinh, hoặc Thiên cấp Băng Thần Quyết. Có điều, chỉ có Huyền Âm Chân Kinh là từng xuất thế qua, Băng Thần Quyết xưa nay chỉ là truyền thuyết.

Ngay cả Khai Thế Tiên Vương năm xưa cũng chưa từng trực tiếp thấy qua Băng Thần Quyết, đồng thời cũng không rõ lời đồn về sự tồn tại của Băng Thần Quyết là từ đâu mà có.

- Thiên, Địa cấp a...

Dạ Tuyết cảm khái nói ra:

- Tâm pháp Cực Âm Tiên Hà của tỷ cũng chỉ là Huyền cấp trung giai.

Đối với tu sĩ bình thường mà nói, khái niệm Huyền cấp đã là mơ mộng, huống hồ Địa cấp hay thậm chí Thiên cấp. Còn trong mắt Cổ Tước, bí pháp Thiên cấp hẳn đã từng nhìn thấy, cũng có nghiên cứu qua không ít, mục tiêu chân chính của hắn là Tiên cấp cùng Đế cấp chỉ có trong thần thoại.

- Tỷ không cần phải mơ mộng, tương lai Thiên cấp Địa cấp chắc chắn sẽ là sự thật.

Cổ Tước cười tự tin, nói ra.

Dạ Tuyết thấy hắn nói như chém đinh chặt sắt như vậy trong lòng cũng không khỏi rung động, trong phút chốc, nàng có niềm tin hắn sẽ dễ dàng đem huyền kỹ Thiên cấp ra tặng nàng. Bất quá nàng cũng không quan tâm về vật chất lắm, chỉ nghĩ tới tâm lòng sẵn sàng nhường huyền kỹ Thiên cấp cho nàng thôi đã đủ làm Dạ Tuyết động tình rồi.

Nàng uyển chuyển chui vào lòng hắn, môi đỏ nhẹ nhàng ngậm mút cổ hắn, một tay vuốt ve cái vật xấu xa kia qua lớp vải quần của hắn. Nhớ tới lúc sáng bản thân bị ác xà này làm cho ngầy ngất đến chết mê chết mệt, khuôn mặt Dạ Tuyết không khỏi đỏ hồng lên, vô cùng xấu hổ.

Về phần Cổ Tước thì nếu nói về mặt sắc dục, Cổ Dạ Tuyết chính là điểm yếu của hắn. Chỉ cần nàng thân mật với hắn một chút liền khiến đạo tâm của hắn sụp đổ trong nháy mắt.

Dương vật bị bàn tay uyển chuyển của nàng chọc nghẹo như vậy lập tức dựng thẳng, chủ thể cũng chịu không nổi đè Dạ Tuyết xuống sàn, quần áo lúc này mới mặc vào cho nàng gọn gàng bấy giờ lại bị mở tung ra.

Hai người vận dụng huyền khí phong bế không gian trong phòng xong thì đè nhau ra hôn hít đến mức môi miệng đều ửng đỏ lên, cặp lưỡi quấn lấy nhau cũng đã mỏi nhừ.

Cổ Tước bế nàng lên giường êm, tách hai chân thon dài của nàng ra, côn thịt gấp gấp đâm vào. Dạ Tuyết a lên một tiếng, thân thể run rẩy, âm đạo quấn chặt lấy hắn không muốn tách rời.

Ôm mỹ nhân trong tay, hạ thân Cổ Tước bắt đầu đưa đẩy mãnh liệt. Theo số lần côn thịt của hắn đâm vào rút ra tăng lên, tiểu huyết động của Dạ Tuyết cũng càng lúc càng âm ứn nhầy nhụa.

- Tước! Chậm, chậm chút...

Dạ Tuyết khẽ rên rỉ nói. Tuy toàn thân nàng sướt sướt, nhưng nàng cũng không muốn vội vội vàng vàng, tâm tư thiếu nữ lại muốn hai người từ từ chậm rãi ân ái thân mật một lúc.

- Ta làm tỷ đau sao?

Cổ Tước có chút hoảng sợ, từ trong xuân mộng tỉnh lại.

- Không phải.

Dạ Tuyết mỉm cười lắc đầu, nói ra:

- Ngược lại là rất thoải mái, có điều tỷ muốn nhịp điệu chậm lại một chút.

- Được, tỷ tỷ muốn thế nào ta cũng chiều theo tỷ.

Eo hồ Cổ Tước bắt đầu chậm lại, côn thịt chỉ nhẹ nhàng cọ xát âm đạo của nàng, tiếng “bình bịch” dâm dật kia cũng không còn nữa, chỉ còn lại tiếng môi

hôn ướt át.

Hai người quấn lấy nhau trên giường, thì thầm dâm ngữ vào tai nhau, khiến Dạ Tuyết ngược chín mặt, nhưng nàng thích nhìn thấy hân bị mình kích thích nên cũng dần dần trở nên bạo miệng, nói ra mấy câu thiêu hồn đốt phách Cổ Tước, làm hân nhin không nổi nữa.

- Tỷ tỷ! Ta... Ta muốn hung hăng “làm” tỷ!

Dạ Tuyết thích nhất là khiến hân thành như vậy, cười toe toét gật đầu.

Cổ Tước hai mắt phún dâm hỏa, hạ thân vùn vụt di chuyển, vùi dập cửa mình đỏ hồng cùng cặp mông to tròn của Dạ Tuyết đến mức khiến nàng hét lên sung sướng. Thân thể Dạ Tuyết cũng bắt đầu uốn éo, eo thon bắt nhịp di chuyển theo hân.

Lúc nàng lớn tiếng rên la tiết thân, móng tay trong vô thức cào vùi tẩm lưng thô to của hân, hạ thân nàng co giật liên hồi, dâm thủy lại một lần nữa làm bắn tẩm vài trái giường đất tiền.

Cổ Tước thở ra một hơi thật mạnh, tiểu huynh đệ cuồng phun dâm dịch ở nơi sâu nhất bên trong Dạ Tuyết. Tất nhiên, nàng cũng không quên làm ra biện pháp tạm thời tránh thai.

Thỏa mãn dục vọng toàn thân, hân nằm ôm nàng thật chặt trong lòng, thì thầm:

- Tỷ tỷ, nàng đúng là tiên nữ a...

Dạ Tuyết len lén cười hạnh phúc, nhưng ngoài mặt lại trừng hân:

- Xú đệ đệ, chỉ giỏi nịnh bợ!

- Đây là lời thật lòng a.

Cổ Tước không tình nguyện bị la mắng, phản bác.

- Sau này đệ sẽ gặp được mỹ nữ còn xinh đẹp hơn cả tỷ, ví dụ như Lam Hà tông thiên kim Lam Tú Nhi. So với nàng, tỷ cũng có mấy phần tự ti...

Dạ Tuyết thành thật nói.

- Đây là không so sánh được.

Cổ Tước lắc đầu nói ra:

- Nói như vậy không khác gì đem một cân thịt so với một gáo nước. Trên đời này mỗi người mỗi vẻ, mỗi nam nhân lại yêu thích hình mẫu nữ nhân khác nhau.

- Vậy hình mẫu lý tưởng của đệ là nữ nhân như thế nào?

Dạ Tuyết không nhin được hỏi.

- Đối với ta, nhan sắc có thể dễ dàng đạt được trong quá trình tu luyện, còn chuyện tình cảm thì chỉ có ở trong chung đ-ng, cùng nhau sống vai mới cảm nhận được. Có thể nói, ta không có chuẩn mực kén chọn tình nhân, mọi chuyện thuận theo duyên phận đưa đẩy là tốt nhất.

Dạ Tuyết ngược nhìn hân một chút, không giấu được vẻ ngạc nhiên.

- Là tỷ lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử rồi...

Nàng có chút thất vọng về bản thân, yếu ớt nói ra.

Cổ Tước cười vuốt ve nàng, đáp:

- Đây gọi là trưởng thành. Thu thập kinh nghiệm sống, sau đó nhận lấy thay đổi, dù theo hướng tốt hay xấu thì cũng có thể gọi là trưởng thành. Sống phải có lúc đúng lúc sai a.

Dạ Tuyết “ưm” một tiếng, khẽ gật đầu, rúc vào lòng hân.

Bạn đang đọc truyện *Chân Đế 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Đến Lam Hà Thành

Sáng sớm, Cổ Tước cùng với tỷ tỷ ở trên giường thân mật một chút rồi sửa soạn lên đường.

Hắn ló đầu ra ngoài cửa sổ, quan sát xung quanh một lượt, sau đó thôi động thuộc tính Lôi, chân đạp ra Huyền Vân Thân Pháp, vèo một cái biến mất không để lại chút dấu vết.

Dạ Tuyết nhìn theo bóng lưng hắn mà trong lòng hơi choáng váng. Đệ đệ của nàng thật sự đã thay đổi quá nhiều trong mấy tháng vừa qua. Không biết hắn đào ở đâu ra bộ pháp kinh thiên như vậy, kết hợp với huyền căn thuộc tính Lôi của hắn, tốc độ này có thể xem như vô song.

Cũng giống như phía các trưởng lão, nàng suy đoán sau lưng Cổ Tước có cao nhân dẫn lối, bằng không cho dù hắn có chăm chỉ hơn nữa cũng không thể tự nhiên sáng chế ra được pháp cùng thân pháp khó lường như vậy được. Trên phương diện này, Dạ Tuyết cùng với các trưởng lão không phải là nghĩ sai, nhưng mà cũng không phải là đúng.

Sau lưng Cổ Tước đúng là có Khai Thế Tiên Vương, nhưng hiện tại cả hai đã dung hợp thành một người hoàn toàn mới, mang theo lý tưởng cùng hoài bão của cả hai tiền thân.

Cổ Tước trở về biệt viện nho nhỏ, dặn dò Thanh Ngọc một chút, giao cho nàng nhiều đan dược hữu ích, còn có nhiều kim tệ cho nàng thoải mái tiêu xài, sau đó rời đi.

Sáu đệ tử Cổ gia đi Lam Hà thành lần này đều tập trung bên ngoài đại môn, một lúc sau thì Cổ Tước thong dong đi tới, cuối cùng là Dạ Tuyết trong trang phục màu trắng tinh, đuôi tóc cột cao, môi treo nụ cười dịu dàng mà xa cách. Đây đúng là tiên nữ ôn nhu trong tâm trí nhiều người.

Nàng vừa đến, ba tên thanh niên liền tiến lên khách khí thỉnh nọ, hai thiếu nữ nhìn một cảnh này xoa trán thở dài, trong lòng lo lắng cho tương lai Cổ gia. Nhưng lúc hai nàng nhìn sang Cổ Tước đứng một bên nhìn về phía hừng đông nơi chân trời, ánh mắt ẩn hiện vẻ suy tư, cũng có hường thụ, thì không khỏi ngơ ngẩn nhìn lâu thêm một chút, hình như đây mới ra dáng nam tử trưởng thành a, còn ba tên kia vừa thấy đại tỷ xinh đẹp đã quên mất chính sự.

Dạ Tuyết thấy vậy không khỏi lén chu môi một cái, từ đây về sau nàng cần phải cẩn thận hơn, không thể để bản thân tụt hậu lại phía sau, bằng không đệ đệ nàng sẽ bị các nữ nhân khác ăn sạch.

- Được rồi, chúng ta mau lên đường, nếu không sẽ trễ giờ.

Dạ Tuyết nhẹ giọng nhắc nhở sáu người xong tự bước lên kiệu trước, theo sau là hai thiếu nữ. Ba tên thanh niên kia bước ra chắn trước mặt Cổ Tước, liếc hắn một cái rồi leo lên kiệu, bộ dạng rất là không đồng ý để hắn ngồi gần đại tỷ xinh đẹp của bọn hắn.

Cổ Tước cũng không để ý lắm, từ tốn bước lên thùng kiệu bằng gỗ, tùy tiện chọn một chỗ trống ngồi xuống, không ngờ lại đối diện Dạ Tuyết, khiến hắn thəm cười một tiếng.

Xa phu vung roi quát một cái, hai đầu huyền thú đáng đáp giống như hắc mã hú vang bắt đầu phóng đi, tốc độ ngang ngửa huyền băng phi hành của Dạ Tuyết.

Suốt chặng đường, Cổ Tước là một mực im lặng, ngồi nhắm mắt tu dưỡng hỗn độn tinh vân trong đan điền, hắn chỉ cần điều chỉnh vài ngày nữa là có thể an tâm ngưng ra tinh thần.

Sáu người còn lại thì không ngừng khách khí vui cười, nhất là hai thiếu nữ, rất thích cùng với Dạ Tuyết to nhỏ đủ loại chuyện. Dạ Tuyết ôn nhu dịu dàng để cho hai nàng tâm tình rất ư là thoải mái nói dóc. Còn ba tên thanh niên thì chỉ dám làm ra vẻ nói chuyện nghiêm túc.

Cổ Tước trong lòng không khỏi dâng lên một loại cảm giác rất kỳ lạ, có chút tự hào, lại có chút buồn cười, nói chung là rất phức tạp, chỉ đơn giản vì hắn đã cùng vị đại tỷ thánh khiết kia mấy lần kết hợp, thanh âm rên rỉ kiều mị của nàng hắn đã nghe qua, về mặt ứng hồng lúc lên đỉnh của nàng hắn cũng đã thấy, hiện tại nhìn nàng biểu hiện ôn nhu khép nép với người khác, hắn có chút cảm giác muốn khoe khoang.

Thế nhưng những lúc bình thường như thế này, đạo tâm kiên định của Khai Thế Tiên Vương không phải để chơi, hắn rất nhanh liền trấn áp cổ hư vinh vô nghĩa kia, tập trung vận chuyển Cửu Thiên Quyết Nhị Thiên, mượn chút thiên địa tinh khí đi trau chuốt hỗn độn tinh vân.

Năm đệ tử ưu tú của Cổ gia cảm nhận được ba động huyền khí mạnh mẽ mà thuần khiết từ trên người Cổ Tước thì không khỏi mấy mặt nhìn nhau, thấy được vẻ ngạc nhiên trong mắt đối phương, hình như ngay cả chúng ta cũng không có ngưng ra được huyền khí cao cường như vậy a? Đây còn là phế vật xú danh vang xa một thời kia nữa sao? Cái này cũng quá khó tin đi.

Cổ Dạ Tuyết thì chỉ tươi tắn mỉm cười tự hào, nàng thật rất muốn lớn tiếng khoe khoang đây là tinh lang của nàng, nhưng chuyện như vậy không thể tùy tiện làm được, nhất là khi hai người là tỷ đệ cùng cha khác mẹ, quan hệ máu mủ gần hơn những thiếu niên kia rất rất nhiều.

Đợi đến lúc cả hai có thực lực đứng trên đỉnh cao, lúc đó nàng có thể tùy ý khoe mẽ.

Nhóm người buổi sáng thì ngồi kiệu, buổi tối thì dừng tại quán trọ nghỉ ngơi, trải qua ba ngày hai đêm như vậy, buổi chiều ngày thứ ba rốt cuộc đến Lam Hà thành.

Vừa đặt chân vào trong thành, nhóm Cổ Tước đã đ-ng phải nhóm Lương gia, nhưng bọn họ hoàn toàn phớt lờ Cổ gia nên song phương cũng không xảy

ra xung đột gì, hai gia tộc ngày thường vẫn là nước sông không phạm nước giếng.

Dạ Tuyết dẫn sáu người tới một khách điểm do một chấp sự của Lam Hà tông quản lý, lập tức được tiếp đón nồng hậu, nàng chính là một đệ tử thân truyền trong tông môn a.

- Dạ Tuyết tiểu thư, phòng hạng nhất dành cho các vị đã sớm chuẩn bị xong!

Thân phận của nàng không kém con cháu trưởng lão bao nhiêu, nên một chấp sự nho nhỏ đương nhiên sẽ không dám thất lễ, bất quá vị chấp sự này đã có tuổi, Dạ Tuyết cũng nhẹ nhàng bỏ qua vai vế, nhu hòa lễ phép đa tạ hân, khiến hân cười đến ngoác miệng rồi.

Cổ Tước vào phòng của mình, ném túi hành lý nhỏ lên giường, lập tức rời khỏi khách điểm đi tìm được điểm, tiền túi hân hiện tại không còn bao nhiêu, phải đi bán thêm đan dược.

Lúc hân để nhân viên giám định nhìn Huyền Đan nhất biến của mình thì không cần phải dài dòng cũng biết, nhân viên lập tức hú lên quái dị:

- Ngũ, ngũ tinh! Mẹ ơi, là ngũ tinh a!!

Trên thực tế, Huyền Đan ngũ, lục tinh của Cổ Tước số lượng rất có hạn, chỉ có mười viên ngũ tinh, một viên lục tinh đã cho Dạ Tuyết. Mấu chốt nằm ở số lượng thú đan không nhiều.

Huyền Đan nhất biến tam tinh lúc trước hân đã bán được 150 kim tệ, nay hân đem bán ngũ tinh, giá cả chính là lên thẳng mây xanh, 500 kim tệ một viên. Cổ Tước bán năm viên, chưa năm viên phòng ngừa có lúc cần lấy ra trao đổi, 2500 kim tệ cứ thế tuôn vào túi không gian của hân. Thêm vào đó, Cổ Tước còn vung tiền mua nhiều phân dược liệu cấp thấp khác nhau, cuối cùng hân còn lại 2000 kim tệ bỏ túi, đây đã là một khoản lời béo mập.

00:00 / 00:00 Chủ tiệm ngoài mặt là một bộ dáng khách khách khí khí, nhưng khi Cổ Tước vừa rời khỏi, hân liền hạ lệnh cho người đi theo dõi, dò la tin tức đan dược ngũ tinh của Cổ Tước.

Thế nhưng gián điệp vừa bám theo được một đoạn thì lập tức mất dấu, không biết hân đã đi về đâu, khiến cho gián điệp này một đầu khó hiểu, hân làm nghề này bao nhiêu năm rồi mới mất dấu một thiếu niên tu vi Huyền Giả, suýt chút nữa đã nổi điên lên, đành hậm hực trở về.

Cổ Tước vừa về đến cửa phòng liền cảm ứng được khí tức quen thuộc bên trong, không khỏi mỉm cười, vui vẻ mở cửa bước vào, lớn tiếng nói:

- Không ngờ hôm nay mỹ nữ đại tỷ lại đến tận phòng tìm tiểu đệ nha.

- Hừ, ai thêm tìm người!

Dạ Tuyết chu môi nũng nịu nói:

- Ta đến là để giải thích tình hình bên trong Lam Hà tông cho đệ tử Cổ gia nghe!

Cổ Tước mặt dày tươi cười ngồi xuống cạnh nàng trên ghế dài, vòng tay qua eo thon, thương yêu ôm nàng vào lòng, thông dong nói ra:

- Được rồi, mỹ nữ đại tỷ nói đi, tiểu đệ đồng tai lắng nghe.

- Lưu manh! Bại hoại!

Dạ Tuyết trừng hân, giả vờ ra vẻ chống đối, nhưng không có đẩy hân ra chút nào, ngược lại còn len lén nhích đến gần, dựa sát thân thể mềm mại vào người hân, hưởng thụ cảm giác ở cạnh hân.

- Ha ha, mỹ nữ đại tỷ đừng lạnh nhạt kháng cự như vậy, ta là không hề có sắc tâm!

Cổ Tước cười lớn, diễn trò nói ra, bàn tay xấu xa nhanh chóng thò xuống sờ mông nàng.

- Tiểu quý, ta thu thập sắc lang nhà người!

Dạ Tuyết nói xong ngẩng đầu lên hôn môi hân, nhưng lần này nàng không có sờ mó lung tung, vì chốc nữa nàng còn có việc phải đi lo liệu, không có thời gian quán quít với hân quá lâu.

Cổ Tước vuốt ve người ngọc trong lòng, hưởng thụ đôi môi đỏ mọng ngọt liếm kia.

- Ày, được rồi mỹ nữ đại tỷ, không cần thận lại hôn chết tiểu đệ.

Hân thân thiết với nàng hiểu năm, hiểu nàng rất rõ, nên cũng không câu nệ quá lâu.

Dạ Tuyết có chút tiếc nuối rời môi hân, hừ lạnh trừng hân một cái, sau đó lại vui vẻ bắt chuyện, kiểu thay đổi chóng mặt cả thương thiên này phải nói chỉ có nữ nhân mới làm được.

- Tỷ đến nói đệ biết sơ tình huống bên trong Lam Hà tông..

Theo lời nàng kể, Cổ Tước biết được Lam Hà tông chỉ là một môn phái hạ phẩm, phía trên còn có các môn phái trung phẩm (như Bảo Long Viện) và thượng phẩm (như Ngọc Liên Sơn).

Môn phái trung phẩm có cường giả Huyền Tôn tọa trấn, còn môn phái thượng phẩm có đại năng Tiên Huyền trấn thủ tổ địa. Lam Hà tông tuy trong mắt người ở Thịnh Hoa thành là vật không lồ, nhưng so với Bảo Long Viện cùng Ngọc Liên Sơn chỉ là nhãi nhép.

Bảo Long Viện là do hoàng thất Bảo Long quốc vận hành, thế lực rất lớn, còn Ngọc Liên Sơn là một tổ chức độc lập, tự có tông thổ rộng lớn của riêng mình, không chịu sự quản hạt của bất cứ ai.

Lại nói về Lam Hà tông, bên trong được chia làm ba khu vực, ngoại môn, nội môn, cùng tổ viện. Đệ tử thân truyền như Dạ Tuyết chính là tu luyện ở trong tổ viện, nơi có thiên địa tinh khí nồng đậm nhất, đồng thời cũng là nơi một nhánh long mạch kích cỡ tương đối lớn chạy ngang.

Tất cả đệ tử có thể thường xuyên nhận nhiệm vụ sư môn, gom góp điểm cống hiến đổi lấy phần thưởng đan dược, huyền kỹ, huyền binh, văn vân. Bản thân đệ tử thân truyền được cung cấp mấy thứ này mà không cần hoàn thành nhiệm vụ sư môn.

Mỗi năm đều có một kỳ khảo hạch tấn cấp dành cho đệ tử ngoại môn muốn vào nội môn, hoặc đệ tử nội môn muốn trực tiếp bái nhập môn hạ của các trưởng lão hoặc nguyên lão.

Lần này Dạ Tuyết khảo hạch chính là được một vị nguyên lão nhìn trúng, lão đã đạt đến trình độ nửa bước Huyền Hoàng, thực lực đối với tu sĩ thông thường là vô cùng khủng bố.

Ngoài ra, tất cả đệ tử còn có thể tùy ý tiến vào Lam Hà sơn mạch săn huyền thú, hái thảo dược, miễn là không được đؤoi tận giết tuyệt, ảnh hưởng xấu đến hệ sinh thái trong sơn mạch.

Dạ Tuyết ngay cả mấy chuyện lật vật khác cũng nói hết cho Cổ Tước nghe, lúc nàng lưu luyến rời đi thì sắc trời đã xế chiều, nên nàng chạy thẳng về tổ viện lo chuyện tông môn.

Cổ Tước ở lại trong phòng trọ nhập định tu luyện.

Bạn đang đọc truyện *Chân Đế 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Giả Thuyết Dị Hỏa Của Tiên Vương

Lục tinh!!

Bên trong tổ viện, một vị trưởng lão nhảy dựng lên. Bình thường, các đệ tử thân truyền muốn đổi điểm cống hiến lấy phần thưởng đều là thông qua lão.

Hôm nay, Dạ Tuyết mang về một viên Huyền Đan nhất biến lục tinh, đến gặp trưởng lão này nộp cho tông môn, đổi lấy phần thưởng. Huyền Đan này đối với nàng vô dụng, nhưng đối với thế hệ trẻ của tông môn trong tương lai là rất có lợi, vì vậy mà nàng mới dễ dàng mang đi đổi.

Dù vậy nhưng nàng cũng có một chút luyến tiếc, đến cùng thì đây cũng là đan dược đích thân Cổ Tước luyện chế tặng nàng. Nhưng hấn bảo nàng mang đi đổi phần thưởng một cách thông thả như vậy có nghĩa là hấn có thể dễ dàng luyện chế thêm. Trên phương diện này Dạ Tuyết rất tin tưởng đệ đệ nàng.

- Dạ, Dạ Tuyết, người làm sao có được Huyền Đan siêu phẩm này?!

Trưởng lão vội vàng hỏi.

- Bẩm trưởng lão, là đệ đệ ta luyện chế ra.

Dạ Tuyết cũng không có giấu diếm gì nói ra.

- Đệ đệ người? Dược pháp của hấn tuyệt thế vô song như vậy sao ta chưa từng nghe nói qua?

Trưởng lão ngạc nhiên hỏi.

- Lâu nay hấn vẫn một mực điều thấp nên không mấy ai biết đến hấn.

Dạ Tuyết tươi cười đáp, trong giọng nói có chút tăng bốc.

- Người nên dẫn hấn vào tổ viện đi gặp Tà nguyên lão. Một hạt giống dược đạo như vậy nhất định phải để Tà nguyên lão bồi dưỡng mới tốt!

- Dạ Tuyết sẽ cố gắng sắp xếp.

- Phải rồi, lần này ngươi cần loại phân thưởng gì? Một viên Huyền Đan lục tinh này có thể ngang ngửa với huyền kỹ Huyền cấp hạ giai a.

Trưởng lão kia ổn định lại kích động, hắng giọng hỏi. Trên thực tế, loại trao đổi này là hoàn toàn thiết thời cho Lam Hà tông, nhưng trải qua bao nhiêu năm tháng, đạo Thánh Huyền Giới đã không còn thịnh vượng như đoạn cuối thời đại của Khai Thế Tiên Vương, giá cả đan dược trên ngũ tinh cũng bị đưa lên tận mây xanh.

- Lần này Dạ Tuyết cần một loại thân pháp. Huyền băng phi hành của ta tuy nhanh nhưng rất khó sử dụng trong hoàn cảnh chiến đấu ác liệt, vì vậy... mong trưởng lão giúp đỡ Dạ Tuyết.

Cổ Dạ Tuyết nhẹ nhàng đưa ra yêu cầu. Nàng muốn bắt kịp Cổ Tước, dù biết thân pháp của hắn khó lường, cộng thêm hắn còn là huyền căn thuộc tính Lôi.

Trưởng lão vuốt râu suy nghĩ một chút, sau đó lấy ra một tấm ngọc bài nhỏ màu trắng.

- Đây là Huyền cấp hạ giai Nhu Thủy Bộ, ta nghĩ là rất thích hợp với ngươi. Môn thân pháp này tuy tốc độ không sánh bằng huyền băng phi hành của ngươi, nhưng rất uyển chuyển, rất hữu ích đối với loại kiếm pháp đầy tinh tế, lấy nhu khắc cương mà ngươi đang tu luyện.

Dạ Tuyết vui mừng nhận lấy ngọc bài, nói ra:

- Tạ trưởng lão ban thưởng!

- Đây là phân thưởng xứng đáng, không cần phải cảm ơn ta. Trở về chăm chỉ tu luyện đi.

Trưởng lão vuốt râu cười hài lòng, nhỏ nhẹ dặn dò.

- Vâng, La trưởng lão.

Dạ Tuyết nhún gối cúi đầu chào La trưởng lão xong xoay người rời đi. Nàng không muốn làm phiền Cổ Tước tu luyện nên cũng không có trở lại khách điểm mà đi thẳng về nơi ở của mình trong tổ viện. Ở đó, nàng bắt đầu nghiên cứu phân tích Nhu Thủy Bộ mới đạt được.

Nhu Thủy Bộ không hổ là huyền kỹ Huyền cấp, có nhiều chỗ ngay cả thiên phú như Dạ Tuyết cũng phải nhũu mày suy tư, nên nàng định có dịp sẽ mang đi tham khảo với Cổ Tước.

- Tuyết tỷ!

Đến tối, Hạ Ly đến cùng ăn tối với Dạ Tuyết. Nghe tiếng nàng gọi, Dạ Tuyết từ trong nghiên cứu Nhu Thủy Bộ tỉnh lại, thăm cười đi ra mở cửa.

- Mau vào!

Dạ Tuyết tươi cười nắm Hạ Ly kéo thẳng vào nhà, khiến Hạ Ly hoàn toàn ngỡ ngác, không hiểu vì cái gì sư tỷ lại cao hứng như vậy, không lẽ chuyện hay ho gì xảy ra giữa hai tỷ đệ rồi?

- Tuyết tỷ, không lẽ tỷ... rồi.

Hạ Ly vừa ngồi xuống ghế dài liền hỏi, miệng cười gian, tay làm ra một cái cử chỉ thô tục.

Dạ Tuyết hoảng hốt cầm tay Hạ Ly, trừng nàng một cái, dặn dò:

- Nữ nhi không nên dùng cử chỉ tục tĩu như vậy! Muội còn muốn gả chồng không?

Hạ Ly tinh nghịch lêu lêu sư tỷ một cái, nhỏ giọng hỏi:

- Sư tỷ như thế nào lại cao hứng như vậy?

- Vì ta...

Dạ Tuyết ngập ngừng tránh né ánh mắt sư muội.

- Không lẽ nhanh như vậy đã ăn hấn rồi?

Hạ Ly hai mắt sáng lên phấn khích hỏi.

Dạ Tuyết hai má ửng đỏ, khẽ gật đầu, lí nhí nói ra:

- Là hấn, là hấn... ăn tỷ.

- Oa!

Hạ Ly không khỏi kêu lên một tiếng, cười vang:00:00 / 00:00- Người tính không bằng trời tính a!

- Đừng lớn tiếng như vậy!

Dạ Tuyết vô cùng xấu hổ kéo kéo tay áo Hạ Ly, nói ra.

Hạ Ly nhin cười xuống, thấp giọng hỏi:

- Sư tôn của tỷ nhất định sẽ phát hiện, tỷ định giải thích với ngài như thế nào?

Dạ Tuyết trầm ngâm một chút, ánh mắt kiên định nói ra:

- Ta không có gì cần giấu diếm.

Hạ Ly gật đầu, tiếp lời:

- Muội biết tỷ sẽ nói vậy, nhưng ít nhất đừng nói toàn bộ sự thật ra, như vậy không có lợi cho cả hai tỷ đệ. Trước hết tỷ cần phải nghĩ ra một cái thân phận giả cho hấn.

Dạ Tuyết cười toe toét, đáp:

- Hấn là được sư, ngoài ra còn biết điều khiển Linh Hóa.

- Linh Hóa!

Hạ Ly giật nảy mình kêu lên.

Hỏa diễm màu lam của Cổ Tước được giới được sư gọi là Linh Hóa, bởi vì để dẫn ra nó đòi hỏi tinh thần lực cực kỳ mạnh mẽ, ngoài ra không còn cách nào khác. Linh Hóa cấp cao có thể trở thành vũ khí thiêu đốt linh hồn địch thủ, tuy không cường đại bằng Tiên Hỏa cùng Chân Hỏa, nhưng theo tu vi được sư tăng trưởng, lực sát thương của Linh Hóa cũng trở nên rất đáng gờm.

Trên đời còn tồn tại các loại dị hỏa đặc thù khác, nhưng những thứ này vốn là thiên địa kỳ bảo, không dễ tìm thấy, càng không dễ thu phục, có điều chúng đối với luyện đan được rất hữu ích.

- Vậy thì tốt rồi, có cái thân phận được sư này, chuyện gì cũng dễ nói.

Hạ Ly vuốt cằm gật đầu, trong tâm trí đã bắt đầu tính toán.

- Chuyện này thật ra tỷ đã nghĩ thông suốt...

Dạ Tuyết đem suy tính của mình nói ra, Hạ Ly nghe xong mỉm cười tán đồng:

- Như vậy rất ổn thỏa. Muội tin tưởng tông môn cũng không nguyên ý làm khó một Linh Hóa được sư. Hơn nữa, theo như tỷ mô tả thì hấn ít nhất phải là được sư tam phẩm a...

- Tỷ cũng nghĩ vậy. Đa Luyện Tinh Dẫn của hấn dường như không có chỗ sơ hở.

Dạ Tuyết không phải được sư, nhưng nằng xem qua quá trình tinh luyện được liệu thì có thể hiểu được trình độ khổng hóa của Cổ Tước bất phàm, bằng không đã không có viên Huyền Đan lục biến kia để nằng đổi phần thưởng từ tay La trưởng lão.

- Như vậy liền dễ dàng rồi. Tỷ cũng biết gần đây tông môn đang gặp khó khăn trong vấn đề đan dược, không chừng đệ đệ của tỷ sẽ được chư vị trưởng lão chiêu mộ.

- Bất quá, như muội đã nói, không thể dùng thân phận thật của hấn được.

Hai sư tỷ muội sôi nổi bàn tán quên cả ăn uống, không khí trong phòng đôi lúc tràn ngập tiếng cười giòn tan yêu kiều, đôi lúc lại vô cùng ngưng ngững xấu hổ, hiển nhiên là hai thiếu nữ đã chạm tới đề tài nhạy cảm, khiến cả người kẻ lẫn người nghe đều mặt đỏ tới mang tai.

Cùng lúc đó, trong phòng Cổ Tước huyền khí dao động mãnh liệt, hỗn độn tinh vân trong đan điền bắt đầu liên tục xoay chuyển, hình thành một cái xoáy ốc cuồng bạo. Ở tâm xoáy ốc, một đốm sáng màu tím đã dần dần hình thành, kích cỡ cũng theo thời gian chậm rãi lớn lên.

Cửu Thiên Quyết Nhị Thiên mở ra hết cỡ, tham lam thôn phệ thiên địa tinh khí, nhanh chóng thanh lọc rồi chuyển hóa thành huyền khí đi bổ sung sức lực cho hấn chèo chống quá trình Tạo Tinh Thần mệt nhọc. Đối với nhiều tu sĩ, đây là một bình cảnh rất lớn, chỉ cần sơ sẩy một chút thì đốm sáng nhỏ bé ở giữa xoáy ốc tinh vân sẽ mất đi hình thể, lại trở thành hỗn độn tinh vân tán loạn.

Vì vậy, Tạo Tinh Thần là một quá trình đòi hỏi tập trung cao độ, tiêu hao cả thể lực lẫn trí lực. Đây chính là chỗ cần đến Cửu Thiên Quyết. Nếu không

có Cửu Thiên Quyết, Cổ Tước sẽ khó mà giữ vững được trạng thái đỉnh cao để hoàn thành toàn bộ quá trình không chút sơ suất.

Qua hai canh giờ, trán Cổ Tước đã đầy mồ hôi, hô hấp của hắn cũng đã gấp đến mức đáng sợ, mà khóa tinh tú nhỏ nhỏ ở giữa bảo tinh vẫn chỉ mới to bằng một hành tinh cỡ nhỏ, hoàn toàn không đủ lấp đầy hư vô tối tăm trong thế giới đan điền.

Lại qua thêm mấy phút, toàn thân Cổ Tước đột nhiên rung lên một cái, một luồng sóng âm khê tỏa ra từ trên thân thể mồ hôi đầm đìa của hắn. Cổ Tước thở ra một hơi thật dài, bình tĩnh lại.

Hắn nội thị đan điền thì thấy được một tinh cầu màu tím tỏa ra ánh sáng huyền bí đang lơ lửng, chậm rãi xoay tròn giữa vòng xoáy tinh vân lúc này đã không còn cuồng bạo nữa.

- Tạo Tinh Thần sơ kỳ viên mãn!

Cổ Tước cuối cùng trở thành Huyền Sư, mà vừa bắt đầu liền là sơ kỳ viên mãn, không giống như tu sĩ bình thường phải chậm rãi chau chuốt khóa tinh thần nhỏ bé kia. Nếu so sánh Cổ Tước với tu sĩ bình thường mới bước vào cảnh giới Huyền Sư, khóa tinh thần của hắn to xấp xỉ gấp ba lần khóa tinh thần của những tu sĩ kia.

Tốc độ này có thể gọi là tương đối nghịch thiên, nhưng chung quy cũng là kết quả của việc Cổ Tước cẩn thận từng chút một bồi dưỡng hỗn độn tinh vân trong đan điền của hắn.

Cổ Tước đưa tay ra, “bồng” một tiếng, một đoàn Linh Hỏa màu lam bùng cháy. Tiếp theo, hắn dồn hết tâm trí vào huyền căn bên trong cơ thể, dẫn ra một đạo thuộc tính Lôi.

Đạo thuộc tính này theo kinh mạch của hắn truyền đến cánh tay, rồi thoát ra từ lòng bàn tay, thâm nhập vào Linh Hỏa. Điều kỳ lạ xảy ra, Linh Hỏa màu lam dần dần chuyển sang sắc tím.

Cổ Tước thở ra một hơi, hài lòng đánh giá:

- Giả thuyết năm xưa, nay không còn là giả thuyết nữa a.

Khai Thế Tiên Vương trước đây có nghiên cứu rất nhiều về dị hỏa, cuối cùng đưa ra một loại giả thuyết: Linh Hỏa được sư sở hữu huyền căn thuộc Dị Ngũ Hành có thể tự mình tạo ra dị hỏa.

Bất quả, đây chỉ là năm loại dị hỏa tương đối hiếm thấy, trong tự nhiên còn có nhiều loại cường đại hơn rất nhiều. Lửa tím trong tay Cổ Tước hiện nay thì gọi là Lôi Hỏa. Có điều, tu vi hắn chưa đủ cao để điều khiển Lôi Hỏa chân chính, chỉ có thể duy trì qua một đoạn thời gian ngắn. Đến lúc hắn tiến vào giai đoạn Khai Thiên Địa, sẽ làm được tốt hơn.

Cổ Tước vừa bước xuống giường định đi tắm rửa ăn cơm thì một giọng nói từ phòng kế bên vọng qua, giọng nói này tuy già nua nhưng chứa đầy uy nghiêm, vang vọng thật lâu không dứt:

- Có câu tre già măng mọc quả không sai, lớp trẻ càng ngày càng tài giỏi hơn đám xương già chúng ta...

Tiếp theo một giọng nói già nua khác lại vang lên, lần này tuy là giọng nữ giới nhưng không hề thua kém thanh âm trước đó chút nào:

- Không sai, không sai, ngay cả chúng ta lúc còn trẻ cũng không có thiên phú như vậy a..

Bạn đang đọc truyện *Chân Đế 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Cực Phẩm Mỹ Nam Tử

Cổ Tước hít thật thắm đánh giá:

- Cường giả Huyền Hoàng cảnh!

Sau đó chấp tay về phía bức tường nói ra:

- Hai vị tiền bối quá khen.

Nếu nói ở một số địa bàn nhất định hắn có thể lấy ra thủ đoạn chém giết Huyền Hoàng, thì ngay tại đây không phải là một trong những địa bàn đó. Vì thế hắn cũng không ngốc đến mức bằng thực lực Huyền Sư sơ kỳ đi gây hấn với Huyền Hoàng, điều thấp một chút cũng không có làm hắn chết.

Giọng nói già nua lại vang lên từ phòng bên kia:

- Người trẻ tuổi, không cần quá khiêm tốn, bọn ta chỉ là tình cờ gặp ngươi nên có lời khen mà thôi.

Cổ Tước không khinh thường không siểm nịnh nói ra:

- Vậy đa tạ hai vị tiền bối khen ngợi.

Bên kia “ừm” một tiếng rồi không nói gì nữa. Cổ Tước cũng không rảnh ở lại tán dóc với hai người nên lập tức rời khỏi phòng riêng, đi tìm phòng tắm, lúc này người hần ướt đầm mồ hôi nên hiện tại có chút bứt rứt khó chịu.

Tắm rửa thoải mái xong, hần xuống tầng trệt gọi chút đồ ăn, sẵn tiện nghe ngóng xung quanh xem có tin tức gì đáng chú ý hay không. Những nơi như khách điểm và tửu lâu là địa điểm lý tưởng để thu thập thông tin. Thông qua tin đồn truyền miệng, hần có thể đoán được một, hai phần sự thật.

Đến lúc hần ăn gần xong thì một tin tức thú vị lọt vào tai.

- Êy, ta nghe đồn gần đây bên trong Lam Hà tông lại xuất hiện cái dị tượng kia.

Một tu sĩ trung niên khẽ nói với đồng bạn.

- Ô? Là dấu hiệu Lam Hà mở ra sao? Không phải năm trước đã mở một lần rồi sao?

Người đồng bạn kia của hần không khỏi nghi ngờ, hỏi lại.

- Lam Hà bất thường khó đoán, xưa nay ngay cả các đời chưong môn cũng không hiểu được.

Tu sĩ trung niên lắc đầu nói ra.

- Ta nghe nói lần trước cả Lam Hà tông chỉ có Lam Vương thiếu chủ là đào được một món bảo vật khó lường bên trong, còn lại người khác đều tay trắng trở ra.

Người đồng bạn kia vuốt cằm, hứng thú nói.

- Cái này ta cũng có nghe qua, Lam Hà thần bí như vậy, không khỏi để người ta suy nghĩ.

Tu sĩ trung niên gạt đầu tán đồng xong lâm vào trầm tư, không nói nữa.

Cổ Tước ở một bên khẽ nhếch môi cười, lăm bắm tự nói:

- Lam Hà... Đến nay vẫn còn xuất thế sao? Nếu đúng thật là Lam Hà chân chính thì không còn gì bằng, nhưng chỉ sợ đây không phải là đại chủ mạch của Lam Hà mà chỉ là một nhánh sông nhỏ nhỏ a...

Ăn uống xong xuôi, hần trở lại phòng, lấy được đỉnh ra thực hành luyện đan nhất biến, cho dù bản thân có tri thức của Khai Thế Tiên Vương thì hần cũng không thể chủ quan để kỹ năng mai một được. Có câu văn ôn võ luyện, phong độ chỉ là nhất thời, đẳng cấp mới là mãi mãi, tu sĩ có chí lớn đều nắm giữ đạo lý này mà không ngừng ma luyện bản thân.

Buổi sáng, Dạ Tuyết trở lại khách điểm, trước khi dẫn mọi người đi thi khẽ thăm thì mấy câu với Cổ Tước. Nàng đưa năm người kia đến quảng trường khảo hạch an bài xong, trực tiếp mang Cổ Tước vào ngoại viện Lam Hà tông.

Hai người vừa đi vừa cười nói vui vẻ, vô cùng thân thiết, khiến nhiều đệ tử Lam Hà tông xung quanh không khỏi nhướn mày khó hiểu. Tiểu tử này là ai? Sao lại cùng tiền nữ sư tỷ nổi tiếng như còn của bọn họ gần gũi như vậy? Mà trông nét mặt hai người cũng hơi giống nhau a?

Dạ Tuyết đưa hần đến một khu biệt viện dành cho nam đệ tử, dẫn dò mấy câu xong liền rời đi, tông môn có phân công cho nàng việc làm trong kỳ khảo hạch tân đệ tử, nên nàng cũng không thể la cà tán gẫu với Cổ Tước lâu được.

Vừa đặt chân vào sân trước khu biệt viện này, Cổ Tước đã gặp một nhóm ba thanh niên mặc đồng phục ngoại môn giống hần. Tên ở giữa tuy nhỏ lùn nhưng khí tức mạnh nhất trong ba tên, đã là Huyền Giả hậu kỳ, hai tên còn lại tuy cũng là Huyền Giả, nhưng chỉ mới ngưng ra chút tinh vân, không có gì đáng để ý tới.

- Sư đệ, chào mừng đến với khu vực số bảy.

Tên thấp lùn ở giữa tươi cười tự giới thiệu:

- Ta là Hoàng Nhất, còn đây là Hoàng Nhị cùng Hoàng Tam, bọn hần là đệ đệ của ta.

Cổ Tước nhìn cả ba một lượt xong cười nhạt nói ra:

- Chào ba vị sư huynh, tiểu đệ gọi Cổ Tước.

Hoàng Nhất ngạc nhiên vuốt cằm:

- Ô, thì ra là đệ tử Cổ gia, chẳng hay sư đệ là quan hệ như thế nào với Cổ sư tỷ?

Cổ Tước lắc đầu nói ra:

- Hình như ta không có nghĩa vụ nói cho Hoàng sư huynh biết.

Hoàng Nhị cùng Hoàng tam nghe vậy liền bước ra một bước, nhưng Hoàng Nhất ngăn bọn hắn lại, từ tốn nói ra:

- Cái này sư đệ nói không sai, quả nhiên là không phải chuyện của ta. Không nói việc này nữa, ta dẫn sư đệ đến chỗ ở của mình.

Cổ Tước cười cười đi theo ba huynh đệ họ Hoàng vào sâu bên trong khu biệt viện. Ở đây có hồ cá trong xanh, có hòn non bộ rêu xanh bám đầy, cũng có cây bon sai già nua uốn éo, khung cảnh có thể nói là rất thư giãn tâm trí con người, đặc biệt có lợi cho tu sĩ trong lúc tu luyện.

Trong nội viện thảnh thơi có thể phát hiện tu sĩ ngồi xếp chân nhập định ở những vị trí kỳ lạ, mà những chỗ này đều là nơi có phong thủy rất tốt, thiên địa tinh khí có độ dày hơn hẳn những nơi khác. Chính vì vậy mà có lúc cũng thấy được tu sĩ tranh nhau vị trí tu luyện, dẫn đến đánh nhau gào bay chó chạy.

Lam Hà tông cũng như bao tông môn khác, nghiêm cấm đồng môn tàn sát lẫn nhau, nên những trận so tài này chỉ dừng lại ở mức độ đã thương nhất định, không được xảy ra tử chiến.

- Sư đệ, đây là chỗ ở của đệ, được chấp sự sắp xếp từ trước, đây là một phòng đôi.

00:00 / 00:00 Hoàng Nhất chỉ vào một căn phòng tương đối rộng rãi thoáng mát ở trung tâm khu biệt viện số bảy này. Ngoài ra chỗ này còn là một vị trí tu luyện rất không tệ, tuy nhiên đó là đối với tu sĩ thông thường, Cổ Tước đã từng ngồi trên ngọc liên kia tu luyện mấy tuần, hẳn căn bản không thèm nhìn cái chỗ này, hẳn vào đây chủ yếu là để Dạ Tuyết yên tâm, ngoài ra cũng được ở gần nàng.

- Đa tạ sư huynh dẫn đường.

Cổ Tước không tỏ thái độ gì, chấp tay nói ra.

- Không có gì.

Hoàng Nhất khách khí đáp một câu rồi xoay người rời đi.

- Đại ca...

Đi được một lúc, Hoàng Nhị không khỏi lên tiếng.

- Ta biết ngươi muốn nói gì, nhưng cái này chúng ta không vội làm bậy.

Hoàng Nhất nhú mày nói ra.

- Đại ca e ngại cái gì của hắn?

Hoàng Tam hỏi.

- Các ngươi không nhớ từng có thông tin truyền ra rằng Cổ sư tỷ rất sùng ái một tên đệ đệ phế vật sao? Nếu tên này chính là người đó, vậy chúng ta càng không thể động tay động chân.

Hoàng Nhất nói.

- Nhưng nếu hắn vào được đây thì làm sao là phế vật được a?

Hoàng Nhị không khỏi hỏi.

- Khí tức trên người của hắn không có gì đặc thù, so với Cổ sư tỷ thiên phú vô song... đây không phải phế vật thì còn là gì nữa? Ta đoán hắn vào được đây cũng là nhờ một tay Cổ sư tỷ...

Hoàng Nhất vừa nói vừa trầm tính toán. Hoàng Nhị cùng Hoàng Tam thấy đại ca rơi vào suy tư thì cũng không mở miệng hỏi gì thêm.

Ở phía sau, Cổ Tước vừa đưa tay đẩy cửa phòng định tiến vào thì một cái cự chưởng từ trong phóng ra, đánh thẳng về phía ngực hắn. Cự chưởng không mang sát khí, nhưng chiến ý cực kỳ nồng đậm, chứng tỏ người bên trong muốn đuổi Cổ Tước đi chứ không phải muốn giết hắn.

Cổ Tước liếc chưởng khí một cái, cười lạnh đánh ra một trào. Một trào này mượn lực lượng Cửu Thiên Quyết Nhị Thiên cheo chống, lại được rót đầy thuộc tính Lôi. Trào khí vừa hình thành, liền là lấy tư thế bài sơn đảo hải mà trực tiếp công phá chưởng khí mạnh mẽ kia.

Ầm một tiếng, chuông khí bị trào khí của Cổ Tước xuyên phá, trào khí tiếp tục mạnh mẽ xông vào trong phòng. Chỉ nghe tiếng một người té bịch xuống đất, tiếp theo là tiếng la lối:

- Mẹ nó, yêu nghiệt! Ngươi mạnh như vậy còn ở lại ngoài môn tranh giành chỗ tu luyện với ta làm gì a? Mau cút đi vào nội môn mà giành với đám quái vật trong đó!

- Giành? Giành mọi người! Bản thiếu gia muốn giành với ngươi thì sẽ chỉ đánh ngươi té xuống ghế thôi sao? Trực tiếp đem ngươi quất thành đầu heo là được!

Cổ Tước buồn bực phản bác. Hắn chỉ mới bước vào, còn chưa nói tiếng nào đã bị mang tiếng ý mạnh hiếp yếu, tranh giành chỗ tu luyện của người khác, hắn có thể dễ yên sao?

- Ô? Vậy là ngươi không giành cái hồ nhỏ với ta?

Trong phòng vọng ra tiếng thò phào nhẹ nhõm.

- Cái hồ nhỏ?

Cổ Tước khó hiểu quay lại nhìn một vòng quanh sân, ánh mắt ngừng lại trên một cái hồ cá nhỏ nhỏ nằm ở một góc không đáng chú ý tới, bản thân cái hồ thoạt nhìn rất tầm thường.

- À... Thì ra là như vậy. Rất thú vị.

Cổ Tước vừa nhìn liền hiểu bí ẩn đằng sau cái hồ nhỏ, bất quá cái này còn chưa đủ để hắn động tâm đi tranh với một Huyền Giả, hắn tốt xấu gì cũng là Huyền Sư rồi nha.

- Không ngờ ngươi vừa nhìn liền hiểu. Hoặc là ngươi có nhãn lực rất tốt, hoặc là ngươi đang bốc phét. Theo ta thấy thì ngươi đúng là đang bốc phét rồi! Ha ha ha!

Cổ Tước không khỏi đen mặt lại, đây là thể loại cực phẩm gì a?

- Không nói dóc với ngươi nữa, mau cút ra ngoài chơi với cái hồ nhỏ của ngươi, bản thiếu gia phải vào trong tập trung luyện đan.

- Cái gì! Ngươi là được sư!

Cực phẩm nhân kia vừa nói xong liền nhảy ra ngoài, hắn không ngờ lại là một thiếu niên cực kỳ anh tuấn điển trai, soái đến không thể nào soái hơn được nữa, chỉ có điều giọng điệu cùng cách nói chuyện như lưu manh đầu đường xó chợ, gọi hắn là “cực phẩm” hoàn toàn không có gì sai, một cực phẩm mỹ nam tử a.

Cổ Tước vừa thấy cực phẩm mỹ nam tử liền hí mắt cười ra tà khí nồng nặc.

- Di! Ngươi muốn thân thể bản công tử!

Cực phẩm mỹ nam tử hai tay ôm ngực, giả giọng thiếu nữ la lối om sòm.

- Con mọi nhà nhà ngươi!

Cổ Tước suýt thổ huyết tại chỗ, một cước đạp ra, Cửu Thiên Quyết Nhị Thiên cùng thuộc tính Lôi lại một lần nữa đem ra, muốn hung hăng đá vào mông tên hỗn đản này một cái.

- Oa nha! Bản công tử còn không muốn bị xú quý nhà ngươi đạp trúng!

Cực phẩm mỹ nam tử giật mình hú lên, lắc mình né qua một cách quý dị.

Nhưng Cổ Tước là ai? Hắn sẽ đánh hụt một Huyền Giả nhỏ nhỏ sao? Tất nhiên là không rồi. Huyền Vân Thân Pháp vừa ra, một cước kia là gọn gàng đặt trên mông cực phẩm mỹ nam tử.

Ầm một cái, hắn bị đạp bay ra ngoài, lớn miệng chửi bới không dứt.

Cổ Tước thờ dài hậm hực bước vào phòng, đóng cửa cái rầm

Bạn đang đọc truyện *Chân Đế 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Vô Đề

Mấy ngày tiếp theo, Cổ Tước ở lì trong phòng luyện đan. Hết dược liệu chuẩn bị sẵn thì hắn chuyển sang luyện tập khổng chế Lôi Hỏa. Đây là một lĩnh vực hoàn toàn mới đối với cả Cổ Tước lẫn Khai Thế Tiên Vương nên quá trình có chút khó khăn. Nhưng hắn có kinh nghiệm phong phú cùng kiến thức được đạo uyên bác nên rất nhanh liền nắm được điểm mấu chốt.

Có điều, nắm giữ lý thuyết và hoàn mỹ thực hành là hai câu chuyện hoàn toàn bất đồng.

Cổ Tước liên tục thử nghiệm cải biến phương thức duy trì Lôi Hỏa, nếu hết sức lực hắn chỉ cần cần vào một viên Hồi Khí đan liền có thể nhờ vào Cửu Thiên Quyết cấp tốc khôi phục.

Trong khoảng thời gian này, cực phẩm mỹ nam tử cũng có trở về, nhưng bất ngờ ở chỗ hắn không có gây sự, chỉ im lặng về phòng của mình, không đá động gì tới Cổ Tước. Mà Cổ Tước càng là không rảnh tự đi tìm ức chế với người kia, chỉ lo chuyện bản thân tu luyện là chính.

Cổ Tước ở lại ngoại môn Lam Hà tông không bao lâu thì kết quả khảo hạch tân đệ tử được công bố. Cổ gia có hai nam một nữ thông qua, hai người còn lại xui xẻo gặp phải yêu nghiệt đến từ nơi khác, bị đánh cho thua thảm, không được thông qua.

Kết quả này vốn là nằm trong dự liệu của Cổ gia, nên phía gia tộc cũng không có gì phàn nàn. Bản thân Dạ Tuyết còn quan tâm gia tộc nên mới cùng ba người kia ăn mừng, nhưng Cổ Tước là hoàn toàn không thêm đề ý tới nên hắn cũng chẳng màng hỏi xem ai được thông qua.

Hắn ở trong khu biệt viện kia tu luyện thêm mấy ngày nữa, sau khi hoàn toàn ổn định cảnh giới ở Tạo Tinh Thần sơ kỳ viên mãn, hắn quyết định đi vào Lam Hà sơn mạch thám hiểm một chuyến, sẵn tiện đi khiêu chiến huyền thú cấp độ Huyền Sư nhằm mục đích ma luyện bản thân.

Hắn thu xếp vật dụng cần thiết trong túi không gian một chút liền lên đường, cũng không quên để lại một lá thư, phòng trường hợp Dạ Tuyết đến tìm hắn. Gắn đây nâng thân là đệ tử thân truyền bận bịu đủ thứ, có rất ít thời gian rảnh rỗi đến thân mật với hắn, khiến hắn có chút nhớ nhung. Bất quá hắn cũng không có để bản thân bị lung lay, vì tương lai của cả hai người.

Bước ra khỏi biệt viện, Cổ Tước nhìn về phía tòa sơn phong to lớn nhất trong lãnh thổ Lam Hà tông, cũng chính là nơi tổ viện tọa lạc, đem nhớ nhung cất giấu rồi dứt khoát rời đi.

Cùng lúc này, bên trong tổ viện phát ra một tiếng gầm rung rinh cả ngọn núi:

- Dạ Tuyết, con, con, con thất thân!!

Đây là thanh âm già nua của một nguyên lão thực lực nửa bước Huyền Hoàng.

- Vâng, thưa sư tôn.

Dạ Tuyết bình thản, nhẹ nhàng đáp.

- Là, là ai a?!

Lão vừa nhìn khí tức thành thực trường thành trên người nàng liền nhận ra Dạ Tuyết đã không còn là xử nữ, khiến lão không khỏi kinh hoàng muốn ngất xỉu. Dạ Tuyết là một trong hai đại thiên kim của Lam Hà tông thế hệ này, tông môn không thể để nàng gả bừa đi được a.

- Hồi sư tôn, là nam nhân ta từ nhỏ đã yêu mến.

Dạ Tuyết có chút nhớ lại chuyện cũ trả lời.

- Tuyết nhi, con biết rõ chuyện này không thể làm bừa bãi được.

Sư tôn của nàng vuốt mồ hôi trên trán, khổ sở nói ra.

- Sư tôn, con biết. Chính vì con biết nên đến tận bây giờ con mới trao thân cho hắn.

Dạ Tuyết tự tin đáp.

- Ồ? Nói ta nghe tính toán của con một chút?

Sư tôn như rồng mảy, tò mò hỏi.

- Tình lang của con là một dược sư lãnh đời, lặng lẽ nghiên cứu dược đạo. Đến gần đây hắn mới đạt tới trình độ tam phẩm, ngoài ra còn là một Linh Hỏa dược sư.

Dạ Tuyết cười hi hi đáp.

- Tam phẩm Linh Hỏa dược sư!

Sư tôn không khỏi choáng váng, thở hổn hển nói ra:

- Nếu đây là sự thật, thì có lẽ bên phía tông môn mới phải cầu hôn cưới con a...

Dạ Tuyết về mặt tươi tắn nói:

- Nếu có dịp con dẫn hấn đến ra mắt sư tôn.

Sư tôn của nàng gật đầu, nghiêm túc nói ra: 00:00 / 00:00- Đây là nên làm. Sư tôn có thể bao che cho con nếu hấn thật có thân phận Linh Hòa được sư này, bằng không cho dù ta cầu cứu hai vị sư huynh của ta cũng không gánh nổi.

- Tạ sư tôn quan tâm Dạ Tuyết, Dạ Tuyết cả đời nhớ ơn sư tôn.

Dạ Tuyết nhún gối cúi đầu bái tạ sư tôn nàng một cái, nghiêm trang nói ra.

- Được rồi, không cần đa lễ như vậy, con đi tiếp tục nghiên cứu Nhu Thủy Bộ đi.

Sư tôn phẩy tay nói ra.

- Vâng, sư tôn.

Dạ Tuyết cúi chào lão một cái, xoay người phi thân bay đi.

Lúc này chỉ còn lại Triệu Tôn nguyên lão đứng một mình, ánh mắt già nua dờ ra, thần thờ nhìn bầu trời xanh. Trong mắt lão lúc này, thương thiên nhuộm đậm sắc sầu não.

- Mong nhi, lần này sư tôn nhất định không mắc phải lỗi lầm nữa...

Lão lầm bầm tự than thở:

- Nếu năm xưa ta ủng hộ hai đứa, có lẽ bây giờ lão già này đã có cháu bông a...

Triệu Tôn nguyên lão siết chặt nắm tay, nghiêng răng ken két, trong lòng lão đau đớn như bị thiên đao vạn kiếm xuyên xé, đáng tiếc trên đời này không có thuốc hồi hận, hiện tại lão chỉ có thể rút kinh nghiệm từ lỗi lầm năm xưa, cải thiện tương lai của Cổ Dạ Tuyết để chuyện kia không xảy ra lần thứ hai.

Lúc lão biết Dạ Tuyết thất thân, lão không hề nổi giận, mà là hoảng hốt. Hoảng hốt vì sợ chuyện năm xưa tái diễn, lão thà bị giết còn hơn nhìn thấy cảnh tượng đó một lần nữa.

Triệu Tôn hất tay áo xoay người, lặng lẽ biến mất.

Bên trong biệt viện của Cổ Tước, Dạ Tuyết đọc thư của hấn xong, mỉm cười cất thư vào túi không gian, xoay gót rời khỏi. Nhưng nàng vừa bước ra khỏi cửa thì gặp cực phẩm mỹ nam tử từ bên ngoài trở về, hai người vừa nhìn thấy nhau liền có chút đề phòng lẫn nhau.

- Cổ sư tỷ, đây là khu nam giới a...

Cực phẩm mỹ nam tử cười cười, từ tốn nói, trầm phản trái với dáng vẻ hấn thể hiện trước mặt Cổ Tước. Bây giờ hấn mới thật sự là một siêu cấp mỹ nam.

- Ta chỉ là đến tìm đệ đệ của ta.

Dạ Tuyết nhẹ nhàng trả lời.

- Ồ? Thì ra tên yêu nghiệt kia là đệ đệ của tỷ, thảo nào hai người thật giống nhau.

Cực phẩm mỹ nam tử sờ cằm đánh giá nàng một chút.

- Hấn không có ở đây nên ta xin phép cáo từ trước, làm phiền Tô sư đệ rồi.

Dạ Tuyết nói xong lặng lẽ rời đi.

Cực phẩm mỹ nam tử ở lại một mình, ngược nhìn trời, sau đó lại trầm mặc một lúc, lầm bầm tự nói chuyện:

- Quái lạ... Ngay cả Thiên Đạo cũng có vẻ lúng túng không biết làm sao với hai tỷ đệ này...

Hấn nhún mày lắc đầu, sau đó lặng lẽ trở về phòng của mình.

Hai ngày sau, Cổ Tước đã đặt chân vào Lam Hà sơn mạch. Hấn trước hết thăm dò địa mạch, phong thủy một lúc, xác định nơi đây không có bảo vật

sinh ra từ long mạch. Dây núi này chỉ là hường ké chút ít từ nhánh long mạch chạy xuyên qua tổ địa Lam Hà tông, bản thân nó không có long mạch, dù chỉ là một chi nhỏ bé như đoạn sơn mạch phía đông Cổ gia.

Có điều, kích cỡ của nhánh long mạch bên trong Lam Hà tông là to gấp ba, bốn lần, nên chút canh thừa cháo cận của nó cũng đủ để nuôi nấng dây núi hùng vĩ này. Có thể tưởng tượng một cổ long mạch chân chính rộng ngàn dặm sẽ nghịch thiên cỡ nào.

- Ở đây hái chút dược thảo nhị biến, đánh nhau với huyền thú cũng không tệ.

Cổ Tước nhoeo miệng cười rồi phóng người chạy về phía sâu nhất bên trong sơn mạch.

Góc tâm sự T/G: Phải nói là thử viết Sắc Hiệp mới biết cảm đồ viết kiểu ngựa đực là lớn cỡ nào. Hy vọng ta không mất tập trung mà vung tay viết Sắc quá nặng =D

Bạn đang đọc truyện *Chân Đế 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Lam Hà Mở

Bên trong Lam Hà sơn mạch, một đầu hắc viên thân thể cao to gấp đôi người thường điên cuồng vỗ ngực, gầm lên một tiếng, lập tức đánh thẳng về phía một tu sĩ trẻ tuổi.

Hắc viên đ-ng vào thân cây nào, thân cây đó liền bị đập thành mảnh vụn, khí tức Huyền Sur hậu kỳ cuộn cuộn tuôn ra, dọa thú vật xung quanh cong đuôi bỏ chạy tít tắp.

Nhưng tu sĩ trẻ tuổi kia không những không chạy mà còn xông thẳng về phía hắc viên, khí thế tựa hồ mang theo lực lượng của ba thế giới kết hợp lại, trực tiếp va chạm với hắc viên.

Ầm một tiếng, cả hai bay ngược trở ra, đều cuồng phun máu tươi.

Có điều, Cổ Tước vừa rơi xuống đất liền tập trung vận chuyển Cửu Thiên Quyết Tam Thiên, điên cuồng cắn nuốt thiên địa tinh khí, bổ sung khí lực, đồng thời nuốt vào một viên Hồi Mệnh đan nhất biến lực tinh bổ sung máu huyết bị mất.

Một tháng rưỡi vừa qua, hần ngoài tu luyện là chiến đấu, không hề có không gian ngừng nghỉ, Cửu Thiên Quyết cách đây hai ngày đã đột phá tới cảnh giới Tam Thiên, lực lượng đánh ra mạnh gấp ba lần tu sĩ đồng cấp.

Cổ Tước lại đập mặt đất lao về phía hắc viên đang còn choáng váng. Huyền khí màu tím bao phủ toàn thân hần, Huyền Vân Thân Pháp gia tăng tốc độ, huyền kỳ kỳ lạ do tự tay hần sáng chế lại một lần nữa xuất hiện. Môn huyền kỳ này là thứ giúp hần đánh cận chiến với huyền thú trong hơn một tháng vừa qua, cũng nhiều lần cứu mạng hần trong gang tấc.

Ầm, ầm, ầm..

Hơn chục quyền liên tục nện lên người hắc viên, để lại dấu lún trên da thịt sâu hoắm. Hắc viên chưa kịp lấy lại thăng bằng, Cổ Tước đã hạ thấp trọng tâm, một cước đạp hắc viên to lớn bay thẳng lên trời. Huyền Vân Thân Pháp vừa động, Cổ Tước xuất hiện sau lưng hắc viên, thêm hơn chục quyền từ phía trên giáng xuống, đánh cho xương bả vai cùng xương sống hắc viên nứt gãy.

Lúc nó rơi ầm xuống đất đã không còn khả năng di chuyển, hô hấp cũng đã đình trệ đến mức nguy kịch. Ánh mắt nó vô cùng không cam lòng, nhưng nó không làm gì được.

Cổ Tước đáp xuống, cẩn thận xem xét hắc viên một chút mới tiến lại gần muốn kết liễu nó.

Nhưng không ngờ, Cổ Tước vừa cúi xuống định đánh vào cổ nó, hắc viên lại đột nhiên nhướn đầu lên, suýt nữa đem cả cánh tay trái của hần cắn xé xuống. Cũng may hần nhanh tay lẹ mắt, huyền căn lại là thuộc tính Lôi, kịp rút tay về, đồng thời đánh ra Bách Lôi Chưởng, đem đầu hắc viên oanh nát.

Cổ Tước thấy thi thể hắc viên ngã xuống nằm im bất động thì thở phào nhẹ nhõm, ngồi bệt xuống đất. Hần chỉ mới là Huyền Sur sơ kỳ viên mãn, còn đầu huyền thú này đã là Huyền Sur hậu kỳ, hần phải chặt vật lắm mới có thể giết nó, đan dược trị thương cũng tiêu hao gần hết.

Cổ Tước ngồi điều tức một lúc thì mổ xác hắc viên, tìm thấy một viên thú đan màu vàng đất.

- Ha ha ha, thú đan Thổ hệ tam biến a!

Thú đan nhất biến mà hần cùng với Thanh Ngọc tìm được trước kia là vô hệ, tác dụng luyện đan cũng có hạn. Nhưng thú đan có thuộc tính như thế này lại là chuyện hoàn toàn khác.

Về phần thịt hắc viên, đa phần là quá thô cứng, không thể ăn được, bất quá có một ít thịt sườn là có thể nướng lên ăn. Không cần phải giới thiệu cũng biết, Cổ Tước lập tức cắt xuống thịt sườn kia, ném vào đũa, dùng đũa pháp Tinh Dẫn nướng lên, sẵn tiện pha trộn vào chút ít thảo dược, tăng cường bồi bổ thân thể.

Ăn xong, Cổ Tước kiểm kê chiến lợi phẩm bên trong túi không gian của mình. Đồ vật tuy số lượng không quá nhiều, nhưng đều là mặt hàng chất lượng cao, như da lông huyền thú cấp bậc Huyền Giả, như những bộ phận nội tạng có tác dụng chữa bệnh hiếm gặp, vân vân.

Cổ Tước dự định đem bán một số thứ đối với hắn vô dụng, còn những đồ vật hữu ích đối với dược sư thì hắn giữ lại sử dụng, dù gì hắn cũng muốn luyện chế mấy loại thuốc chữa bệnh.

Cổ Tước lại tiếp tục lên đường, hắn thoát ần thoát hiện, lúc ở chỗ này lúc lại ở nơi khác, một đường tiện tay hái được nhiều dược liệu cấp thấp như nhất, nhị biến huyền thảo hoặc mấy loại dược quả, dược thảo. Còn huyền thú cấp thấp thì đa phần lần trốn hắn, không dám ra mặt.

Cổ Tước liếc thấy mấy đầu dã lang vừa thấy hắn liền co giò chạy mất, không khỏi cười khở.

- Xem ra Lam Hà sơn mạch muốn đuổi người đi rồi a, cũng vừa đúng lúc.

Đột nhiên, một giọng nói trong trẻo, thánh thoát vang vọng bên tai hắn. Giọng nói này quen thuộc đến mức hắn chỉ mới nghe một chữ đầu trong lòng đã kịch liệt run lên.

Vùn vụt...

Thân ảnh cao lớn cường tráng của hắn xé toạc ngọn gió xuân đang rong chơi, nhanh chóng bay đến bên người kia. Hắn không chút chần chừ hai tay nắm lấy eo thon, nâng nàng lên xoay một vòng.

- Dạ Tuyết xinh đẹp của ta...

Cổ Tước vừa khẽ nói vừa đặt nàng xuống, ôm nàng vào lòng.

Cổ Dạ Tuyết trên mặt tràn đầy hạnh phúc cùng vui sướng, phản ứng của hắn làm nàng có chút ngoài ý muốn, nàng không nghĩ là hắn sẽ mãnh liệt như vậy.

- Đệ đệ hư hỏng, Lam Hà sơn mạch chỉ cách tổ địa tông môn vài ngày đường, mà chúng ta chỉ mới hơn một tháng không gặp nhau, người lại phản ứng thái quá như vậy, đây là muốn lừa gạt tỷ tỷ đúng không?

Dạ Tuyết muốn trêu ghẹo hắn, nói ra.

- Ta biết tỷ luôn luôn dõi theo ta bằng huyền khí định vị của tỷ, nhưng một tháng không gặp tỷ, không nói chuyện với tỷ, liền ngang ngửa một ngàn năm a...

Tuy là hắn thật sự nhớ nàng, nhưng lời này đích thực là phóng đại vô cùng ngửa.

- Xú tiểu tử, ai tin lời người nói!

Dạ Tuyết lè lưỡi, xoay người tỏ vẻ giận dữ.

- Đây hoàn toàn là sự thật a, trời đất chứng..

Cổ Tước còn chưa kịp nói hết trên trời tiếng sấm đã nổ đùng một cái, làm hắn hoảng hồn đem câu chữ nuốt ngược trở vào, thậm chí lão tắc tị thiên một tiếng. Ngay sau đó, trời đổ mưa lớn, Cổ Tước vội mở ra huyền khí hộ thể, che mưa cho cả hai người.

Dạ Tuyết trừng hắn, hừ lạnh một tiếng:

- Hừ, xem ra lời người nói thật đáng tin. Đến mức ta không tưởng tượng nổi người đã lừa gạt dẫn dụ được bao nhiêu sư muội sư tỷ trong tông môn rồi.00:00 / 00:00- Ách...

Cổ Tước không khỏi cảm thấy lạnh sống lưng, vội phản trả:

- Mỹ nữ đại tỷ của ta, quả thật là lúc này ta chém gió có chút quá tay, nhưng ta thật lòng nhớ tỷ rất nhiều a...

Một tay hắn không an phận, ôm eo, vuốt ve vai gầy của nàng.

Dạ Tuyết nhìn mặt hắn làm sao không biết hắn thật lòng hay không, đã bắt đầu muốn bỏ qua cho hắn tội nói khoác, nhưng chút nghịch ngợm trong lòng lại khiến nàng muốn chọc ghẹo hắn.

- Nhiều như thế nào?

Dạ Tuyết về mặt hờn dỗi nói ra:

- Nếu không chứng minh được, ta không thềm quan tâm ngươi nữa.

Cổ Tước cứng quai hàm, thoáng suy nghĩ vài giây, lại nói ra:

- Ấy, ta dùng hành động để chứng minh vậy!

Nói xong bệ Dạ Tuyết lên, hôn môi nàng thật lâu, sau đó phóng người bay về phía Lam Hà thành. Hắn lách mình nhảy vào trong tầng cao nhất của khách điểm lần trước đám người Cổ gia ở lại. Bên trong có một phòng đặc biệt dành riêng cho Dạ Tuyết mà không ai được thuê trọ, lần trước nàng đã kể cho hắn nghe chuyện này. Căn phòng này sở hữu vị trí ngắm cảnh mà nàng rất ưa thích nên đã bỏ tiền đặc biệt bao trọn gói.

Cổ Tước đè Dạ Tuyết xuống giường êm, trong lúc mượn nụ hôn khóa môi nàng, hai tay linh hoạt mở tung quần áo bên ngoài của nàng ra, sau đó nhẹ nhàng cởi đồ lót của nàng xuống.

Môi hắn hôn khắp người nàng, cuối cùng dừng lại trên đỉnh ngọn núi căng tròn trắng nõn, thỏa thích ngậm mút hạt đậu đỏ hồng đã dựng đứng lên kia.

Dạ Tuyết tuy miệng liên tục gọi hắn nào là bại hoại, nào là sắc lang, nào là cường gian, nhưng hai tay lại ôm đầu hắn, ấn mặt hắn vào ngực thom để hắn hung hăng hôn hít nàng một phen.

Cổ Tước quần lẩy nàng trên giường, trên dưới hầu hạ nàng không ngừng nghỉ, hắn còn chưa dùng tới thần thương, Dạ Tuyết đã mấy lần hạ thân co giật, sung sướng tiết thân.

Đến lúc hắn thật sự đi vào, nàng liền ngất ngây trên mây, môi ngọc tràn ra tiếng rên rỉ kiều mị, đôi bầu ngực căng tròn trắng trẻo liên tục lắc lư không ngừng nghỉ. Gần hai tháng không có đ-ng chạm, hôm nay thân thể nàng bị hắn giờ trò xấu xa liền nhanh chóng trở nên vô cùng mẫn cảm, xuân tuyến tuôn trào chỉ nhiều chứ không ít, làm cả căn phòng nồng nặc một cỗ mùi hương vô cùng đậm đặc.

Qua mấy độ hoa nở, Dạ Tuyết sau mấy lần lên xuống đỉnh vu sơn toàn thân chỉ cảm thấy mỏi rã rời, dư âm sau trận mây mưa khiến dưới bụng nàng run rẩy mãi không dứt.

Nàng cảm nhận hơi ấm của hắn để lại bên trong, bất giác cả trái tim cũng dần nóng lên.

- Hôm nay ngươi thật tham lam, hại tỷ tỷ toàn thân mệt mỏi.

Dạ Tuyết mỉm cười, giả vờ trách móc hắn.

- Dạ Tuyết, ta vẫn còn muốn nàng nữa a...

Cổ Tước cười cười nói ra, bộ dạng muốn chứng tỏ hắn yêu mến nàng nhiều cỡ nào.

- Thôi thôi, thêm nữa chính là muốn mạng của tỷ.

Dạ Tuyết khẽ đánh hắn một cái, rúc mình vào lồng ngực to rộng của hắn.

Cổ Tước cười hắc hắc vuốt mái tóc đen dài thom tho của nàng, sau đó hỏi:

- Có chuyện gì mà tỷ đi vào sơn mạch tìm ta vậy?

Dạ Tuyết mắt nhắm hờ, khẽ đáp:

- Lam Hà mở ra trên bầu trời tổ viện, tất cả đệ tử đều được phép tiến vào.

Cổ Tước hí mắt nhìn ra cửa sổ, im lặng một hồi nói ra:

- Từ khoảng cách này ta không thể xác định được kia có phải là Lam Hà chân chính hay không, nhưng nếu là đúng thật thì vấn đề Huyền Đan tứ biến của tỷ liền dễ giải quyết rồi.

Khai Thế Tiên Vương năm xưa ra vào Lam Hà như đi dạo trong hoa viên nhà mình, bên trong cất giấu những thứ gì, ở đâu, hắn là người biết rõ nhất thế gian.

- Ta tin đệ.

Dạ Tuyết gật đầu, một hồi nói ra, sau đó ngủ thiếp đi.

Cổ Tước ôm mỹ nhân trong lòng, chau mày suy tư, tự lẩm bẩm:

- Lam Hà ư? Cũng đã rất lâu rồi, có mấy câu chuyện kéo dài, đời này nên kết thúc...

Hắn cũng không có ngủ, chỉ nằm đó nhắm mắt suy tính chuyện tương lai một chút.

Tác Giả: Một cảnh Sắc cuối cùng trước khi nvc bắt đầu đi đánh lộn dài hạn.

Bạn đang đọc truyện *Chân Đế 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Bắt Đầu Thám Hiểm Bí Cảnh (1)

Sáng hôm sau, Cổ Tước mặc quần áo, chải tóc cho Dạ Tuyết xong lập tức cùng nàng đi tổ yến. Ở đây từ sớm đã đông nghẹt đệ tử, mọi người tự chia thành tổ đội chuẩn bị tiến nhập Lam Hà. Bên trong tuy không có huyền thú nguy hiểm, nhưng va chạm đánh cướp là rất thường xuyên, vì vậy mỗi lần Lam Hà mở ra, đệ tử Lam Hà tông đều xem đây là dịp tốt để luận bàn học hỏi.

Hai tỷ đệ vừa đến nơi thì thấy Thanh Ngọc cùng Bạch lão đã đứng chờ sẵn ở một góc, đây là tông môn đặt cách cho đệ tử thân truyền mang theo người hầu từ gia tộc vào Lam Hà.

- Oa, tiểu thị nữ của ta, người vẫn chưa thành Huyền Vương!

Cổ Tước nhéo nhéo má Thanh Ngọc, ra vẻ phàn nàn, nói ra.

Còn Thanh Ngọc thấy thiếu gia đã trở thành Huyền Sư thì không khỏi ngó ra.

- Thiếu gia thứ lỗi nô tì chỉ là người thường, không phải yêu vật như ngài.

Cuối cùng, nàng khó khăn lắm mới đáp trả được một câu.

- Ấy, ta là yêu vật gì a? Người là có ý gì?

Cổ Tước không khỏi trừng nàng một cái.

- Không có gì.

Thanh Ngọc trực tiếp không thèm nhìn hắn nữa. Bản thân nàng cũng khó hiểu tại sao tự dưng lại cảm thấy có chút hờn dỗi, hình như hắn chưa có chọc ghẹo gì nàng quá mức a.

Dạ Tuyết nhìn Cổ Tước ngó ngán ra đó, không biết tại sao nha hoàn của mình lại tự dưng lơ mình, thì lên che miệng cười hi hi, trông rất duyên dáng, hấp dẫn ánh mắt nhiều người xung quanh. Sau đó nàng khẽ kéo tai Cổ Tước, thì thầm với hắn:

- Mấy tháng rồi không gặp mà đệ chưa hỏi han gì nàng đã chọc ghẹo chê cười tu vi của người ta, bị người ta phốt lò chính là đáng tội a.

- Ách...

Cổ Tước không khỏi cười khan một cái, tự hỏi liệu chỉ số thông minh của mình có phải đã tuột dốc rồi hay không, đồng thời hắn cũng khá ngạc nhiên tỷ tỷ không những không ăn giấm chua mà còn ra tay giúp đỡ hai chủ tớ. Hắn không biết được sau mấy lần ân ái cùng thân mật tâm sự, Dạ Tuyết đã minh bạch vị trí của nàng trong lòng hắn, cuối cùng không còn bất an nữa. Hiện tại dù hắn có tiếp xúc với nữ nhân khác nàng cũng sẽ mười phần tin tưởng hắn vẫn yêu nàng.

Trên thực tế, bản thân Cổ Tước còn hiểu rõ hơn nàng loại trách nhiệm đối với hậu cung này. Hắn sở hữu kinh nghiệm sống phong phú, đã từng trải quá rất, rất nhiều chuyện trên đời.

- Được rồi, Ngọc nhi, đừng giận nữa...

- Ngừng!

Thanh Ngọc rùng mình một cái, cắt ngang Cổ Tước:

- Ta thà bị gọi là thị nữ còn hơn làm Ngọc nhi của người, đau bụng vô cùng.

- A ha ha, vậy đừng giận nữa, ta hối lộ nàng mấy thứ hữu ích được không?

Cổ Tước mặt dày tươi cười, cầm tay ngọc của nàng vuốt ve một chút, hỏi.

Thanh Ngọc bình tĩnh lại, thu liễm thái độ, liếc hắn khẽ nói:

- Hôm nay nó thì mới biết bản lĩnh của thiếu gia chỉ dừng lại ở hồi lộ vật chất a.

Trong bất giác, bản thân nàng cũng không nhận ra cái liếc mắt này của nàng ngoài tám phần khiêu khích mà mai ra, còn có hai phần tình tứ nũng nịu. Cổ Tước có thể bỏ sót không nhận ra ngay, nhưng Dạ Tuyết là thiếu nữ đang yêu, nàng lập tức liền nhìn thấy một điểm ý tứ này.

- À... thì...

Cổ Tước hơi cứng hàm một chút, nhưng ý nghĩ liền nhanh chóng xoay chuyển, nảy ra một ý tưởng vừa thuận tiện vừa dễ làm, nhanh nhẩu nói ra:

- Thì lát nữa ta dẫn nàng đi một hoa viên rất đặc biệt bên trong Lam Hà, được không?

Thanh Ngọc nghe vậy trái tim khẽ rung động một chút, giả vờ phân vân.

Đúng lúc này, một bàn tay trắng trẻo thon thả đưa tới, nắm lấy một mảng thịt ở eo hông Cổ Tước, xoắn xoắn mấy cái khiến hắn suýt nữa nhảy dựng lên. Hắn vừa quay đầu lại thì thấy Dạ Tuyết vừa ngất nheo vừa chu môi nhìn hắn, vẻ mặt vô cùng ầm ức.

- Oa nha, ta có kế hoạch khác dành cho tỷ tỷ, tỷ đừng ăn giấm oan cho ta!

Dạ Tuyết nghe vậy trong bụng là một mảnh vui vẻ, nhưng ngoài mặt lại hừ hừ một cái, vẫn giữ chút hờn dỗi, còn Thanh Ngọc ở một bên cười lên Dạ Tuyết, sau đó nói ra:

- Vậy nhờ thiếu gia chiếu cố hai người chúng ta.

- Ày, còn lão hủ ném cho a miêu a cầu nào ăn a?

Bạch lão ầm ức ném vào một câu như vậy, nhưng trong lòng thầm thở phào may mắn, cả đời lão chỉ có một lão bà, không cần phải trải qua quá trình như Cổ Tước vừa rồi.

- Các người đều yên tâm đi, lần này vào Lam Hà bản thiếu gia đã có kế hoạch chi tiết!

Cổ Tước cười tự tin nói với cả ba người, sau đó nhìn về phía dòng hải lưu màu xanh biển trôi nổi lơ lửng giữa không trung vô cùng huyền bí kia, trong lòng có chút trầm xuống.

Lần này, ngay cả hắn cũng không ngờ được Lam Hà chân chính sẽ xuất thế. Đây chính là một bí cảnh rất đặc thù, mang tính thử thách thực lực tu sĩ rất hung tợn. Nó cũng không phải là khảo nghiệm về đánh nhau, mà là về sức chịu đựng, độ kiên trì, cùng đạo tâm vững chắc, vì môi trường bên trong Lam Hà có rất nhiều chỗ vô cùng khắc nghiệt, có thể giết người như chơi.

Trong lúc chờ đợi bên phía Lam Hà tổng sắp xếp chuẩn bị dàn trận bảo vệ đệ tử tiến vào Lam Hà, Cổ Tước cùng với Dạ Tuyết và Bạch lão bàn luận qua sách lược đối phó độ khắc nghiệt của Lam Hà một lượt, sau đó hắn trực tiếp ngồi xuống đất nhập định, tinh thần lực cấp Tiên Vương lần đầu tiên mở ra hết cỡ, chui xuống lòng đất thăm dò địa mạch của Lam Hà tổng.

Cách đó không xa, thiếu chủ Lam Vương đứng trên một tòa sơn phong nhìn xuống cảnh Cổ Tước cùng hai nữ đùa giỡn, liếc mắt đưa tình thì lông mày khẽ nhíu lại, hắn nhìn thật kỹ thì cảm thấy giữa hai tỷ đệ Cổ Tước có chút gì đó hơi sai, nhưng hắn cũng không dám kết luận bừa.

Trong mắt hắn, Cổ Dạ Tuyết tuy là rất sùng ái tiểu đệ đệ vô dụng của mình, nhưng dù gì họ vẫn là ruột thịt cùng cha khác mẹ, sẽ không có chuyện yêu đương trái với lẽ thường như vậy.

Thế nhưng hiện tại hắn để ý ánh mắt Dạ Tuyết lúc nhìn Cổ Tước thì liền mờ mờ cảm nhận được chút cảm xúc vượt trên tình cảm giữa tỷ tỷ và đệ đệ thông thường - Vô Ảnh, đi điều tra hai tỷ đệ kia một chút.

Hắn hạ lệnh.

- Tuân mệnh.

Một giọng nói âm u phát ra từ hư không, sau đó mọi thứ lại trở nên im lặng.

- Dạ Tuyết... Ta mong nàng đừng khiến ta thất vọng..

Lam Vương thờ dài, từ xa nhìn nữ nhân khuynh quốc khuynh thành mà hắn yêu mến.

Cổ Tước thăm dò địa mạch xong, thu hồi tinh thần lực, từ đuôi mắt thấy được bóng dáng một người đáng vẻ cao cao tại thượng đang nhìn về phía Dạ Tuyết thì khẽ hừ lạnh một tiếng.

- Xem ra sẽ có mấy loại sâu bọ không biết điều đến gây sự.

Hắn tự lẩm bẩm

- Hừm? Sâu bọ nào?

Dạ Tuyết nghiêng đầu, ngây thơ hỏi.

- Đừng lo.

Cổ Tước cười nói ra:

- Thế loại sâu trùng nào tới làm phiền chúng ta đều sẽ bị đập bẹp.

Dạ Tuyết tròn mắt không hiểu lắm, nhưng cũng không có hỏi gì thêm. Còn Thanh Ngọc thì liếc Bạch lão một cái, thấy lão lén nhìn về phía Lam Vương đứng trên núi thì nàng có chút suy đoán mập mờ, nhưng đến cùng thì vẫn đặt tin tưởng vào tay thiếu gia nàng.

Vào lúc này, toàn bộ tổ viện Lam Hà tông đột nhiên chấn động một cái, đại trận xuất hiện, lấy bảy vị trưởng lão Huyền Vương đỉnh phong làm trụ cột, trấn giữ Lam Hà trên trời.

- Được rồi, tất cả vào đi. Có đạt được bảo cơ duyên hay không còn tùy mỗi người.

Giọng nói chuông môn nhân vang vọng khắp nơi, khiến nhiều đệ tử mới bị hù nghiến ngã một phen, hần không ngờ lại là một cường giả nửa bước Huyền Hoàng, có nửa bước của hần còn chưa xa bằng nửa bước của Triệu Tôn nguyên lão, sư tôn của Dạ Tuyết.

Những người khác rất nhanh liền theo tổ đội phóng lên, rơi vào trong Lam Hà, lập tức bị truyền tống vào trong một nơi bất kỳ bên trong bí cảnh. Để tránh trường hợp mỗi người đi một ngã, thành viên tổ đội đều bám vào vai nhau để cả đoàn thể đều được truyền tống đi cùng nhau.

Bên dưới, Cổ Tước vẫn đứng im bất động, thong dong nhìn đám người đua nhau nhảy vào trong Lam Hà. Lúc này, Hạ Ly cùng với một nhóm tỷ muội quen thân đi ngang qua.

- Tuyết tỷ, còn không mau vào a!

Nàng lớn tiếng nhắc nhở Dạ Tuyết, sẵn tiện liếc mắt đánh giá Cổ Tước từ trên xuống dưới. Nàng thấy hần có thực lực Huyền Sư thì hơi ngạc nhiên. Từ lúc hần còn là phế vật tới nay còn chưa qua nửa năm mà hần đã hoàn thành sơ kỳ Tạo Tinh Thần. Còn nàng mất gần mười năm mới có thể trở thành Huyền Sư, lúc nàng Khai Thiên Địa thì được một trưởng lão thu làm đồ đệ.

Trên phương diện này, Thanh Ngọc không bằng Hạ Ly, một người đã gần 24, 25 tuổi nhưng chỉ mới bước vào Khai Thiên Địa không lâu, một người chỉ mới 16, 17 đã gần hoàn thành giai đoạn này. Dạ Tuyết thì càng nghịch thiên hơn, 18 tuổi đã gần như nửa bước Huyền Vương.

- Muội đừng lo, lát nữa tỷ nhất định sẽ vào!

Dạ Tuyết cười với Hạ Ly nói ra, một tay nắm tay Cổ Tước.

- Được rồi, hẹn gặp tỷ bên trong bí cảnh!

Hạ Ly nói xong liền bám vai người phía trước rơi vào trong Lam Hà.

Cổ Tước nhìn tới nhìn lui Lam Hà một chút thì ánh mắt dừng lại trên một điểm ở gần đáy sông, lập tức nắm tay hai nữ bay lên. Bạch lão vừa bám vào vai hần thì Huyền Vân Thân Pháp bộc phát, huyền khí màu tím bao phủ bốn người. Vào một cái cả nhóm hóa thành một ánh chớp xông vào trong Lam Hà, nhanh chóng bị truyền tống vào trong bí cảnh.

- Huyền căn thuộc tính Lôi!!

Bảy vị trưởng lão trụ cột cả kinh kêu lên, mấy mặt nhìn nhau.

- Tông môn có một đệ tử như vậy sao?

Một trưởng lão không khỏi hỏi.

- Trong đám tân đệ tử thông qua khảo hạch, không có ai như vậy.

Một trưởng lão khác đáp.

- Nhưng ta cũng chưa từng nghe nói qua lớp đệ tử trước có ai huyền căn hệ Lôi.

- Đừng quên năm nay cũng có nhiều người thông qua “cổng sau” mà bá nhập tông môn.

- Vừa rồi hình như là một trong song đại thiên kim Cổ Dạ Tuyết đi với hần...

- Không lẽ là phế vật Cổ gia kia?

- Việc này cần điều tra thêm!

Các trưởng lão cũng phái ra một Vô Ảnh đi tìm hiểu về hai tỷ đệ Cổ gia

Bạn đang đọc truyện *Chân Đế 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Bắt Đầu Thám Hiểm Bí Cảnh (2)

Bốn người Cổ Tước cảm giác thân thể bị một dòng thủy lưu cực kỳ cuồng bạo cuốn đi một lúc thì hai chân chạm đất liền, mở mắt thì thấy đã xuất hiện ở một mảnh thiên địa vắng vẻ.

Ở đây có cỏ xanh mơn mẫm, có núi cao chập chùng, có sông ngòi chảy dài uốn khúc lượn quanh, phong cảnh rất xinh đẹp nên thơ, nhưng hoàn toàn vắng bóng sự sống của sinh vật.

Trên bầu trời không có chim bay, mặt đất không có thú vật đi lại, dưới nước cũng không có cá bơi lội, tóm lại một mảnh đìu hiu đến sồn cả gai ốc, im lặng đến mức độ đáng sợ.

- Thật xui xẻo a...

Cổ Tước nhìn xung quanh một lượt, cười khỏ nói ra.

- Tại sao lại xui xẻo?

Dạ Tuyết tò mò hỏi.

- Ta vốn là muốn chọn một chỗ đi vào an toàn chút, không ngờ lại bị mang tới đệ nhất hung địa bên trong Lam Hà... Xem ra theo thời gian, bản thân Lam Hà cũng thay đổi rất nhiều rồi.

Cổ Tước thở dài, gãi đầu đáp.

- Đệ nhất hung địa?

Dạ Tuyết không hiểu lắm, nhìn xung quanh xong hỏi:

- Chỗ này nhìn như thế nào cũng không giống một hung địa a.

Cổ Tước mỉm cười ngưng tụ một đạo chuồng khí, đưa tay đánh vào mặt đất cách đó không xa. Lập tức, một cái miệng đầy răng nhanh thật dài phóng lên nuốt chuồng khí xuống, sau đó biến mất vào trong lòng đất, để lại một mảnh tĩnh lặng xinh đẹp nên thơ như cũ.

- Oa!

Hai thiếu nữ rợn cả tóc gáy không khỏi kêu lên một tiếng.

- Đó, đó là cái gì a!

Dạ Tuyết mặt tái xanh hỏi Cổ Tước.

- Là trấn bảo thủ hộ giả.

Hắn đáp.

- Trấn bảo!

Hai nàng không khỏi thêm một lần ngạc nhiên.

- Thiếu gia nói đây là bảo vật gì?

Thanh Ngọc hỏi.

- Ta không rõ, nhưng không dưới cấp bậc Đại Tiên Vương.

Ba người Thanh Ngọc nghe vậy liền kinh hãi. Ở Thánh Huyền Giới, Đại Tiên Vương là cảnh giới tối thượng mà nhiều năm nay không có xuất hiện qua nữa.

- Vì sao bên trong Lam Hà lại có bảo vật như vậy?

Dạ Tuyết tò mò hỏi.

- Truyền thuyết Lam Hà khởi nguồn từ một cái hồ do mấy Đại Tiên Vương hợp lực dựng nên, về sau bờ hồ bị chiến tranh đánh thủng, nước hồ chảy ra trở thành Lam Hà, mang theo rất nhiều bảo vật cất giấu dưới hồ tiền kia trôi vào thế nhân.

Cổ Tước nhìn phương xa kể chuyện.

- Nói vậy... Lam Hà bên trong Lam Hà tông chỉ là một đoạn thôi sao?

Dạ Tuyết ngạc nhiên hỏi.

- Không sai.

Cổ Tước gật đầu nói ra:

- Bên ngoài còn rất nhiều nơi có Lam Hà chảy ngang, nhưng từ nhiều năm trước đã không còn xuất hiện nữa, không ngờ vẫn còn lại một đoạn nhỏ ở đây.

Lam Hà chỉ đi ngang những nơi có long mạch, nên thủy tổ Lam Hà tông năm xưa tìm thấy bảo vật khó lường bên trong đoạn Lam Hà này mới có thể ở trên chỉ nhánh long mạch nơi đây dựng môn lập phái, hình thành một truyền thừa cỡ vừa qua mấy trăm năm vẫn còn sừng sững.

- Vậy lẽ ra phải có rất nhiều nơi gọi là Lam Hà tông mới phải?

Cổ Tuyết không khỏi suy nghĩ sâu xa.

- Đúng là như vậy.

Cổ Tước gật đầu kể chuyện:

- Năm xưa từng có Lam Hà Thần Giáo một tay che trời, tự xưng là chủ nhân toàn bộ Lam Hà trên thế gian, nhưng cuối cùng bị chính Lam Hà ra tay diệt, hoàn toàn tuyệt hậu.

Bạch lão vốn là cường giả lâu năm nghe vậy cũng không khỏi lạnh hết cả sống lưng, hỏi:

- Không biết Lam Hà Thần Giáo kia năm xưa cường đại ra sao?

- Bọn hần sao?

Cổ Tước cười khà khà, tiết lộ bí mật:

- Bọn hần phái ra một cái chấp sự nho nhỏ có thể đem một tông môn thượng phẩm ngày nay trong vòng hai canh giờ hoàn toàn đập diệt, tổ địa cùng tổ mạch cũng sẽ bị hủy đi.

Ba người Bạch lão tròn trắng mắt, hô hấp đình trệ.

- Môn phái như vậy... Lam Hà muốn diệt... Liên cứ như vậy diệt?

Thanh Ngọc lấp bắp hỏi.

- Lam Hà thật sự là rất kinh khủng.

Cổ Tước gật đầu, chỉ xuống đất, nói ra:

- Chỉ một tên thủ hộ giả này thôi đã có thể hủy một phần ba Lam Hà Thần Giáo, huống hồ bản thân Lam Hà xuất phát từ một hồ tiên chân chính ra tay...

Ba người Dạ Tuyết liền chết lặng, thời đại cổ xưa quả thật là quá dọa người a.

- Làm sao để biết nhiều như vậy?

Dạ Tuyết khó khăn lắm mới hỏi phục tinh thần, tò mò hỏi.

- Là có “tiền nhân chi lộ” a...

Cổ Tước nháy mắt, vừa cười vừa sâu xa nói ra.

Dạ Tuyết nghe hiểu ý hần nên cũng không cố hỏi thêm, nàng cũng biết trên đời có nhiều chuyện càng ít người biết thì càng an toàn cho mọi người, nếu

không Cổ Tước đã lập tức kể năng nghe, chứ không thần thần bí bí vòng vo như vậy.

Cổ Tước thu lại nét cười, nghiêm mặt ngồi xuống đất, tinh thần lực rút vào lòng đất.

Một lúc lâu sau, dưới đất vọng lên một thanh âm rền vang đất trời:

- Tiểu lâu la của lão đầu Khai Thế vì cái gì đến quấy rầy ta?

Áp lực linh hồn khổng lồ khiến ba người Dạ Tuyết ngồi bịch xuống đất không đứng lên nổi.

Cổ Tước vội vã trả lời:

- Tiền bối, tiểu tử rơi vào Lam Hà không ngờ xui xẻo bị đưa đến đây, kính mong tiền bối rộng lượng giúp đỡ truyền tống bọn tiểu tử đi Nam Bộ, trả lại yên tĩnh cho địa bàn của ngài.

Thanh âm kia im lặng không nói, một lúc sau mới lên tiếng:

- Hừ, xem như vận may của ngươi không tệ, gặp được bản tọa mà không phải lão quỷ họ Tiêu kia, ta thật muốn xem ngươi cầu tên hồn đản kia kiểu gì.

Cổ Tước nghiêm túc gật đầu nói ra:

- Quả thực, đây là phúc phận ba đời của tiểu tử, còn mong tiền bối rộng lượng giúp đỡ.

Trong lòng hắn hiểu rất rõ đây là vận may hiếm gặp. Hiện tại hắn đã không còn là Khai Thế Tiên Vương, không đối phó với mấy lão quỷ kia được. Rất may là hắn rơi vào địa bàn của người này, dễ thương lượng hơn mấy tên ác nhân kia nhiều.

- Được rồi, ngươi để lại tỷ tỷ của mình thì ta sẽ giúp các ngươi.

Dạ Tuyết vừa nghe thì mặt không còn chút máu, trong lòng đã bắt đầu cân nhắc để Cổ Tước đi trước, nàng thà chết trước ở đây chứ không thể để cả nhóm đều chết, nhất là đệ đệ nàng.

- Tiền bối khéo đùa, nàng đối với ta rất quan trọng, mong tiền bối đổi điều kiện.

Thế nhưng Cổ Tước lại là một bộ thông thả, không quan tâm lắm.

- Ồ? Các ngươi loạn luân sao?

- Đúng vậy.

Cổ Tước thẳng thắn khẳng định.

- Thái độ rất khá, nhưng ta không thể để loại trái với đạo đức này sống!

Thanh âm kia hừ một tiếng, một cổ uy áp khổng lồ đập về phía Dạ Tuyết, nàng kinh hãi muốn né nhưng bị tinh thần lực khóa lại, không động tay động chân, không mở miệng nói được.

Cổ Tước bình tĩnh đứng chắn ở trước người nàng, mở ra Cửu Thiên Quyết Tam Thiên, thuộc tính Lôi ngưng tụ thành huyền khí hộ thể trên người hắn, bảo hộ cả hai người.

Ầm một tiếng, cả mảnh thiên địa rung chuyển một cái.

Cổ Tước bị bức lui hai bước, miệng phun máu, nhưng Dạ Tuyết vẫn y nguyên không trầy xước gì phía sau hắn, ánh mắt rung rung vô cùng đau xót nhìn hắn ngã quỵ trên đất.

- Đa tạ tiền bối nương tay.

Hắn đột nhiên khó khăn nói ra.

- Khá lắm. Ngươi thông qua. Người đến trước ngươi khiến ta rất thất vọng.

Từ dưới lòng đất, một đạo năng lượng màu xanh lá phóng lên, nhập vào người Cổ Tước, vết thương của hắn cấp tốc lành lại, tựa như thời gian quay ngược về một lúc trước vậy.

Lúc này, trên trời rơi xuống một cái hộp gỗ cũ kỹ. Cổ Tước vừa nhìn thấy hộp gỗ thì con ngươi co rụt lại, ngạc nhiên hỏi:

- Tiền bối, không phải người lấy nhầm thứ gì?

Thanh âm kia thờ dài thườn thọt:

- Người cầm nó đi đi.

Hắn vừa nói xong, bốn người Cổ Tước bị truyền tống đến chân một dãy núi hùng vĩ.

Dạ Tuyết đứng bật dậy, nhào vào lòng Cổ Tước ôm chặt hắn khóc thút thít.

Bạn đang đọc truyện *Chân Đế 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Thẳng Hướnɡ Vườn Hoa Nam Thiên

Cổ Tước trấn an Dạ Tuyết xong thở phào nhẹ nhõm. Vốn dĩ hắn tưởng rằng phải dùng thủ đoạn chạy trốn chết, nhưng không ngờ người kia hôm nay tâm trạng không quá tệ, không có một tay đem cả đám đập chết hết, lại còn cho hắn không gian để thông qua khảo hạch.

- Vừa rồi là chuyện gì vậy?

Dạ Tuyết nhú mảy vô cùng lo lắng cho Cổ Tước, sợ hãi hỏi.

- Lam Hà có năm khúc sông chính.

Cổ Tước vuốt tóc nàng giải thích:

- Mỗi khúc sông chính có một bí cảnh, mỗi bí cảnh rộng lớn ngàn dặm, mà ở trung tâm bí cảnh là siêu cấp đại hung địa có thủ hộ giả trấn giữ bảo vật cấp bậc Đại Tiên Vương. Giọng nói vừa rồi không phải là thủ hộ giả, hơn nữa không phải con người, mà là Địa Linh. Nói cách khác vừa rồi là ta nói chuyện với bản thân hung địa chứ không phải là “người” nào.

Hắn quay đầu nhìn về phía xa, lại nói tiếp:

- Thông thường, Địa Linh bên trong bí cảnh của Lam Hà sẽ ép buộc người đi ngang tham dự vào một loại khảo hạch hỗn đản mà bọn chúng đưa ra, tùy theo tâm trạng của Địa Linh mà độ khó của khảo hạch cũng thay đổi. Trong số năm đại Địa Linh, cái vừa này là dễ tính nhất.

- Vậy... ở đây là một khúc sông chính của Lam Hà?

Dạ Tuyết hỏi.

- Không phải.

Cổ Tước lắc đầu nói ra:

- Năm khúc sông chính đã từ rất lâu không có xuất hiện nữa. Bí cảnh này... ngay cả ta cũng không giải thích được vì sao lại trôi lạc khỏi khúc sông chính mà tới nhánh sông nhỏ lẻ này.

Ban đầu Cổ Tước chỉ định vào Lam Hà đi tìm chấm dứt mấy chuyện cũ, nhưng hắn không ngờ bí cảnh bên trong là một trong năm đại hung địa bí cảnh nổi tiếng của Lam Hà.

- Còn cái hộp gỗ lúc này thiếu gia lấy được?

Thanh Ngọc bấy giờ mới hoàn hồn, không nhận được tò mò hỏi.

- Là đồ vật dành cho Dạ Tuyết.

Cổ Tước lấy hộp gỗ ra, trong lúc nhìn nó ánh mắt nổi lên nhiều nghi vấn.

- Cho tỷ?

Dạ Tuyết ngạc nhiên hỏi.

Cổ Tước gật đầu nói ra:

- Có điều hiện tại nàng không chạm vào nó được, bằng không kinh mạch toàn thân sẽ nổ tung.

Dạ Tuyết rung mình một cái, lại hỏi:

- Đó là vật gì mà khủng khiếp như vậy?

Cổ Tước mở nắp hộp gỗ cho nàng xem, không quên cẩn thận dặn dò:

- Nhất định không được chạm vào nó, cũng không được nhìn lâu hơn 10 giây.

Ba người Dạ Tuyết chụm đầu lại liếc đồ vật bên trong hộp gỗ một cái, nhận biết đó là hình dáng gì xong liền quay đầu không dám nhìn thêm nữa.

- Là trâm cài tóc...

Lúc Cổ Tước đóng nắp hộp, Dạ Tuyết có chút không hiểu nói ra.

- Đúng vậy, là trâm cài tóc.

Cổ Tước gật đầu, đưa hộp gỗ cho nàng, nói ra:

- Nhưng đây là lấy xương sống tiên thú luyện ra, xưa nay vẫn chưa nhận chủ lần nào. Nếu Dạ Tuyết tương lai có thể khiến nó nhận chủ, nó sẽ trưởng thành theo nàng, từng bước lột xác.

Dạ Tuyết cẩn thận thu hộp gỗ vào đan điền mà không phải túi không gian.

Ở giai đoạn Huyền Giả, tu sĩ không có cách nào vận dụng không gian trong đan điền, vì đó chỉ là hỗn độn hư vô. Nhưng một khi trở thành Huyền Sư, tu sĩ sẽ Tạo Tinh Thân, sau đó lại Khai Thiên Địa, hình thành một tiểu thế giới bên trong đan điền, gọi là Đan Điền Thiên Địa.

Bên trong không gian này có thể chứa đồ vật không có sự sống, có thể nuôi thảo dược, còn có thể uẩn dưỡng huyền thạch. Bất quá, trình độ nửa bước Huyền Vương như Dạ Tuyết thì chưa làm được hai cái sau, chỉ có cái thứ nhất là khả thi.

Kích cỡ của Đan Điền Thiên Địa còn tùy thuộc vào tu sĩ, nhiều người chỉ có thể chứa nhiều bằng một cái túi không gian, cũng có người chứa được bảo khố của cả một tông môn.

Đây cũng là lý do vì sao túi không gian ở Thánh Huyền Giới là mặt hàng khá rẻ tiền.

Dạ Tuyết lấy tay chùi vết máu mờ còn sót lại trên khóe miệng Cổ Tước mà đau lòng.

Hắn cầm tay nàng vuốt ve trấn an một chút, cười nói ra:

- Ta không sao, vẫn khỏe như trâu a.

Dạ Tuyết lo lắng nhìn hắn, nói ra:

- Từ nay đừng làm như vậy nữa. Tỷ không cần bảo vệ, nhưng tỷ cần có đệ...

Cổ Tước vuốt má nàng, lắc đầu đáp:

- Vừa rồi là tình huống ngoài ý muốn, nếu ta không đứng ra, tất cả mọi người đã chết rồi, trâm cài tóc kia chỉ là phụ, an nguy của nàng mới là chính.

Quả thực, lúc này nếu hắn không dũng cảm đứng ra tiếp nhận khảo hạch, cả bốn người đã bị Địa Linh đập thành thịt vụn, cuối cùng bị trấn bảo thủ hộ giả nuốt mất xác. Cổ Tước liều mạng như vậy cũng là vì tính mạng của người bên cạnh hắn, chứ lúc đó hắn đâu dám nghĩ tới chuyện nhặt trâm cài tóc kia.

Cũng may cho hắn là Địa Linh kia dễ nói chuyện hơn những Địa Linh khác trong Lam Hà rất nhiều, nếu không, khảo hạch đã không dễ dàng như vậy.

Cổ Tước cũng không quên nói thêm:

- Tất nhiên, ta quan tâm không chỉ tính mạng của một mình Dạ Tuyết.

Thanh Ngọc cùng Bạch lão tiếp nhận ánh mắt của Cổ Tước mà không khỏi cảm động.

Dạ Tuyết nghe hắn nói, trong lòng ấm áp, nàng kiêu ngạo vì mình có một đệ đệ, một tình lang như vậy. Dạ Tuyết cuối cùng nhịn không nổi nữa, nhón lên hôn môi hắn thật nhiệt tình.

Cổ Tước nhờ nụ hôn của nàng mà trong lòng khẽ trút được chút gánh nặng, không khỏi thầm mừng- Lão đầu Khai Thế chết bầm, đột nhiên lại làm bản thiếu gia tâm trạng âm đạm.

Thì ra là trong lúc nói chuyện tình nghĩa, Cổ Tước bị ký ức không vui của Khai Thế Tiên Vương năm xưa mắc nhiều lỗi lầm làm cho tâm trạng sa sút.

Thời điểm hắn thành tựu Tiên Vương, hắn quay đầu nhìn lại thì thấy bên cạnh mình không có ai, vì hắn chưa bao giờ đặt ai lên trên tu luyện huyền khí, dẫn tới bao nhiêu mối tình đơn phương bị thảm, bao nhiêu huynh đệ vì hắn buồn rầu.

Hắn từng có thực lực siêu phàm, nhưng lại thiếu tình nghĩa. Nay hắn lại dung hợp linh hồn với một thiếu niên tuy là phế vật trong tu luyện nhưng có tấm lòng trọng tình trọng nghĩa.

- Đây xem ra cũng là thiên ý a...

Hắn không khỏi trong bụng thầm cảm khái.

Cổ Tước rời đôi môi nhiệt tình của Dạ Tuyết, cười với nàng một cái rồi quan sát xung quanh.

- Xem ra Địa Linh không có chơi chúng ta, đây đúng là Nam Bộ.

- Ở đây có đồ vật gì đặc biệt sao?

Dạ Tuyết nhìn trời nhìn đất hỏi, nàng thấy chỗ này không khác hung địa lúc này bao nhiêu.

- Ở đây có hoa viên Nam Thiên, là một nơi rất kỳ lạ nhưng đối với tu sĩ lại cực kỳ hữu ích, chúng ta đi!

Cổ Tước nói xong nắm tay hai nữ bay đi, Bạch lão vận dụng thân pháp Địa phẩm của lão mà dễ dàng đi theo.

Bí cảnh trong Lam Hà rộng lớn, dù lấy tốc độ của Cổ Tước cũng không thể trong một ngày mà đến nơi được. Bốn người buổi sáng thì hướng về hoa viên Nam Thiên mà chạy, buổi tối thì vây quanh đồng lửa vui vẻ tán gẫu.

Dạ Tuyết nhân dịp này lấy ra Nhu Thủy Bộ tham khảo với Cổ Tước. Hắn liếc qua chân quyết một lần rồi mập mờ gợi ý cho nàng nghiên ngẫm.

Nói toạc ra cho nàng không khó, nhưng như vậy không còn ý nghĩa gì nữa, nàng cần phải tự hiểu ra, như vậy huyền kỹ mới chân chính thuộc về nàng, để nàng tùy ý sử dụng đến cực hạn.

Ngoài ra, Cổ Tước còn diễn lại trò cũ, lấy được đỉnh nường thịt huyền thú hắn mang theo trong túi không gian, khiến tỷ tỷ cùng Bạch lão nô suyết nữa kinh hô thành tiếng.

Thanh Ngọc chỉ ở một bên cười khỏ, nàng nhìn cảnh này bị quen mắt rồi.

Nhưng lúc nàng nhìn lại tình huống da tay, da mặt của mình dạo này mịn màng hơn hẳn thì không khỏi len lén nhìn thiếu gia mỉm cười, đây là đều nhờ thực phẩm bổ dưỡng hắn cho nàng ăn bên trong sơn mạch.

Hai ngày tiếp theo, bốn người cũng không có làm gì khác thường. Nhưng Cổ Tước đang dẫn đường đột nhiên ngừng lại, ngồi xổm xuống sờ soạng mặt đất một chút, sau đó lại nhíu mày suy nghĩ rồi đánh ra mấy chưởng, đem đất đai đào loạn hết cả lên.

Thanh Ngọc nhìn Dạ Tuyết không hiểu, Dạ Tuyết cũng chỉ biết nhìn ngược lại nàng, nhưng hai người rất nhanh liền biết được lý do vì sao Cổ Tước khi không lại ngồi đào móc như vậy.

- Không tệ. Cái này thích hợp Bạch lão.

Hắn lấy từ trong hồ sâu ra một cái ống trúc nhìn không thể phổ thông hơn được, sau đó tiện tay ném cho Bạch lão, khiến lão hoảng sợ cẩn thận tới tiếp nhận cái ống trúc. Lão biết, xưa nay người vào trong Lam Hà đào ba tác đất rất nhiều, nhưng đa phần đều là tay không trở ra, hôm nay thiếu gia nhà lão lại đào lên một kiện đồ vật, đây có thể là rác rưởi tầm thường sao?

- Thiếu gia, đây là?

Bạch lão nhìn không thấu chỗ bất thường của ống trúc, không khỏi hỏi.

- Dùng huyền lực đánh vào nó, giống như gõ chuông đồng ấy.

Bạch lão hướng ống trúc về phía một cây đại thụ, vận chút huyền lực vỗ vào ống trúc. Ong một tiếng, một đạo sóng âm đập về phía thân cây, đánh cho đại thụ vỡ nát.

- Uy lực thật mạnh!

Bạch lão hít một ngụm khí lạnh, không khỏi kinh sợ ống trúc một chút. Lão bị thương không dùng nhiều huyền lực nhiều được, nhưng chút ít lực lượng như vậy đã có thể làm ống trúc phát ra sức tấn công vô cùng khủng khiếp, đây quả là thích hợp với tình huống của lão.

Cổ Tước sau đó nhìn Thanh Ngọc nói ra:

- Huyền kỹ kia của nàng nếu bổ sung đầy đủ sẽ phát ra uy lực mạnh gấp mấy lần ống trúc này, nên hiện tại nàng không cần nó, trước mắt tập trung bổ sung hoàn thiện tu vi cảnh giới.

- Vâng, thiếu gia.

Bốn người lại tiếp tục lên đường, nhưng được nửa ngày Cổ Tước lại ghé qua một nơi nữa, đó là một đại thụ cành lá che trời, bóng râm khổng lồ có thể che mát cho hơn chục người nằm ngủ.

Hắn thò tay vào một trong hàng trăm hốc cây bên dưới rễ già to lớn, lấy ra một cái hộp ngọc.

- Ày, chậm chân rồi...

Nhưng lúc hắn mở hộp ngọc ra, bên trong trống rỗng không có gì, hắn không khỏi lắc đầu tiếc nuối, nói ra. Dạ Tuyết thấy vậy không khỏi hỏi:

- Là bảo vật gì mà đệ tiếc nuối như vậy?

Cổ Tước đóng hộp ngọc, trả nó lại bên trong hốc cây, đáp:

- Không phải bảo vật, mà là một viên Thụ Đan bất biến.

- Bất biến!

Hai nữ nghe hắn nói không khỏi kinh hô một tiếng.

Cổ Tước nói tiếp:

- Thụ Đan bình thường sẽ không tự nhiên hình thành, chỉ có thể thông qua hộp ngọc này tụ hợp tinh hoa sinh mệnh lực ngưng tụ thành Thụ Đan, đáng tiếc có người đến trước lấy đi rồi.

Nói xong lại thò tay vào một cái hốc cây khác, kích cỡ nhỏ hơn so với cái trước rất nhiều.

Lúc hắn rút tay lại, trong bàn tay đã nhiều thêm một cái mộc bài hình dạng xấu xí. Hắn lật tới lật lui mộc bài, xem xét kỹ lưỡng xong gật đầu hài lòng, đưa cho Thanh Ngọc, nói ra:

- Thời điểm nguy hiểm rút huyền khí vào mộc bài, có thể che chở nàng một kích trí mạng, lưu ý là chỉ có ba lần sử dụng, sau ba lần mộc bài sẽ vỡ vụn.

- Tạ thiếu gia ân sủng.

Thanh Ngọc cẩn thận thu mộc bài vào Đan Điền Thiên Địa, ánh mắt đối với Cổ Tước tăng thêm chút tình ý, nàng là tán tu nho nhỏ nhưng cũng hiểu được đào ra bảo vật bên trong Lam Hà là không dễ, nhưng thiếu gia lại không chút do dự tặng cho nàng.

Cổ Tước một lần nữa thò tay vào một hốc cây khác, nhưng hắn liền lè lưỡi cắn nhả:

- Đầu năm nay xui xẻo a, bảo vật đều bị người khác hót tay trên cả rồi...

Nói xong không chần chờ nữa, dẫn ba người Dạ Tuyết tiếp tục đi về phía hoa viên Nam Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Chân Đế 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Huyền Đan Nhị Biến Cứu Tinh

Hai ngày sau, nhóm Cổ Tước cuối cùng đặt chân đến trước cổng hoa viên. Lúc này không ngờ đã có hơn chục đệ tử Lam Hà tông đang đứng đây, vẻ mặt bối rối không hiểu.

Từ xa, Cổ Tước nhìn thấy một nam đệ tử muốn mở cửa hoa viên nhưng làm cách gì cũng không mở được một cái cửa không có khóa này, dù là huyền kỹ mạnh mẽ cũng mở không được.

Cổ Tước cười gian dẫn ba người Dạ Tuyết đến trước đại môn. Đám đệ tử vừa thấy Cổ Dạ Tuyết sư tỷ liền tránh ra mở đường, dù là nam hay nữ đều ngần ngại nhìn dung nhan của nàng, bấy giờ nàng có chút thành thực trưởng thành càng làm người khác khao khát.

Có điều những đệ tử này không thể nhảy bén bằng nguyên lão Triệu Tôn được, cũng không có đoán ra được nàng đã không còn là tiên nữ trong trắng không nhiễm bụi trần trước kia.

Dạ Tuyết tiến lên đẩy cửa hoa viên, nhưng cánh cửa song sắt nhìn như mòng manh này lại vững như cột trời, nàng vận huyền lực nửa bước Huyền Vương cũng không đẩy nổi.

Cổ Tước vỗ vỗ vai Dạ Tuyết, tiến tới đặt tay phải lên cánh cổng. Hắn vuốt ve mấy song sắt cũ kĩ, chìm trong hồi ức một lúc thì lật tay gõ cửa ba cái, tạo ra âm thanh vang vọng trong trời.

Sóng âm vừa lan tỏa, Cổ Tước lập tức bị ảo cảnh bao phủ, trước mặt hắn hiện ra hỏa ngục có quỷ hỏa điên cuồng gào thét, xương cốt bị cháy đen chất thành núi, máu tươi bị đun sôi ừng ực chảy thành sông lớn, khắp nơi có ma quỷ bay nhảy, tùy thời có thể nhảy tới cắn hắn.

Cổ Tước hít một hơi, vững bước tiến tới, mặc cho thân xác bị ma quỷ cắn xé, máu tươi tuôn ra, đau đớn thấu xương, có lúc hắn còn bị quỷ hỏa thiêu sống, toàn thân chỉ còn lại xương trắng, nhưng hắn vẫn là sừng sững bước qua, hơi thở chỉ trở nên hơi hỗn hển một chút.

Sau khi xuyên qua hỏa ngục, hắn liền bị ném vào trong một cái hồ, cái hồ này không có nước, chỉ có lưỡi đao dính đầy máu đỏ không ngừng xoay chuyển như máy xay thịt.

Hắn trải qua chín khổ nạn như vậy, cuối cùng từ trong ảo cảnh tỉnh lại, lập tức thấy Dạ Tuyết đang vô cùng lo lắng đứng nhìn mình thì thở ra một hơi, định giải thích với nàng một chút thì thấy chín loại binh khí đâm xuyên qua người nàng, Dạ Tuyết chưa kịp nói gì đã ngã xuống chết đi, mà người ném ra những loại binh khí kia chính là Thanh Ngọc đang cười âm hiểm.

Trái tim hắn nhảy lên một cái, nhưng hắn cố gắng nhịn xuống, trong não ong ong đau nhức không chịu nổi, suýt nữa nổi điên tấn công Thanh Ngọc. Cổ Tước ôm đầu nghiêng rằng, yếu ớt vận khởi Cửu Thiên Quyết Tam Thiên chống đỡ. Được một lúc lâu thì trong đầu hắn hiện ra hình ảnh Dạ Tuyết bị ác ma dùng chín chín tám tám một cách khác nhau chém giết, lần này hắn có nhắm mắt thì cũng không tránh né được, vì hình ảnh bị truyền trực tiếp vào đầu hắn.

Những ảo ảnh này vô cùng chân thật, ngay cả tiếng kêu cứu cùng nét mặt của Dạ Tuyết cũng hoàn toàn chân thật, có sức sống như người thật vậy. Thêm vào đó, vì những ảo ảnh này bị nhét vào đầu hắn nên trong não Cổ Tước liên tục bị đánh phá, đau đớn cùng cực.

Cổ Tước điên cuồng gầm lên một tiếng, hai mắt phóng ra hào quang, hình bóng một thiếu niên rách rưới như ăn mày hiện ra sau lưng hắn, ánh mắt thiếu niên kiên định quật cường, ý chí qua hàng vạn năm tôi luyện trong phút chốc bộc phát, đỡ lấy cho Cổ Tước một kích trí mạng.

Trong khoảnh khắc này, thời gian như ngừng trôi, Cổ Tước khó hiểu nhìn Khai Thế Tiên Vương thuở thiếu thời, không khỏi hỏi:

- Sao lại giúp ta?

Tiên Vương lắc đầu nói ra:

- Ta đã nói ngươi rồi, ta không còn trên đời này nữa, mớ chấp niệm này là thuộc về ngươi, là một dạng tiềm lực mà sự điều khiển của ngươi không chạm tới được, chỉ có ở trong tuyệt cảnh mới có thể một lần kích phát, lần sau lại khó khăn hơn lần trước mấy lần.

Cổ Tước “à” một tiếng, nói ra:

- Xem ra từ nay trở đi ta sẽ không được cứu dễ dàng như vậy nữa...

Khai Thế Tiên Vương cười cười nói thêm:

- Thế nhưng không phải ngươi tiêu hao tiềm lực một cách vô nghĩa a.

Cổ Tước nhướn mày, hứng thú hỏi:

- Ý ngươi nói là trong nguy hiểm cùng cực có tuyệt đại cơ duyên?

Khai Thế Tiên Vương gật đầu cười tự tin, ảo cảnh cùng lúc đó tan biến.

Bên ngoài, Cổ Tước mở tung mắt, hai tay đưa lên, miệng khẽ quát một tiếng:

- Mở cho ta!

Phùng, phùng..

Trên bầu trời xuất hiện một đầu tiên sư lông bờm màu tím huyền bí, toàn thân là từ hỏa diễm tạo thành, trong hỏa diễm có trộn lẫn sắc tím của lôi điện cuồng lượn. Là Lôi Hỏa!

Đám người xung quanh quan sát không khỏi kinh hô, hú lên quái dị:

- Là dị hỏa! Lại còn ngưng thành thực chất! Là ngũ phẩm dược sư a!

Lúc này, tiên sư màu tím gầm lên khiến đất trời rung chuyển, Cổ Tước trong mơ màng tỉnh lại, ý nghĩ xoay chuyển thật nhanh, móc ra một đồng dược liệu trong túi không gian ném vào mồm tiên sư, để nó một lượt nuốt hết vào, trực tiếp tiến hành Đa Luyện Tinh Dẫn mà không cần dược đỉnh.

Dạ Tuyết thấy hắn tỉnh lại thì mừng rỡ, nhưng nàng không dám quấy rầy hắn luyện đan, chỉ đứng một bên vờ vờ góc áo, chân đứng không yên. Bạch lão thấy vậy vỗ vai nàng một cái, an ủi:

- Tiểu thư, nên có lòng tin vào thủ đoạn của thiếu gia. Dạ Tuyết tuy gât đầu, nhưng trong bụng khó mà cứ như vậy yên tâm được.

Lúc này, Cổ Tước đã đem được liệu toàn bộ luyện thành tinh hoa, bao gồm cả mấy viên thú đan nhất, nhị biến. Tiên sư đem tinh hoa được liệu trong miệng nuốt vào, bắt đầu gặm thét, tiếng rống nổ vang như sấm sét giáng xuống.

Sau một hồi lâu, tiên sư cuồng hồng một tiếng cuối cùng, toàn thân nổ tung. Tu vi Cổ Tước vốn không đủ để không hóa ở trình độ này nên hắn cũng bị nổ bay, miệng phun máu tươi.

Một lần tiềm lực bộc phát này giúp hắn trong khoảnh khắc vượt cấp luyện đan, nhưng về sau hắn sẽ cần phải thành tựu Huyền Hoàng chân chính mới có thể tái sử dụng loại được pháp luyện đan không cần được đỉnh này.

Dạ Tuyết nhanh tay lẹ mắt nhảy ra đỡ Cổ Tước, sau đó uyển chuyển xoay người, một tay đón lấy ba viên đan được từ chỗ tiên sư nổ tung rơi xuống. Nàng nhẹ nhàng mang cả người lẫn đan trở về an toàn, không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, người ngoài nhìn vào thật giống tiên tử hạ phàm.

- Khục, khục...

Thanh Ngọc thấy Cổ Tước ho khan ra máu, nhanh chóng lấy ra hai viên đan được trị thương nhét vào miệng hắn, một là Hồi Khí đan, một là Hồi Mệnh đan, đều là nhất biến tứ tinh. Thời điểm nàng còn đi cùng hắn, hai người từng thiếu thú đan nên trong tay không có đan được ngũ, lục tinh.

Dạ Tuyết đặt hắn xuống đất, để hắn gối đầu lên đùi nàng thở dốc một chút, hồi phục thương tổn. Lúc này nàng mới có thời gian mở tay ra xem xét đan được hắn mới luyện.

- Thật đáng tiếc...

Một lô ba viên thì hết hai viên bị cháy thành tro, chỉ còn một viên thành đan viên mãn. Nhưng lúc Dạ Tuyết nhìn kỹ lại một viên đan được màu trắng tươi phát ra hào quang thánh khiết này thì không khỏi hít một hơi khí lạnh, bất giác hô to lên:

- Huyền Đan Nhị Biến Cửu Tinh!!

Hơn chục đệ tử Lam Hà tông xung quanh liền trầm mặc, cũng có mấy người xôn xao bàn tán, nhưng đa phần là nhú mày nghị luận, nghi ngờ độ thật giả của một màn này. Cửu tinh a, đối với bọn họ, đây là đan được chỉ xuất hiện trong thần thoại, làm sao họ tin được.

Trên thực tế, ngay cả Dạ Tuyết cũng có chút không xác định được, nhưng bản năng của nàng lại nhảy tung lên, báo hiệu cho nàng đây nhất định là Huyền Đan cực phẩm trong cực phẩm.

Trong lúc mọi người đang xôn xao, Cổ Tước mở ra Cửu Thiên Quyết Tam Thiên, thôn phệ được lực trong đan được trị thương, nhanh chóng bổ sung khí lực cùng sinh lực.

Cuối cùng, hắn khó khăn lắm mới bò dậy, cười khổ nói ra:

- Lam Hà hỗn đản, không ngờ lại phát triển thêm một cửa khảo hạch thứ mười...

Năm xưa, lúc Khai Thế Tiên Vương thường xuyên ra vào Lam Hà, đại môn vườn hoa Nam Thiên chỉ đưa ra chín loại khảo hạch đạo tâm, nhưng sau nhiều năm, nó không ngờ lại phát minh ra thêm một cái khảo hạch thứ mười, hại hắn suýt nữa bị quật chết tại đường trường.

- Tước, đệ không sao chứ?

Dạ Tuyết đau lòng hỏi.

- Ta không sao, nhưng lát nữa ba người cũng phải đi khảo hạch giống ta thì mới được vào hoa viên.

Cổ Tước nghiêm mặt nói với ba người Thanh Ngọc, sau đó hỏi:

- Tỷ tỷ, lúc này ta ngẩn ra bao lâu?

Dạ Tuyết đáp:

- Khoảng hai canh giờ, đệ cứ đứng ngơ ra như vậy, cổ trán lại liên tục tuôn ra mồ hôi, tỷ cứ sợ, sợ...

Ngày hôm nay trái tim Dạ Tuyết phải nói là bị Lam Hà đùa bỡn, vui được một lúc lại sợ hãi đứng tim, đến lúc này thì nàng đã muốn rơi nước mắt rồi, nhưng lại cố nuốt vào. Nữ hài tử ôn nhu dịu dàng như Dạ Tuyết đứng là sợ những nơi như Lam Hà nhất, ở đây người thân của nàng sẽ bị ngược đãi không chút nhân từ, mà nàng từ bên ngoài nhìn thấy cũng chịu không nổi.

- Đường tương lai hai người chúng ta sẽ không hề bằng phẳng.

Cổ Tước đứng dậy vuốt má nàng, lạnh lùng nói ra:

- Dạ Tuyết, nàng cần phải mạnh mẽ lên, đừng để ta trở thành điểm yếu trí mạng của nàng.

Dạ Tuyết cầm tay hắn, sàu nảo nhìn hắn, nhưng trong lòng nàng nhanh chóng đánh xuống một cái quyết định, đánh tan hết thấy ảm ức sợ hãi, gạt đầu với hắn:

- Tỳ minh bạch.

Kể từ lúc Cổ Tước lấy đi trong trắng của nàng, Dạ Tuyết vẫn luôn có một nửa chìm đắm trong giấc xuân mộng ngọt ngào kia, mà bản tính nàng lại hiền hậu, khiến tâm của nàng có chút yếu ớt.

Lúc này Cổ Tước mới nở nụ cười vồ vồ vai nàng, quay người nhìn về phía đại môn của hoa viên. Ở đó có một cái chìa khóa màu hoàng kim đang lơ lửng trên không trung

Bạn đang đọc truyện *Chân Đế 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Vườn Hoa Huyền Bí

- Là chìa khóa mở cửa hoa viên?

Dạ Tuyết vừa đưa Huyền Đan cứu tinh cho Cổ Tước cất giữ vừa hỏi:

- Sao tỳ không thấy có ổ khóa?

Cổ Tước lắc đầu đáp:

- Không phải. Chỉ cần thông qua khảo hạch có thể vào được hoa viên, chìa khóa này dành cho một nơi đặc biệt, sâu bên trong hoa viên. Có thể nói là một cơ hội.

Dạ Tuyết nhìn cửa hoa viên, nói ra:

- Vậy ba người chúng ta cũng phải nhanh chóng thông qua khảo hạch.

Cổ Tước cười đáp:

- Ta ở bên trong đội các người, khảo hạch mỗi người sẽ khác nhau, nhưng độ khó sẽ đều không dễ thở.

Hắn vừa xoay người lại định đi vào thì hai cái bóng xoẹt qua, đưa tay bắt lấy chìa khóa màu hoàng kim kia, nhìn kỹ thì thấy hai người này cũng mặc đồng phục Lam Hà tông. Đây chính là tình huống bên trong Lam Hà mỗi lần nó mở ra, ngay cả sư huynh đệ cũng đánh nhau tranh giành bảo vật.

Bất quá, hai người kia muốn nắm lấy cái chìa khóa đang lơ lửng trên không trung thì chìa khóa lại hoàn toàn xuyên qua hai bàn tay của họ, tựa như một bóng ma đến từ thiên cổ vậy.

Cả hai không khỏi giật mình, nhìn nhìn bàn tay mình, sống lưng nổi hết cả da gà.

Ấy thế mà Cổ Tước chỉ cần bước tới, đưa tay cầm lấy chìa khóa liền được, khiến hai người muốn đoạt bảo kia ngo ngác hai mặt nhìn nhau. Chìa khóa này là hắn từ khảo hạch lấy được, ở trong Lam Hà không phải cái gì muốn đoạt cũng đoạt được, nhất là phần thưởng đến từ khảo hạch khác nghiệt. Về phần bảo vật đào dưới đất lên thì người người đều có thể tranh đoạt.

Cổ Tước tiến lên đẩy mở đại môn hoa viên, vừa bước vào trong liền biến mất, chỉ để lại một mảnh hoa cỏ màu sắc tươi tắn, không một tiếng ong bay, tĩnh lặng đến đáng sợ.

- Ngay cả vườn hoa trước mắt cũng là ảo cảnh sao...

Bạch lão nhũ mảy nói ra.

- Lần trước Lam Hà mở ra, hình như hết thảy những nơi kỳ dị này đều không có.

Dạ Tuyết nhớ lại đáp.

- Mỗi lần Lam Hà mở ra đều là một chỗ khác.

Bạch lão đặt đầu nói.

- Ta đến!

Dạ Tuyết về mặt nghiêm trang tiến đến gõ cửa hoa viên, lập tức rơi vào ảo cảnh.

Bên trong, Cổ Tước vừa nháy mắt một cái đã bị truyền tống vào trong hoa viên Nam Thiên chân chính. Vườn hoa rộng bát ngát, biển hoa đủ màu sắc tỏa hương thơm trấn an tâm hồn.

Cổ Tước rải bước chậm rãi đi dạo xung quanh, ánh mắt không khỏi nhìn về phía xa xăm. Bên cạnh hắn, hình bóng chấp niệm của Khai Thế Tiên Vương lại hiện ra, lúc này lão đã không còn là một tên rách rưới, mà là một nam tử trung niên ăn mặc chỉnh tề, bộ râu đen vô cùng oai hùng.

- Lão đầu, tình nguyện nguoi để lại ở đây, ta giải không nổi...

Cổ Tước lên tiếng than thở.

- Dù nói đây là cũng là chuyện của nguoi, nhưng ta sẽ không ép nguoi. Năm xưa ta ngu muội không liên quan gì tới “Cổ Tước” hiện nay.

Khai Thế Tiên Vương nói xong dừng một chút, lại thêm một câu:

- Bất quá ta mong nguoi có thể đến nói chuyện với nàng một chút...

Lão ngập ngừng muốn nói thêm, muốn nói rất nhiều, nhưng cuối cùng quai hàm cứng lại, đem tất cả câu chữ nuốt trở xuống, lắc đầu thờ dài thườn thượt.

- Được rồi... Ta đi cố gắng một chút.

Cổ Tước vuốt mặt làm ra quyết định. Tiên Vương cảm kích gật đầu một cái rồi biến mất.

- Tước...!

Đúng lúc này, Dạ Tuyết bị truyền tống vào, liền chạy về phía hắn.

- Ô? Nhanh như vậy đã thông qua, không hổ là tỷ tỷ thiên tài của ta a.

Cổ Tước cười cười, hai tay đón lấy eo thon của nàng, khen ngợi.

- Bớt nịnh bợ! Tỷ tỷ không mạnh bằng nguoi, khảo hạch cũng không nghiêm trọng như nguoi, chỉ một chút ấy thì chưa làm khó tỷ tỷ được.

Dạ Tuyết liếc hắn, đánh vai hắn một cái, nói ra.

Quả thực, linh hồn lực của nàng thua xa hắn, khảo hạch đưa ra so với Cổ Tước thì dễ thở hơn, mặc dù trên mặt nàng hiện tại có thể ẩn hiện thấy nét bơ phờ mệt mỏi, tinh thần kiệt quệ.

Nàng cùng hắn nói mấy câu xong ngồi xuống ăn Hồi Khí đan, vận huyền công hồi phục sức lực, Cổ Tước ở một bên vừa hộ pháp cho nàng vừa gợi ý chỉ điểm nàng hiểu tâm pháp Cực Âm Tiên Hà một cách thâm sâu hơn, hiệu quả vận hành sẽ được mạnh mẽ hơn.

Được một lúc sau thì Thanh Ngọc cũng chạy vào, về mặt so với Dạ Tuyết thì thâm hơn gấp mấy lần.

Cổ Tước định đến an ủi mấy câu nhưng không ngờ Thanh Ngọc lại nhảy thẳng vào lòng hắn, hai tay ôm eo hắn siết thật chặt, đầu dúi hẳn vào ngực hắn không ngóc lên nổi. Thiên phú nàng kém Dạ Tuyết rất xa, khảo hạch cũng không khó bằng, nhưng đồng dạng sức chịu đựng cũng không có bao nhiêu, có thể hiểu vì sao thành ra bộ dạng thê thảm như vậy.

Cổ Tước vuốt vuốt tóc, vỗ vỗ lưng an ủi nàng, thăm nghĩ:

- Thê thảm, nhưng cuối cùng cũng qua được, rất không tệ a.

Hắn làm sao biết được nàng là vì trong tuyệt vọng muốn gặp lại hắn mà có thêm ý chí chống qua một cửa ải cuối cùng kia. Trước khi chạy vào đây nàng đã bị một phen nôn mửa bên ngoài.

Dạ Tuyết cũng không quấy rầy hai người, hơn nữa còn đến xoa đầu Thanh Ngọc an ủi mấy câu. Bản thân nàng hiểu rất rõ cái tư vị đi qua mười cửa ải ảo cảnh kinh dị kia.

Cổ Tước giúp Thanh Ngọc hồi phục được một lát thì Bạch lão tử tón đi vào, về mặt vẫn còn rất phơi phới. Phải khen đạo tâm của lão thật vững, tuy bị nội thương rất nặng nhưng tinh thần lực không có bị ảnh hưởng bao nhiêu, vẫn y nguyên là tâm trí của một cường giả Huyền Hoàng.

Tiếp theo đó, nhiều đệ tử Lam Hà tông cũng lục tục tiến vào, đều là về mặt tái xanh, không còn chút máu. Tin tức trước đó truyền ra đã dẫn tới thêm rất nhiều người, tất cả đều đang bên ngoài thử sức mình trong khách của đại môn. Tất nhiên, không phải ai cũng thông qua nổi.

Những người mới tiến vào này không có thông thả như Cổ Tước, nghỉ ngơi một lúc liền xông vào sâu bên trong vườn hoa. Cũng có người thấy người tiên phong như Cổ Tước không vội tiến vào trong thì do dự một chút, quyết định ở lại chờ, lỡ như đứng ngoài nhìn có thể thu thập được chút thông tin có giá

trị thì không cần liều mạng đánh vào rồi không trở ra được.

Cổ Tước nhìn những người sợ bảo vật bị đoạt mất nên vội vã nhảy vào kia thì nghe cười hì hì, để những người quyết định ở lại chờ xem hắn làm gì đánh cái rừng mình, hình như đây là nụ cười phong cách “oa, đám người này chết chắc rồi, nhưng ta sẽ không nhắc nhở đâu ha ha.”

Đội Thanh Ngọc hồi sức xong, bốn người lại tiếp tục đi về phía trước. Dưới sự dẫn dắt của Cổ Tước, cả nhóm cuối cùng đến một khu vực đặc biệt xinh đẹp bên trong vườn hoa Nam Thiên.

Hoa cỏ ở đây được sắp xếp kỹ lưỡng, tương phản màu sắc rất hợp tình hợp lý, mùi hương cũng được trộn lẫn một cách hài hòa, là một thể ngoại đào nguyên tràn ngập hoa tươi.

- Ta đã hứa sẽ mang nàng đi hoa viên, nên hiện tại liền ở lại đây vui chơi một chút.

Cổ Tước cười, nói với Thanh Ngọc.

- Thiếu gia...

Thanh Ngọc hai gò má có chút ửng hồng nhìn hắn xong lại nhìn khu vực cảnh hoa tuyệt mỹ này, trên mặt lẫn trong lòng đều nhiều thêm một chút thích thú, một chút thỏa mãn, còn cả một chút tình cảm.

- Đi! Ta kể các nàng nghe về mấy loài hoa.

Cổ Tước nắm tay hai nữ, dẫn các nàng đi dạo quanh, sẵn miệng nói ra tên gọi cùng tiểu sử từng giống hoa một, vì sao có màu sắc này, vì sao có mùi hương kia, vì sao lại được trồng ở vị trí này. Dạ Tuyết vốn thông minh, rất nhanh liền bắt kịp, tham gia thảo luận sôi nổi, còn Thanh Ngọc ở một bên hưởng thụ cảm giác mấy ngón tay đan vào ngón tay của thiếu gia, im lặng lắng nghe hắn cùng Dạ Tuyết đàm đạo. Thiên phú nàng không cao, nhưng nghe cũng học hiểu được mấy thứ.

Đột nhiên, hai tỷ đệ dừng phát lại, trợn mắt nhìn nhau, vẻ mặt giống nhau y đúc.

- Tước... hình như...

Dạ Tuyết ngập ngừng nói.

- Đúng rồi.

Cổ Tước gật đầu đồng ý với nàng, sau đó nói tiếp:

- Có vẻ như đây cũng là một cách truyền dạy tu đạo. Cách sắp xếp các loài hoa cùng màu sắc và mùi hương của chúng, tất cả đều có thể đem diễn hóa trên nền tảng tu đạo mà thành các loại kỹ năng khác nhau, ví dụ như bảy gốc hoa màu xanh bên kia, vị trí bọn chúng mọc có thể làm nền tảng cho một loại trận pháp cỡ trung, tương đối giống với Huyền phẩm hạ giai Thất Quân Trận.

Dạ Tuyết nghiêm nghị gật đầu, tiếp lời:

- Một gốc hoa màu đỏ hướng chỉ thiên kia có thể là một bộ thương pháp, cũng có thể là một loại kiếm kỹ kỳ lạ, có điểm tương đồng với Hoàng phẩm thượng giai Phá Thiên thương pháp.

Thanh Ngọc ở một bên thử nhìn xung quanh, nhưng nàng nhìn mãi cũng ngộ không ra kỹ năng nào từ đám hoa tươi này, trong lòng không khỏi buồn bã.

Cổ Tước tỉnh mắt thấy được, khẽ lắc tay nàng, nói ra:

- Đừng truy cầu thứ trên trời, chuyện đó ai cũng không làm được. Trong tu đạo, không có thứ tuyệt đối mạnh nhất, chỉ có thứ tuyệt đối thích hợp với bản thân nhất, ví dụ như...

Nói đến đây, hắn đưa cầm chỉ về phía một gốc hoa màu xanh lá đang đung đưa trong gió, nhưng động tác đung đưa này lại thấp phần quý dị. Thanh Ngọc có lúc thấy nó ngả nghiêng trái phải, có lúc lại thấy nó lung lay trước sau, có lúc gốc hoa dường như biến mất không còn.

- Thật giống như... ấn độ thuật... không, là huyền ảnh thuật?

Thanh Ngọc vắt óc suy nghĩ, nói ra.

- Ha ha, nàng đi đúng hướng rồi.

Cổ Tước gật đầu, cười với nàng.

Thanh Ngọc không khỏi mừng rỡ chạy đến bên gốc hoa, trực tiếp ngồi xuống nghiền ngẫm. Dạ Tuyết từ xa nhìn gốc hoa này một chút liền hiểu hết toàn bộ, nhưng nàng cũng không có biểu hiện gì, chỉ là thầm cười Cổ Tước một tiếng, không ngờ hắn lại có loại cân nhắc này.

Cổ Tước không có làm phiền Thanh Ngọc, dẫn Dạ Tuyết tiếp tục đi dạo. Bạch lão ở phía sau cũng không muốn theo đuôi đôi uyên ương nên tìm một vị

trí tốt ngồi xuống suy nghĩ một loại huyền kỹ dạng chưởng pháp từ một nhóm hoa màu xanh biển, thỉnh thoảng lại cười khen hay.

Về phần đám đệ tử Lam Hà tông thì không ngờ không có ai tìm đến được khu vực huyền diệu này, tất cả đều bị những nơi nguy hiểm khác cuốn hút, không nhìn tới chỗ này.

Cặp đôi tỷ đệ vừa đi vừa vui vẻ tán gẫu một lúc thì dừng lại, Cổ Tước hí hóp nhìn một chỗ, đến đặt móng ngồi xuống, sau đó để Dạ Tuyết ngồi vào lòng hắn, nói ra:

- Tỷ tỷ mau nhìn một cặp hoa màu trắng, đen kia.

Dạ Tuyết tập trung quan sát hai đóa hoa kia một chút thì mặt đỏ lên, nắc nứn:

- Đệ đệ hư hỏng!

Cổ Tước cười ha ha đáp:

- Nếu chúng ta có thể ngắm ra thứ này, chắc chắn sẽ là công pháp nghịch thiên.

Dạ Tuyết trừng hắn:

- Thật không? Hay là đệ chỉ muốn ở trên người của ta thi triển thủ đoạn xấu xa?

Cổ Tước giả vờ bị bắt bài, run rẩy nói ra:

- Ày... hình như... có cả hai thứ này.

Dạ Tuyết không khỏi xấu hổ đánh hắn một cái:

- Bại hoại! Sắc quỷ! Tội phạm thiên cổ!

Cổ Tước lại cười ha ha, phân trần:

- Có trách chỉ trách tỷ tỷ của ta xinh đẹp tuyệt trần a.

Dạ Tuyết hừ lạnh nói ra:

- Đệ nghĩ nịnh bợ sẽ thuyết phục được ta?

Cổ Tước đưa cằm chỉ về phía đôi hoa trắng đen:

- Tỷ trước hết cứ nhìn kỹ đi đã, Âm Dương Song Hoa bình thường rất khó gặp được, hôm nay lại xuất hiện trước mặt chúng ta, cơ hội này chúng ta cần phải nắm lấy!

Dạ Tuyết trừng hắn một cái, nhưng sau đó cũng ngoan ngoãn ngồi trong lòng hắn nghiền ngẫm đôi hoa trắng đen kỳ lạ trước mặt, càng nghĩ sắc mặt nàng lại càng xấu hổ đỏ hồng lên.

Bạn đang đọc truyện *Chân Đế 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Cố Sự Khó Xử (1)

Hai ngày tiếp theo, nhóm Cổ Tước cũng không có đi đâu, lúc không ngắm hoa ngắm đạo thì là vui cười đùa giỡn, chơi trò bịt mắt bắt mỹ nữ, sau đó ai lại về chỗ người này suy tư.

Dạ Tuyết lúc này đã quen thuộc, bớt ngượng rất nhiều so với ngày đầu. Hiện tại mỗi lúc suy nghĩ Âm Dương Song Hoa, nàng vẫn là ngồi trong lòng Cổ Tước, nhưng hai người lại không có mặc áo, nửa thân trên hoàn toàn lồ lộ, thỉnh thoảng sờ soạng nhau một chút, sau đó sôi nổi thảo luận.

- Huyền công song tu này thật kỳ lạ...

Dạ Tuyết áp đôi bông đào trắng treo vào ngực Cổ Tước, thờ dài nói ra.

- Quả thật là kỳ lạ, giống như chúng ta bỏ sót chỗ nào vậy...

Cổ Tước cũng thấy kỳ quái, gãi đầu nói ra.

- Chúng ta không hái Âm Dương Song Hoa về nghiên cứu được sao?

Dạ Tuyết hỏi.

- Quy định của hoa viên Nam Thiên không cho phép hái hoa, nếu không sẽ dẫn ra hộ hoa giả đuổi giết. Nếu ai cũng được tùy ý hái hoa, vậy sau bao nhiêu năm nơi đây đã không còn một đóa hoa nào.

Cổ Tước lắc đầu đáp.

Đúng lúc hai người đang bế tắc, Âm Dương Song Hoa bỗng dưng run lên, hai đóa hoa cong lại, quấn lấy nhau thành một thể, hai đóa hoa phía trên nép vào nhau như thể hòa làm một, biến thành một đóa hoa duy nhất nửa trắng nửa đen, nhưng hai mảng màu này liên tục xoay tròn, lúc trái lúc phải, không ngừng di chuyển vị trí một cách hài hòa. Một lúc sau, cả đóa Âm Dương Song Hoa đột nhiên vụt một cái biến mất.

- A! Chạy mất rồi!

Dạ Tuyết xem chỉ mới hiểu một nửa, không khỏi hô lên.

- Không phải! Chúng vẫn còn ở đó...!

Cổ Tước thì khác, hần nhìn đã hiểu ra tám phần, hai phần cuối cùng có thể mờ mờ suy đoán.

- Vẫn còn?

Dạ Tuyết nheo mắt nhìn kỹ nhưng vẫn không thấy đâu.

- Đây... đây có thể là vịnh hằng pháp tắc...

Cổ Tước cau mày suy đoán.

- Vịnh hằng pháp tắc?

Dạ Tuyết nhìn hần hỏi.

- Khi âm, dương hoàn mỹ hòa hợp, có thể sinh ra lực lượng pháp tắc thuộc về vịnh hằng chi đạo. Nói cách khác, Âm Dương Song Hoa không có biến mất, chúng đã quy về Vịnh Hằng.

Cổ Tước không chắc chắn lắm nói ra.

- Nói vậy đệ đã ngộ ra Âm Dương Hợp Công của chúng ta rồi?

Dạ Tuyết có chút mong đợi hỏi.

- Một câu chân quyết ta cũng chưa ngộ ra được.

Cổ Tước cười khỏ đáp:

- Ta chưa từng song tu, cũng không có nghiên cứu qua công pháp giao hợp, hoàn toàn không có chút kinh nghiệm nào, lĩnh vực này hiện tại có chút vượt ngoài khả năng của ta.

Lúc trước khi hần nói chuyện với Thanh Ngọc, không phải hần nói phét, mà là hần thật sự sở hữu chân quyết vài bộ huyền công song tu. Có điều, có là một chuyện, hiểu lại là chuyện khác. Khai Thế Tiên Vương năm xưa cuồng tu luyện, cuồng nghiên cứu đủ thứ, làm gì có thời gian đi phong lưu tìm hiểu thử nghiệm song tu.

- Chúng ta đi.

Cổ Tước mặc áo cho Dạ Tuyết xong dẫn nàng đến chỗ Thanh Ngọc cùng Bạch lão.

- Bạch lão, lúc trước hình như ngươi cũng được chìa khóa?

Bạch lão gật đầu với Cổ Tước:

- Quả thật là như vậy, có điều chìa khóa của lão nô chỉ là chìa đồng.

- Ngươi đi theo cảm ứng trên chìa khóa sẽ tìm được chỗ cần dùng nó. Thanh Ngọc đã là Huyền Sư, hơn nữa ở đây lại tương đối an toàn, không sợ nàng sẽ xảy ra chuyện.

Bạch lão nghe Cổ Tước dặn dò, bái chào một cái rồi xoay người rời đi. Mấy ngày nay lão đã ngộ ra được một môn huyền kỹ công kích dạng chuông, ở lại thêm nữa cũng không nhìn ra được cái gì khác, thiên phú của lão cũng không có hơn Dạ Tuyết.

- Thiếu gia đi bình an.

Thanh Ngọc hiểu rõ giới hạn của mình, nằng thà ở lại đây nghiền ngẫm huyền ảnh thuật kia đến viên mãn còn có lợi hơn bám đuôi Cổ Tước, làm hai người bọn họ bị nàng kéo chân.

Cổ Tước đưa tay nâng cằm nhỏ, khẽ hôn lên gò má nàng một cái rồi xoay người, dẫn Dạ Tuyết bay đi, không quên để lại một câu văng vẳng bên tai Thanh Ngọc:

- Đợi ta trở về đón nàng.

Thanh Ngọc vuốt má nhìn theo bóng lưng của hắn, có chút hồi tưởng lại đoạn thời gian bên trong sơn mạch kia, cười hi hi quay lại chỗ đóa hoa màu xanh huyền ảo kia tiếp tục suy nghĩ.

Bên cạnh Cổ Tước, Dạ Tuyết trầm ngâm một lát nói ra:

- Tước, tỷ muốn đi lịch lãm ma luyện một chút.

Nàng tuy là thiên tài hiếm có, nhưng xưa nay vẫn là được gia tộc cùng tông môn bảo bọc, có chút thiếu thốn lịch duyệt, kinh nghiệm thực tế. Sau khi chứng kiến Cổ Tước vì nàng làm ra đủ thứ chuyện nguy hiểm, trong lòng Dạ Tuyết liền khó chấp nhận cảm giác vô dụng này.

Cổ Tước đã sớm rõ ý nàng, không có ngạc nhiên, gật đầu nói ra:

- Vậy chúng ta tạm thời tách ra ở đây, tỷ đi về hướng đông, ở đó có một khu vực kỳ lạ hình thành rất nhiều hồ nước, mỗi hồ lại là một loại khảo nghiệm khác nhau. Hoặc là tỷ có thể tự mình thám hiểm Lam Hà một chút, cố gắng chinh phục nguy hiểm. Có điều, không bao giờ được đến gần những nơi có ký hiệu này...

Cổ Tước đưa ngón tay vẽ một cái biểu tượng trên không trung, nghiêm mặt dặn dò.

- Tỷ mình bạch, bây giờ tỷ đi nơi có hồ nước trước.

Dạ Tuyết gật đầu nói ra.

- Lam Hà lúc đóng lại sẽ tự truyền tống mọi người ra bên ngoài, nên tỷ không cần lo lắng chuyện hội hợp, cứ yên tâm xông pha một lần, chỉ cần có cố gắng, thu nhập sẽ rất không tệ.

Cổ Tước cười động viên nàng xong liền xoay người bay đi, thuộc tính Lôi rót vào Huyền Văn Thân Pháp, trong một nháy mắt thân ảnh của hắn đã ở phía xa nơi chân trời.

Dạ Tuyết nuốt toàn bộ lưu luyện xuống, dứt khoát quay lưng, gọi ra huyền băng phi hành, bay vọt về phía đông, trong lòng nàng nhớ rõ lời Cổ Tước nói: “Đường tương lai hai ta không bằng phẳng, nàng đừng để ta trở thành điểm yếu trí mạng của mình.”

Cổ Tước nay đã không còn là siêu cấp phế vật, cũng không cần nàng mỗi một chút đều lo lắng cho hắn. Hiện tại, tình thế có chút đảo ngược, nàng cần phải tăng lên thực lực bản thân để hắn không phải vì nàng mà liều mạng vô ích.

Cổ Tước mở hết tốc lực, vèo một tiếng xuyên qua bầu trời xanh, làm đám mây trắng bị đánh tan. Không bao lâu sau, hắn đáp xuống bên cạnh một con sông nhỏ, bên kia bờ sông có một ngôi nhà tranh rách nát, hai bên nhà có vườn rau nho nhỏ tươi tốt, phía sau nhà còn có khói bếp bốc lên, cảnh tượng rất mộc mạc gần gũi.

Cổ Tước nhún gót nhảy qua sông, đứng trước nhà tranh mà không khỏi chần chờ, thờ dãi một tiếng. Cuối cùng hắn cũng không có trốn tránh, hít một hơi thật sâu, giữa trán hiện ra một đạo tinh thần lực đan xen tạo hình một cái ấn ký cổ xưa.

Ấn ký vừa rơi vào không trung thì cảnh vật xung quanh hắn bắt đầu vận vẹo, ong ong mấy tiếng rồi hoàn toàn biến đổi. Nhà tranh nhỏ nát trước kia đã không còn, trước mặt hắn bây giờ là một tòa lầu các nguy nga lộng lẫy, trên mỗi cái cột trụ đều có điêu khắc tinh xảo bắt mắt.

Cổ Tước đưa tay gõ cửa, cóc cóc cóc, nhịp điệu của hắn rất kỳ lạ, tuy chỉ có mấy tiếng gõ, nhưng lại làm người nghe có cảm giác như tự thành một khúc nhạc du dương êm tai.

- Mời vào.

Từ trên tầng cao nhất của lầu các có một giọng nói trong trẻo, thánh thoát phát ra.

Cổ Tước vừa bước vào trong lầu các liền bị người nọ truyền tống đến tầng cao nhất, quanh cảnh xung quanh biến thành một căn phòng ngăn nắp, tràn ngập mùi thơm của nữ giới.

- Công tử là ai?

Nữ tử ngồi bên khung cửa sổ vẻ mặt tò mò pha lẫn khó hiểu, hỏi Cổ Tước.

- Ta là người thiếu nợ nàng, mà cũng không phải là người thiếu nợ nàng.

Cổ Tước cười khở sở, gãi đầu đáp.

- Tiên Vương đại nhân đã làm gì công tử?

Nữ tử hiểu kỳ hỏi.

Lúc này Cổ Tước mới lấy hết dũng khí ra nhìn thẳng mặt nàng, muốn giải thích hết thấy mọi chuyện. Nhờ vậy hắn mới nhìn rõ dung nhan tuyệt sắc của nàng. Đôi mắt to tròn mang theo vô hạn nhu tình, mũi cao môi đỏ, mày liễu tình xảo như một tác phẩm nghệ thuật. Tóc nàng chỉ dài ngang cổ, nhưng như vậy lại tôn lên nét linh hoạt, có chút tình nghịch của nàng.

Vấn đề nằm ở chỗ, nàng hoàn toàn có thể được xem là một siêu cấp đại thiên kim của tông môn thượng phẩm, nhưng nàng cuối cùng lại là mặc trang phục của một nha hoàn.

- Ta... Thật ra...

Cổ Tước đem chuyện hắn cầm ngọc bội cũ nát kia chết đi gặp được linh hồn Khai Thế Tiên Vương kể hết cho nàng nghe, giọng điệu ngưng nghịu khó xử vô cùng, dù gì đây cũng là nữ tử năm xưa bị lão đầu Khai Thế phụ tình a, bây giờ hắn phải đứng ra hòa giải, đúng là khó nuốt.

Nữ tử ngồi nghe hắn kể mà không làm ra biểu hiện gì, khuôn mặt tuyệt mỹ khuynh đảo chúng sinh của nàng cứ như từ tượng đá đúc thành, y nguyên một nét cười nhạt, không thêm đến chuyện đời bên ngoài. Nàng như vậy khiến Cổ Tước càng là nơm nớp lo sợ hơn, nữ tử này nhìn hờ hững như vậy nhưng thật ra đã là tu vi Huyền Tôn, một ngón tay có thể đem hắn chấn nát a...

- Vì vậy nên hôm nay ta chỉ đến giao lại lời nhắn của lão đầu Khai Thế, lão ta đã hối hận lắm rồi, đến chết vẫn còn để lại chấp niệm muốn ta đi thỉnh tội với cô nương. Tất nhiên, lão còn muốn đi tạ tội với mấy người khác nữa, nhưng lão không nói rõ được là họ có còn tại thế hay không. Ta có thể đảm bảo là lão ta nói thật lòng, dù gì thì linh hồn của lão đều đã bị ta nuốt hết rồi, ta có thể cảm nhận được chấp niệm cùng đau đớn trong lòng lão, cho nên...

Cổ Tước còn chưa kịp nói hết thì đã bị một nụ cười của nữ tử kia cắt ngang.

- Thiếu gia, bây giờ ngài mới hối hận thì hơi muộn rồi a...

Nàng ôn nhu nói, trong giọng nói mang trăm ngàn vạn uất ức buồn tủi.

Trái tim Cổ Tước suyt chút nữa chui lên cổ họng, nhảy ra ngoài bỏ chạy mất dạng, nhưng hắn mạnh mẽ nuốt xuống, cố gắng lắm mới không thở hổn hển. Cảm giác trên người bị mang theo tội lỗi của lão đầu Khai Thế cũng thật là khó nhai nhá, ngay cả Cổ Tước cũng sắp lớn tiếng chửi lão già kia rồi. Một câu ai oán kia của nữ tử khiến hắn không dám nhìn thẳng mặt nàng.

Cổ Tước còn đang lúng túng chưa biết nói sao cho phải thì nàng bỗng đứng dậy, tiến đến gần hắn. Cổ Tước theo phản xạ cũng đứng dậy theo, nếu nàng bỏ đi hắn sẽ cố sức theo sau.

- Công tử, đắc tội rồi.

Câu này là hướng về phía Cổ Tước mà không phải Khai Thế Tiên Vương. Nàng nói xong liền nhướn gót, đặt môi lên miệng hắn, khẽ mút nhẹ một cái, hương thơm xủ nữ chui vào mũi, xông thẳng lên não hắn, khiến hắn không khỏi choáng váng một chút. Cảm giác này gọi cho hắn nhớ tới lần đầu tiên hắn hôn Dạ Tuyết cũng có mấy phần tương tự.

Nhưng lần này khác ở chỗ, hắn cảm nhận được linh hồn lực của nàng thông qua nụ hôn chui vào người hắn khám xét khắp nơi. Hắn cũng không có ngăn cản, chỉ để nàng nhìn tình huống còn sót lại của Khai Thế Tiên Vương năm xưa một chút, sẵn tiện chứng thực lời hắn nói.

Nữ tử xem xét linh hồn lực của hắn xong, không có buông ra mà càng hôn càng thích thú, cái lưỡi nhỏ không ngờ lại mạnh dạn xông vào miệng hắn, hết liếm môi hắn lại quấn lấy lưỡi hắn.

Tiếng thở gấp bắt đầu truyền ra khoang mũi của nàng, nữ tử lại càng ấn tới, tay kéo áo hắn, miệng hôn mút môi lưỡi của hắn chùn chụt, trong bất giác, hai hàng lệ lăn dài trên má hồng.

Bạn đang đọc truyện *Chân Đế 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Cô Sự Khó Xử (2)

Nữ tử cuối cùng buông tha cho Cổ Tước, một sợi nước bọt trắng mỏng kéo ra giữa hai cặp môi.

- Cô nương, hình như nhầm người...

Cổ Tước liếm môi, cười khỏ nói ra.

- Ta không có lầm

Nhưng nữ tử lắc đầu đáp:

- Một nửa của ngài chính là thiếu gia mà ta yêu mến. Nếu thiếu gia muốn chuộc lại lỗi lầm thì từ nay hãy để ta đi theo hầu hạ, bồi tiếp thiếu gia đến cùng.

- Ách...

Cổ Tước không khỏi cứng hàm, không biết phải làm sao.

Lúc này, hình bóng Khai Thế Tiên Vương lại hiện lên sâu trong thức hải của hắn.

- Tiểu tử, giúp người giúp cho trót a...

Cổ Tước nghe lão nói vậy không khỏi chửi ầm lên:

- Muội nguoi! Đây là tình nghiệt do nguoi tự gây, làm sao bắt lão tử phải gánh đây?

Khai Thế Tiên Vương lắc lắc cổ tay trấn an hắn, nói ra:

- Vân Kỳ là trường hợp đặc biệt. Nếu nguoi có lỡ gặp những người khác, kết quả nhất định sẽ không thành ra như thế này. Năm xưa ta nợ Vân Kỳ một lời hứa rằng sẽ để nàng luôn luôn theo bên cạnh ta, nhưng không ngờ lại mãi mê nghiên cứu mấy thứ mà quên mất trở về đón nàng.

Cổ Tước lên tiếng ức chế:

- Ô? Không ngờ trên đời này lại có nam nhân như nguoi!

Tiên Vương thở dài gật đầu:

- Năm xưa ta lâm đỉnh vinh quang, nhưng thực ra không phải một người đáng tôn trọng.

Cổ Tước hừ lạnh, nói ra:

- Được rồi, ta dẫn nàng theo, nhưng ta sẽ không để nàng ra tay trợ giúp, đó chính là hạn chế không gian phát triển của ta!

Tiên Vương gật đầu đồng ý:

- Cái này có thể hiểu được, nhưng nguoi cần phải nói trước với nàng một tiếng.

Sau đó, Cổ Tước ngồi xuống bàn bạc đủ thứ chuyện với nha hoàn tên Vân Kỳ kia. Mặc dù nói nàng chỉ là nha hoàn, nhưng là nha hoàn của Khai Thế Tiên Vương, đã đạt đến Huyền Tôn cảnh, hoàn toàn là một trong những cường giả mạnh nhất thời đại này.

Vì vậy mà Cổ Tước không thể để nàng ra tay trợ giúp hắn được. Cái hắn cần là ma luyện, là vượt qua thử thách, nếu để nàng dọn đường đi cho hắn thì không còn ý nghĩa gì nữa.

Nhưng Cổ Tước vừa đề xuất ý kiến này thì nàng liền gật đầu đồng ý:

- Đối với ta, mỗi ngày được ở bên cạnh rót trà cho thiếu gia, được cùng thiếu gia tán gẫu đã là hạnh phúc, ngoài ra ta không muốn can thiệp vào con đường tu hành của thiếu gia.

Cổ Tước nghe nàng nói mà thở dài, trong thức hải trùng lão đầu Khai Thế một cái. Nàng yêu mến hắn như vậy mà năm xưa hắn lại có thể quên mất nàng, thật khiến cho người ta giận sôi.

Cổ Tước thông qua ký ức cùng cảm xúc của Khai Thế Tiên Vương ngồi nói chuyện cũ với Vân Kỳ một lúc lâu thì hai người đứng lên rồi đi. Vân Kỳ trước khi đi cũng không quên thu lượm các vào Đan Điền Thiên Địa, đây là bảo lâu thiếu gia lúc trước tặng nàng a.

Hắn dẫn nàng đi qua mấy nơi thâm nhून hồi ức cổ xưa của hắn bên trong Nam Bộ Lam Hà, sau đó cùng nàng du ngoạn sơn thủy, hái hoa câu cá, cùng nhau ôn lại rất nhiều chuyện cũ.

Vân Kỳ trầm ổn, trưởng thành khiến cho Cổ Tước dù có một nửa linh hồn là Khai Thế Tiên Vương cũng không khỏi yêu thích nàng nhiều hơn một chút. Lúc hắn ở với Thanh Ngọc thì hắn thích sự dân dã, nghịch ngợm của nàng ta, còn Vân Kỳ lại cho hắn một loại cảm xúc rất mới.

- Thì ra bên người Tiên Vương là có siêu cấp thị nữ như thế này...

Cổ Tước không khỏi cảm khái, thì thầm nói ra.

Lấy trí tuệ cùng đạo tâm của Vân Kỳ, nàng hoàn toàn có thể thay hấn chấp chưởng một quốc gia, nhưng cuối cùng nàng vẫn là chọn làm thị nữ theo hấn bưng trà rót rượu. Lão đầu Khai Thế cũng thật biết lựa người mà thất hứa nha, đây là một cô nương cực kỳ lự tình a...

Cuối cùng hấn không khỏi tưởng tượng tới cái ngày mà hấn cũng được như vậy, xung quanh ngoài thế tử ra còn có siêu cấp nha hoàn đẳng cấp Huyền Tôn, thậm chí là Tiên Huyền, như Vân Kỳ, nhiệt huyết cùng hào khí trong người không khỏi một trận sôi trào. Cũng từ đó mà cảm thấy tiếc nuối, hối hận cho kiếp trước vạn năm cô độc, đơn côi lẻ bóng một mình với đồng huyên kỹ.

Lại qua thêm một ngày nữa, hai người cuối cùng ngừng lại ở phía trước một ngọn núi cao lớn hùng vĩ. Cảm ứng trên chìa khóa hoàng kim của Cổ Tước chính là dẫn tới đây.

- Được rồi, ta đi lên đó, nàng ở đây chờ ta.

Cổ Tước ngược nhìn đỉnh núi, nói ra.

- Chúc thiếu gia may mắn.

Hấn gật đầu với nàng một cái rồi phóng người bay về phía sườn núi. Thời điểm tới gần sườn núi, chìa khóa trong tay hấn phát ra ánh sáng ảo diệu, mang hấn truyền tống lên đỉnh núi.

Cùng lúc này, ở một nơi khác bên trong Lam Hà, thiếu chủ Lam Vương đang ngồi trong một bảo lâu uống trà, vẻ mặt bức bối vì qua bao nhiêu ngày vẫn không đào được bảo vật nào. Lần trước hấn vào đây, lúc trở ra là người duy nhất được đồ tốt, được bao nhiêu người ngưỡng mộ. Nhưng hiện tại thì đẹp mặt rồi, tin tức người đào được bảo vật kỳ bí liên tục truyền ra, có không ít người thu hoạch được huyền binh mạnh mẽ, chỉ có hấn là không được gì.

Hấn đang ngồi nhắm mắt thì "bịch" một cái, một cái ống tre rơi xuống trước mặt. Lam Vương vội cầm ống tre, lấy ra mật thư bên trong, ánh mắt nhanh chóng đảo qua, đọc hết toàn bộ.

Àm!

Hấn đập mặt bàn một cái, thở hắt hắt, nói ra:

- Cổ Dạ Tuyệt! Ta không ngờ ngươi lại là loại nữ nhân dám loạn này!!

Hấn vung tay xé nát mật thư, ngồi bịch xuống ghế, hậm hực càu nhàu:

- Ngay cả nguyên lão Triệu Tôn cũng có ý định bao che cho ả cùng với súc sinh kia...

Hấn ực chén trà, nhắm mắt suy nghĩ một chút, sau đó từ trong túi không gian lấy ra một viên ngọc châu to cỡ đầu của một đứa trẻ, tay kết ấn ký, miệng liên tục tụng niệm. Ngọc châu theo tiếng niệm của hấn bắt đầu tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, cuối cùng rực sáng lên rồi tắt hắt.

Lam Vương hất tay áo đi vào phòng nghỉ ngơi, mà bản thân hấn cũng không biết là bên trong Đan Điền Thiên Địa của mình có một đám khói đen đang lan tỏa, xâm chiếm lấy cơ thể hấn.

Ở một nơi khác, Thanh Ngọc vừa rời mắt khỏi đóa hoa kia, định nghỉ ngơi một lát thì thấy Bạch lão toàn thân rách rưới trở về, vẻ mặt có chút đau khổ.

- Ngươi xảy ra chuyện gì vậy?

Nàng không khỏi hỏi.

- Ta chỉ thiếu một chút xíu, một chút xíu nữa thôi đã đạt được bảo vật, không ngờ lại bị khảo hạch đánh cho một đòn từ sau lưng, không kịp xoay chuyển, khảo hạch thất bại...

Bạch lão cười khổ đáp.

- Vậy chìa khóa cũng mất rồi sao?

Thanh Ngọc ngạc nhiên nhìn lão.

- Mất rồi.

Bạch lão lắc đầu trả lời, sau đó đi đến bên một đóa hoa ngồi xuống, không biết là có đang thật sự ngẫm đạo hay không. Thanh Ngọc thấy vậy cũng không làm phiền lão, đứng lên đi dạo.

Nàng ngắm nhìn cảnh hoa tươi đẹp xung quanh mà trong lòng có chút trống vắng, tự hỏi nếu thiếu gia có ở đây thì có lại cùng nàng vui đùa nữa không. Trong cuộc đời nàng chưa từng gặp qua nam nhân nào như hấn. Đoạn thời gian ở trong sơn mạch kia nàng đứng là có chút cực khổ, ngày ngày phải đánh

nhau với mấy trăm huyền thú, còn phải liên tục đi mò xẻ tìm kiếm thú đan, ngoài ra trước đó còn bị hấn đùa bốn bốp ngực. Nhưng bây giờ nàng nghĩ lại thì thấy mỗi thứ hấn thưởng lại cho nàng đều có thể siêu việt những chuyện kia một cách dễ dàng.

Mà bản thân hấn cũng đối xử với nàng rất tốt, không như những kẻ lừa lọc nàng gặp qua trên con đường tán tu lúc trước. Phải nói, nếu hấn không đang tay nhận nàng, thì bây giờ nàng đã bị thủ tiêu rồi.

- Rất cuộc... có phải ta đã yêu hấn hay không...? Hình như không phải..

Thanh Ngọc càng nghĩ càng rối rắm, càng không hiểu nổi mình, cuối cùng quyết định không nghĩ nữa, trở lại nghiên cứu huyền ảnh thuật từ đóa hoa màu xanh kia.

Bạn đang đọc truyện *Chân Đế 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Chinh Phục Khảo Hạch (1)

Trong một cái hồ rộng lớn, Dạ Tuyết nhắm hướng một điểm sáng dưới đáy hồ mà lao tới, Cực Âm Tiên Hà vận chuyển tới mức cao nhất mà nàng có thể thừa nhận. Thuộc tính Thủy liên tục rót vào huyền công, biến thành huyền băng bao bọc toàn thân nàng, bảo vệ nàng khỏi nước hồ màu đỏ thẫm.

Nhiệt độ nước hiện tại khiến vật áo nàng cháy xém, không thua dung nham bao nhiêu, nhưng Dạ Tuyết vẫn còn có thể cố cự thêm nữa, trong đan điền nàng vẫn còn lưu giữ được rất nhiều huyền khí. Có điều càng xuống sâu thì nhiệt độ nước càng tăng mạnh, nhiều huyền khí không đồng nghĩa với có sức chịu đựng thân thể bị luộc sống.

Xuống thêm mấy thước nữa, Dạ Tuyết bắt đầu đỏ mồ hôi, làn da trắng mịn cũng đỏ rực lên, mày liễu nhú lại, hơi thở cũng trở nên gấp gáp. Nàng vừa phải chống chịu nhiệt độ, vừa phải bảo toàn dưỡng khí dưới nước, huyền khí càng ngày bị rút càng nhanh hơn.

Ý nghĩ bỏ cuộc đi tìm cái hồ khác lóe lên trong đầu nàng, khiến động tác của Dạ Tuyết hơi hơi đình trệ một chút, nhưng nàng lập tức mờ căng mắt, đánh vỡ ý tưởng đó, tiếp tục mạnh mẽ xông về phía đáy hồ. Nàng nhớ rõ, lúc Địa Linh đánh tới nơi, Cổ Tước cũng không có bỏ chạy, không có né qua để nàng bị đập chết. Nàng không thể bỏ cuộc ở đây được.

Làn da xinh đẹp của nàng bắt đầu rạn nứt vì nhiệt độ vượt quá giới hạn chịu đựng, nhưng Dạ Tuyết trong lúc ý chí bùng nổ, Cực Âm Tiên Hà đột phá tới tầng tiếp theo, huyền băng bỗng dưng mạnh lên không ít, bảo toàn cho nàng bơi sâu thêm được một đoạn nữa.

Dạ Tuyết vươn tay ra... bảo vật đã trong tầm với...

Àm!

Cổ Tước bị một thạch nhân cao tám thước đập bay, miệng phun máu tươi.

Hắn lồm cồm bò dậy, quần áo rách rưới, mình mẩy đầy vết thương bầm tím. Hắn đưa tay nắm vai trái, rắc, sửa lại khớp xương ngay ngắn, Cửu Thiên Quyết Tam Thiên mở ra đến cực hạn, thôn phệ được lực của đan được trị thương hấn mới nuốt vào cách đây mấy phút.

Cổ Tước nghiêng cổ nhìn phía sau lưng thạch nhân, không khỏi cười khò.

Oa, thì ra là còn tới hơn hai trăm thạch nhân khác, trải đều trên một con đường thẳng tắp tới đỉnh sơn mạch. Trên đó, một thanh kiếm cắm vào đá cứng, tỏa ra thân quang bảy màu. Nơi đây chính là địa phương khảo hạch trên đỉnh núi lớn mà chìa khóa hoàng kim mang hấn tới.

- Tới đi!

Bão huyền khí màu tím từ trên người Cổ Tước phát ra, Huyền Vân Thân Pháp vừa động, Bách Lôi Chương đã ập tới, oanh nát nửa người của thạch nhân. Cổ Tước cũng không có dừng lại dây dưa với nó, trực tiếp phóng thẳng tới thạch nhân tiếp theo, liên tục phách mấy quyền lên người nó, đem vai nó đánh vỡ, bản thân thạch nhân cũng bị đập bay, va vào thạch nhân phía sau.

Cổ Tước nhún gót nhảy lên thật cao, rút tay về, chuẩn bị tung đòn đánh tiếp theo.

- Thiên Lôi Quyền!

Hắn từ trên trời đánh xuống, để lại một tia chớp màu tím trong không trung, bằng một quyền oanh nát cả ba thạch nhân. Đây là một huyền kỹ Huyền phẩm trung giai.

Cổ Tước lập tức xoay người, ném một viên Hồi Khí đan nhất biến lục tinh vào miệng, hóa thành ánh chớp tím, Thiên Lôi Quyền lại xuyên qua tim của ba thạch nhân nữa. Thiên Lôi Quyền có tổng cộng bảy đoạn, năm đoạn sau mỗi đoạn uy lực lại càng tăng hơn đoạn trước. Cổ Tước lấy thể huy thiên diệt địa công tới, không gian liên tục chớp động sắc tím, gần trăm thạch nhân bị đánh nát, mặt đất cứng rắn cũng xuất hiện vết nứt, lỗ thủng dọa người.

Cảnh tượng thoát nhìn rất uy phong, nhưng trên thực tế, những thạch nhân này chỉ có tu vi Huyền Sư trung kỳ, vừa đủ trong tầm thủ thách Cổ Tước. Khảo hạch trong Lam Hà luôn đưa ra thách thức công bằng cho người tham dự khảo hạch, không có chuyện cố ý làm khó.

Tất nhiên, đây là những khảo hạch tự động kích hoạt, không có trí khôn, còn những đồ vật như Địa Linh trong hung địa thì không hề giống, bọn chúng là hoàn toàn muốn giết người.

Kết thúc đoạn thứ bảy của Thiên Lô Quyền, Cổ Tước lập tức nhảy khỏi sơn mạch, chui vào trong một sơn động bên dưới, hẳn biết là sau khi giết hơn trăm thạch nhân, cơ thể chỉ mới là Huyền Sư của hắn sắp chịu không nổi tiêu hao kiểu này nữa, nên hắn lựa chọn tạm thời trốn tránh, ở trong sơn động này hồi phục một chút, sau đó lại đi đánh giết, dù sao khảo hạch cũng không có đưa ra giới hạn về thời gian.

Hắn nuốt vào đan dược trị thương, duy trì Cửu Thiên Quyết Tam Thiên, mang được lực đi tu bỏ những chỗ bị thương tổn bên trong cơ thể, đồng thời bổ sung huyền khí thiếu hụt. Ngoài ra, trong quá trình chữa thương, Cửu Thiên Quyết cũng hấp thu thiên địa tinh khí trong tự nhiên, phối hợp với dược lực của đan dược, hỗ trợ chữa lành da thịt cho hắn.

Những phần huyền khí còn dư thì đều được đưa vào trong đan điền, không giống như huyền công cấp thấp, không có chút nào bị thất thoát ra ngoài. Mà nhờ vậy, viên tinh thần nho nhỏ trong đan điền của hắn cũng được chỗ tốt, bắt đầu phình to, dần dần bước vào trung kỳ Tạo Tinh Thần, đến khi nó đủ to để lấp đầy đan điền thì đó chính là lúc hắn Khai Thiên Địa.

Cổ Tước ngồi ở đó chỉnh tề tu luyện trị thương một ngày, sau đó nhảy lên sơn mạch, thu hút sự chú ý của thạch nhân, lại bắt đầu đánh giết. Ở đây có kết giới cấm phi hành, nên hắn muốn ở trên cao bay qua là không thể nào, mà bay thấp thì lại ở trong tầm công kích của những thạch nhân đánh xa. Lựa chọn duy nhất của hắn là một đường giết lên tới đỉnh sơn mạch!

- Lại tới nữa!

Cổ Tước vận công, lực lượng mạnh gấp ba lần tu sĩ đồng cấp bộc phát.

Rào!

Dạ Tuyết từ dưới hồ lao lên, nửa thân trên gục ngã trên bờ hồ, nửa thân dưới vẫn còn ở trong hồ. Về mặt nàng đỏ ửng, môi tái nhợt, hơi thở đứt quãng, vô cùng chật vật.

Nhưng... trong tay nàng siết chặt một vật. Là một viên ngọc màu trắng tinh khiết, toàn thân tỏa ra băng sương giá lạnh, một vật như vậy không ngờ lại hình thành ở dưới đáy hồ cực nóng.

Nàng yếu ớt nở nụ cười thật tươi, sau đó ngất đi.

Đúng lúc này, một đôi chân nhỏ xinh mang giày màu xanh đạp xuống bên cạnh nàng, người này đáng người mảnh mai, tóc ngắn ngang cổ, xinh đẹp tuyệt trần nhưng lại mặc đồ nha hoàn.

- Ừm. Không tệ.

Nàng nhìn Dạ Tuyết đánh giá một chút, gật đầu nói ra. Sau đó truyền một đạo huyền khí vào người nàng, hỗ trợ nàng chữa thương một chút rồi bay đi, trở về chỗ của thiếu gia.

Bạn đang đọc truyện *Chân Đế 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Chinh Phục Khảo Hạch (2)

Trong tổ viện Lam Hà tông, một thiếu nữ dung nhan yêu kiều, khuynh đảo chúng sinh đang đứng trước mặt các vị trưởng lão. Đứng bên cạnh nàng là một thiếu niên trạc tuổi nàng, đồng dạng cũng là đệ tử thân truyền Lam Hà tông. Sắc mặt hai người lúc này cực kỳ khó coi.

- Sư tôn...

Thiếu nữ đưa mắt nhìn sư tôn của nàng đang ngồi trên hàng ghế trưởng lão, ánh mắt chứa đựng bao nhiêu cầu khẩn, kêu cứu, nhưng vị sư tôn kia lại do dự một lúc lâu, sau đó thờ dài nặng nề nói ra:

- Mong nhi, con là niềm tự hào của tông môn, hãy vì sư tôn, vì tông môn cố gắng..

Tia hi vọng trong mắt thiếu nữ héo tàn, nói ra:

- Sư tôn, con là niềm tự hào của tông môn sao? Ngay cả quyền quyết định chuyện tình cảm cả đời của mình còn không có quyền quyết định, đây là tự

hào hay là công cụ?

- Ta...

Vị sư tôn kia chưa kịp nói gì thì bị đại trưởng lão đương thời cắt ngang:

- Đừng nói nhiều nữa. Nếu nó đã có ý định chống đối, vậy thì thi hành đi!

Bốn trưởng lão khác nhảy ra, định bắt gọn hai người, chia cắt bọn họ ra, sau đó giết thiếu niên, tạm giam thiếu nữ. Kế hoạch cực đoan này đã được chương môn đương nhiệm thông qua, hòng thiết lập quan hệ thông gia với Thuận Thiên Kiếm môn, một tông môn thượng phẩm.

- Sư tôn... Dưỡng phụ, kiếp này Mộng nhi bất hiếu rồi...

Thiếu nữ cầm tay tình lang, lệ châu lăn dài trên má, đau khổ nói ra.

- Các vị sư huynh, khoan!!!

Sư tôn của nàng cũng là cha nuôi, rất hiểu nàng, không khỏi kinh hoàng hét lên.

Thế nhưng, mấy vị trưởng lão đâu thèm nghe hắn, tiếp tục xông tới. Có điều bọn họ vừa đưa tay định bắt người thì đôi uyên ương kia đã nhảy lên cao, huyền khí cuồng bạo bao quanh hai người, hình thành một tâm bảo có sức công phá hủy thiên diệt địa.

Bốn trưởng lão hải hùng nhào tới, muốn ngăn cản họ, nhưng chậm một nhịp, thiếu niên chỉ mới là Huyền Sư đỉnh phong, nên đan điền còn nhỏ, phát nổ sớm hơn sư tỷ của mình. Hắn đưa mắt đầy nhu tình nhìn nàng một cái, rồi tự bạo.

Thiếu nữ vuốt mặt hắn yêu thương rồi mở ra năng lượng trong đan điền. Nàng là một Huyền Vương chân chính nên uy lực vô cùng khủng khiếp, chấn bay bốn vị trưởng lão, trong đó có hai người bay quá gần, nội tạng lập tức bị nát vụn, chết ngay tại chỗ trong vòng nửa cái chớp mắt.

- Khôôôôôông!!!

Triệu Tôn nhảy dựng lên, thờ hồn hển, nhìn lại thì thấy xung quanh không có gì, chỉ có căn phòng tối tăm hui quanh của hắn, bên ngoài hừng đông chỉ mới vừa ló dạng. Gương mặt già nua của lão lúc này nhìn như lại già thêm trăm tuổi, râu tóc cũng trắng thêm một chút.

- Lại là điềm dữ gì đây?

Lão thờ dài, lẩm bầm.

Đã lâu lắm rồi lão không có gặp ác mộng mãnh liệt như vậy, nhưng đột nhiên hôm nay lại bị, khiến cho lão không khỏi trầm lo lắng, không lẽ Dạ Tuyết sắp sửa gặp chuyện rồi?

- Không được. Ta phải đi làm chuẩn bị!

Triệu Tôn lau mồ hôi trên trán, nhảy xuống giường, thay y phục rồi rời khỏi phòng.

Bên trong Lam Hà, Dạ Tuyết cuối cùng tỉnh dậy, thấy nội thương đã phục hồi không ít thì thở phào nhẹ nhõm, dù rằng nàng có chút khó hiểu, không biết tại sao hao tổn kia lại có thể được bù đắp nhanh như vậy. Nhưng đây cũng không phải chuyện xấu nên nàng tạm thời bỏ qua.

Dạ Tuyết nhìn viên ngọc châu màu trắng tinh trong tay mình thì cười đến ngoác miệng, thứ này thực sự là rất thích hợp với thuộc tính Thủy và công pháp sử dụng huyền băng của nàng.

Cẩn thận cất bảo ngọc vào trong Đan Điền Thiên Địa, Dạ Tuyết ngồi nhắm mắt điều chỉnh trạng thái thân thể một chút. Nửa ngày sau, nàng lại nhảy vào trong một hồ nước khác.

Sau khi đột phá tầng tiếp theo của Cực m Tiên Hà, những thử thách kế tiếp không còn làm khó Dạ Tuyết quá nhiều được nữa. Bất quá sau khi hoàn thành khảo hạch, nàng cũng không có được đồ vật gì quý hiếm ngoài mấy môn huyền kỹ cùng đan dược cấp thấp. Mấy thứ dược phẩm này nếu nàng xin Cỗ Tước hẳn sẽ luyện cho nàng một lô chất lượng cao gấp đôi.

Dạ Tuyết chinh phục những hồ nước thử thách này xong thì bay đi nơi khác thám hiểm. Nàng vẫn cảm nhận được Cỗ Tước thông qua huyền khí định vị trên người hắn, nhưng mà nàng không muốn cứ mỗi lúc đều bám theo bên cạnh hắn, nên cũng không có đi tìm.

Mấy ngày sau, bên trong một bí cảnh có địa hình giống như sơn mạch, Cỗ Tước toàn thân te tua đứng trước mặt một thạch nhân đáng người nhỏ yếu. Thật ra thì đây là một thạch nhân nữ giới, số đo ba vòng tương tự Dạ Tuyết, chỉ khác ở chỗ thạch nhân hoàn toàn không có mặt mũi gì.

Đừng nhìn dáng dấp nhỏ nhỏ của thạch nhân mà tưởng rằng nó yếu. Đây chính là thủ hộ giả chân chính của thanh bảo kiếm cắm trên đỉnh núi kia, đám thạch nhân lúc trước chỉ là lính quèn.

Cỗ Tước đứng nhìn thạch nữ một chút, thấy nó không tấn công thì trực tiếp ngồi xuống ăn vào đan dược trị thương, vận dụng Cửu Thiên Quyết tăng thêm hiệu quả hồi phục.

Nửa ngày sau, Cổ Tước cuối cùng trở lại trạng thái đỉnh phong, cơ thể không còn bầm tím nhiều như trước, máu huyết bị mất cũng đã được bổ sung đầy đủ. Có điều, hắn không phải Huyền Vương, chưa thể chế tạo bản mệnh huyền binh, nên không có vũ khí cường đại nào trong tay. Nếu hắn lấy được thanh bảo kiếm trên đỉnh núi kia, hắn có thể chờ đến lúc Khai Thiên Địa thu nó vào đan điền, sau đó dùng huyền khí của mình bồi dưỡng, khiến nó nhận chủ, trở thành bản mệnh huyền binh của hắn. Số lượng bản mệnh huyền binh của một tu sĩ cũng không chỉ giới hạn ở một cái, nên sau này hắn nếu muốn chế tạo thêm cũng không phải bất khả thi, chỉ là tốn nhiều thời gian và công sức.

Cổ Tước mở ra Cửu Thiên Quyết Tam Thiên, nhân ba lực sát thương bản thân, đồng thời rót thuộc tính Lôi vào huyền khí, hình thành một lớp màng hộ thể màu tím. Hắn cong tay, đánh ra một chưởng màu tím kích cỡ cự đại. Chưởng khí oanh lên trên người thạch nữ, làm phần bụng nó nứt ra, đồng thời cũng kích hoạt cửa khẩu hạch cuối cùng của bí cảnh.

Thạch nữ ngẩng đầu lên, rút trường kiếm ra, nhắm thẳng cổ họng của Cổ Tước mà đánh tới.

Hắn nhanh nhẹn né qua, trong đường tơ kẽ tóc tránh được một kiếm khủng bố kia, tốc độ của đòn đánh khiến cho người thuộc tính Lôi như Cổ Tước cũng toát cả mồ hôi lạnh. Nếu hắn không phải thuộc tính Lôi, có lẽ đã bị một kiếm kia của thạch nữ xiên thịt làm chả rồi.

Lợi dụng lúc thạch nữ còn chưa có hồi phục tư thế, Cổ Tước vỗ một chưởng vào vai nó, nhưng chưởng này uy thế không bằng một chưởng đầu tiên kia được, không thể làm cho thạch nữ sứt mẻ gì, ngược lại còn tạo ra chút sơ hở cho nó phản công. Thạch kiếm xoẹt ngang, suýt nữa cắt đầu Cổ Tước xuống, cũng may hắn lẹ mắt, kịp phản ứng né xuống.

Cổ Tước lại tung một quyền bao bọc bên trong huyền khí Lôi hệ, cũng chính là một chiêu trong bộ huyền kỹ cận chiến kỳ lạ mà hắn sáng chế. Quyền này đập thẳng vào nơi bị nứt nẻ trên bụng của thạch nữ, làm vết nứt càng lan ra thêm.

Thạch nữ biết Cổ Tước nhắm vào chỗ suy yếu của mình, động tác tựa như thể hiện chút giận dữ, tay không cầm kiếm muốn chặt vào cổ hắn, rất tiếc là hắn dựa vào thuộc tính của huyền căn, vào một cái liền né đi.

Nhưng chuyện không có đơn giản như vậy, Cổ Tước vừa đặt chân xuống đất, thì thạch nữ đã giết tới trước mặt, tốc độ khiến cho hắn có chút lú lừ.

Đến nước này, hắn không kịp né nữa, đành phải bọc huyền khí quanh bàn tay, lấy chưởng hóa kiếm, hất lưỡi thạch kiếm qua một bên. Tay kia của hắn không có để chơi, lập tức tung ra một chiêu trong Bách Lôi Chưởng, tạo ra âm thanh như lôi thần giáng thế, đập vào bụng thạch nữ.

Thạch nữ kinh hãi lui lại, nhưng đã chậm, bị một chưởng thuộc tính Lôi oanh trúng, phần bụng vỡ nát. Cổ Tước bắt lấy cơ hội, thừa thắng xông lên, định xuất ra toàn bộ chiêu thức trong Bách Lôi Chưởng.

Nhưng hắn tính sai, không ngờ bị thạch nữ chộp cổ tay.

- Cái gì!?

Cổ Tước chỉ ngạc nhiên một giây, lập tức nhận ra vấn đề.

- Thì ra là kế tung hỏa mù!

Hắn nhìn vào bụng thạch nữ thì thấy bên dưới chỗ nứt vỡ là một lớp bích ngọc màu xanh, ngoài ra chân thân của thạch nữ không tổn hại chút nào. Thì ra hắn đã bị lừa, bị dẫn dụ.

- Ác!

Thạch nữ dùng sống kiếm quất vào mặt Cổ Tước một cái, làm hắn đầu văng mắt hoa, máu mũi phun ra, may mắn là chưa gãy cái răng nào. Đẹp trai như hắn mà sún răng thì nhìn thật buồn cười, ít nhất thì đây là suy nghĩ tự kỷ của Cổ Tước, còn hắn có thật sự đẹp hay không... chỉ có Dạ Tuyết là đồng ý với giả thuyết này.

Nhưng thạch nữ cũng không có nhân từ như vậy, một tay giữ cổ tay hắn, một tay cầm kiếm quất oanh ương vào mặt hắn, không cho hắn chút thời gian thở dốc nào. Phải nói là nhân phẩm của thạch nữ này không kém gì Địa Linh, vốn có thể giết hắn, nhưng lại muốn hành hạ, đùa bỡn hắn một phen.

- Mẹ ngươi cái ác nữ này!

Cổ Tước tức giận tụ huyền lực vào răng, cắn vào lưỡi kiếm, chặn đòn tấn công lại.

Thạch nữ ngạc nhiên, không ngờ trên đời có người dùng răng đỡ kiếm. Trong vòng một giây ngưng trệ này, Cổ Tước vung tay tát 10 cái lên mặt thạch nữ, mỗi bên 5 cái, mà mỗi cái đều là mang theo lực lượng Lôi hệ, còn kết hợp với huyền kỹ cận chiến mà hắn tự sáng chế.

Rôm rốp...

Lớp da xám vỡ vụn, lộ ra một khuôn mặt bằng ngọc đẹp tuyệt mỹ.

- Tía má con oi, là Thiên Ngọc Tiên Vương!!!

Cổ Tước nhảy ngược lại chục bước, hú lên rất quái dị, giống như gặp quỷ vậy. À không, đối với hắn, đây còn kinh khủng hơn gặp quỷ. Thiên Ngọc Tiên

Vương là một nữ cao thủ cảnh giới Đại Tiên Vương cùng thời đại với lão đầu Khai Thế. Nàng quật khởi chỉ sau hần mấy năm, có lời đồn rằng nàng là một khối huyền ngọc rất hiếm thấy tu yêu đạo mà thành tiên.

Cổ Tước bắt đầu nhũn mảy trĩ tư, mà ngọc nữ kia sau khi có thêm đá xám bị phá vỡ thì cử động bắt đầu khó khăn, không thể di chuyển được nữa, cũng không còn tấn công Cổ Tước.

- Đây là chuyện gì xảy ra? Tại sao Thiên Ngọc lại còn ở Thánh Huyền Giới? Không phải nàng vẫn luôn ở trên Thiên Vực tu luyện Thiên Ngọc Tâm công sao? Với lại, vì sao mà thành bộ dạng thê thảm này? Tu vi mất hết, yêu đạo cũng bị thực lùi, trở thành một khối lồi bằng bích ngọc...

Cổ Tước càng nghĩ càng thấy rét run, cái thể loại tồn tại nào mà có thể đánh cho Đại Tiên Vương trở thành hình dạng này? Sau đó con đem nàng giam vào trong Lam Hà...

- Không lẽ...

Cổ Tước nuốt ực một cái, run rẩy tự hỏi:

- Không lẽ là đại năng Đế Huyền cảnh trong thần thoại trăm vạn năm trước...?

Phía trên cảnh giới Tiên Huyền còn có Thần Huyền, sau đó là Đế Huyền. Hai loại này chỉ có ở trong thần thoại, ngay cả Tiên Vương ở Thiên Vực cũng không hiểu rõ. Từng có lời đồn rằng phía trên Thiên Vực còn có Đế Vực, là nơi ở của thần linh và Tồi Thượng Chân Đế.

Bạn đang đọc truyện *Chân Đế 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Khế Ước Khô Lồi

Cổ Tước quay đầu nhìn xung quanh, xem xét kỹ lưỡng thiên địa nơi đây. Xong hần lại nhìn chăm chăm thanh bảo kiếm tỏa ra ánh sáng bảy màu trên đỉnh núi kia, đối chiếu vị trí của nó với khung cảnh quanh mình. Cuối cùng, hần nhún gót, trực tiếp nhảy lên trên đỉnh núi.

- Ừm... Quả nhiên...

Cổ Tước đi vòng quanh thanh bảo kiếm, gạt gù làm ra mấy cái kết luận:

- Cả khu vực này là một cái đại trận, nguy trang thành một khảo hạch trong Lam Hà. Vốn dĩ thanh kiếm này là không có ai lấy được, vì có Thiên Ngọc Tiên Vương làm cửa khảo hạch cuối cùng. Mà kẻ tạo ra đại trận này cũng thật tinh vi, làm ra đám thạch nhân tương đương với cấp độ người tham dự khảo hạch để tăng thêm tính chất nguy trang...

- Hơn nữa, không phải ai cũng đủ định lực để lấy được chìa khóa hoàng kim từ trên đại môn của hoa viên Nam Thiên. Lại lui thêm mấy bước mà nói, không phải ai cũng biết hoa viên Nam Thiên chính xác là ở đâu bên trong Lam Hà, đám đệ tử Lam Hà tông kia chỉ là tình cờ đi ngang gặp được.

- Xem ra, kẻ đánh trọng thương Thiên Ngọc cũng không nguyên ý để lộ ra bí mật gì đó nên mới đem nàng giam ở một nơi như thế này. Nhưng mà không phải bọn hần đã có thể dễ dàng giết nàng sao? Vì có gì lại đi vòng vo như vậy? Hay là họ vốn không giết nổi nàng?

Thật nhiều nghi vấn hiện ra trong đầu Cổ Tước, nhưng thời gian của hần bị đứt đoạn, có nghĩ nhiều hơn nữa cũng không giải đáp được. Vì mấy chuyện ngoài ý muốn mà hần nhiều năm bị giam cầm bên trong miếng ngọc nát quá quý kia, đến nay đã xảy ra rất nhiều chuyện mà hần không biết tới.

Cổ Tước nghĩ ngợi xong, trở lại bên Thiên Ngọc Tiên Vương, ầm ầm ầm, đập nát toàn bộ đá xám bao quanh ngọc thể của nàng, làm lộ ra một thiếu nữ nhan sắc nghiêng nước nghiêng thành. Mặc dù nàng không có da thịt, toàn thân là bích ngọc, nhưng nét đẹp vẫn không bị mất đi, giống như một bức tượng điêu khắc do chính tay thần mỹ nghệ tạc thành.

Hần nhìn nàng một chút, đánh giá trạng thái của nàng, sau đó mở ra tinh thần lực cấp Tiên Vương, rót vào trong mỹ nữ bích ngọc. Ngay lập tức, hần cảm nhận được một luồng tinh thần lực cản lại, yếu ớt truyền tin vào não hần:

- Chết cũng... không làm... khô lồi... nguoi...

Cổ Tước cười khổ, dùng tinh thần lực đáp:

- Ta là muốn mang nguoi ra khỏi cái ngục giam này, nguoi không nhận ra ta sao? Ta là Cổ Tước đây. Lúc trước ta đã từng giúp nguoi cải thiện vài câu chân quyết trong Thiên Ngọc Tâm công.

Thiên Ngọc im lặng một lúc, lại truyền tin:

- Kỳ lạ... không giống...

Cổ Tước gật đầu đáp:

- Ta hiện tại đúng là có chút dị dạng, nhưng ta dám chắc ngươi có thể nhận ra ta.

Thiên Ngọc lại dò xét hần một chút, cuối cùng truyền tin:

- Nhận ra.

Cổ Tước đặt tay lên chỗ tim nàng, gật đầu:

- Tốt, bây giờ giúp ta công phá khỏi lối thuật. Ta cũng nói ngươi biết trước luôn, nếu ta không đặt thuật khỏi lối của riêng ta vào, ngươi đảm bảo là nổ tung mà chết, huyền lực trong người ngươi không ổn định, trạng thái này của ngươi không có đủ ý thức để điều khiển nó.

Thiên Ngọc do dự không quyết định ngay được:

- Không tin... ngươi...

Cổ Tước suy nghĩ một chút, đề nghị:

- Ta dùng loại khế ước sáu bốn thì thế nào? Nếu là khế ước sáu bốn, ngươi có thể tự do cự tuyệt mệnh lệnh nếu ngươi muốn, chỉ có điều ngươi không thể chủ động hủy khế ước.

Thiên Ngọc đắn đo thật lâu, Cổ Tước cũng không hối thúc, bình tĩnh chờ đợi.

- Được... sáu bốn... làm đi...

Cuối cùng nàng đưa ra quyết định, tinh thần lực biểu hiện một cái thờ dài. Khế ước “sáu bốn” là chỉ chủ nhân cầm sáu phần quyền lực, còn khỏi lối cầm bốn phần. Dạng khế ước này cho phép khỏi lối không làm theo lệnh nếu chúng muốn, nhưng chúng không thể tự thoát khỏi khế ước. Trên đời này cũng không có loại khế ước năm năm, nếu ngang ngửa nhau vậy thì liền không phải chủ tớ nữa rồi.

Cổ Tước cũng không tỏ thái độ gì, chỉ gật đầu, vận dụng tinh thần lực, phối hợp với Thiên Ngọc Tiên Vương, trong ngoài giáp công, đánh phá gông cùm linh hồn của nàng.

Thiên Ngọc đang trong trạng thái suy yếu, nàng tấn công không hiệu quả lắm, làm cho quá trình hóa giải bị chậm đi rất nhiều. Dù vậy nhưng Cổ Tước cũng không có phản nản gì, chỉ chăm chú cùng kiên trì làm cho tốt phần của mình, không để Thiên Ngọc bị phản phệ mà thương tổn linh hồn. Đến lúc Thiên Ngọc bắt đầu quen tay, gánh nặng của hần nhẹ đi được một chút.

Cuối cùng, sau rất nhiều nỗ lực của cả hai người, nguyên chủ khỏi lối trong linh hồn Thiên Ngọc bị công phá, trả lại tự do tạm thời cho nàng. Tuy nhiên, đúng như Cổ Tước dự đoán, huyền khí của nàng bắt đầu phát cuồng, muốn phá thể xông ra ngoài, về với thiên nhiên.

Trạng thái hiện tại của Thiên Ngọc chưa hẳn là yếu, càng không phải người, không có cách nào khống chế huyền khí được, đành phải nhờ Cổ Tước thông qua khế ước làm dùm.

Cũng may hần dung luyện rồi hấp thu linh hồn hoàn chỉnh của Khai Thế Tiên Vương, nếu không hẳn chỉ có thể đứng một bên nhìn Thiên Ngọc nổ tung. Hơn nữa, nếu hần không có tinh thần lực cường đại thì ngay từ đầu đã không thể giúp Thiên Ngọc phá bỏ nguyên chủ rồi.

Tinh thần lực của Cổ Tước nhẹ nhàng tiến vào bên trong thức hải Thiên Ngọc. Ở đó, linh hồn yếu ớt của nàng hóa thành thực thể, là một tiểu cô nương tóc dài xanh xán. Cổ Tước nắm giữ khế ước, tinh thần lực hóa thành một cái dây chuyền đeo vào cổ tiểu cô nương. Mặt dây chuyền là một viên huyền ngọc có màu sắc tương tự với chân thân của Thiên Ngọc, làm tiểu cô nương thích thú mỉm cười.

Thời điểm Thiên Ngọc chấp thuận khế ước, Cổ Tước ngồi bệch xuống đất, mở ra Cửu Thiên Quyết Tam Thiên, bao bọc cả hai lại, bắt đầu khống chế huyền khí của nàng. Quá trình này lại có chút khó khăn, vì tu vi hần chỉ mới sơ bộ là Tạo Tinh Thần trung kỳ, vẫn còn chưa đạt tới Huyền Sư trung kỳ, lực lượng có chút không đủ để áp chế huyền khí của Thiên Ngọc.

Cổ Tước lấy ra mấy viên Hồi Khí đan cuối cùng, nuốt vào, thuộc tính Lôi trong huyền căn bay ra, hóa thành một vị lôi thần cầm Lôi Chùy, liên tục đánh ra các đạo lôi điện, kèm nén huyền lực không nghe lời trong đan điền của Thiên Ngọc.

Tinh thần lực của nàng truyền qua Cổ Tước, hần cảm nhận được là nàng đang chịu đau đớn thống khổ, cố gắng an ủi một câu:

- Ngươi ráng sức chịu đựng một chút, sắp được rồi!

Hần tặc lưới, Lôi Thần hóa thành Lôi Long, tuy nhiên, Lôi Long không hoàn chỉnh, chỉ có nửa thân trên, nửa thân dưới vẫn chưa ngưng ra được, hần chưa đạt đến trình độ đó. Lôi Long bay quanh đan điền Thiên Ngọc, liên tục gầm thét, dọa cho đám huyền khí cứng đầu kia đều sợ hãi lui vào trong, không dám xông ra nữa.

Cổ Tước bắt lấy cơ hội này, tinh thần lực tập trung lại, ầm một tiếng, đem tất cả huyền khí muốn tạo phản nhốt vào bên trong đan điền Thiên Ngọc, sau đó tạo một cái khế ấn niệm phong lại, phòng ngừa sau này chúng lại muốn làm loạn thì khổ cả Cổ Tước lẫn Thiên Ngọc.

Hắn thở phào nhẹ nhõm, nằm lăn ra đất, không còn chút sức lực.

Một luồng suy nghĩ truyền vào đầu hắn:

- Đa tạ.

Cổ Tước không ngồi dậy nổi, truyền tinh lại:

- Ta chỉ muốn biết năm xưa xảy ra những chuyện gì, không phải muốn khi không đi giúp người, nên người cũng đừng cảm ơn ta, về sau sẽ thất vọng. Ta không có tốt bụng như vậy, càng không phải nhà từ thiện, nên người xem đây là trao đổi công bằng là được.

Đối với Cổ Tước, bây giờ quan trọng nhất là thông tin, đặc biệt là thông tin về Đế Vực và những cường giả Thần Huyền, Đế Huyền. Ngoài ra Thiên Ngọc không có gì khác để hắn thêm muốn. Nhan sắc? Hắn có Dạ Tuyết, chưa kể Vân Kỳ. Sức mạnh? Còn ai tinh thông huyền kỹ hơn Khai Thế Tiên Vương nữa đây? Tiền tài thì hắn càng không cần, hắn là được sự a...

Thiên Ngọc không tỏ thái độ gì, chỉ đứng im ở đó tĩnh dưỡng, chờ Cổ Tước hồi phục sức lực.

Vào lúc này, Cổ Tước thật sự ước gì hắn có được liệu luyện chế Dưỡng Thần đan để phục hồi tinh thần lực, nhưng đây là đan dược ngũ biến, lại còn rất hiếm và khó luyện, dù hắn có đủ dược liệu cũng không đủ tu vi để dẫn ra hỏa diễm đủ mạnh, trừ khi hắn ngay lập tức tinh thông Lôi Hỏa.

Đây hiển nhiên là chuyện mơ tưởng. Lần trước Cổ Tước luyện ra được Huyền Đan nhị biến cứu tính là nhờ vào một lần bộc phát tiềm lực trong linh hồn. Tuy nhờ đó mà hắn có thể khống chế Lôi Hỏa quen tay hơn một chút, nhưng muốn luyện đan dược ngũ biến là một chuyện hoàn toàn bất đồng.

Trong lúc Cổ Tước nằm dài ra đó dưỡng thần thì Lam Hà đã bắt đầu truyền tống người ra bên ngoài, bắt đầu từ những người chỉ đi vòng quanh đảo bảo, không có tham gia khảo hạch nào, sau đó đến lượt những người tham gia khảo hạch cấp thấp hoặc ít tham gia.

Nhìn tiến độ này thì những người liều mạng như tỷ đệ Cổ Tước vẫn còn ở bên trong được thêm một ngày, đồng nghĩa với việc Thanh Ngọc cùng Bạch lão bị đưa ra ngoài trước.

Cũng may là Thanh Ngọc đã kịp thành công ngộ ra môn huyền ảnh thuật kia, nếu không thì nàng dễ nổi điên vì tổn công vô ích. Còn Bạch lão thì không vui cũng không buồn.

Nhưng mà, lúc hai người vừa ra ngoài thì thấy Lam Hà tông đã nhện nhạo hết cả lên. Tin tức Cổ Dạ Tuyết loạn luân trao trình tiết cho đệ đệ ruột đã sôi trào lên khắp mọi nơi.

Bạn đang đọc truyện *Chân Đế 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Sóng Gió Nổi Lên (1)

Từ tổ viện tới nội môn, ra thẳng đến ngoại môn, ai ai cũng đang xì xào bàn tán chuyện sự tỷ Cổ Dạ Tuyết loạn luân với đệ đệ của mình. Thông tin cá nhân của Cổ Tước như tên tuổi, xuất thân, tiểu sử, đều từ đâu đó bị rò rỉ. Nói chung là cả Lam Hà tông đã rơi vào hỗn loạn.

Sâu bên trong tổ viện, các vị trưởng lão cùng nguyên lão đang mấy mặt nhìn nhau, sau đó tất cả đều quay sang nhìn nguyên lão Triệu Tôn. Đây là đồ nhi bảo bối của lão, chỉ mới nhập tổ viện vài tháng, nhưng chung quy cũng là người do hắn dạy dỗ, đào tạo. Hiện tại xảy ra chuyện lớn như vậy, tất nhiên mọi người đều sẽ quay sang tìm hắn hỏi chuyện.

Triệu Tôn không tỏ thái độ gì, còng lưng ngồi im trên ghế, vẻ mặt thong thả.

- Triệu nguyên lão, chuyện này ngài định giải quyết thế nào đây?

Đại trưởng lão không kiên trì được nữa, đành lên tiếng hỏi thẳng.

Triệu Tôn bưng chén trà lên, húp một ngụm, sau đó đáp:

- Ta ủng hộ hai đứa nó.

Oanh!

Toàn trường vang lên đủ tiếng xì xào, từ trưởng lão đến nguyên lão, tất cả đều không dám tin lỗ tai mình, ngoài trừ một vài nguyên lão thân thiết với Triệu Tôn, bọn họ rất minh bạch tâm tư của hắn. Nhìn dáng vẻ ung dung tự tại của hắn, họ đã hiểu được hắn đã hạ xuống quyết tâm.

- Sư đệ, ta hiểu tâm ma của đệ.

Lúc này, đại nguyên lão lên tiếng:

- Nhưng chuyện lần này khác xa lần trước. Nếu để tin động trời này truyền ra ngoài, Lam Hà tông chúng ta, trong mắt những đối thủ cạnh tranh, sẽ rơi xuống mây bạc. Ta biết đệ cũng hiểu hai tiểu nhi kia là đang làm trái luân lý đạo đức.

Triệu Tôn thông thả gật đầu:

- Đúng vậy, ta hiểu.

Đại nguyên lão cảm thấy không ổn, nhưng vẫn cố gắng nương theo hòa giải:

- Vậy thì tốt rồi. Lần này ta muốn nghĩ cho cảm giác của đệ một chút, hứa sẽ không dùng biệt pháp cực đoan, chúng ta cứ nhẹ nhàng đàm phán với bọn nó, được không?

Vị đại nguyên lão này chính là đại trưởng lão tiền nhiệm, người đã hạ lệnh bắt cặp đôi kia, ép bọn họ tự bạo, đồng thời đem theo tính mạng hai trưởng lão khác làm bạn dưới Hoàng Tuyền. Sau vụ việc đó, tình sư huynh đệ giữa hắn và Triệu Tôn đã hoàn toàn đổ vỡ, ít khi giao tiếp.

Triệu Tôn cũng không nhắc lại chuyện cũ, hiện tại lão cần tập trung vào những gì phía trước.

- Nếu sư huynh muốn đàm phán, vậy ta cũng không có ý kiến gì.

Nghe Triệu Tôn nói vậy, không ít trưởng lão thở phào nhẹ nhõm. Nguyên lão Triệu Tôn là một trong những thành phần nòng cốt hiện tại của Lam Hà tông, ngoại trừ một lão tổ cuối cùng còn sống đang bế tử quan đường thọ. Nếu Triệu Tôn làm loạn, sẽ không lường trước được những tổn thất gây ra cho Lam Hà tông.

Lam Hà tông có rất nhiều Huyền Vương đỉnh phong, nhưng lại thiếu thốn nửa bước Huyền Hoàng, mà Triệu Tôn chính là một trong những vị nửa bước Huyền Hoàng này. Chỉ có lão tổ trong mật thất là chân chính Huyền Hoàng, nhưng lão đã gần sắp hết hơi. Hi vọng duy nhất của lão chính là đạt tới trình độ Kết Linh Quả ở cảnh giới Huyền Hoàng, bằng không, tuổi thọ của lão sẽ sớm cạn kiệt, ngày thăng thiên không còn xa.

Rất tiếc, bản thân lão tổ kia cũng biết được mình cả đời này dừng lại ở Huyền Hoàng sơ cấp, có Sinh Mệnh thụ, nhưng không kết ra được Linh Quả, không thể kéo thêm tuổi thọ.

- Bất quá, ta nói lại một câu này: Ta ủng hộ hai đứa nó. Triệu Tôn mỉm cười tà dị, lời nói làm cả căn phòng lạnh đi mấy độ.

Mọi người lập tức ngẫm hiểu, chuyện này không dễ dàng như vậy.

Đại nguyên lão trong lòng không khỏi trầm xuống, hắn biết lần tai họa này Lam Hà tông chắc chắn sẽ phải chịu sứt mẻ, toàn bộ lại đều phụ thuộc vào thái độ của hai đứa nhỏ kia.

- Được rồi, trước hết phái ra Vô Ảnh đi tìm hiểu tin đồn này từ đâu mà có, là lan truyền như thế nào, cụ thể là kẻ nào tung ra. Còn phải hạ lệnh khống chế thông tin, không được để truyền ra ngoài!

Đại nguyên lão vừa ra lệnh, liền có đệ tử thân truyền bay đi làm việc. Ngoài ra, còn có mấy Vô Ảnh tiến vào bóng tối, bắt đầu kiểm tra mạng lưới tình báo của Lam Hà tông.

Cũng vào thời điểm này, Lam Vương đang ngồi trong phòng hắn ở trong tử viện. Hắn không làm nên tích sự gì bên trong Lam Hà nên bị đuổi ra ngoài từ rất sớm, hiện tại đang nhập định tu luyện trên giường. Chỉ có điều, trên người hắn có khói đen lượn lờ, nhìn kỹ trông rất tà dị.

Bên trong Đan Điền Thiên Địa của hắn, một cái ngọc bài màu trắng tinh khiết đang khẽ rung rinh, phóng ra khói màu đen kịt. Vật này là thứ mà năm ngoái hắn vào trong Lam Hà lấy được.

Lần trước Lam Hà mở ra, không phải là một trong các khúc sông chính như trong lời kể của Cổ Tước, mà chỉ là một đoạn sông bất kỳ, không có gì đặc biệt. Nhưng xui cho Lam Vương ở chỗ, lúc hắn dẫn tổ đội đi vào, đập phải một cái cơ quan kỳ lạ, bị truyền tống xuyên không vào trong một trong các hung địa nơi Địa Linh ngủ say.

Chỗ này không ngờ lại là chỗ của Địa Linh dễ tính nhất mà Cổ Tước cũng gặp phải. Địa Linh đưa ra một cái khảo hạch tương tự cái của Cổ Tước, nhưng cách giải khảo hạch của Lam Vương hoàn toàn trái ngược với Cổ Tước. Thay vì hi sinh che chở cho đồng bạn, hắn lại vui vẻ nộp hết người của hắn ra, bao gồm hai thiếu nữ đem lòng yêu hắn.

Địa Linh cười ha ha khen hắn giỏi, nhưng thực chất lại vô cùng giận dữ, tùy tiện ném cho hắn một cái siêu cấp đại ma vật, mặc cho hắn chết không có chỗ chôn. Ma vật này chính là cái ngọc bài màu trắng vẻ ngoài thật thánh khiết trong trắng trong Đan Điền Thiên Địa của Lam Vương.

Về phần những người bị hắn phản bội, họ bị Địa Linh cầm đi, nhưng mà cũng không có chết, trái lại còn được cho vào một nơi thể ngoại đào nguyên tu luyện, chờ ngày ra ngoài trả thù, đây cũng là một phần mưu kế lâu dài để hạ độc thủ lên người Lam Vương của Địa Linh.

Lam Vương tội nghiệp, à không, tội đây thân chưa xử của chúng ta lại ngờ ngợ ngác ngác tưởng rằng ngọc bài này là thánh vật, mỗi ngày đều yêu thương

ôm áp nó. Mọi người trong tông môn cũng vì không biết chuyện mà ca ngợi hần là thiên tài Lam Hà tông, xứng đôi với một trong song đại thiên kim, Cổ Dạ Tuyết. Hần cũng vì vậy mà tưởng bờ mành liệt hơn lúc trước.

Một đoạn thời gian sau, hần tự tin đi cầu hôn, không ngờ hần vừa mới tỏ tình dứt lời Dạ Tuyết đã tặng hần hai chữ “xin lỗi” rồi lập tức rời đi, không cho bất cứ loại mặt mũi nào.

y nha, nếu để Lam thiếu chủ biết được nàng vừa bỏ đi liền trở về mơ mộng về Cổ Tước thì chắc hần sẽ tìm nước lã uống tự tử. À không, hiện tại hần đã biết nàng lên giường với tên đệ đệ kia rồi, nhưng mà tu vi Huyền Sư đỉnh phong như hần uống nước lã không chết được, đành chịu.

Mà lúc hần biết được Cổ Tước phá thân Dạ Tuyết cũng là lúc ngọc bài kia chân chính bị kích hoạt. Khi đó hần chỉ nổi lên một ít ác tâm, rồi lập tức tự bình tĩnh lại, nhưng mà ma vật kia không có hiền lành tốt tính đến mức tha cho hần, liền phóng ra nguyên chủ xâm chiếm tâm trí hần.

Đến hiện tại, trong đầu hần đang nghĩ gì chỉ có trời mới biết, nhưng lý trí của hần cũng đã vì ma vật mà mất không ít, Lam Vương đâu còn muốn nghĩ gì cho tông môn nữa, cứ thuận tay mà hạ xuống thủ đoạn làm khó hai tỷ đệ kia, muốn dồn họ vào tình huống không chốn nương thân.

Đến cuối ngày hôm đó, tin đồn tiền nữ Cổ Dạ Tuyết trong lòng mọi người ăn nằm với đệ đệ ruột còn chưa lắng xuống, một tin động trời khác lại lung lay Lam Hà tông.

Một vị đệ tử nội môn Thuận Thiên Kiếm môn giá lâm, mang theo lễ vật đến thăm hỏi một người huynh đệ tốt của hần. Đây, ngoài Lam Vương ra thì còn ai khác nữa? Hần thậm chí đã để tin tức về chuyện loạn luân của tỷ đệ họ Cổ lộ đến tay Thuận Thiên Kiếm môn, khiến cho cao tăng Lam Hà tông suýt nữa đều thổ huyết, có vọng động muốn tìm nước mắm tự tử.

Từ khi đổ vỡ chuyện hôn sự trước đây đến nay, hai phái đã ngày càng ít giao hảo, hiện nay thì ngon rồi, chuyện trái đạo đức như vậy cũng bị người ta biết, hơn nữa còn là “tội thăm”

Trong lúc trên dưới Lam Hà tông vô đầu bứt tóc thì Dạ Tuyết đã theo dấu huyền khí định vị, tìm đến nơi Cổ Tước khảo hạch. Nàng vừa đến nơi đã gặp một thiếu nữ tóc ngắn xinh đẹp đến hoa nhường nguyệt thẹn đứng chờ bên dưới. Là ở chỗ, nàng rất có dáng vẻ một đại thiên kim con nhà quý tộc, nhưng cuối cùng lại mặc trang phục thị nữ.

- Vân Kỳ ra mắt thiếu phu nhân. Thiếu gia vẫn còn ở bên trong khảo hạch.

Dạ Tuyết nghe ba chữ “thiếu phu nhân” thì mặt, cổ, tai đều đỏ rực lên, nhưng sau đó lại rất tò mò thân phận của thị nữ tên Vân Kỳ này. Nàng quyết định đến tán gẫu một phen.

Bạn đang đọc truyện *Chân Đế 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Sóng Gió Nổi Lên (2)

Vậy ra cô nương là thị nữ mới của đệ đệ ta...

Dạ Tuyết khẽ ồ một tiếng, nói ra.

- Vâng, thưa thiếu phu nhân.

Vân Kỳ nhã nhặn đáp.

- Đệ đệ xấu xa của ta làm sao thu được nữ tử xinh đẹp như cô nương làm thị nữ vậy?

Dạ Tuyết hơi do dự chút, hỏi Vân Kỳ. Nàng cũng không muốn nhiều chuyện, nhưng mà Vân Kỳ nhan sắc tuyệt trần làm nàng tò mò không tự chủ được, muốn hỏi han một chút.

- Cái này, thiếu phu nhân vẫn là nghe chính miệng thiếu gia kể lại đi.

Vân Kỳ mỉm cười khuyển đảo chúng sinh đáp. Dạ Tuyết là nữ cũng bị mê hoặc một chút. Cường giả đạt đến cảnh giới Huyền Tôn có thể cải tạo thân thể, chuẩn bị nhập đạo tu thành tiên thể, cho nên nam tu sĩ sẽ trở nên phong thần tuấn lãng, phiêu dật bất phàm, còn nữ tu sĩ thì dung nhan lẫn dáng người đều thành tựu cấp độ diên thần đảo mị, hại nước hại dân.

Hôm nay Dạ Tuyết mới được mở rộng tầm mắt, biết được cho dù là nữ tử không phải tóc dài thướt tha thì cũng có thể đẹp đến mức độ này. Hơn cả thế, mái tóc ngắn ngang cổ của Vân Kỳ còn giúp nàng có thêm chút cá tính, khiến ai nhìn nàng cũng muốn được cùng nàng cười nói.

- Vậy sau này ta sẽ hỏi hần.

Dạ Tuyết vừa ngắm mỹ mạo của Vân Kỳ vừa gật đầu nói, sau đó nàng cũng không có làm gì khác, ngồi một bên nhắm mắt tu luyện, đợi Cổ Tước hoàn thành khảo hạch. Trong lòng Dạ Tuyết càng đậm thêm quyết tâm trở thành Huyền Tôn, nàng cũng muốn đẹp như vậy, mê người như vậy. Đến lúc đó, tên đệ đệ xấu xa của nàng sẽ lại tham lam thêm khát nàng.

Dạ Tuyết tưởng tượng mà cười híp mắt, nàng thật sự rất thích nhìn thấy hấn bị nàng mê hoặc, làm cho thần hồn điên đảo. Có thể nói, nữ nhân nào cũng có một chút như vậy, nhưng trường hợp của Dạ Tuyết là một loại sở thích đặc biệt mãnh liệt, đây là bản sinh.

Vân Kỳ nhìn Dạ Tuyết, lén cười duyên một cái, trong lòng nàng cũng mừng cho Khai Thế Tiên Vương, cuối cùng không còn tự kỷ như năm xưa. Nàng vén tóc nhìn về phía sườn núi nơi Cổ Tước nhảy vào, mày liễu hơi nhíu lại, dường như cảm nhận được điều gì đó bất thường.

Nhưng đến cùng nàng cũng không có hấp tấp, nếu không ma luyện của thiếu gia sẽ bị hỏng hết. Nếu hấn không tự mình kêu cứu, nàng không định chen vào làm hư chuyện tốt của hấn.

Bên trong bí cảnh, Cổ Tước cuối cùng ngồi dậy, thở hắt ra một hơi, đứng lên gần gần gần cột kêu răng rắc, trạng thái cuối cùng cũng điều chỉnh đến tốt nhất. Thiên Ngọc đứng ở một bên hoàn toàn bất động như một bức tượng bằng ngọc, thì ra là đang chăm chỉ tu luyện.

- Trước ngươi vào tạm túi không gian của ta, sau này ta Khai Thiên Địa sẽ cho ngươi chỗ ở tốt hơn. Tạm thời không thể cứ vác ngươi theo được, sẽ mang tới họa sát thân cho ta.

Cổ Tước vỗ vỗ vai ngọc, nói ra.

- Hiểu.

Một đạo tinh thần lực truyền sang hấn.

Cổ Tước gật đầu, vung tay thu nàng vào túi không gian. Thiên Ngọc hiện tại chỉ là một pho tượng bằng bích ngọc, có chút linh hồn lực nhưng yêu đạo đã bị đánh về gần như không, không tính là một vật sống, vì vậy có thể bị thu vào trong túi không gian mang đi.

Thiên Ngọc vừa chui vào túi không gian, đại trận trong bí cảnh mất cảm ứng, thanh bảo kiếm kia đột nhiên tự rút ra khỏi đất đá, chém ra một khe hở không gian rồi chui vào, bị truyền tống đi mất. Tốc độ của nó quá kinh khủng, Cổ Tước muốn cản cũng cản không nổi.

Bí cảnh bắt đầu rung lên ầm ầm, không gian nứt vỡ, thời không đổ nát. Đại trận đã mất mất trận, bắt đầu sụp đổ. Cổ Tước nhanh tay lấy ra chìa khóa vàng, dùng tinh thần lực kích thích nó, lập tức được truyền tống ra ngoài. Hấn vừa đáp xuống đất thì chìa khóa cũng tự bay đi mất.

- Mừng thiếu gia bình an hoàn thành khảo hạch.

Vân Kỳ đến bên Cổ Tước, nhún gối nhã nhặn nói ra.

- Cũng may không có bị quần chết.

Cổ Tước gật đầu, cười cười đáp, sau đó đi qua bên kia ôm Dạ Tuyết một cái.

- Ngươi cũng còn nhớ tới tỷ tỷ sao?

Dạ Tuyết giả vờ hờn dỗi, nghịch ngợm hỏi.

- Ày, tỷ tỷ đại nhân, ở đây là nơi nguy hiểm, ta không có “dùng hành động chứng minh” được a, bị người ta nhìn thấy thì có chút ngượng nha.

Cổ Tước lưu manh rầm thui nói ra, khiến Dạ Tuyết nghe hiểu mà đỏ mặt trừng hấn.

- Sắc lang vẫn hoàn sắc lang! Không có đứng đắn thêm chút nào!

Dạ Tuyết tuy là hừ hấn một cái, nhưng lại nhón gót chu môi, nhắm mắt đợi hấn. Cổ Tước cũng không có chần chờ, môi mọng đưa tới nơi, hấn không hôn mới là bất kính.

Hai tỷ đệ chùn chụt ve vãn một lúc thì cả ba cùng rời đi.

Nhóm Cổ Tước đến vườn hoa thì không thấy Thanh Ngọc cùng Bạch lão đầu, nên hấn quyết định đi tìm một thứ hiện tại đối với Dạ Tuyết rất thiết yếu, chính là Huyền Đan tứ biến.

Ba người chạy tới chạy lui một lúc, cuối cùng theo sự dẫn đường của Cổ Tước mà tới một bờ suối thoạt nhìn cực kỳ phổ thông. Nhưng ở đây lại có một mộ phần nằm giữa thiên địa. Bia đá rêu xanh đã bám đầy, nhưng vẫn còn nhìn ra được bốn chữ “Bách Dược Tiên Vương.” Dạ Tuyết không khỏi run lên một cái, cả lâm hỏi:

- Mộ, mộ phần của Bách Dược Tiên, Tiên Vương thật sao?

Cổ Tước cười khở đáp:

- Cái này, đúng là mộ của hần, nhưng mà mộ này có chút kỳ dị. Nó có khả năng độn thổ, mỗi thời đại đều chạy đi một nơi khác nhau. Có lời đồn rằng Bách Dược Tiên Vương lúc hấp hối vẫn còn đam mê thảo dược đến mức tự tay tạo ra một cái mộ phần đặc biệt, có thể mang thi hài của lão đi khắp nơi chiêm ngưỡng thảo dược thế giới. Nói chung, lão chết rồi mà vẫn muốn ở cùng với thảo dược.

Nói đến đây, Vân Kỳ liếc hần một cái, tuy ánh mắt rất xinh đẹp, nhưng Cổ Tước lại bị nhột đến đau cả sống lưng. Hần lúc trước chính là chết cũng muốn lấy huyền kỹ chôn thân.

Hần không dám nhìn nàng nữa, tiến đến gần mộ phần, chấp tay kết ra đủ thứ thủ ấn. Tiếp theo, hần bắt đầu niệm dược đạo, giảng ra đủ thứ kiến thức về luyện dược, dưỡng dược, ngự dược, vân vân. Hần giảng xong, thì thảo nói một câu:

- Cho ta xin một viên Huyền Đan tứ biến dược không?

Từ xa xăm bỗng nhiên vọng lại một tiếng cười hào phóng, có như không có, nghe thấy mà giống như không nghe thấy, nhưng lại không khiến cho người sờn gai ốc, cảm giác rất kỳ lạ.

Phốc!

Một cái hộp gỗ tầm thường từ dưới đất trời lên, nhảy vào tay Cổ Tước.

Hần cầm hộp gỗ, mở nắp ra, bên trong có hai viên Huyền Đan màu trắng tinh, tỏa ra khí tức vương giả nồng đậm, như thể bọn nó chính là đan vương vậy.

- Ha ha, hào phóng thật...

Cổ Tước cười Bách Dược Tiên Vương một cái, đưa một viên cho Dạ Tuyết.

- Tứ biến... CỨU TINH!!

Dạ Tuyết nhảy dựng lên, không dám tin vào mắt mình.

- Lão đầu bạo tay thật, chỉ mới đọc một chương trong Dược Đạo Toàn Thư đã khiến chấp niệm của lão thích thú đến vậy. Cuối cùng là nguoi mê thảo dược đến mức nào đây?

Cổ Tước cười ha ha, lắc đầu nói với mộ phần trước mặt.

Vân Kỳ nhìn Huyền Đan tứ biến cứu tinh trong tay hai tỷ đệ, dùng tinh thần lực nói chuyện với Cổ Tước:

- Thiếu gia, không biết người thời đại này sẽ phản ứng ra sao nếu thấy được đan dược thập nhị tinh do ngài cùng với Bách Dược Tiên Vương phối phương.

Cổ Tước cười khỏ, dùng tinh thần lực trả lời:

- Thập nhị tinh a... Chỉ một mình ta làm thì hơi khó khăn...

Vân Kỳ cười với hần một cái:

- Thiếp tin thiếu gia sẽ làm được.

Cổ Tước bị nàng mê hoặc đến ngẩn hết cả ra, mất một lúc mới tỉnh lại.

Sau đó hần lại nhìn nhìn cái hộp gỗ trong tay một chút rồi cẩn thận cất vào túi không gian. Một cái hộp có thể bảo dưỡng đan dược trong lòng đất mấy trăm năm có thể phạm phẩm sao? Tất nhiên là không rồi. Cổ Tước vừa nhìn liền biết cái hộp gỗ này làm từ chất liệu siêu cường.

Ba người đang đứng nói chuyện đan dược thì “vụt” một tiếng, cả ba bị truyền tống ra ngoài. Vân Kỳ ở lại được tới bây giờ là nhờ vào bảo lâu nàng mang trong người. Nàng vốn có thể ở luôn bên trong Lam Hà, nhưng hôm nay thiếu gia trở về, nàng cũng không cần ở lại chờ nữa.

Nhóm Cổ Tước vừa ra ngoài thì thấy binh mã Lam Hà tông đã bao vây quanh khu vực Lam Hà, trong vòng vây ngoài bọn họ và Thanh Ngọc, Bạch lão ra thì không còn ai khác nữa, hiển nhiên bọn họ chính là mục tiêu bao vây.

Dạ Tuyết nhìn lên một đỉnh núi thấy Lam Vương đang đứng cạnh mấy người, trong đó có các nguyên lão cùng với trưởng lão, còn chương môn nhân thì vẫn không thấy đâu.

- Là đồng phục nội môn Thuận Thiên Kiếm môn.

Nàng khẽ nói với Cổ Tước, mày liễu nhíu lại, trong lòng vô cùng bất an.

Cổ Tước hí mắt nhìn thì thấy ba tên Hoàng Nhất, Hoàng Nhị, Hoàng Tam cũng đứng nép phía sau Lam Vương. Ánh mắt hần sau đó đặt lên trên người Dạ Tuyết mới giới thiệu.

Bạch lão lui đến bên người hắn, nói ra:

- Thiếu gia đoán như thần, quả nhiên là có ruồi bọ đến quấy nhiễu.

Cổ Tước cười cười nhìn đám trưởng lão Lam Hà tông, không nói gì.

Bạn đang đọc truyện *Chân Đế 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Chiến Lương Hầu (1)

Đại trưởng lão bước ra, vận huyền lực vào âm thanh, hỏi:

- Dạ Tuyết, ngươi đã biết tội chưa?

Cổ Dạ Tuyết hơi ngơ ngác đáp:

- Đại trưởng lão, Dạ Tuyết làm gì nên tội, còn xin đại trưởng lão chỉ dạy?

Cổ Tước liếc thấy Lam Vương nhìn chăm chăm Dạ Tuyết thì hắn đã đoán ra được, nhưng hiện tại hắn cần nhìn tình huống một chút. Hắn cảm nhận được ở đây có khí tức nửa bước Huyền Hoàng, mà Bạch lão vẫn còn nội thương, không đánh đấm gì được, nên hắn phải cẩn thận.

Bất quá hắn có ân chiêu là Vân Kỳ nên cũng không sợ gì đám nhãi nhép này, nhưng mà hắn không muốn lộ tẩy quá sớm, về sau địch nhân của hắn sẽ biết mà đề phòng.

Đại trưởng lão hừ một tiếng, lại nói:

- Ngươi làm chuyện trái với luân lý đạo đức, còn giả vờ ngốc sao?

Tìm Dạ Tuyết khẽ thốt lên một cái, cái ngày mà nàng sợ nhất không ngờ lại đến sớm như vậy. Hiện tại cho dù nàng đã là nửa bước Huyền Vương thì cũng không đủ để chèo chống cho cả hai tỷ đệ, chưa kể Bạch lão bị thương, còn có hai thị nữ tu vi tầm thường. Hiển nhiên, Dạ Tuyết không nhìn thấu được Vân Kỳ, nàng vẫn nghĩ là Vân Kỳ không phải cao thủ gì.

- Đại trưởng lão, ngài nói Dạ Tuyết làm chuyện trái đạo đức, không biết ngài có bằng chứng gì?

Dạ Tuyết tuy biết bản thân chỉ đang câu kéo thời gian, nhưng nàng vẫn cố gắng chống cự một chút, lỡ như bằng chứng họ đưa ra có khuyết điểm để nàng bắt bẻ được thì sẽ kéo dài thêm được. Hơn nữa, lúc nàng phá thân là ở Cổ gia, người trong Lam Hà tông làm sao có chứng cứ thật sự được?

- Nhân viên tình báo của tông môn đã điều tra ra được ngươi ăn nằm với đệ đệ ruột của mình, còn có cả nhân chứng thấy hai người các ngươi mờ mờ ám ám!

Đại trưởng lão vừa nói vừa chỉ vào Hoàng Nhất. Lão nói tiếp:

- Chưa hết, tông môn còn điều tra ra nhân chứng thấy hai người các ngươi dẫn nhau vào khách điểm, đặt phòng riêng làm chuyện bất bực. Ngươi còn lời gì để nói không?

Đại trưởng lão tuy mạnh mẽ nhưng trong lòng hắn có chút sống dở chết dở, chủ yếu là vì có tên đệ tử nội môn Thuận Thiên Kiếm môn ở đây. Lúc nghe tin thiếu chủ Lam Vương là người gọi hắn tới, đồng thời cũng kể hết cho hắn nghe sự tình này, đại trưởng lão thật muốn bóp cổ giết quách tên hại người hại mình này đi, nhưng hắn vẫn y nguyên là con trai độc nhất của chương môn, nên lão không làm gì được, đành phải diễn theo vở tuồng của hai tên thiếu niên kia.

Dạ Tuyết chưa kịp nói gì, tên đệ tử nội môn Thuận Thiên Kiếm môn đã ra mặt:

- Cổ Dạ Tuyết, bốn công tử sẽ cho ngươi một con đường sống, dang tay bảo vệ ngươi khỏi bị xã hội bài xích. Chỉ cần ngươi gia nhập và làm việc cho Thuận Thiên Kiếm môn!

Lam Vương lúc này bước tới, lên tiếng:

- Dạ Tuyết, nàng tốt nhất nên nghe lời Lương huynh. Bằng không, cả hai người các ngươi đều sẽ chết. Biết điều thì hảo hảo đi theo hầu hạ Thuận Thiên Kiếm môn đi!

Người tên Lương Hầu kia tiếp lời:

- Đúng vậy, thiên phú của người rất không tệ, Thuận Thiên Kiếm môn cần thêm thị nữ như người. Nếu người lựa chọn đúng đắn, bọn ta tha mạng cho tên đệ đệ biến thái kia của người, còn cho hắn chút kim tệ ra ngoài sinh sống. Nếu không, hắc hắc, ta không biết phải làm thế nào với Cổ gia...

Lương Hầu là tu vi Huyền Vương chân chính, mỗi câu hắn nói đều là như sấm dội bên tai, làm rất nhiều đệ tử Lam Hà tông tu vi kém bị choáng váng té ngã, rõ ràng là hắn đang lập uy.

- y da, hôm nay thật nhiều ruồi nhặng, vo ve làm ngứa cả lỗ tai bản thiếu gia...

Dạ Tuyết còn đang đề nén cơn giận thì một tiếng nói lười biếng vang lên:

- Tiểu cầu bớt sửa đi, đã muốn bắt người thì sợ gì thiếu biện hộ? Người kêu ăng ăng suốt nửa ngày, cuối cùng chung quy là chỉ muốn bắt mỹ nữ về chơi đùa. Quả thật, đã là tiểu nhân thì có tu thành tiên vẫn mãi là tiểu nhân a...

- Hồn lão!

Lương Hầu không có giận ra mặt, chỉ lớn tiếng gầm một cái, sóng âm đánh về phía Cổ Tước. Hắn muốn ra oai, dùng giọng nói chèn ép một cái tiểu Huyền Sư, sẵn tiện diệt luôn Cổ Tước.

Cổ Tước cười lạnh, hít vào một hơi, nhẹ nhàng nói ra:

- Câm miệng chó lại.

Uỳnh, uỳnh... tiếng sấm rền làm chấn động không gian.

Thuộc tính Lôi rót vào trong giọng nói làm cả sơn môn Lam Hà tông run lên bần bật. Giọng nói như Lôi Thần gầm thét khiến cho toàn bộ đệ tử Lam Hà tông té ngã, bất tỉnh nhân sự.

Sóng âm của Lương Hầu bị đánh nát, mà bản thân hắn trong lúc khinh địch không phòng bị cũng bị đánh cho chảy máu lỗ tai, đông đông lui lại mấy bước, vẻ mặt không tin nổi.

- Huyền căn Lôi hệ!

Mấy vị trưởng lão mấy mặt nhìn nhau, không nói nên lời. Bọn hắn không ngờ tên đệ tử Lôi hệ duy nhất của tông môn lại là người bị dính vào mớ lộn xộn này, còn đánh động đến cả đệ tử nội môn của một tông môn thượng phẩm như Thuận Thiên Kiếm môn.

Còn Lam Vương thì lỗ tai được ma khí màu đen che chở nên không bị gì. Tất nhiên, ma khí rất mỏng, ẩn giấu rất kỹ, các vị trưởng lão hoàn toàn không nhận ra được.

Lương Hầu vừa vận huyền khí chữa trị lỗ tai, vừa liếc nhìn Cổ Tước một cái. Hắn đang cân nhắc có nên chiêu dụ tiểu tử này về Thuận Thiên Kiếm môn hay không, bởi vì tu sĩ có huyền căn Dị Ngũ Hành rất hiếm, mà không phải ai sở hữu huyền căn như vậy cũng có thể thuần thực sử dụng được nó tới trình độ như Cổ Tước.

Vấn đề nằm ở chỗ hắn mới vừa bị Cổ Tước gián tiếp cho một bạt tai, không chèn ép được tiểu Huyền Sư mà còn bị hắn chấn cho chảy máu tai, lui lại mấy bước, đây là nhục nhã.

Nghĩ nghĩ một chút, hắn quyết định làm cả hai, vừa dạy dỗ Cổ Tước một trận, vừa tìm cách giả vờ nhân từ, lúc Cổ Tước bị đánh thê thảm thì sẽ dang tay thu nhận hắn vào tông môn.

Lương Hầu nhún chân bay lên, một điểm hắc khí bí mật chui vào đầu hắn từ phía sau. Hiện tại trong ý nghĩ của Lam Vương, hắn chỉ muốn Dạ Tuyết và Cổ Tước phải chết ngay hôm nay, hoặc ít nhất là bắt được Dạ Tuyết về làm nô lệ tình dục cho hắn chơi thỏa sức. Ma khí từ trong ma vật kia đã ăn mòn gần hết lý trí của hắn, chỉ chừa lại chút ý thức phổ thông.

Đáp xuống trước mặt Cổ Tước, Lương Hầu nhếch miệng cười khinh bỉ:

- Người quả thật có chút bản lĩnh, nhưng bắt quả chỉ có như vậy.

Nói xong vung một chưởng đánh tới, thuộc tính Hỏa bạo phát.

Ầm!

Tay hắn còn chưa đến gần Cổ Tước đã bị một chưởng thuộc tính Thủy của Dạ Tuyết đánh bật về. Không những thuộc tính của hai người có thể khắc lẫn nhau, mà Dạ Tuyết từ trong Lam Hà đi ra, đã trải qua bao nhiêu gian truân thử thách, căn cơ của nàng vững hơn hắn đến hai lần.

Không cần phải nói, loại đệ tử tông môn thượng phẩm như Lương Hầu bình thường cần nuốt tương đối nhiều đan dược phụ trợ. Hắn đúng là không dám ăn hai viên Huyền Đan cùng loại, nhưng có rất nhiều loại thuốc hỗ trợ tu luyện huyền khí khác. Cổ Tước cũng có thể luyện ra mấy thứ này, thậm chí còn là lục tinh, nhưng hắn không muốn người bên cạnh hắn dùng chúng, sẽ khiến họ sinh ra tâm thế ỷ lại, cảm ngộ bị giới hạn, không đột phá lên cao được.

Hơn nữa, lúc ở bên trong vườn hoa Nam Thiên, Cổ Tước cũng dành khá nhiều thời gian giảng đạo tu luyện cho Dạ Tuyết, nếu không thì nàng khó mà cùng hấn ngang hàng thảo luận Âm Dương Hợp Công ở bên Âm Dương Song Hoa được.

Từ những điểm này, có thể thấy rõ được Dạ Tuyết tuy tu vi thấp hơn Lương Hầu nửa bước, nhưng hoàn toàn có thể đánh ngang tay với loại người căn cơ lỏng lẻo như hấn.

Lương Hầu ngạc nhiên nhìn Dạ Tuyết một chút, hiển nhiên là hấn không ngờ nàng có thể đánh ra loại lực lượng này. Đám trưởng lão Lam Hà tông vốn đã định nhảy ra, nhưng họ thấy Lương Hầu hăng hái nhảy tới thì không khỏi buồn rầu. Bọn họ không thể chen vào chuyện của Thuận Thiên Kiếm môn được, nhất là khi một đệ tử bị người đánh nhục.

Lương Hầu nét mặt lạnh đi, một trào chớp tới Dạ Tuyết, sẵn miệng nói:

- Nữ dân dân loạn, đừng xen vào chuyện của bốn đại gia.

Dạ Tuyết cũng không rảnh đi đấu võ mồm với hấn, huyền kỹ nhanh chóng vận chuyển, huyền băng lập tức bao phủ hai bàn tay nàng. Dạ Tuyết đánh ra một chiêu căn phá trào của Lương Hầu, sau đó liên hoàn ba chiêu tiếp theo đập về phía ngực hấn.

Lương Hầu không phá chiêu của Dạ Tuyết được, bị đánh bật lại, sau đó không dám khinh thường nữa, mở ra huyền khí hộ thể, muốn đánh phá ba chiêu tiếp theo.

Nhưng trong lúc hấn còn chưa kịp làm ra động tác, Cổ Tước bất ngờ xuất hiện phía sau hấn, đưa chân gạt giò hấn một cái, lại trúng vào ngay điểm sơ hở trong tư thế của hấn. Lúc Lương Hầu phát hiện ra thì đã muộn, dưới chân bị vấp một cái, ngực lao thẳng về phía chiêu khí.

Ba tiếng nổ vang lên, Lương Hầu bị đánh bay, khóe môi tràn ra chút máu tươi.

- Phụt!

Cổ Tước phì cười, nước miếng cũng suýt phun ra rồi.

- Đệ đệ thật xấu tính nha.

Dạ Tuyết cười hi hi nói với hấn.

- Tỷ tỷ, cái này là oan cho ta a, làm sao ta ngờ được hấn lại nã tàn đến vậy.

Cổ Tước về mặt oan ức nói ra, nhún nhún vai.

- Hai tên gian phu dâm phụ các ngươi!

Lương Hầu chân điểm mặt đất, phóng người bay trở lại, khí tức Huyền Vương hoàn toàn bộc phát, còn có xen lẫn lực lượng thiên địa hỗ trợ cường hóa chiến lực cho hấn, chứng tỏ hấn đã hoàn thành được một nửa quá trình Dựng Sơn Hà trong cảnh giới Huyền Vương.

Hấn nhìn ra được Cổ Tước chỉ mới là Huyền Sư sơ kỳ, là đối tượng dễ ăn hơn. Ngoài ra, nếu hấn đem tiểu súc sinh này giết trước, sẽ có tác dụng đã thương tâm lý rất lớn đối với Dạ Tuyết, đến lúc đó hấn sẽ dễ dàng đối phó nàng hơn. Kế hoạch của Lương Hầu rất bài bản, như sách giáo khoa, nhưng hấn lại không biết được Cổ Tước còn có thân phận Khai Thế Tiên Vương.

Quyền của Lương Hầu vừa đánh tới, Cổ Tước lập tức mở ra Cửu Thiên Quyết Tam Thiên, rót vào lực lượng thuộc tính Lôi, Huyền Ảnh Thân Pháp cũng đưa vào, thoát một cái đã hoàn toàn biến mất khỏi tầm nhìn của Lương Hầu, khiến hấn kinh hãi, động tác đình trệ một chút.

Nhưng mà, ở trước mặt một tu sĩ thuộc tính Lôi xảy ra đình trệ, đây là sẽ không phải kết cục có hậu. Quả nhiên, Cổ Tước bằng tốc độ tuyệt luân từ trên cao giáng xuống một quyền trong bảy đoạn Thiên Lôi Quyền, huyền khí màu tím bộc phát như bao trùm thiên địa.

Một tia sáng màu tím xoẹt xuống, theo sau là tiếng sấm ầm vang, Lương Hầu bị đập lún vào trong mặt đất, mặt mũi bị đất đá dập cho bầm tím. Tuy nhiên, hấn y nguyên vẫn là Huyền Vương, Cổ Tước không thể nội thương hấn quá nhiều, chỉ có thể làm hấn đau da thịt, chảy chút máu.

Bất quá, uy lực của Thiên Lôi Quyền kết hợp với Cửu Thiên Quyết cũng không phải chuyện đùa giỡn gì, một quyền của Cổ Tước làm nội tạng Lương Hầu lắc lư, đau đớn vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Chân Đế 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Chiến Lương Hầu (2)

Thân pháp Huyền phẩm!

Mấy vị trưởng lão biết hàng đầu kinh hải nhìn nhau, không ngờ rằng trong tông môn lại lòi ra một cái đệ tử sở hữu huyền kỹ Huyền phẩm từ bên ngoài. Trong lòng bọn lão hồ ly bắt đầu dao động mãnh liệt, bọn hắc thật sự muốn giờ ngón giữa chửi lão tặc thiên.

Bao nhiêu năm mới có được một đệ tử như vậy, nhưng cuối cùng là bị dính vào cái phốt tỷ đệ loạn luân này, hơn nữa còn gặp phải Lam Vương đột nhiên nổi khùng lòi thêm Thuận Thiên Kiếm môn vào chuyện này. Nếu không phải có người của Thuận Thiên Kiếm môn ở đây, Lam Hà tông có lẽ đã đàm phán được với tên đệ tử đây bản lĩnh này. Đến lúc đó, tông môn sẽ có thêm một môn huyền kỹ Huyền phẩm, trên đó nữa là một cường giả Lôi hệ.

Nhưng bây giờ bọn hắc có tức tối cũng không làm được gì, tên đệ tử nội môn Thuận Thiên Kiếm môn kia đã bị đập te tua rồi, hắc nhất định sẽ không bỏ qua chuyện này. Từ nay trở đi, Lam Hà tông cũng không hời kén được chút mùi vị thuộc tính Lôi của kẻ tên Cổ Tước kia nữa.

Trong lúc các trưởng lão đang đen hết cả mặt thầm mắng chửi Lam Vương, nguyên lão Triệu Tôn ở một chỗ cách đó khá gần nhìn xuống Cổ Tước, miệng treo nụ cười rất vừa ý. Lão nghe Dạ Tuyết giới thiệu đệ đệ nàng là Linh Hóa được sư, hiện tại còn thấy hắc là huyền căn Lôi hệ, làm cho Triệu Tôn rất hài lòng. Ít nhất thì tinh lang của nàng không phải loại phế thải còn con gì.

Vấn đề tỷ đệ loạn luân của bọn họ làm lão có chút hoảng hốt, nhưng mà lão thấy bọn họ vui vẻ phối hợp ăn ý để đánh Lương Hầu như vậy, lão chỉ có thể thở dài than ông trời oan nghiệt.

Nhưng mà đến cùng thì lão cũng không có phản đối bọn nhỏ yêu nhau, đây cũng là một hình thức tự sát hồi của lão. Quả thật có phần ích kỷ, nhưng cũng thuận tiện cho tỷ đệ Cổ gia. Triệu Tôn không phải là hoàn toàn nuốt trôi chuyện loạn luân, nhưng hắc càng nuốt không trôi chuyện đồ nhi bị tông môn biến thành công cụ hôn nhân chính trị.

Nếu lão tiếp tục đi vào đường cũ, đến ngày lão chết xuống Hoàn Tuyền gặp lại con gái nuôi, lão thật sự không có một chút mặt mũi nào đối diện nàng. Như vậy chính là chết không nhắm mắt.

Ở bên dưới, Lương Hầu cuối cùng bò dậy, thở hồng hộc, hai mắt đã nổi lên tơ máu màu đỏ rực. Hắc cơ bản là không thể hình dung được vì sao không thể lấy tu vi cao để chết một đôi gian phu dâm phụ này, vì sao mà bọn hắc cứ hết lần này đến lần khác đánh ngang cơ với hắc.

Đây là khác biệt môi trường sinh sống. Hắc là con cháu của đệ tử Thuận Thiên Kiếm môn đời trước, sinh ra đã ở trong tông môn, được bồi bổ, được bảo bọc như trân báu. Còn Dạ Tuyết và Cổ Tước thì từ nhỏ đã trải qua nhiều chuyện, lúc nào cũng phải liều mạng tu luyện để mạnh lên.

Dạ Tuyết đúng là thiên phú quá tốt, vừa bắt đầu tu luyện đã hơn người, nhưng nàng có được ngày hôm nay phần lớn cũng là nhờ chăm chỉ. Cổ Tước thì càng là thiên về căn cù bù thông minh, cuối cùng gặp được Khai Thế Tiên Vương cho hắc vô số kiến thức quý giá về tu đạo.

Một bên là từ nhỏ đã nằm ngay ngắn dưới một cái giới hạn, từ từ tăng lên. Còn một bên là đánh phá giới hạn, thách thức tầm cao mới. Hai bên giao chiến, có thể đoán được kết quả.

- Các ngươi phải chết!

Lương Hầu gầm lên, từ trong Đan Điền Thiên Địa lấy ra một thanh chiến mâu làm từ huyền thiết phẩm chất tương đối tốt. Huyền khí hệ Hỏa bùng bùng trên người hắc, toàn bộ thực lực Huyền Vương bộc phát ra, xen lẫn có chút khí tức vương giả mờ nhạt.

Vân Kỳ đứng xa ở phía sau khẽ cười khinh thường một cái, thầm nghĩ:

- Vương khí mỏng như vậy, xem ra quả thật chỉ là rác rưởi.

Bắt đầu từ đẳng cấp Huyền Vương, tu sĩ lúc phát ra thực lực sẽ xuất hiện khí tức đặc trưng của cảnh giới bản thân, ví dụ như Vương khí, Hoàng khí,... Nhưng cổ khí tức này càng đậm đặc thì chứng tỏ tu sĩ càng mạnh mẽ. Cổ Vương khí mờ nhạt của Lương Hầu là bằng chứng cho thấy hắc thật sự không phải là cường giả, không phải Chân Vương, mà chỉ là Ngụy Vương.

Dạ Tuyết đụng phải Vương khí của Lương Hầu, hừ lạnh một tiếng, toàn lực bản thân cũng phát ra, khí tức nửa bước Huyền Vương bạo phát. Nhưng để cho mọi người không ngờ được là, Dạ Tuyết ngưng ra một đạo Vương khí!

Chút Vương khí này không lấn áp được Lương Hầu, nhưng chắc chắn sẽ không thua hắc. Các trưởng lão lại càng thêm nổi điên rồi. Vừa là nửa bước Huyền Vương đã ngưng ra Vương khí, một đệ tử kinh thiên như vậy lại y nguyên dính vào cái đồng phân heo này. Một tên Cổ Tước huyền căn Lôi hệ đã làm bọn hắc muốn cắn lưỡi, bây giờ lại thêm cả Cổ Dạ Tuyết vào.

- y nha... Xem ra đã không còn là song đại thiên kim nữa, mà là một đại thiên kim cùng với một thứ thiên kim. Dù rằng Tử Nhi tiểu thư rất tài giỏi, nhưng còn chưa đến mức độ này.

Nhị trưởng lão tặc lưỡi lắc đầu, cảm thấy trong lòng rã rời.

- Oa, tỷ tỷ xinh đẹp của ta...

Cổ Tước đứng một bên hít hà, cười cười nói ra:

- Xem ra, một chuyến đi Bách Luyện Hồ Khu kia là không phải vô ích a.

Đoạn thời gian Dạ Tuyết chinh phục hết Luyện Hồ này tới Luyện Hồ khác bên trong Lam Hà quả thật là có ảnh hưởng rất lớn tới thành quả ngày hôm nay. Nàng ở trong thử thách gian nan, mấy lần suýt bị khảo hạch đánh cho mất mạng, vậy mà cuối cùng thành tựu loại thực lực này.

Lương Hầu thì hoàn toàn chán kinh rồi, hắn không có tự tin Vương khí của mình có thể chèn ép được Vương khí của Dạ Tuyết. Hắn vẫn nghĩ là vì nàng mạnh, nhưng sự thật là hắn quá yếu, căn cơ quá không vững. Lực lượng đánh ra thì có thể gọi là Huyền Vương, nhưng “cảnh giới” thì khẳng định là chưa tới Huyền Vương, vẫn còn tụt hậu ở dưới Huyền Sư hậu kỳ.

Lương Hầu bắt đầu muốn rút lui, nhưng tình huống hiện tại của hắn quá ư là khó xử. Hắn đang đứng giữa Lam Hà tông, trước mặt bao nhiêu đệ tử Lam Hà tông, những người mà hắn coi như tôm tép yếu ớt, vậy mà hắn lại bị đôi tỷ đệ này quần cho tối mắt tối mày. Hắn không muốn quay lớn nữa, để tránh mất mặt, nhưng mà bây giờ hắn rút lui càng mất mặt hơn, dù cho hắn có nói ra được lý do cao cả gì đi nữa. Bên cạnh đó, hắn là nghe lời Lam Vương đến bắt mỳ nữ về chơi đùa, không ngờ làm ra về cao cao tại thượng xong lại bị chính nữ nhân đó đánh lui. Trong trường hợp này, hắn không thể phui đít bỏ đi.

- Hừ! Đánh một trận liền biết người có mạnh hơn ta hay không!

Lương Hầu nghiêng răng găm lên, nhảy về phía Dạ Tuyết.

- Người sơ hở!

Dạ Tuyết từ trong Đan Điền Thiên Địa rút ra bảo kiếm nàng được tông môn ban thưởng, leng keng, ba kiếm lập tức đâm ra. Hai trong số ba kiếm đánh chiến mâu của Lương Hầu bật ra, kiếm thứ ba lại chia thẳng vào chỗ sơ hở mà nàng mới vừa tạo ra bằng hai kiếm trước. Tốc độ cùng với độ chính xác chỉ có thể nói là gần như hoàn mỹ.

Lương Hầu toàn thân ướt mồ hôi lạnh, ngửa ra né được một kiếm của Dạ Tuyết, nhưng đến cùng thì cánh mũi của hắn vẫn bị cắt chảy máu, khiến hắn tức điên lên mà nghiêng răng.

Cổ Tước đứng một bên hip mắt lại, mép môi đột nhiên nở nụ cười cực kỳ gian tà, trong đầu hắn đã bắt đầu làm ra tính toán, sau này sẽ truyền cho Dạ Tuyết những loại kiếm pháp gì.

- Có mấy phần tương đồng Xuyên Nguyệt Kiếm Quân năm xưa a.

Giọng nói bằng tinh thần lực của Vân Kỳ vang lên bên tai hắn.

- Đúng là hơi giống, nhưng Dạ Tuyết sẽ không đi đạo lộ này.

Cổ Tước dùng tinh thần lực đáp. Vân Kỳ không có gì để phản bác, nên không nói gì thêm.

Lương Hầu lui lại mấy bước, cẩn thận quan sát kiếm trong tay Dạ Tuyết một chút, sau đó lại sử dụng một huyền kỹ cận chiến khác, đánh về phía nàng. Lần này, hắn cũng không có bị bắt bài nữa, thành công chém lên thân kiếm của Dạ Tuyết, khiến nàng bị kinh lực đánh bật lại, lui gần chục bước. Đây là chênh lệch về lực lượng giữa hai người.

Có điều, Lương Hầu là không giết được Dạ Tuyết, nàng không có thua hắn bao nhiêu.

Lương Hầu thừa thắng xông lên, tiếp tục đánh tới, lúc này hắn đã lấy lại được chút xíu tự tin vào thực lực bản thân. Dạ Tuyết vuốt lưỡi kiếm một cái, Cực m Tiên Hà nhanh chóng vận chuyển, một lớp huyền băng bao phủ thân kiếm, cường hóa lực sát thương của bảo kiếm.

- Trảm Phá Long Tâm!

Lương Hầu găm lên, huyền kỹ mạnh nhất của hắn đánh về phía Dạ Tuyết.

- Cương Thủy Thức!

Dạ Tuyết lấy ra cũng là huyền kỹ công kích mạnh nhất mà tông môn cho nàng, Cương Thủy Thức là một kiếm thức với 12 kiếm, toàn bộ liên hoàn nối tiếp nhau, rất ít sơ hở. Mà mỗi kiếm đều là dạng xuyên phá vô cùng bạo lực, giống như dòng nước nếu di chuyển ở tốc độ cực cao sẽ tạo thành sức công phá kinh khủng vậy.

Ầm, ầm, ầm..

Đòn tấn công tập hợp lực lượng của Lương Hầu lập tức phá vỡ 6 kiếm đầu tiên của Dạ Tuyết, vậy mà quán tính còn sót lại vẫn rất mạnh, tiếp tục đỡ thêm 3 kiếm nữa.

Dạ Tuyết thở hắt ra, khóe môi tràn máu, cố gắng đánh nốt 3 kiếm còn lại trong kiếm thức, nếu không duy trì đến cùng, lực lượng của liên hoàn 12 kiếm sẽ bị tiêu tan rất nhanh, giống như dòng nước chỉ cần chậm lại một chút thì liền không còn đủ lực lượng để xuyên phá nữa.

Keng, keng, keng...

Cuối cùng, hai người lại là đánh gần như hòa. Lương Hầu bị 3 kiếm cuối cùng kia đánh lui, ngực vai chảy máu ròng ròng. Còn Dạ Tuyết thì cũng không

khá hơn, bị kinh lực của Trảm Phá Long Tâm đánh nội thương.

Một màn này khiến toàn trường im bật. Con mẹ nó, một cái nửa bước Huyền Vương đánh ngang tay Huyền Vương chân chính, đây đúng là không có thiên lý nữa rồi.

Trong mắt người thường là vậy, nhưng kết quả này là hoàn toàn nằm trong tầm dự liệu của chủ tớ nhà Cổ Tước và Vân Kỳ. Hai người nhìn rất rõ sự khác biệt giữa Lương Hầu và Dạ Tuyết.

Chính vì vậy mà Cổ Tước cũng lười đi can thiệp, hẳn tin chắc Dạ Tuyết sẽ không xảy ra vấn đề gì, nếu không hẳn đã nhảy vào cho Lương Hầu mấy đấm rồi. Ngược lại, nếu để Dạ Tuyết đánh nhau kiểu này, Lương Hầu lại trở thành đá mài kiếm cho nàng thỏa thích ma luyện.

Bạn đang đọc truyện *Chân Đế 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Lam Vương Động Thủ

Tác Giả: Như đã hứa, hôm nay 2 chương xD

Lương Hầu thở hồng hộc, trừng mắt nhìn Dạ Tuyết. Hiện tại, trong người hắn đã gần cạn huyền khí. Hắn trút hết tất cả vào một chiêu Trảm Phá Long Tâm kia, nhưng lại bị Cường Thủy Thức của Dạ Tuyết đánh phá, bản thân hắn còn bị thương nữa.

Dạ Tuyết nhanh tay lấy ra Hồi Mệnh đan Cổ Tước luyện cho nàng, ném vào miệng nuốt xuống, ổn định nội thương, sắc mặt tốt lên bằng tốc độ mắt thường có thể nhận thấy được.

Lương Hầu đang loạn trí không để ý lắm, nhưng mấy lão hồ ly đứng ở phía xa sẽ bỏ qua sao? Tất nhiên là không. Mà nguyên lão Triệu Tôn càng là hai mắt sáng ngời. Đan được tác dụng mạnh mẽ như vậy, lão biết phải là từ ngũ tinh trở lên. Ở thời đại này, muốn luyện đan được ngũ tinh, chỉ có Linh Hỏa được sư mới có loại thực lực như vậy.

Ổn định thương thế xong, Dạ Tuyết nhoèn môi cười nhạt, nói ra:

- Lương công tử, tới nữa không?

Lương Hầu hai mắt muốn phun hỏa, nhưng mà hắn có tới nữa cũng đánh không thắng.

Hắn do dự một lúc thật lâu rồi nghiêng răng, rặn ra mấy chữ:

- Các ngươi nhớ kỹ ngày hôm nay.

Nói xong, Lương Hầu ném ra một hỏa cầu nho nhỏ. Lúc nó phát nổ, khói lửa mù mịt khiến hầu hết mọi người không nhìn thấy hắn bỏ trốn. Những người từ cấp bậc trưởng lão trở lên, bao gồm Cổ Tước, thì đều nhìn rõ nồn một hắn co giò chạy như chó nhà có tang.

Lúc này, nguyên lão Triệu Tôn mới xuất hiện kế bên Dạ Tuyết và Cổ Tước.

- Đồ nhi rất khá, quả không hổ là niềm kiêu hãnh của tông môn.

Lão vuốt râu trắng, cười hiền hòa, nói ra.

- Sư tôn quá khen rồi, đồ nhi vẫn còn chặng đường xa lắm.

Dạ Tuyết ôn nhu khiêm nhường đáp.

Triệu Tôn gật đầu cười ha ha, sau đó quay sang Cổ Tước:

- Người trẻ tuổi, người chính là đệ đệ bảo bối của đồ nhi ta, tên Cổ Tước?

Cổ Tước không tỏ thái độ gì, gật đầu nói:

- Ta chính là Cổ Tước.

Triệu Tôn nhìn hắn một lúc, hai mắt mở to, ngạc nhiên đánh giá:

- Chưa nói gì tới huyền căn Dị Ngũ Hành, trước mắt mà nói, người không ngờ lại Tạo Tinh Thần điều luyện như vậy, cảnh giới còn vững hơn cả lão phu lúc mới trở thành Huyền Sư.

Cổ Tước cười nhạt đáp:

- Đa tạ tiền bối khen ngợi.

Hắn cần gì ai khen. Hắn là ai? Là Khai Thế Tiên Vương chuyển thế a...

Có điều lão giả này là sư tôn của Dạ Tuyết, là người trong lời Dạ Tuyết nói mấy tháng qua hết mực nâng đỡ nàng trong tổ viện. Vì vậy, Cổ Tước không có ngang ngược bất kính.

Triệu Tôn đưa mắt liếc nhìn mấy trưởng lão đang đứng ở phía xa, sau đó lớn giọng hỏi:

- Ta nghe nói tiểu tử nguoi còn là Linh Hóa được sư tam phẩm, có thật không?

Cổ Tước thấy ánh mắt của Triệu Tôn, nhanh chóng đoán ra được ý lão muốn gì, nên cũng hòa theo chiếm chút tiện nghi:

- Ta chưa khảo hạch được sư chính thức, nên không biết rõ đẳng cấp cho lắm. Bất quá, ta làm được mấy thứ như thế này...

Cổ Tước vừa nói vừa đưa tay lên, bùng, một ngọn lửa màu lam phừng cháy.

Cả Triệu Tôn lẫn người Lam Hà tông đều nuốt cái ực. Không ngờ tên nhóc này ngoài huyền căn Lôi hệ ra còn là Linh Hóa được sư. Cái này, hình như còn yêu nghiệt hơn tỷ tỷ hắn a...

Cổ Tước suy nghĩ một chút, nhận thấy nương theo cách này mà giải quyết tình huống hiện tại là dễ dàng, ít tốn công sức nhất, nên hắn quyết định theo ngọn lao này. Không mất thêm thời gian nói nhảm, Cổ Tước trực tiếp lấy từ trong túi không gian ra ba cây thảo dược nhất, nhị biến, sau đó ném thẳng vào trong ngọn lửa đang bùng bùng trong lòng bàn tay hắn.

- Cái gì!? Hắn định luyện được mà không cần dùng đỉnh!!

Mấy vị trưởng lão giật mình, tự hỏi tên này có bị điên không.

Bùng, bùng...

Cổ Tước một tay Tinh Dẫn duy trì hỏa diễm, một tay Đa Luyện ba loại dược liệu khác nhau trong ngọn lửa, hoàn toàn không dùng một cái thủ ấn nào để không hóa. Toàn bộ đệ tử Lam Hà tông đứng ngoài nhìn một màn này đều là lú hết cả lưi. Trên đời này có chuyện luyện đan điển không như vậy sao? Đã không cần được đỉnh lại còn Đa Luyện Tinh Dẫn!?

Mấy người bên cạnh Cổ Tước thì đã nhìn hắn luyện đan đến quen mắt rồi, nên cũng không có phản ứng gì đặc biệt, ngoài trừ Dạ Tuyết là một mặt đầy tự hào. Còn nguyên lão Triệu Tôn thì bị dọa sợ rồi, cả đời lão còn chưa được thấy qua Tinh Dẫn, huống hồ cả một bộ đôi Đa Luyện Tinh Dẫn. Trong lòng lão có dự cảm rằng tiểu tử này nhất định không chỉ là tam phẩm.

Lúc ba loại dược liệu đã hoàn toàn hóa thành dạng tinh hoa, Cổ Tước vẽ mặt tập trong cao độ, cổ tay hơi động một chút, lam hỏa lập tức hóa thành hình dạng mãnh sư nuốt lấy tinh hoa.

- Hỏa diễm ngưng hình!

Các trưởng lão hóa đá, mấy mặt tròn mắt nhìn nhau.

- Hắn, hắn là ngũ phẩm!?

Bọn hắn bắt đầu đổ mồ hôi lạnh rồi. Một Linh Hóa được sư ngũ phẩm có sức hiệu triệu rất khủng khiếp, gần như ai cũng muốn chạy việc cho hắn để được thưởng đan dược cấp cao. Ở trong khu vực xung quanh Lam Hà tông, ngay cả tam phẩm còn hiếm thấy, huống chi ngũ phẩm, đây là thuộc phạm trù tông môn trung, thượng phẩm!

Một tên được sư như vậy, loạn luân thì sao? Có ai dám mở miệng chỉ trích hắn sao? Ngay cả là Lam Hà tông đi nữa thì có ý nghĩa gì trước mặt một Linh Hóa được sư ngũ phẩm? Đây là chưa kể thiên phú tu luyện cùng huyền căn Lôi hệ của hắn. Bất cứ tông môn thượng phẩm nào cũng sẽ dang rộng đôi tay mời hắn vào, thậm chí còn sẽ có đãi ngộ đặc biệt.

Trong phút chốc, Lam Hà tông dùng một cái mất hết toàn bộ quyền quyết định trong chuyện này. Hiện tại, bọn hắn ngược lại còn phải đi cầu Cổ Tước để Dạ Tuyết gả cho hắn. Từ đây, địa vị của nguyên lão Triệu Tôn cũng không đùa giỡn được nữa, lão là sư tôn của Dạ Tuyết.

Mãnh sư màu lam nuốt tinh hoa dược liệu xong cường rống mấy tiếng rồi biến mất, để lại một viên đan dược màu xanh nhạt, trông như một viên ngọc, rất xinh đẹp.

Cổ Tước đưa tay đón lấy viên đan dược, nhìn cũng không nhìn một cái, trực tiếp ném cái vèo về phía mấy trưởng lão đứng ở xa. Người đứng ngoài nhìn vào đều nuốt nửa thổ huyết dim chết Cổ Tước trong biển máu. Nguoi con mẹ nó nhẹ tay được không? Đan dược có phải rau củ đâu?

Đại trưởng lão hoảng hồn dùng hai tay đón lấy đan dược. Hắn nhìn tới nhìn lui viên đan dược màu xanh nhạt này xong, hai mắt tròn hết cả lên:

- Bỏ Cốt đan lục tinh!!

- Cái gì!?

Những trưởng lão khác cũng tùm đầu lại nhìn ngấm đan dược một chút.

Bỏ Cốt đan là thuốc bổ xương dành cho người già rất phổ thông, nên Cổ Tước không cần thủ đan hay dược đỉnh cũng luyện ra được một viên lục tinh. Nếu là đan dược liên quan đến tu luyện chính tông thì hẳn làm sao giờ trò khoe khoang này được. Dù là Hồi Khí đan hay Huyền Đan, tất cả đều đòi hỏi tinh luyện và dung hợp điều luyện không sai sót. Không có dược đỉnh sẽ làm ngon lửa bất ổn định, dễ dẫn tới cháy dược nổ lô.

Ngoài ra, Bỏ Cốt đan còn rất có lợi cho tu sĩ mới Nhập Tu, vì họ phải trải qua quá trình Luyện Cốt cực khổ. Có Bỏ Cốt đan lục tinh, tu sĩ sẽ không cần phải lo nứt gãy xương trong lúc tu luyện.

Chỉ có điều, Cổ Tước không thích dựa vào mấy loại thuốc bổ này để hỗ trợ tu luyện, nên hẳn chả bao giờ thêm đầu tu dược liệu vào luyện chế mấy thứ này, chỉ tốn thời gian của hắn thêm.

- Thế nào?

Cổ Tước lười biếng lên tiếng hỏi:

- Ta chính là loại dược sư này, có ai phản đối Dạ Tuyết gả cho ta không?

Toàn trường triệt để im lặng, hoàn toàn không có ai dám mở miệng chống đối hắn. Vừa rồi ai cũng nghe đại trưởng lão đánh giá phẩm cấp Bỏ Cốt đan mà hắn luyện ra, có mấy tên đầu gối cũng không ngu đến mức phản đối chuyện tốt của Cổ Tước. Dù sao thì mọi người cũng là tận mắt chứng kiến hắn luyện đan a.

Cổ Tước liếc về phía Lam Vương thì không thấy hắn đâu, mày kiếm lập tức nhú lại.

- Thiếu gia!!!

Đúng lúc này, Vân Kỳ thất thanh la lên, đã phóng về phía Dạ Tuyết.

Cổ Tước trong lòng nhảy lên một cái, rút thuốc tính Lôi vào Huyền Ảnh Thân Pháp, lại dùng Cửu Thiên Quyết Tam Thiên cắn nuốt thiên địa tinh khí, bộc phát ra tộc độ kinh dị nhất.

Ừ, ừ...

Nhưng hắn lần Vân Kỳ đều chậm nửa bước, ma khí màu đen đã túm lấy cổ Cổ Tước từ phía sau. Nàng không có tinh thần lực mạnh mẽ như Cổ Tước cùng Vân Kỳ, nên nàng căn bản là không biết mình đang bị nhắm vào, chỉ có thể bắt lực bị Lam Vương bắt lại.

Lúc nàng kinh hãi nhận ra mình bị tóm vào cổ thì đã quá muộn.

Một cái hắc thủ đầy ma khí khác lại nhắm thẳng trái tim nàng từ phía sau đâm tới.

Bạn đang đọc truyện *Chân Đế 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Tông Chủ Lam Tường, Thiên Kim Lam Tú Nhi

Phập!

Hắc thủ xuyên qua người Triệu Tôn. Một khắc sau, một đạo kinh lực khủng khiếp tạt qua, đánh nát một phần bên trái thân trên của Lam Vương. Hắn bị oanh bay, tặc lưỡi một cái rồi hóa thành ma khí chui vào lòng đất, trong tích tắc liền tròn mắt dạng không để lại chút dấu vết.

- Sư tôn!!

Dạ Tuyết kinh hãi đỡ lấy Triệu Tôn. Lão là người đứng gần Dạ Tuyết nhất, nên phản ứng cũng nhanh nhất. Lão đã phải thiêu đốt sinh mệnh để đạt được tốc độ của Huyền Hoàng chân chính, sau đó nhảy vào đỡ cho Dạ Tuyết một đòn trí mạng. Kinh lực đánh bay Lam Vương là thuộc về Vân Kỳ, nàng đã cố hết sức, nhưng đứng cách quá xa, dẫn tới nhận ra chậm một nhịp.

Cổ Tước tuy cũng ở khá gần, còn có thuốc tính Lôi, nhưng hắn chỉ mới là Huyền Sư, trong khi ma vật kia là đẳng cấp thiên cổ từ trong tay Địa Linh cường đại đi ra. Lam Vương đột nhiên xuất hiện ngay sát phía sau Dạ Tuyết, làm Cổ Tước cũng không phản ứng kịp.

- Sư tôn, ngài có lên a! Tước!

Dạ Tuyết mặt tái xanh, kêu cứu.

Cổ Tước không phí một giây nào, lời hết toàn bộ dược liệu nhị, tam biến hần gom góp được mấy tháng nay ra, chia làm hơn chục phần khác nhau, sau đó lại lấy ra ba cái dược đỉnh.

Vèo, vèo. Ba phần dược liệu đầu tiên bị ném vào trong ba dược đỉnh, Linh Hỏa màu lam bùng cháy, Đa Luyện Tinh Dẫn được Cổ Tước phát động tới cực hạn, một lúc luyện ba lò.

Dù tinh thần lực hần đủ mạnh để tăng thêm mấy lò nữa, nhưng Cổ Tước không đủ tu vi, không thể dẫn ra nhiều hỏa điểm như vậy cùng một lúc được, đành dừng tạm ba lò.

Bấy giờ, mấy vị trưởng lão cũng đã hoảng hốt chạy lại, vội vàng vận huyền công cầm máu, giữ lại tính mạng cho Triệu Tôn. Còn bản thân Triệu Tôn thì bị chấn động nội tạng rất mạnh, đã lập tức hôn mê, không còn biết trời trăng gì nữa, mặt lão cũng chuyển sang màu tái nhợt.

Bùng, phốc!

Lò dược đầu tiên bật nắp, Cổ Tước tóm lấy đan dược, thẳng tay nhét vào mồm Triệu Tôn, điểm vào ngực lão một cái, kích động cơ bắp khiến lão nuốt xuống. Còn mấy vị trưởng lão thì không dám bỏ tay ra, tập trung giúp đỡ kích phát ra dược lực bên trong đan dược trị thương.

- Có thể cứu không?

Đại trưởng lão lo lắng hỏi Cổ Tước.

- Rất may là không trúng tim, tu vi của hần cũng khá cao. Sẽ không chết.

Cổ Tước bình tĩnh nói, lại tiếp tục bắt thêm một viên đan dược thứ hai mới bật nắp đỉnh. Hần híp mắt dùng tinh thần lực nhìn dòng chảy dược lực cùng huyền khí trong kinh mạch Triệu Tôn một chút, chờ đúng thời cơ, lập tức nhét đan dược vào miệng lão, khiến lão nuốt xuống.

- Chọn thời điểm thật chuẩn!!

Nhị trưởng lão ngạc nhiên nhìn Cổ Tước một cái. Hần không ngờ thiếu niên dược sư này lại có thể căn đúng vào một khắc dược lực của viên đan dược trước vừa cạn mà cho Triệu nguyên lão dùng tiếp viên thứ hai, không để cho dược lực bị đề lẫn lẫn nhau, dẫn đến thất thoát.

Vừa lúc Cổ Tước cho hai phần dược liệu mới vào hai lò trước, thì lò thứ ba bật nắp, viên đan dược thứ ba nhảy ra. Hần lại tiếp tục canh thật chuẩn thời gian cho Triệu Tôn dùng thuốc rồi quay lại tiếp tục luyện chế ba lò dược liệu. Có điều, lần này hỏa điểm mạnh hơn lúc này rất nhiều.

- Đệ muốn nấu dược cao?

Dạ Tuyết lúc này đã bình ổn tâm thần lại, khẽ hỏi.

Cổ Tước gật đầu, ngắn gọn đáp:

- Đúng, nhưng mà đây không phải dược cao thường.

Bình thường, hần sẽ giải thích kỹ càng cho Dạ Tuyết, nhưng mà hiện tại không có thời gian, hần lại cần phải tập trung cao độ luyện ba lò cùng một lúc. Dược cao hần đang luyện cũng không phải phối phương xưa nay có sẵn, mà là một loại mà Cổ Tước mới tạm thời nghĩ ra để rút ngắn thời gian luyện dược, cũng như lược bỏ mấy loại dược liệu mà hần không có.

Không cần phải nói, muốn tại đương trường biên chế ra một phối phương dược cao mới để dùng tạm, đây không phải chuyện ai cũng có thể chỉ đọc sách là học được. Ngoài ra còn cần phải có kinh nghiệm cùng lịch duyệt nghiên cứu dược đạo thâm sâu qua mấy đời.

Pốc!

Nắp lò lại bật mở, lần này đan dược không có bay lên, mà là Cổ Tước dùng huyền lực rút một nắm dược cao đặc dẻo ra một tay tiếp tục duy trì Đa Luyện Tinh Dẫn cho hai lò còn lại, một tay tỉ mỉ bôi thuốc vào chỗ bị thương của Triệu Tôn. Vết thương của lão lập tức được cầm máu.

Lúc này, mấy vị trưởng lão mới thở phào một hơi, buông tay ra ngồi bịch xuống đất.

- Công tử, không, Tước thiếu, lần này phải đa tạ ngài cứu mạng nguyên lão Lam Hà tông rồi.

Đại trưởng lão vẻ mặt vô cùng khó coi nói ra, xưng hô cũng là đem Cổ Tước để lên trên bản thân hần một bậc rồi. Vừa tinh thông luyện dược vừa hiểu y học như vậy, đây là siêu cấp cực phẩm dược sư mà một hạ phẩm tông môn như bọn hần vô cùng kiêng kỵ.

Cổ Tước không nói gì, cũng chưa vội tỏ thái độ, chỉ tiếp tục luyện dược cao.

Pốc!

Nấp lò thứ hai lại bật mở, một nắm dược cao mềm dẻo nữa lại bị Cổ Tước rút ra. Cổ Tước nhìn đúng thời điểm dược cao lần trước vừa cạn tác dụng thì tiếp tục bôi lớp mới vào.

Cuối cùng, lò thứ ba bật nắp, nhưng lại là một viên đan dược kích cỡ nhỏ.

Cổ Tước đưa tay bắt lấy đan dược, bóp nát nó thành bột, rắc lên vết thương của Triệu Tôn. Lập tức, lỗ máu có dấu hiệu bắt đầu lành, tuy là rất rất chậm rãi. Đây là dược tán mà Cổ Tước mới nghĩ ra, thiếu rất nhiều loại dược liệu, nên tác dụng không thể nào mạnh bằng bình thường dược.

- Không ngờ người lại vận dụng thứ tự sử dụng dược liệu để đến bước cuối cùng kích phát ra dược lực mạnh nhất, nhanh chóng khiến vết thương bắt đầu khép lại.

Một giọng nói lạ lẫm đột nhiên vang lên bên cạnh đám người, làm mọi người giật mình nhảy lên. Nhưng khi thấy mặt người mới xuất hiện thì mấy vị trưởng lão thờ hắt ra nhệ nhõm:

- Tông chủ, ngài cuối cùng trở về!

Chương môn trong lời các trưởng lão là một nam tử trung niên, bộ râu đen rất oai hùng, đôi mắt dũng mãnh như mắt sư vương, vóc dáng cũng rất cao to khôi ngô - đây chính là Lam Tường, đương nhiệm tông chủ Lam Hà tông.

Đi bên cạnh Lam Tường là một thiếu nữ khí tức phiêu dật bất phàm, trên mặt nàng tuy mang nét thân thiện, nhưng ánh mắt lại khiến người đứng trước nàng thấy như cách xa vạn dặm. Tu vi nàng đúng là thua Cổ Dạ Tuyết nửa bước, nhưng người như Vân Kỳ nhìn vào mặt nàng liền hiểu được cảm ngộ cảnh giới của nàng không phân thắng bại với Dạ Tuyết - cũng đều là thể loại thiên tài hiếm gặp.

Ở đây không đem so với Cổ Tước, vì đúng như lời Thanh Ngọc từng nói, hắn là yêu nghiệt, không giống người thường, so với hắn không có ý nghĩa gì, chỉ tỏ phá vỡ thang đo tài năng thêm.

Thiếu nữ với ánh mắt hờ hững xa cách này không ngờ lại là tóc màu xanh lam, trong khi cha và đại ca của nàng đều là tóc đen, cả nhà nàng cũng là tóc đen. Dù có hơi khác người, nhưng mà không ai có thể buông lời chê nàng được, vì dung nhan nàng khuynh đảo chúng sinh.

Cổ Tước liếc mắt nhìn Lam Tú Nhi một cái, thờ dài nói ra:

- Thiên Hải Thánh Thể không ngờ lại xuất thế sau biết bao nhiêu năm a...

Con người Lam Tường khẽ co rút một cái rồi trở lại bình thường, nói ra:

- Cổ dược sư nhãn lực bất phàm, không ngờ lại ngay lập tức nhìn ra.

Cổ Tước lắc lắc đầu, hơi tiếc nuối đáp:

- Đáng buồn ở chỗ nàng lại mang huyền căn Hòa hệ, lại còn là Bá Hỏa căn vô cùng cuồng bạo. Hai loại lực lượng tương khắc, mỗi lần tu luyện đều là cực hình tra tấn thân thể. Loại đau đớn này theo năm tháng sẽ càng tăng mạnh, đến một lúc thì sẽ bạo thể mà chết.

Pốc pốc pốc. Lúc Cổ Tước vừa nói dứt câu thì nắp ba lò dược mới đồng thời bật mở, đây cũng là ba lò cuối cùng. Cổ Tước lấy từ trong mỗi lò ra ba viên đan dược, đưa cho đại trưởng lão, dặn dò:

- Mỗi ngày cho lão uống một viên, chín ngày sau, thương thể liền ổn định lại.

- Tạ, tạ Cổ dược sư...

Đại trưởng lão run run nhận lấy bình đan dược. Hắn nhìn rõ dược phẩm chất của Hồi Mệnh đan trong bình đều là tứ tinh, trong lòng không khỏi run rẩy. Hắn là người của hạ phẩm tông môn, xưa nay có được mấy viên tam tinh đã là quý, bình thường chỉ xài nhị tinh. Nay lại cầm trong tay chín viên tứ tinh, bảo sao hắn không rung động được đây?

Cổ Tước xoay đầu lại nhìn hai cha con tông chủ thì thấy Lam Tường vẻ mặt cực kỳ trầm trọng, còn Lam Tú Nhi thì hơi thở có mấy nhịp bị vấp. Vẻ mặt nàng tuy tĩnh lặng, nhưng ánh mắt đang thể hiện rung động kịch liệt. Người này mới nhìn nàng một cái đã kể toạc ra tình trạng của nàng a...

- Bọn ta đến Lam Hà tông khám bệnh, không ngờ lại gặp được đại thiên tài y dược chỉ đạo ở đây a...

Đúng lúc này, một giọng nói mà đối với Cổ Tước rất quen thuộc vang lên

Bạn đang đọc truyện *Chân Đế 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Thảo Luận Y Dược

Cổ Tước nhìn lại thì thấy một đôi lão nhân đang tiến đến. Một người là nam, dáng người cao ráo, người kia là nữ, thấp hơn đồng bạn một cái đầu, nhưng nét mặt rất uy nghiêm. Cả hai đều là đầu tóc bạc phơ, chỉ khác người già bình thường ở chỗ là bọn họ không có lưng còng, tướng tá vẫn còn thẳng tắp như cột trời.

- Hai vị tiền bối, chúng ta lại gặp nhau.

Cổ Tước chấp tay, giữ thái độ trung lập chào hỏi hai người. Thì ra họ chính là cặp đôi ở phòng bên cạnh khi Cổ Tước ở trong khách điểm luyện công. Cả hai đều là cường giả Huyền Hoàng trung kỳ viên mãn, một tay có thể đập diệt Lam Hà tông, bao gồm cả lão tổ chi mới Huyền Hoàng sơ kỳ kia.

Ông lão gật đầu, cười đáp:

- Thế giới thật nhỏ a, không ngờ lại gặp được tiểu yêu nghiệt nhà ngươi ở đây.

Lam Tường hơi khó hiểu hỏi:

- Tôn đại nhân, Cổ dược sư, các người là người quen sao?

Tôn Văn trả lời:

- Chỉ là tình cờ gặp nhau trên đường.

Lúc này, bà lão mới lên tiếng:

- Lần trước, bọn ta chỉ biết ngươi là thiên tài tu luyện, không ngờ ngươi còn giấu nghề được đạo.

Cổ Tước cười cười, đáp:

- Không phải ta giấu, mà là chưa tới lúc cần thiết sẽ không khoe ra cho người biết.

Ông lão cười ha ha, nói ra:

- Tuổi trẻ tài cao, rất tốt. Chúng ta trước mắt nói chuyện thương thế của vị kia. Xem ra ngươi trong lúc cấp bách, thiếu thốn dược liệu tốt đã tự phối ra mấy loại thuốc trị thương dùng tạm, cuối cùng lại còn kê đơn chín viên Phục Huyền đan tứ tinh. Trình độ này, có lẽ... đã ngang ngửa lão phu.

Lam Tường hơi giật mình hỏi:

- Tôn đại nhân, nói vậy có nghĩa là...

Tôn Văn gật đầu:

- Tiểu thiên tài này, ít nhất là Tứ phẩm cao cấp, chỉ hơn chứ không kém.

Cổ Tước lắc đầu, cười đáp:

- Phục Huyền đan chân chính là đan dược tứ biến. Ở đây ta chỉ có dược liệu nhị biến cùng mấy viên thú đan nhất biến. Đến cùng thì chỉ luyện ra được Phục Huyền đan nhất biến, chưa thể gọi là tứ phẩm dược. Có lẽ, nhị phẩm mới là đánh giá chuẩn xác nhất.

Luận dược đạo, Cổ Tước mang trên người kiêu ngạo của cả Khai Thế Tiên Vương lẫn Bách Dược Tiên Vương, nhưng hắn biết rõ giới hạn hiện tại của thân thể này. Đan dược tam, tứ biến đối với hắn mà nói, hiện tại là hoàn toàn ngoài tầm với. Có điều, nhất, nhị biến thì đúng là không thành vấn đề.

Tôn Văn cười ha ha, giọng trở lại:

- Khiêm tốn là tốt, nhưng ngươi quên tính vào việc ngươi dựa vào hiểu biết về phối phương gốc của Phục Huyền đan mà lược bỏ các loại dược liệu, sau đó tính toán thay thế một số thành phần khác, cuối cùng cho ra đời Phục Huyền đan nhất biến tứ tinh mà không phải ai cũng biết luyện.

Bà lão gật đầu, nghiêm nghị nói:

- Sư huynh nói rất đúng. Đây là một loại hiểu biết rất sâu đối với căn nguyên của dược đạo. Có truyền thuyết nói rằng ai tinh thông những quy luật căn nguyên nhất của dược đạo thì không có đan dược nào trên đời mà họ không thể suy ra phối phương cùng phương thức luyện chế.

Cổ Tước cười đáp:

- Tiền bối anh minh. Quả thật là có chuyện này.

Tôn Văn gật đầu rồi đổi chủ đề:

- Được rồi, không tán gẫu nữa. Trước hết, có chuyện gì xảy ra ở Lam Hà tông?

Lam Tường lúc này mới có thời gian quay sang bọn người đại trưởng lão:

- Đại trưởng lão, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Vì sao sau khi Lam Hà đóng thì âm ỉ cả lên?

Đại trưởng lão tiến lên, thở dài nói:

- Tông chủ vắng mặt, rất nhiều chuyện rối tung rồi mù roi lên trên đầu Lam Hà tông.

Lam Tường híp mắt, hạ lệnh:

- Mau chuẩn bị phòng khách, ta cùng với các trưởng lão và mấy vị này nói rõ đầu đuôi.

- Vâng, tông chủ.

Các trưởng lão giải tán đám đông đệ tử đứng ngoài xem trò vui, mang Triệu Tôn đi chăm sóc đặc biệt, sau đó hạ lệnh cho mọi người giấu kỹ mọi chuyện xảy ra ngày hôm nay, không được để tin tức truyền ra. Đây chỉ là biện pháp cố thủ, bởi vì bọn người Thuận Thiên Kiếm môn nhất định sẽ làm náo loạn hết cả lên.

Dạ Tuyết cùng với Thanh Ngọc và Bạch lão đi theo Triệu Tôn, còn Cổ Tước thì được mời tới phòng tiếp đãi khách quý bên trong tổ viện cùng với cặp đôi lão nhân kia. Văn Kỳ thì hiển nhiên đi theo Cổ Tước bằng thân phận thị nữ.

Trên đường đi tổ viện, Cổ Tước nhận ra Lam Tú Nhi cứ nhìn hẩn chăm chăm suốt, nhưng mà cha nàng chưa nói chuyện nên nàng cũng không có mở miệng nói nhảm gì. Nàng biết, đợi lát nữa sẽ đến lượt chuyện của nàng. Có điều, Tú Nhi vẫn là cực kỳ tò mò về lai lịch của Cổ Tước.

Bên trong phòng tiếp khách quý, mọi người chờ thị nữ dâng trà xong, liền đi vào chính sự. Đại trưởng lão đem hết mọi chuyện tường thuật lại cho Lam Tường. Đền đoạn chuyện loạn luân của tỷ đệ Cổ Tước thì hẩn hơi ngập ngừng, không biết có nên kể cho hai lão nhân kia nghe không.

Tuy nhiên, Lam Tường lại gật đầu với hẩn, nói:

- Bọn họ là các chủ cùng phó các chủ được các của Ngọc Liên sơn. Ngày xưa họ có giao tình với Lam gia, nên hôm nay đồng ý đến giúp nhìn thử tình hình của Tú Nhi.

Đại trưởng lão xúc mồ hôi lạnh, vội chấp tay:

- Tiểu nhân bất kính rồi, mong hai vị lượng thứ.

Ngọc Liên sơn là loại quái vật đứng trên cả Bảo Long viện, một cái đại trưởng lão của tông môn hạ phẩm như hẩn sẽ có cửa phân bua sao? Tất nhiên là không. Lai lịch của hai lão nhân này vừa nói ra liền muốn dọa chết đại trưởng lão.

Tôn Văn phát tay nói ra:

- Bọn ta xuất thân là dân đen, không phải lai lịch cao quý gì, nguoi cũng không cần đa lễ như vậy. Hơn nữa, năm xưa bọn ta chịu ơn Lam gia, không phải người dung nước lã gì.

Trong lúc đại trưởng lão tiếp tục kể chuyện, Văn Kỳ dùng tinh thần lực nói chuyện với Cổ Tước:- Xem ra là đồ đệ của lão già điên kia trên Ngọc Liên sơn.

Cổ Tước dùng suy nghĩ đáp:

- Không sai. Ngọc Liên sơn tồn tại từng từng đến ngày hôm nay, bốn phần là nhờ lão quỷ đó. Hẩn tôn thờ Bách Dược Tiên Vương như thần linh, tính khí có chút thất thường, nhưng thiên phú được đạo đúng thật là khó ai vượt qua nổi. Xem ra, cho đến nay lão vẫn là một tôn chỉ duy nhất: không thu đồ đệ quý tộc, chỉ nhận dân đen tiểu nhân vật làm học trò.

Nghe đại trưởng lão kể chuyện xong, Lam Tường thì đen mặt lại thở dài, thẳng con kia của hẩn lại làm trò điên khùng gì nữa rồi. Hơn nữa, lần này các trưởng lão còn thấy hẩn sử dụng ma khí nữa. Lam Tú Nhi thì không ngạc nhiên cho lắm, nàng biết đại ca nàng khá rõ, từ nhỏ đã không hòa hợp với tính khí của hẩn. Hiện tại, khiến cho nàng bối rối chính là thiếu niên tên Cổ Tước kia.

Thiên tài như hẩn, cuối cùng lại đi yêu tỷ tỷ ruột của mình, làm Tú Nhi cảm thấy tên này thật là ba rọi thập cẩm, mỗi thứ đều có chút ít, cuối cùng rồi thành một đoàn mù mờ. Nàng không hiểu nổi người này, càng nghĩ càng mệt, cuối cùng thở dài một cái rồi dẹp hết sang một bên.

Hai lão nhân thì chỉ biết nhìn Cổ Tước bằng ánh mắt kỳ quái. Cả hai cũng không biết phải làm sao nữa. Bây giờ hẩn đã lên giường với tỷ tỷ ruột rồi, còn thay đổi được gì nữa đây? Vấn đề là họ rất muốn chiêu mộ hẩn về Ngọc Liên sơn. Bọn họ có muốn giấu cũng giấu không được, mấy ngày nữa Thuận Thiên Kiếm môn sẽ làm âm lên, tới lúc đó hai tông môn thượng phẩm sẽ va chạm nhau.

Nhưng cuối cùng thì hai người không khỏi nghĩ lại. Tên nhóc này là được sư ngang hàng bọn họ, nếu hẩn chứng thực thân phận, nhận chứng chỉ được sự

chính thức, thì trên đời này còn ai dám ý kiến ý cò gì nữa sao? Tất cả được sư tứ phẩm cao cấp, tiếp cận ngũ phẩm đều là nhân vật cấp bậc các chủ bên trong những tông môn thượng phẩm, ai dám hò hét trước mặt họ?

Hơn nữa, Cổ Tước còn rất trẻ tuổi, nếu sau này hắn đạt đến lục phẩm, các thế lực đại quái vật ở Trung Bộ cũng sẽ chiêu mời hắn. Về sau nữa, thất, bát phẩm thì những tổ chức thần thánh ở Thiên Vực cũng sẽ muốn hắn gia nhập.

Hai người lén nhìn nhau, khẽ gật đầu làm ra quyết định.

Lam Tường lúc này từ trong trầm tư tỉnh lại, vội đổi chủ đề:

- Chuyện của tiểu tử Lam Vương, ta sẽ tự có cách giải quyết ổn thỏa. Chúng ta nói về tình trạng của Tú Nhi đi. Lúc này Cổ được sư có nói con gái ta sẽ không sống thêm được bao lâu nữa...

Tôn Văn gật đầu, nói với Cổ Tước:

- Ta cũng muốn nghe ý kiến của tiểu hữu trước, chi là mục đích đối chiếu, không có ý gì khác.

Tôn Văn nói chuyện với Cổ Tước cũng cẩn thận hơn, tính trên kiến thức được đạo thì hai người gần như ngang hàng, lão không thể xem hắn như người bề dưới được.

Cổ Tước vẫn là thái độ trung lập, nhìn Lam Tú Nhi một cái, nói ra:

- Tình trạng này bắt đầu từ lúc nguoi 8 tuổi, ban đầu chỉ là chút tê dại nơi đan điền, nhưng lúc nguoi 12 tuổi thì bắt đầu ẽ ảm nặng, đến hiện tại thì mỗi lần tu luyện đều bị thuộc tính tương khắc tra tấn chết đi sống lại. Xem chừng, nguoi chỉ còn khoảng hai năm nữa.

Lam Tú Nhi siết chặt nắm tay, cổ họng nuốt cái ực, tay chân cũng muốn run lên rồi.

- Làm, làm sao công tử biết được chi tiết như vậy?

Lam Tú Nhi hơi bất an hỏi.

- Trong lịch sử y học, đã có qua 3 người giống nguoi.

Cổ Tước bình thản đáp:

- Bọn họ đều là ở những độ tuổi như vậy xuất hiện triệu chứng.

Hai cha con Lam Tường nghe hắn nói rất hợp lý, nhưng vẫn hơi lo lắng nhìn san Tôn Văn. Tôn Văn dùng thái độ nghiêm chỉnh gật đầu, khẽ nói: “Cổ công tử nói không sai.”

- Cổ được sư, hai vị các chủ, có cách nào chữa trị không?

Lam Tường sốt ruột hỏi.

- Cái này...

Tôn Văn thở ra một hơi, đáp:

- Trong văn thư về y học tuy có nhắc tới những trường hợp tương tự tiểu thư đây, nhưng cách chữa thì mỗi nơi nói một kiểu, không có cái nào rõ ràng chắc cú.

Bà lão tiếp lời:

- Cách đây không lâu, Hiệp Hội Y Dược Thánh Huyền Giới chính thức công bố một cách chữa mới cho tình trạng này, đó là cho bệnh nhân dùng một loại đan dược lục biến tên Tụ Huyền đan. Nhờ vào tính năng đặc thù của Tụ Huyền đan mà xoay chuyển “tương khắc” giữa huyền căn Hỏa hệ và thể chất Thủy hệ trở thành “tương sinh,” sau đó hình thành một sự dung hợp hài hòa.

- Ấc!

Cổ Tước đang nhắm trà ngon, nghe bà lão nói thì suýt chút sặc chết.

- Tiểu hữu có chỗ nào không đồng ý với sư muội ta sao?

Tôn Văn nhướn mày hỏi.

Cổ Tước ho khan, bình tĩnh lại, gãi gãi mặt nói ra:

- Cái tên đặt ra phương thức chữa bệnh như vậy là tên điên.

Bà lão cũng không nổi giận, nói ra:

- Đây là hội trường Hiệp Hội Y Dược tự mình nghiên cứu làm ra kết luận a.

Cổ Tước lắc đầu nguầy nguậy, đáp:

- Cách làm như vậy có thể cứu được người mang Huyền Thủy Thể cùng với huyền căn Viêm Hỏa thông thường, giúp hấn hình thành một loại thể chất giả dạng thuộc tính Phong trong Dịch Ngũ Hành. Nhưng đối với loại trường hợp Thiên Hải Thánh Thể cùng với huyền căn Bá Hỏa như cô nương này thì Tụ Huyền đan chính là ngòi nổ, chỉ cần ăn nửa viên liền đem nàng biến thành một viên hỏa pháo khổng lồ. Hơn nữa, còn là lục biến? Tên hội trường này điên rồi. Muốn giết người thì còn nghe được...

Hai vị các chủ hoi giật mình, Tôn Văn lại hỏi:

- Làm sao người biết sẽ phát nổ?

Cổ Tước cười khỏ đáp:

- Vào thời đại Bách Dược Tiên Vương còn tại thế, đã có một người bị nổ theo kiểu này rồi a. Về sau Bách Dược Tiên Vương nghiên cứu lại từ đầu thì tìm ra được một phương pháp mới.

Tôn Văn tò mò hỏi:

- Là cách gì?

Cổ Tước nhếch môi cười, chậm rãi nói ra:

- Thoát thai hoá cốt, nghịch thiên đảo huyền căn.

Bạn đang đọc truyện *Chân Đế 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

-Nghịch thiên đảo huyền căn!

Tôn Văn cùng sư muội kinh hô. Lam Tường thì trong lòng trầm xuống, đối với hấn mà nói, cho dù cách làm này là có thể thì hấn cũng không tự tin là có đủ tài lực. Lam Tú Nhi ở một bên im lặng, mặt cúi xuống, nàng là nữ hài tử thông minh, lập tức hiểu được nỗi lòng của Lam Tường.

Tông chủ Lam Hà tông nhìn sang thấy nữ nhi như vậy thì lồng ngực đau đớn. Hấn hít một hơi thật sâu, hỏi Cổ Tước:

- Cổ dược sư, phương pháp này, không biết đòi hỏi dược liệu như thế nào?

Cổ Tước không tỏ thái độ gì đáp:

- Thực tế thì phần Chuyển Huyền cao này chỉ có một món chủ dược là vấn đề nan giải, còn lại toàn bộ thành phần khác đều là dược thảo nhất biến được điểm nào cũng trưng bày đầy kệ.

Lam Tường hai mắt sáng lên, nhưng bị Tôn Văn cướp lời:

- Tiểu hữu, vì sao lại có chuyện kỳ lạ như vậy?

Tôn Văn nghĩ mãi cũng không hiểu làm sao một phần dược cao nghịch thiên như vậy lại có thành phần phối phương là dược thảo nhất biến phổ thông, quả thực quá mức bất hợp lý.

Cổ Tước giơ một ngón tay, trả lời:

- Lúc thế giới mới từ trong hỗn độn vô tận khai thiên lập địa, những loài cây cỏ đầu tiên mọc trên mặt đất chính là các loại thảo dược nhất biến. Bọn chúng hoàn toàn mới sinh ra, chưa hề thông qua biến đổi mà hình thành dược tính kỳ lạ gì. Đây đều là những loại dược thảo đến từ căn nguyên của thiên địa. Chúng là thuần túy nhất, sơ khai nhất. Chính vì vậy mà bọn chúng lại có thể kết hợp trở thành thuốc thang kinh khủng nhất. Có điều, phối phương luyện chế là vô cùng gian nan, lệch một ngón tay liền nổ tan nát dược đỉnh.

Hai vị các chủ dược các Ngọc Liên sơn nghe hấn nói xong thì rơi vào trầm tư, bắt đầu suy diễn lại rất nhiều kiến thức dược đạo mà trước đây còn mơ

hồ. Những điểm mờ này càng dựa theo nguyên lý của Cổ Tước nói giải đáp thì huyền ảo bên trong càng trở nên rõ ràng mạch lạc. Chỉ qua một phút, hai vị các chủ liên bị dọa sợ ra mặt, nuốt nước bọt một cái, nhìn chăm chăm Cổ Tước.

Cổ Tước lại nở nụ cười nói tiếp:

- Ví dụ như Hồng Thủy Phách Thiên của cô nương đây. Tuy rằng có nhiều cách diễn giải khác nhau tùy theo trường đạo của mỗi người, nhưng căn nguyên nhất của môn trường pháp này vẫn là quy về một mối rất đơn giản, đọc kỹ chân quyết liền thấy rõ.

Tú Nhi giật mình, ngẩng mặt trừng mắt nhìn Cổ Tước, trong đầu nàng theo phản xạ tự nhiên bắt đầu nghĩ một lượt qua chân quyết của Hồng Thủy Phách Thiên, không ngờ nhìn thấy chút manh mối giống như lời hắn nói. Hai cha con nàng bắt đầu cảm thấy có chút bất an, người này không ngờ lại biết rõ một trong mấy môn huyền kỹ bí truyền của Lam Hà tông.

Cổ Tước nhún vai, nói ra:

- Không cần nhìn ta như vậy, Hồng Thủy Phách Thiên chung quy cũng không phải gốc gác đến từ Lam Hà tông nho nhỏ các ngươi. Đây là tinh túy trường pháp của trường đạo chỉ tôn Lâm Kiệt để lại cho Thanh Vân sơn, nhưng về sau môn phái này bị thời gian bào mòn, cuối cùng hồi phi yên diệt.

Cường giả Huyền Tôn đạt đến cấp độ Đạo Tôn có thể tự lập đạo cho riêng mình, đi vào con đường chỉ có bản thân mới có thể bước lên. Đạo Tôn Lâm Kiệt năm xưa chính là tinh thông trường pháp.

Lam Tú Nhi nhũn mày liễu, khẽ hỏi:

- Làm sao ngươi biết đến Thanh Vân sơn?

Cổ Tước nhìn về phía xa ngoài cửa sổ, đáp:

- Sư phụ ta là người thích chu du nhìn ngắm thiên hạ, lúc ta còn nhỏ người từng kể cho ta nghe rất nhiều chuyện trên đời, sau này những chuyện này lại trở thành kiến thức lẫn lộn trong thiên hạ.

Không cần phải nói, đây là Cổ Tước diễn sâu. Hắn làm quái gì có sư phụ nào. Khai Thế Tiên Vương là lão tổ sư của rất nhiều trường phái tu luyện huyền khí, trên Thánh Huyền Giới còn có người đủ bản lĩnh đi dạy hắn sao?

Lam Tường cẩn thận hỏi:

- Xin phép mạo phạm hỏi, vị sư phụ này của Cổ được sư là...?

Cổ Tước cười khỏ đáp:

- Lão ta để lại cảm ứng tinh thần lực trên người ta, ta vừa khai ra lai lịch của lão, liền sẽ bị bóp chết ngay tại chỗ.

Lam Tường giật mình nói:

- Tiên, tiền bối lượng thứ.

Tôn Văn cùng sư muội của hắn lúc này mới tỉnh lại, quay sang Cổ Tước nói:

- Bọn ta cảm thấy lời ngươi nói quả thật là rất có lý, nhưng đồng thời cũng rất khó tin. Không biết ngươi có bằng chứng gì để xác minh phương thức thoát thai hoán cốt này không? Dù sao thì bọn ta đến Lam Hà tông là để chữa bệnh, nên cần phải làm tròn bổn phận của thầy thuốc.

Cổ Tước hợp ngụm trà, nói ra:

- Trước khi nói tới chuyện đó, cần phải làm rõ một chuyện đã.

Tôn Văn nhướng mày hỏi:

- Là chuyện gì?

Cổ Tước đặt tách trà xuống, chớp chớp mắt nói ra:

- Hình như ta bị mời tới đây chỉ để nói rõ sự việc với tỷ tỷ ta a, cũng không phải là ta nhận lời đi chữa bệnh. Cho dù là được sư thì cũng phải kiếm sống nha, đan dược tầm cỡ Chuyển Huyền cao cũng không phải dầu gió xanh hiệu con con ó, nói muốn lấy ra là lấy ra.

Bốn người Lam Tường lập tức ngó ra. Đến bây giờ họ mới chợt nhớ lại, hình như hắn nói cũng đúng. Tuy là lúc ở bên ngoài có nghe được hắn dễ dàng nói ra tình trạng của Lam Tú Nhi, nhưng từ đầu cũng không phải là mời hắn tới đây để chữa bệnh thay hai vị các chủ được các Ngọc Liên sơn.

Lam Tường bắt đầu cứng hàm, hơi khó xử.

Tôn Văn thấy vậy bèn nói:

- Trước mắt thì hai người bọn ta chỉ biết đến phương pháp dùng Tụ Huyền đan, nhưng theo lời Cổ Tước thì cách làm này có thể gây nguy hiểm cho con gái ngươi. Về phần nghị thiên đảo huyền cần thì ta không hiểu rõ, không thể nói bừa được, nhưng ta cũng không có hoài nghi trình độ được đạo của Cổ Tước... Lam Tường, ngươi suy nghĩ kỹ rồi đưa ra quyết định.

Lúc này, Cổ Tước lại lên tiếng:

- Cá nhân ta lại có chuyện muốn thương lượng với được các Ngọc Liên sơn một chút.

Hai vị các chủ nhân Cổ Tước cười tươi rói mà hơi ngẩn ra.

Cổ Tước ở lại chỗ này nói chuyện thật lâu, đến tối khuya mới xong. Hắn được một chấp sự Lam Hà tông dẫn về chỗ mấy người Dạ Tuyết đang ở lại, Triệu Tôn cũng ở rất gần đó. Hiện tại đã khuya, nên mọi đều đã tắt đèn đi nghỉ, Cổ Tước cũng không muốn làm phiền ai nên yên lặng về phòng trước. Văn Kỳ tu vi cao cường thì càng dễ dàng vô thanh vô tức vào phòng Thanh Ngọc. Hai thị nữ đã được an bài ở chung một phòng.

Cổ Tước ăn uống tắm rửa xong trở lại phòng thì thấy Dạ Tuyết đang ngồi bên bàn đợi hắn, trên người mặc một bộ đầm ngủ màu trắng bằng lụa mỏng, mập mờ có thể thấy được thân thể tuyệt mỹ của nàng ở trong. Trên lưng ghế nàng có treo một tấm áo choàng, xem ra là của Dạ Tuyết dùng để che dấu thân thể trên đường đến phòng Cổ Tước.

Hắn đến gần kéo ghế ngồi cạnh nàng, cười hỏi:

- Tỷ tỷ, đã khuya như vậy, đến tìm ta có việc gì không?

Dạ Tuyết cười ôn nhu đáp:

- Là đến cảm ơn đệ.

Cổ Tước nhướng mày hỏi lại:

- Là chuyện sư tôn của tỷ?

Dạ Tuyết gật đầu:

- Ừm. Nhờ có đệ mà ngài đã qua cơn nguy kịch, tình hình đã ổn định hẳn lại.

Cổ Tước cười khò lắc đầu:

- Đây là cảm kích đặt nhầm chỗ. Ta cứu lão là vì muốn giải quyết chuyện ồn ào xoay quanh chúng ta ở Lam Hà tông. Trong trường hợp cứu lão mà còn bất lợi chúng ta thì ta chắc chắn sẽ không cứu. Tỷ nên nhớ kỹ, trên đời này ít có bữa cơm miễn phí nào là thật sự “để ăn.”

Dạ Tuyết cầm tay hắn vuốt ve:

- Dù là trong trường hợp xấu kia, đệ cũng là nghĩ cho an nguy của mọi người mà không cứu đúng không? Nhưng hiện tại, sự thật là đệ đã cứu sư tôn rồi, nên tỷ vẫn là đến cảm ơn.

Cổ Tước tựa khuỷu tay lên bàn, chống cằm vừa ngắm Dạ Tuyết vừa nói ra:

- Tương lai tỷ nên có chuẩn bị tâm lý. Dù là phụ thân hoặc gia gia của tỷ gặp nguy hiểm, nếu đối với người ở gần ta bất lợi thì ta chắc chắn sẽ nhắm mắt làm ngơ. Nên nhớ, Cổ gia cũng không phải đồng minh gì của ta. Ta không ghi hận trở về diệt Cổ gia là vì nể phần tình cảm của tỷ cùng Mộng phu nhân.

Mộng Từ Hương là mẫu thân của Dạ Tuyết, lúc Cổ Tước còn nhỏ, nàng đôi lúc đến chăm sóc hắn như con ruột. Về sau nàng bị cha hắn cấm cửa nên chỉ còn mỗi Dạ Tuyết đến chơi với hắn.

Dạ Tuyết gật đầu, nhẹ nhàng nói ra:

- Tỷ biết đệ là như thế nào đối với Cổ gia, nhưng mà mấy chuyện này đến lúc đó rồi hãy nghĩ. Thế sự khó lường, không phải việc gì cũng mười phần giống như bản thân dự đoán.

Cổ Tước vờ vẽ mấy ngón tay nhỏ xinh của Dạ Tuyết, cười nói:

- Lời này lại rất có lý, cho dù là Tiên Vương cũng không có đoán trước được tương lai.

Dạ Tuyết cười hì hì, đứng lên tiến đến bên Cổ Tước, ngồi vào lòng hắn, tựa đầu vào vai hắn, hỏi han:

- Đệ bàn bạc chuyện gì với mấy người kia vậy? Kể tỷ nghe được không?

Thân thể mềm mại ấm áp của nàng dán sát vào ngực hắn, chỉ thông qua một lớp lụa rất mỏng, ở dưới cũng không có mặc yếm lót. Máu nóng trong người Cổ Tước không khỏi ừng ực lên một chút.

Cổ Tước dùng tay chải vuốt mái tóc đen dài buông xõa của nàng, đáp:

- Là mấy chuyện có lợi cho tương lai, ta hy vọng là sẽ thuận lợi suôn sẻ.

Trên đời này cũng chỉ có Cổ Tước là người mà Dạ Tuyết cho dù mặt không son phấn, tóc không cột búi vẫn có thể mặt đối mặt, thân mật tâm sự. Trong mắt hần, dù nàng là mặt mộc hay mặt trang điểm kỹ nàng thì cũng là một khuôn mặt Cổ Dạ Tuyết, không có gì khác nhau.

Cổ Tước tường thuật lại một số chuyện trọng điểm mà hần cùng với Lam Tường và Tôn Văn cho Dạ Tuyết nghe, khiến nàng đôi mắt to tròn xinh đẹp mở lớn, vô cùng ngạc nhiên.

Dạ Tuyết nghe hần kể xong, e dè hỏi:

- Còn... người tên Lam Vương kia thì sao?

Cổ Tước lắc đầu thờ dãi:

- Hần nhờ vào ma khí bỏ chạy đuổi không kịp. Chuyện nghiêm trọng ở chỗ, ta nhận ra thứ ma khí này. Nếu ta nhớ không lầm thì nó đến từ một khối ma vật vẫn thường ngày ở trong tay một Địa Linh bên trong Lam Hà. Xem ra Lam Vương khảo hạch thất bại, bị Địa Linh cho một cái ma vật quỷ quái mà không biết, tưởng là bảo vật mang trên người, cuối cùng bị ma khí thôn phệ tâm trí.

Dạ Tuyết giật mình:

- Là lần Lam Hà mở ra năm ngoái!

Cổ Tước gật đầu:

- Xem ra là như vậy.

Một khoảnh khắc yên tĩnh bao trùm hai người, cả hai đều đang suy nghĩ về những chuyện khác nhau, nhưng giống ở chỗ là hai tỷ lệ đều là tính toán chuyện an nguy cho tương lai của mọi người.

Được một lúc thì Cổ Tước bỗng đưa tay nâng cằm Dạ Tuyết lên, cười nói:

- Dạ Tuyết, tối nay nàng thật quyến rũ.

Hai má Dạ Tuyết ửng hồng, phản bác:

- Dối trá! Người ta không có trang điểm, tóc cũng không có chải, như thế nào quyến rũ?

Cổ Tước cười ha ha đáp:

- Nàng có trang điểm hay để mặt mộc thì vẫn y nguyên là quyến rũ.

Dạ Tuyết nũng nịu hừ một cái:

- Hừ, một lời này người cũng thì thầm với Thanh Ngọc cùng Vân Kỳ rồi chứ gì? Lừa đảo!

Cổ Tước gãi đầu cười khỏ:

- Ta còn chưa có thân mật với hai nàng kia, làm sao biết rõ quyến rũ của họ bằng quyến rũ của nàng được đây?

Dạ Tuyết hí mắt hỏi lại:

- Thật lòng?

Cổ Tước quyết đoán gật đầu:

- Thật trăm phần. Các nàng mỗi người mỗi vẻ, không thể trộn lẫn với nhau a.

Dạ Tuyết khẽ cười khúc khích, cảm thấy treu đùa như vậy là đủ, rướn cổ lên hôn Cổ Tước. Hần đáp lại nàng một cách tự nhiên, khẽ mút môi nàng, đầu lưỡi nhẹ liếm lưỡi nàng một cái.

Dạ Tuyết một tay vòng quanh cổ hần, một tay luồn vào áo hần, xoa nắn thân thể vạm vỡ kia. Cổ Tước tay cũng không yên được, tay trái đỡ lưng nàng, tay phải lên chui vào giữa hai đùi thon. Dạ Tuyết vốn đã những ngày này không được gần gũi với tình lang, huyết động bí mật vừa bị mấy ngón tay hần chọc ghẹo đùa bỡn một chút đã ứa ra xuân tuyền ấm áp trơn trượt.

Cảm giác được những dao động khoái cảm nơi bụng dưới, Dạ Tuyết môi mọng càng thêm hồng, mút miệng lưỡi Cổ Tước chùn chụt, thỉnh thoảng còn

bạo dạn cần yêu mỗi hán mấy cái.

Cổ Tước chìm đắm vào trong mùi thơm trên cơ thể ngọc ngà của tỷ tỷ, mấy ngón tay chọc sâu vào trong, liên tục nguyệt ngọc chọc phá những điểm nhạy cảm mà hán đã sớm khám phá ra. Eo hồng Dạ Tuyết khẽ run lên, một cổ nhiệt lưu từ sâu thẳm bên trong dâng lên tràn bờ.

- Ô... Tước, tỷ sắp...!

Dạ Tuyết dựa sát vào người Cổ Tước, ôm chặt hán, mặc cho hán thoải mái chọc móc nàng bên dưới. Ngược lại, Dạ Tuyết còn ngày càng lớn tiếng rên rỉ, tiếng thờ dốc vô cùng dâm mị.

Không được bao lâu, hai đùi nàng kẹp lại, cấm khu giữa hai chân run lên bần bật.

- Ôô... thật thoải mái...

Cổ Tước nghe tiếng rên của tỷ tỷ thì cười tà:

- Ta mang nàng lên giường hầu hạ, cho nàng thoải mái gấp mười lần.

Dạ Tuyết trong mê mê dễ dàng gật đầu:

- Tước, mau hảo hảo yêu tỷ, tỷ muốn lắm rồi...

Cổ Tước hai mắt phún ra xuân quang, bế Dạ Tuyết lên giường êm

Bạn đang đọc truyện *Chân Đế 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Ma Khí Lại Xuất Hiện

Cổ Tước đề tỷ tỷ lên giường, mút mỗi lười nàng đến thỏa mãn rồi lại hôn liếm cổ và vai nàng. Dạ Tuyết mới tắm trước đó không lâu, làn da ngọc ngà còn vương lại mùi hương như hoa rất quyến rũ. Mỗi chỗ trên người nàng, Cổ Tước hít hà mấy lần mới dời đến chỗ khác mà vẫn không chán. Ngay cả vùng da dưới cánh tay của Dạ Tuyết cũng là một mảnh thơm như tiên hoa.

- Thơm tho quyến rũ như vậy, có phải nàng muốn mạng ta không?

Cổ Tước bỗng nhiên híp mắt nói nghiêm túc như vậy, khiến Dạ Tuyết phì cười:

- Đệ đệ ngớ ngẩn! Tỷ tỷ biết miệng mũi sắc lang của ngươi rất không an phận, nên mới cố ý tắm thật thơm, bằng không để ngươi nghe mùi... không thơm thì xấu hổ chết ta!

Cổ Tước cười ha ha, lại hôn mỗi Dạ Tuyết, hai tay nhanh nhẹn làm mấy động tác, đảm ngừ hai dây của nàng dễ dàng và nhanh chóng bị tuột ra, bên trong ngoài cái nội khố nhỏ xinh ra thì cũng không còn đồ lót gì khác. Bộ ngực ngạo nhân của Dạ Tuyết lập tức khoe sắc.

Cổ Tước nhìn hai quả bưởi to tròn lác lư thì hai mắt muốn lòi ra, tham lam nắn bóp ra đủ thứ hình dạng, rồi lại dùng miệng ngậm vào, mút liếm chùi chùi. Mùi hán thì liên tục cọ xát lên làn da ngực trắng như sữa, hít lấy hít để mùi thơm cơ thể thiếu nữ độ hoa mới nở.

Dạ Tuyết thì không cần phải nói, nàng rất thích nhìn hán say mê nàng như vậy, chẳng những không xấu hổ mà còn ôm đầu hán thật chặt, để hán dễ dàng dúi mặt vào ngực nàng hơn.

Cổ Tước hôn ngực mỹ nhân đến thỏa thích xong, tự cởi hết quần áo, sau đó úp mặt vào giữa háng tỷ tỷ, cái mồm sắc lang kia hết hôn phía trên nàng giờ lại hôn phía dưới, thậm chí còn mãnh liệt hơn, bú nút đến mức làm cho môi dâm của nàng hơi ửng đỏ lên. Đặc biệt là hạt đậu hồng kia, bị hán đặc biệt chăm sóc đến mức cương cứng lên, tự lòi đầu ra khỏi lớp da.

- Ôô... Tước, đệ làm thật sướng... đừng có ngừng lại... Aaa...

Dạ Tuyết kẹp chặt đầu hán giữa hai chân, cặp đùi ngọc liên tục di chuyển như nện nện vuốt ve hai má hán. Còn tình hình ở trong huyết động thì lũ lụt đã lên đến đầu gối, xuân thủy trào dâng, ủa hết cả vào lười vào mồm Cổ Tước. Cửa nhục động không ngừng run run như thể đang rên rỉ.

- Ơ... Ô... Ôô...

Dạ Tuyết hơi rướn người ngồi dậy, dùng tay ấn mặt Cổ Tước vào giữa háng, khiến cho cái lười sắc quý của hán đâm vào sâu hơn, quậy phá bên trong cũng trúng nhiều chỗ tốt hơn.

- Tước! Aaa...!

Không lâu sau, Dạ Tuyết cong người ngược ra, hai đùi siết chặt cổ hắn, hạ thân co giật liên hồi, dâm thủy phun xuất đầy mặt đầy miệng Cổ Tước. Lên đỉnh xong, nàng nằm mẹp xuống giường, ngực phập phồng theo hơi thở dồn dập, toàn thân không còn bao nhiêu sức nữa. Qua nhiều ngày không có gần gũi, hôm nay lại gặp được kích tình, Dạ Tuyết hẳn cảm hơn bình thường rất nhiều.

Cổ Tước ngồi dậy nhìn Dạ Tuyết xụi lơ trên giường thì cười tươi rói, giọng cười rất dâm tà, khiến Dạ Tuyết dù đang yếu ớt cũng phải tròn mắt trừng hắn một cái.

- Ngươi, ngươi muốn ăn mau ăn, đừng chọc ghẹo tỷ tỷ!

Dạ Tuyết hơi xấu hổ nói như thể chịu đựng bị hắn dày vò.

- Mỹ nữ tỷ tỷ của ta, làm thế nào mà kẻ làm đệ đệ này thành người xấu rồi?

Cổ Tước càng cười dâm hơn, đè hai cổ tay Dạ Tuyết xuống, tựa như phong bế cử động, không cho nàng chống đối vậy. Quả thật là trình độ diễn vai sắc lang quá đỉnh cao.

- Ngươi nếu, nếu còn nhiều lời nữa ta sẽ kêu cứu!

Dạ Tuyết sợ sệt nói, nhưng mà lời nói có chút gì đó không hợp lẽ thường.

- Ờ? Vậy coi như ta mau mau chơi nàng liền thì nàng không có ý kiến?

Cổ Tước hai mắt phun ra dâm quang, thờ hồng học hỏi.

Dạ Tuyết ánh mắt mê mị nhìn hắn, sau đó khẽ gật đầu “ừm” một tiếng rồi xoay mặt đi nhắm tịt mắt lại, ngại không dám nhìn hắn nữa. Có điều, đùi thì vẫn lén mở ra cho hắn vào.

Cổ Tước nuốt ực một cái, chịu không nổi nữa, cảm thần thương đánh vào trận doanh của Dạ Tuyết, khiến hai má nàng ửng đỏ, rên lên một tiếng thật to, rất may là hai người đã dùng huyền khí phong bế không gian trong phòng, âm thanh không lọt ra bên ngoài được.

Hắn gác chân trái nàng lên vai, hạ thân bám sát vào cảm khu của nàng, eo hông bắt đầu đưa đẩy. Khởi đầu hắn chỉ nhấp chậm rãi và nhịp nhàng, từ từ dẫn dắt nàng vào tiền cảnh.

- Ừm... Ừ... Ồi...

Dạ Tuyết sau lần lên đỉnh đầu tiên vẫn còn hơi yếu, nằm mẹp ở đó, nhắm mắt hưởng thụ cảm giác bị ác long kia nong rộng ra rồi lại rút về. Mỗi lần hắn đâm trúng chỗ yếu hại, nàng đều sướng đến run cầm cập, cổ họng tràn ra dâm âm quyến rũ, suýt thiếu rụi linh hồn Cổ Tước.

Được một lúc, Cổ Tước bắt đầu mạnh tay làm gấp gáp, hạ thân nhanh chóng vùi dập động đào nguyên của tỷ tỷ, tạo ra âm thanh bành bạch vô cùng dâm dật. Cặp mông to tròn cùng bộ ngực饱满 của Dạ Tuyết không ngừng lắc lư theo nhịp điệu của Cổ Tước.

Đến đoạn cuối, hai tay hắn cầm chặt hai cổ chân nàng, dang chân nàng ra thật rộng. Dạ Tuyết lúc này bị dương vật thô to của hắn dày vò sâu bên trong, đầu còn lý trí nghĩ tới chuyện ngưng tụ thể nữa, chỉ có mở miệng lớn tiếng rên la, hai tay siết chặt tám trái giường.

- Ồ... Ồ... Ồ... Ồ... Tước... Tước... Tỷ ra... Tỷ muốn ra!

- Tỷ tỷ, ta yêu nàng!

Cổ Tước ghé bên tai Dạ Tuyết nói rõ từng chữ. Sau đó bịch một cái, hạ thân đẩy dương vật vùi sâu vào bên trong nàng, phun dương tinh ngập tử cung nàng. Toàn thân hắn run lên, mà Dạ Tuyết cũng vậy, âm đạo co giật liên hồi, bốn phía tường thịt siết chặt thần thương của Cổ Tước. Từ sâu thẳm bên trong hai người tràn ra những đợt sóng khoái cảm mãnh liệt.

Cổ Tước thì giải phóng dâm dịch nóng hổi. Dạ Tuyết thì dâm thủy tuôn trào, làm bắn cả tấm lót giường bên dưới. Thỏa mãn xong, Dạ Tuyết ôm chầm lấy Cổ Tước rồi không buông ra nổi nữa, chỉ có đeo bám trên người hắn, mắt nhắm nghiền, trong người vẫn còn sót lại dư âm sao trận giao hoan.

Cổ Tước nằm cạnh bên Dạ Tuyết, ôm tỷ tỷ vào ngực, vuốt ve nàng thật lâu.

Một lúc sau, Dạ Tuyết lí nhí nói:

- Không ngờ, ta giao hoan với đệ đệ ruột của mình mà lại thoải mái như vậy...

Cổ Tước phì cười, đáp:

- Ta có khác gì nàng sao?

Dạ Tuyết khẽ cười duyên một tiếng, sau đó liền chìm vào mộng đẹp.

Cổ Tước mỉm cười dỗ mỹ nữ ngủ rồi truyền ra một tia tinh thần lực cho phòng kế bên:

- Vân Kỳ, nhờ nàng.

- Vâng, thiếu gia.

Vân Kỳ dùng tinh thần lực đập một tiếng rồi khẽ nhảy ra khỏi phòng qua đường cửa sổ. Chân nàng điểm nhẹ lên nóc nhà, thân hình khẽ biến mất trong đêm khuya tĩnh lặng.

Ở một góc trong Lam Hà tông, Vân Kỳ lại xuất hiện, không phát ra một tiếng động nào.

Trước mặt nàng là một thiếu niên toàn thân ma khí đen ngịt. Hắn đang lén lút lút lên vào bảo khố của Lam Hà tông. Nhưng hắn còn chưa đến gần được kết giới của bảo khố thì cảm thấy lạnh sống lưng, quay lại thì thấy Vân Kỳ đang đứng ở đó, nét mặt nàng lạnh băng.

- Từ nay ngươi đừng hòng sờ tới một sợi tóc của thiếu phu nhân nữa.

Vân Kỳ lạnh nhạt nói xong búng tay một cái.

- AA...!

Lam Vương cố gắng đè nén tiếng hét của chính mình, hóa thành ma khí bỏ chạy, một nửa thân bên trái của hắn đã bị chấn nát thành bột máu, nhưng ma khí đang giữ mạng cho hắn.

- Hừ, chỉ là dư nghiệt của Ma Hoàng mà cũng dám né chiêu của ta.

Vân Kỳ híp mắt, hơi mạnh tay phẩy một cái.

Một luồng sóng âm vô thanh vô tức đập vào người Lam Vương. Hắn chưa hết lên nổi thì đã học một bãi máu, lập tức bỏ mạng. Thế nhưng, ma khí lại quấn lấy não hắn, điều khiển thân thể hắn biến thành ánh sáng đen bay mất dạng, Vân Kỳ định đuổi theo nhưng không kịp.

- Xem ra không phải là ma chủng thông thường..

Mây liễu Vân Kỳ nhú chặt. Nàng phát tay dọn sạch máu me xung quanh rồi lập tức trở về phòng, dùng tinh thần lực báo cáo cho Cổ Tước ở phòng bên đang làm gối ôm cho Dạ Tuyết.

- Ta hiểu rồi. Nàng nghỉ ngơi đi, trời cũng đã sắp sáng.

- Vâng, thiếu gia.

Yên lặng được một lúc thì Vân Kỳ lại dùng tinh thần lực gọi hắn:

- Thiếu gia...

Cổ Tước hỏi lại:

- Nàng đang bận khoản chuyện gì?

Thông qua mối liên kết tinh thần lực, hắn có thể cảm nhận được chút xú ngập ngừng trong tâm Vân Kỳ. Xem ra là chuyện gì đó khó nói ra.

- Thiếu gia, lúc trước ngài tìm thấy bộ huyền kỹ song tu kia... hiện tại... có cần thiếp...

Vân Kỳ hơi mất tự nhiên hỏi.

- Về sau ta đã nghiên cứu ra, thứ đó thật ra là tà công, rất có hại cho bên nữ trong quá trình song tu, làm sao ta đem ra sử dụng trên người nàng được?

Cổ Tước nhẹ nhàng giải thích.

- Vâng, thiếu gia, thiếp đã minh bạch.

Vân Kỳ ôn nhu đáp, sau đó không hỏi thêm gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chân Đế 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Chuẩn Bị Lên Đường (1)

Qua mấy ngày tiếp theo, Vân Kỳ có đi ra ngoài truy tìm một chút, nhưng do ma khí không phải là vật có sự sống, nó chạy đi không để lại chút dấu vết nào, nàng muốn truy lùng cũng không thể, đành trở về, tạm thời an phận làm tiểu thị nữ.

Nhắc đến tiểu gia Cổ Tước của nàng, những ngày này hẳn một mực ở trong tổ viện Lam Hà tông, ngoài ngồi tu luyện giữa hoa viên, nơi có thiên địa tinh khí nồng đậm nhất ra, thì là trở lại luyện đan cho mấy trưởng lão cùng nguyên lão Lam Hà tông, kiếm chút tiền bô túi.

Những lão già này nhân lúc tông chủ còn đang giữ Cổ Tước lại để thương lượng chuyện Lam Tú Nhi, mặt dày mày dạn đem một đồng dược liệu tới, thuê hẳn luyện giúp đan dược nhị biến tứ tinh. Có nhiều người mang dược thú đan tới thì nhờ hẳn luyện ra đan dược ngũ, lục tinh.

Nhờ vào họ mà Cổ Tước có một phen kim tệ nặng túi, đành chia bớt tiền tài cho Thanh Ngọc cùng Bạch lão. Dạ Tuyết giàu không thua gì hẳn nên đưa thêm tiền cho nàng không có ý nghĩa gì.

Cứ như vậy, Cổ Tước an phận ngồi giữa tổ địa Lam Hà tông hít linh khí, ngày ngày im lặng tu luyện. Đến hôm nay, khóa tinh thần trong đan điền hẳn đã phình to đến mức chiếm dụng một nửa không gian đan điền, đây chính là trạng thái Tạo Tinh Thần trung kỳ viên mãn, sắp sửa tiến vào hậu kỳ. Sau Tạo Tinh Thần đại viên mãn chính là Khai Thiên Địa, hình thành thế giới đan điền chân chính, có thể chứa đồ vật không có sự sống, ngoài ra còn có thể uẩn dưỡng một ít dược thảo cấp thấp bên trong. Ngày hẳn vượt qua cảnh giới Khai Thiên Địa sẽ là ngày hẳn thành tựu Huyền Vương.

Nói tới Huyền Vương, sau một đêm mây mưa kia, vào ngày hôm sau, Dạ Tuyết mượn mà thoải mái bước thẳng vào cảnh giới Dựng Sơn Hà, trở thành Huyền Vương chân chính. Đan Điền Thiên Địa của nàng bây giờ không chỉ có trời đất sơ khai, mà đã có thêm sông ngòi uốn lượn, núi non chập chùng, tinh khí trong trời đất càng trở nên nồng đậm, đất đai thì đầy ngập phù sa bổ dưỡng. Thực lực của nàng cũng nhờ vào những yếu tố này mà tăng mạnh.

Ngày hôm đó, toàn bộ Lam Hà tông trên dưới đều chấn động. Huyền Vương 18 tuổi a. Hiện tại thì cao tăng của tông môn càng đau khổ rồi. Đệ tử thiên tài như vậy, nếu bây giờ Cổ Tước nói mang nàng đi, bọn hắn căn không nổi, mà không cản thì thiệt hại lớn cho tông môn rồi!

Cuối cùng thì cả đám nguyên lão phải mặt dày khổ sở đi cầu Triệu Tôn. Cả đám nói tới nói lui thì cuối cùng vẫn phải quyết định kiên nhẫn chờ câu trả lời của tông chủ, của Cổ Tước, và cả của hai vị các chủ dược các Ngọc Liên sơn kia nữa.

Cuối cùng thì Lam Hà tông cũng mở một cuộc họp giữa những nhân vật cao tăng, bàn tán sôi nổi. Còn Tôn Văn cùng sư muội thì bàn luận mấy ngày xong đánh tin tức trở về Ngọc Liên sơn, hỏi qua ý kiến tông môn một chút, hiện tại đang chờ phía Ngọc Liên sơn trả lời.

Lại qua thêm mấy ngày, lúc này Cổ Tước vẫn đang ngồi cứng đờ trong hoa viên kia, giống như hoàn toàn hóa đá rồi vậy. Thiên địa tinh khí thì vẫn đang bị Cửu Thiên Quyết điên cuồng cắn nuốt, dung hợp, tinh luyện thành huyền khí tinh khiết nhất, bổ dưỡng nhất.

Cổ Tước đang ngồi im lặng thì bỗng toàn thân run lên một cái, cường độ hít linh khí đột nhiên tăng mạnh, thần thể hẳn tựa như trở thành một cái tâm bảo linh khí.

Cửu Thiên Quyết Tứ Thiên!

Lực lượng hẳn có thể đánh ra hiện nay đã trở thành gấp 4 lần tu sĩ đồng cấp, sinh lực cũng mạnh hơn 4 lần, thể lực lại càng dai hơn đồng bạn 4 lần. Tóm lại là yêu nghiệt hơn 4 lần.

Cổ Tước hơi nhíu mày, dè dặt tiến độ hấp thu linh thiên địa tinh khí lại, cẩn thận giải quyết từng chút một, không hề vội vàng tăng tu vi. Hẳn đúng là có tốc độ, nhưng hẳn cần chất lượng hơn. Huyền căn của hẳn là Dị Ngũ Hành, rất khó dưỡng dục, đòi hỏi sự tỉ mỉ rất kinh khủng.

Trong lúc được Cửu Thiên Quyết Tứ Thiên cường thế chèo chống, hai tay Cổ Tước bắt đầu liên tục kết thủ ấn, búng một cái, đánh ra một ngọn Lôi Hỏa màu tím, có tia sét chớp động.

Hắn mở căng mắt ra, thật chăm chú duy trì Lôi Hỏa, tiện thể tập luyện khống chế hình dạng Lôi Hỏa, bắt đầu từ những hình thể đơn giản như cục đá hay cái trứng gà. Muốn đến trình độ ngưng hình chân chính giống như Linh Hỏa mãnh sư kia thì con đường phía trước vẫn còn rất dài.

Hơn nữa, đây là Dị Hỏa do huyền căn của hắn cùng với Linh Hỏa tạo thành, không phải hỏa chủng trong tự nhiên sinh ra, cho dù là Khai Thế Tiên Vương đi nữa thì cũng rất khó trong thời gian ngắn điều khiển được đến mức nhuần nhuyễn.

Cổ Tước giữ vững Lôi Hỏa được nửa canh giờ thì nó tự động vụt tắt, cánh tay hắn cũng mỏi rã rời rớt xuống.

- Thật khó điều khiển...

Cổ Tước cười khổ, lắc đầu tự than thở. Sau đó hắn quay lại tu luyện bình thường.

Lẽ ra trong vòng một canh giờ Cổ Tước có thể mượn Cửu Thiên Quyết Tứ Thiên đạt đến Tạo Tinh Thần đỉnh phong, nhưng hắn vẫn là đi một bước kỹ càng một bước, chậm rãi củng cố cảnh giới thật vững chãi rồi mới tăng thêm. Vòng xoay tinh vân trong đan điền hẳn không có vận chuyển quá nhanh, từ từ chậm chạp dung nhập vào trong khóa tinh thần màu tím sáng chói.

Đến tối khuya, Cổ Tước cuối cùng cũng thở ra một hơi, đứng dậy vươn người giãn gân cốt một chút, toàn thân phát ra tiếng răng rắc. Hẳn nội thị đan điền, thấy viên tinh thần kia đã hoàn toàn lấp đầy đan điền, không chứa lại chút chỗ hờ nào thì hài lòng xoay người rồi đi.

Ăn uống tắm rửa xong, hắn cười tà lên vào phòng Dạ Tuyết, thấy nàng đang ngồi trên giường đọc sách, thân mặc đúng một cái đầm ngủ mỏng manh thì nhẩy tới đè nàng xuống.

Dạ Tuyết trừng mắt mắng hắn một cái, sau đó liền mãnh liệt đáp lại công kích tình dục của Cổ Tước. Tiếp theo liền là một mảnh rên la dâm mị, xuân khí ngập cả căn phòng rộng rãi.

Sáng ra, Cổ Tước được tông chủ Lam Tường mời đến căn phòng tiếp khách quý kia.

Lúc hắn đến, hai vị các chủ đã có mặt, đang ngồi nhâm trà, mỉm cười tán gẫu với nhau.

Cổ Tước vẫn y nguyên một thái độ trung lập, không khinh ai, mà cũng không nịnh người nào, cứ bình thản như vậy ngồi xuống, để Vân Kỳ rót trà bung đến, phong thái cực kỳ có sức hút.

Lam Tú Nhi ngồi bên cạnh Lam Tường nhìn Cổ Tước mà không khỏi thầm nể phục hắn một chút. Hắn nắm giữ trong tay rất nhiều loại sức mạnh, từ thuộc tính Lôi cho tới loại sức mạnh vô hình như quyền lực của một vị được sư ngũ phẩm, vậy mà hắn vẫn giữ nguyên được thần thái không nhiễm bụi trần, không oa oa huênh hoang, cũng không rụt đầu nhu nhược.

Nàng tuy thông minh hiểu chuyện, thái độ trưởng thành, nhưng trên thực tế chỉ mới bước sang tuổi 17 cách đây không lâu, nhỏ hơn Dạ Tuyết hắn 1 tuổi rưỡi. Nữ hài tử trong độ hoa nở nhìn thấy một nam tử với phong phạm như Cổ Tước, không tránh được bị mê hoặc một chút.

Mà Tôn Văn thấy thần thái Cổ Tước như vậy, liền là càng chắc chắn hơn về quyết định của mình, lão tự tin mình đã chọn đúng khi gửi thư thuyết phục tông môn. Tuy rằng Ngọc Liên son cũng không hề làm khó gì lão, chỉ là vô tâm gặt đầu, nhưng đây vẫn là trách nhiệm của lão.

Lam Tường thấy mọi người đã an vị, gật đầu lên tiếng:

- Chúng ta đã không phải xa lạ gì nữa, liền nói chính sự, không cần câu nệ thêm thời gian quý báu của các vị.

Sau đó hắn quay sang Cổ Tước, nói ra:

- Cổ được sư, về bệnh trạng của nữ nhi nhà ta, bên phía Lam Hà tông muốn nghe Cổ được sư ra điều kiện trước, sau đó chúng ta từ từ thương lượng.

Cổ Tước gật đầu nói ra:

- Tiền tài huyền kỹ thì ta không cần rồi, nên điều kiện ta nói ra, chỉ đơn giản như sau: để tiểu thư các ngươi vì ta hiệu trung, ngày sau cùng ta chinh phạt bát hoang lục hợp. Thiên phú của nàng rất cao, để nàng ở lại Lam Hà tông này là xây cũi nhốt nàng, tiền đồ có hạn.

Hai cha con Lam Tường, Lam Tú Nhi khẽ nuốt ực một cái. Chinh phạt bát hoang lục hợp a...

Cổ Tước nói ra giọng điệu rất bình thường, nhưng chính vì vậy mà sự bá đạo được nhân lên mấy lần, khiến cho hùng tâm trong Lam Tường nổi lên, không nhịn được tưởng tượng cảnh nữ nhi hắn đứng trên đỉnh cao nhìn xuống chúng sinh, phẩy tay giết vạn địch.

Lam Tường tuy rầu rĩ chuyện Lam Vương vô tung biệt tích, nhưng nếu đưa con gái này của hắn sẽ có ngày huy hoàng như vậy, thì kẻ làm cha là hắn cũng được mấy phần an ủi. Hắn biết rất rõ, trong 3 đứa con gái của hắn, chỉ có Tú Nhi là thiên phú khủng bố nhất, mà hắn giữ nàng ở lại Lam Hà tông thì đúng là hoang phí tài năng của nàng thật.

Lại nghĩ sâu hơn nữa, hắn có thể xem đây như là một cơ hội rất lớn. Tú Nhi tương lai sẽ trở thành cầu nối giữa Lam Hà tông và một vị được sư ngũ phẩm a.

Lam Tường quay sang nhìn Lam Tú Nhi kế bên, thấy nàng khẽ gật đầu thì hít một hơi thật sâu, chấp tay nói với Cổ Tước:

- Lam Hà tông chấp nhận điều kiện này, chỉ xin Cổ được sư chăm sóc tốt cho Tú Nhi.

Trong lòng hắn có vô vàn điều muốn vì nữ nhi mà dấn dõ, nhưng đây là chỗ làm việc lớn, hắn không thể để tư tình lấn vào, gây mất trật tự. Lam Tú Nhi thì quay sang Cổ Tước, khẽ cúi đầu nói:

- Tú Nhi nguyện đi theo công tử, vì công tử hiệu lực.

Cổ Tước gật đầu, sau đó quay sang Tôn Văn, cười hỏi:

- Bên phía các vị thì thế nào?

Tôn Văn vuốt râu cười hào phóng:

- Ha ha, không có vấn đề gì, Ngọc Liên son sẽ càng hoan nghênh hai nữ đệ tử xuất sắc như song đại thiên kim đây, cho nên ngươi, à không, Cổ trưởng lão có thể thoải mái mang các nàng theo. Ngọc Liên son sẽ không bạc đãi bất cứ ai trong các ngươi.

Cổ Tước hơi ngạc nhiên ở một tiếng:

- Ta chỉ hỏi gia nhập được các Ngọc Liên sơn, nhưng cuối cùng biến thành trưởng lão rồi sao?

Lam Tường hít ngậm khí lạnh, căng thẳng nghe ngóng hai người nói chuyện. Hắn ban đầu chỉ tưởng rằng Cổ Tước sẽ trở thành một đệ tử cấp cao trong được các, ai ngờ Ngọc Liên sơn lại đưa cho hắn một cái ghế trưởng lão. Nhưng nghĩ lại cũng đúng, được sư ngũ phẩm a...

Tôn Văn nghiêm mặt lại nói:

- Tuy nói là vậy, nhưng trước tiên chúng ta cần phải đi khảo hạch lấy chứng chỉ được sư cho người. Nơi có thể chứng thực tư cách được sư ngũ phẩm gần đây nhất là ở kinh đô Bảo Long quốc. Nếu người thật sự là được sư ngũ phẩm, quyền lực của người ở được các Ngọc Liên sơn chỉ thua ta và phó các chủ sư muối. Ngọc Liên sơn chúng ta có tôn chỉ là trân trọng tài năng.

Cổ Tước nhoeo miệng cười thân thiện:

- Vậy thì còn gì bằng. Chúng ta nên sớm chuẩn bị lên đường đi Bảo Long thành. Sẵn tiện chúng ta đi qua một số khu vực hoang dã lân cận Bảo Long thành tìm kiếm được liệu kéo dài thời gian cho Tú Nhi. Lấy tu vi hiện tại của ta thì luyện không ra loại huyền cao kia, cần phải tận lực kéo dài cho đến khi ta có đủ thực lực để dẫn ra hòa diễm thích hợp.

Cả đám bàn bạc đồng ý với nhau xong, ai lại về chỗ nấy, chỉ riêng Lam Tú Nhi là bắt đầu đi theo Cổ Tước. Hắn định làm ra chút chuẩn bị, cầm cố lại nguy hiểm trong người nằng, giảm thiểu tốc độ tàn phá cơ thể của hai loại thuộc tính tương khắc kia.

Bạn đang đọc truyện *Chân Đế 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Chuẩn Bị Lên Đường (2)

Buổi trưa, trong phòng Dạ Tuyết, Lam Tú Nhi ngồi trên giường, quay mặt vào tường, lưng áo nằng đã sớm bị Dạ Tuyết mở ra. Tuy vậy, nhưng Tú Nhi cũng không có cời hết, chỉ là đưa lưng ra, nên Cổ Tước có muốn ngắm xuân cảnh cũng chả có gì để ngắm, ngoài tấm lưng trắng nõn ra.

Cổ Tước đưa ra một ngón tay, một đốm Lôi Hỏa màu tím phực lên. Hắn không thể điều khiển ngọn lửa to được, nhưng một đốm nhỏ lẻ như thế này thì lại rất dễ, đối với hắn không thành vấn đề.

Đặt ngón tay lên lưng Tú Nhi, hắn nhắm mắt tập trung, đốm lửa kia nhờ vào tính chất của Linh Hỏa mà bỏ qua da thịt của nằng, xâm nhập trực tiếp vào trong cơ thể. Tú Nhi cũng không có cảm thấy bị đốt cháy, chỉ cảm nhận được ngón tay nóng bừng của Cổ Tước, làn da mẫn cảm của thiếu nữ khẽ run lên một chút.

Bên trong cơ thể Tú Nhi, đốm Lôi Hỏa kia dưới sự dẫn dắt của Cổ Tước nhanh chóng tiến đến gần huyền căn của nằng. Vừa tới nơi, Cổ Tước thông qua cảm nhận từ Lôi Hỏa truyền về, thấy được huyền căn Bá Hòa và thể căn Thiên Hải Thánh Thể đang trùng lẫn nhau.

Có điều, thể căn phẩm chất cao hơn, chiếm ưu thế hơn, còn huyền căn lại thua một bậc nên không dám làm liều. Nhưng mà hai thuộc tính tương khắc, đều có thể gây ra đại lượng tổn thương cho nhau, nên bọn chúng rất dè chừng cẩn thận, không có lập tức trở mặt.

Lôi Hỏa lúc này được Cổ Tước hóa hình thành một tiểu lôi long, bay đến gần gầm lên mấy tiếng, dọa cho huyền căn cùng thể căn của Tú Nhi run lên, không dám nhúc nhích.

Cả hai thứ này đều chỉ là thuộc tính Ngũ Hành phổ thông, có thể dám trước mặt một trong Dị Ngũ Hành kêu gào sao? Chắc chắn là không rồi. Hơn nữa, đây còn là thuộc tính Lôi dung hợp với Linh Hỏa tạo thành Dị Hỏa độc nhất vô nhị, cường đại hơn cả hai tên kia rất nhiều.

Lôi long tiến đến gần, vung trảo chụp vào huyền căn Bá Hòa.

- Ahh!!

Bên ngoài, Tú Nhi gục xuống một cái, hét lên đau đớn.

- Nằng cố chịu một chút.

Cổ Tước vội đưa tay đỡ lấy nằng, nhưng mà hắn không có an ủi nhiều được, vì tinh thần lực đã tập trung hết vào trong lôi long kia. Dạ Tuyết thấy vậy liền ngồi lên giường, cầm tay Tú Nhi khẽ thủ thi giữa nữ nhân với nhau, giúp Cổ Tước lấy lại không gian làm việc.

Không biết Tú Nhi nghe Dạ Tuyết nói gì, khẽ gật đầu một cái, nhắm mắt cắn răng cố chịu đựng.

Bên trong, toàn thân lôi long đã quán quanh huyền căn Bá Hòa, dần dần hình thành một phong ấn dạng lập phương. Khối lập phương màu tím trong suốt kia ngày càng co lại, đem huyền căn nhốt kín, không để nó có chút không gian càn quấy tác quái.

Nhưng quá trình trực tiếp phong bế huyền căn này sẽ dễ chịu sao? Hoàn toàn không.

Bên ngoài, Tú Nhi toàn thân đã ướt đầm mồ hôi, muốn thổ huyết rồi, nhưng mà nàng ngày thường tu luyện cũng đau không kém gì cái này, nên vẫn còn chịu được một lúc nữa.

Dạ Tuyết tuy rất muốn quay sang nói Cổ Tước một tiếng, nhưng nàng do dự, sợ rằng làm hấn mất tập trung sẽ khiến Tú Nhi đau gấp mấy lần nữa, đành nhịn ý định này xuống.

Một lúc sau, cuối cùng thì huyền căn Bá Hóa cũng hoàn toàn bị giam lại, không thể nhúc nhích quấy phá nữa. Lúc này, Thiên Hải Thánh thể căn bắt đầu làm loạn, tỏ vẻ ông đây là vô địch thiên hạ, trên đời không còn địch thủ nữa. Nhưng rất nhanh, nó liền bị một lôi long thứ hai mới xuất hiện cho ném một chiêu thân long bài vĩ vào mặt, lão đảo té ngã.

- Ừc!

Tú Nhi bùm miệng, phun ra chút máu tươi, suýt chút nữa ngất đi. Cổ Tước nhìn nàng, mày kiếm nhíu chặt, ngón tay mới đặt thêm lên lưng nàng do dự một chút, định rút về.

Nhưng Dạ Tuyết lại níu cổ tay hấn lại, khẽ nói ra:

- Nếu một lần này làm không trót, về sau Tú Nhi sẽ lại phải đau khổ, đúng không?

Cổ Tước hít hà, tặc lưỡi một cái, ấn ngón tay lên lưng nàng, tiếp tục giáo huấn tên Thiên Hải Thánh thể căn kia. Trong hai thứ này, hấn không thể để cho bất kỳ bên nào giương oai, bằng không sẽ có ngày một bên bị quân chết, dẫn tới Tú Nhi cả đời tàn phế, hoặc tệ hơn là bạo thể mà chết.

Thể căn bị lôi long trừng mắt nhìn chăm chăm, luôn miệng gầm thét lên tiếng sấm dội, sợ run lên, ngoan ngoãn trở lại vị trí bình thường của thể căn, từ nay không dám ra ngoài quấy phá nữa.

Tuy là vậy, nhưng Cổ Tước không thể cứ như vậy tin tưởng nó, dứt khoát cắt ra một chút tinh thần lực lưu lại cạnh bên thể căn, thời thời khắc khắc canh chừng nó. Sẵn tiện, hấn cũng sẽ cảm nhận được vị trí của Tú Nhi nếu nàng có gì gặp nguy hiểm.

Nhắc tới cảm nhận vị trí, vào một trong những lần mây mưa trên giường với tỷ tỷ, Cổ Tước đã gắn tinh trùng lực, ấy nhầm, là “tinh thần lực” của mình vào người nàng. Dù Dạ Tuyết có đi đâu hấn cũng tìm ra được. Còn cái kia thì, khụ khụ, Dạ Tuyết đã có rất nhiều rồi...

Cổ Tước thu hai tay về, thở ra một hơi, trán hấn cũng đã ướt mồ hôi hột.

Nhưng mà Cổ Tước cũng không có đi nghỉ, trực tiếp ngồi xuống sàn, lấy ra dược đỉnh cùng một phần dược liệu bao gồm rất nhiều dược thảo nhất biến. Nếu là dược sư bình thường sẽ nghĩ rằng Cổ Tước muốn luyện bùa, nhưng người có hiểu biết sẽ nhận ra độ phức tạp của một phối phương đan dược này. Tuy chỉ là nhất biến, nhưng đảm bảo là lực tinh trở lên, còn có tác dụng rất kỳ diệu.

Giống như Cổ Tước đã từng nói, dược thảo nhất biến là tinh hoa sơ khai nhất của thiên địa, muốn tinh thông đan dược cửu biến không khó bằng tinh thông đan dược nhất biến.

Trên thực tế, đan dược nhất biến đúng là dược lực thuần túy không “mạnh” bằng đan dược cửu biến, nhưng xét về độ “kỳ lạ” của tác dụng thì đan dược cửu biến thua nhất biến xa lắc.

Bởi vì cửu biến có nghĩa là dược liệu đã thông qua chín lần biến đổi, công dụng độc nhất đã hình thành qua thời gian, không thể mạnh mẽ nhào nặn nó thành thứ khác được. Còn dược thảo nhất biến chỉ mới một lần biến đổi từ hạt giống, phấn hoa, hoặc thiên địa tinh khí thành một gốc thảo dược, giống như một đứa bé chưa biết gì, dạy cho nó gì thì nó biết cái nấy.

Vì vậy mà đan dược nhất biến có nhiều công dụng kỳ lạ hơn đan dược cửu biến. Tất nhiên, người không hiểu dược đạo, không biết viết phối phương thì đừng mơ làm ra mấy chuyện này.

Tú Nhi được Dạ Tuyết giúp gài áo lại xong, nhìn xuống đất thấy Cổ Tước đang vận dụng Đa Luyện Tinh Dẫn tinh luyện hơn 10 loại dược liệu khác nhau thì mặt đỏ ra, suýt ngất xỉu.

Ban đầu nàng cứ tưởng giới hạn của hấn là 4, 5 loại gì đó, ai ngờ giờ hấn lại một lúc luyện hơn 10 loại thảo dược khác nhau thành tinh hoa, mà mỗi khối tinh hoa đều là cực kỳ thuần khiết, hiển lộ những hình dạng khác nhau, có tròn có méo, có đặc có lõng, vân vân.

Đến thời khắc quan trọng, Cổ Tước căng mắt ra nhìn kỹ sự biến đổi của tinh hoa dược liệu, sau đó hai bàn tay hợp lại, tinh thần lực rót vào trong dược đỉnh. Lam hóa bên trong dược đỉnh chia ra biến thành ba đầu mãnh sư, mỗi đầu nuốt lấy một mớ tinh hoa dược liệu, thoạt nhìn như không có trật tự gì, nhưng trên thực tế những nhóm tinh hoa này đều đã được Cổ Tước phân loại kỹ càng.

Lam Tú Nhi tròn mắt đẹp lên nhìn Cổ Tước xong lại nhìn Dạ Tuyết, thấy tỷ tỷ hấn vẻ mặt thản nhiên không có gì kỳ lạ thì không khỏi nghi ngờ có phải bản thân mình kiến thức nông cạn đến hồ đồ rồi không. Nhưng trên thực tế thì dược pháp của Cổ Tước đúng thật là hù chết người.

Ba đầu Linh Hỏa mãnh sư nhai nhồm nhoàm tinh hoa dược liệu một lúc thì cùng lúc quay đầu lại, lao về chính giữa dược đỉnh, đầu to húc vào nhau, tạo ra một tiếng nổ khủng khiếp.

`m!

Nấp được đỉnh bật tung ra, một viên đan được màu đỏ thắm bay ra. Cổ Tước đưa tay đón lấy, sau đó đưa cho Lam Tú Nhi, hơi thở có chút nặng nhọc, nói ra:

- Ăn vào đi. Bồ Sinh đan này tuy không có thú đan làm chủ được, tỷ lệ được tính chỉ có tứ tinh, nhưng cũng đủ để bù đắp lại chút nội thương sót lại trong cơ thể nàng sau khi phong bế huyền căn.

Lam Tú Nhi định đưa tay nhận lấy, nhưng nàng vừa chạm vào viên Bồ Sinh đan thì toàn thân chấn động một cái. Sinh lực chứa bên trong đan được thật cường đại, nàng mờ nhạt có thể cảm nhận được tiếng gầm rống của một mãnh sư vương lượn lờ quanh nó.

- Lục, lục biến...

Lam Tú Nhi sợ hãi không dám cầm, nhưng Cổ Tước lại lắc đầu:

- Không phải. Chỉ là nhất biến tứ tinh. Nhưng đây là một trong những loại kỳ đan diệu dược mà chỉ có dược thảo nhất biến mới có thể luyện ra. Tác dụng có chút quái đản, nhưng ta đã rất cẩn thận trong lúc phối phương nên sẽ không sinh ra tác dụng phụ có hại.

Tú Nhi bình tâm lại, đưa tay nhận lấy Bồ Sinh đan, rồi cúi đầu nói:

- Tạ công tử quan tâm.

Trong thâm tâm nàng cũng thật cảm kích hắn. Dược sư thông thường đa số sau khi chữa bệnh xong sẽ phải dứt bỏ đi, cùng lắm cho thêm thang thuốc bổ phổ thông, còn lại là tu sĩ phải tự cố gắng dưỡng khí hồi phục. Dược sư là một chức nghiệp rất cao quý ở Thánh Huyền Giới, bọn hắn bình thường khá là đắt mồi, dẫn tới tính tình kiêu ngạo, sẽ không dễ dàng luyện ra đan dược tặng không.

Vậy mà Cổ Tước lại không tiếc sức lực luyện cho nàng một viên diệu đan như vậy. Chuyện này tốt đến mức khiến Lam Tú Nhi khó mà tin nổi, không khỏi sinh ra chút lo sợ về sau.

Cổ Tước nhìn thấy ánh mắt Tú Nhi thì hiểu, nhưng hắn cũng không có nói gì, chỉ gật đầu rồi đi. Hai người mới gặp nhau lần đầu mấy ngày trước, hắn có giải thích thế nào đi nữa cũng vô nghĩa, người dung nước lửa căn bản sẽ không tin tưởng lẫn nhau.

Vừa bước đến gần cửa thì Cổ Tước bỗng chao đảo một cái, suýt té đập mặt.

Dạ Tuyết hét hồn định nhào tới đỡ hắn, nhưng hắn lại đứng thẳng lên, khẽ mắng:

- Mẹ nó! Cái tấm gỗ sàn chó chết, hại bản thiếu gia vấp té!

Sau đó Cổ Tước hậm hực bước ra ngoài, đi thẳng về phòng.

Hai nữ ở lại, không khỏi tò mò nhìn xuống sàn, nhưng chả thấy có tấm gỗ nào bị bung lên, mặt sàn hoàn toàn trơn nhẵn, căn bản làm gì có khả năng khiến một Huyền Sư như Cổ Tước vấp té.

Trong lòng Dạ Tuyết nảy lên một cái. Xứ đệ đệ kia lại nói dối để không phải làm nàng lo lắng, kết cục là hiện tại nàng lại càng lo cho hắn hơn. Lần luyện đan vừa này là lần đầu tiên nàng thấy hắn cực khổ như vậy, phải vận dụng đến ba Linh Hóa mãnh sư. Có lẽ, hắn đã từ sớm bị tiêu hao khá nhiều sức lực trên người Lam Tú Nhi để phong bế huyền căn của nàng rồi...

Tú Nhi không hiểu hắn nhiều bằng Dạ Tuyết, về mặt hơi kỳ quái nói:

- Sư tỷ có đệ đệ thật kỳ lạ a...

Nàng mới gặp hắn lần đầu, chả biết chút gì về hắn, mỗi lần thấy hắn là lại tăng thêm một tầng sương mù. Hiểu biết của nàng về Cổ Tước chỉ dừng lại ở sự ngưỡng mộ phong thái làm việc của hắn.

Đối với loại đánh giá này, Dạ Tuyết chỉ có thể vuốt mũi cười khò. Quả thực, người ngoài nhìn vào thì sẽ thấy đệ đệ nàng đôi lúc có chút cổ quái, giống như mấy lão tiên nhân sống lâu quá rồi vậy.

Dạ Tuyết cười với Tú Nhi, nói ra:

- Đệ đệ của ta từ nhỏ đã rất trọng chữ tín. Hắn đã hứa thì phải làm cho bằng được, bằng không sẽ cả tháng trời bứt rứt khó chịu. Hiện tại hắn đã làm ra giao dịch với phụ thân muội, nếu hắn không tận tâm chữa bệnh, hắn là sẽ phát điên. Tóm lại... đúng là người kỳ lạ thật.

Dạ Tuyết nói mà cười khanh khách, khiến cho Lam Tú Nhi không hiểu nổi nàng đang chê hắn quái đản hay là đang khen hắn đáng tin tưởng nữa, nhưng Lam đại tiểu thư là nữ hài tử kiêu kỳ, bình thường không có luôn miệng nói nhiều như những thiếu nữ khác, nên nàng cũng không buồn đi quản chuyện của hai tỷ đệ Cổ gia làm gì, chỉ im lặng ngồi đó điều chỉnh trạng thái cơ thể.

Bạn đang đọc truyện *Chân Đế 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Chuẩn Bị Lên Đường (3)

Trở về phòng, Cổ Tước ngồi bệch xuống giường, nét mặt hơi xay xẩm. Tinh thần lực đẳng cấp Đại Tiên Vương của hắn vẫn còn thừa để dùng, nhưng thân thể này chỉ mới là Huyền Sư chưa Khai Thiên Địa, chống không nổi cường độ sử dụng tinh thần lực như vậy.

Cổ Tước tính toán thời gian trong đầu một chút, sau đó dùng chút ít tinh thần lực truyền tin cho Vân Kỳ. Đây là thời điểm thích hợp để ăn Huyền Đan, nên hắn muốn nhờ người đi thu gom được liệu để hắn luyện đan. Đa số được liệu tồn kho của hắn đều đã dùng gần hết rồi.

Ở một nơi khác, Vân Kỳ cùng Thanh Ngọc đang phơi quần áo mới giặt của thiếu gia và thiếu phu nhân thì Vân Kỳ bỗng nhiên lên tiếng, khẽ nói với Thanh Ngọc:

- Thiếu gia cho gọi người đó.

Thanh Ngọc có chút ngơ ra, hỏi lại:

- Làm sao người biết? Thiếu gia đâu có ở gần đây?

Vân Kỳ nhoen miệng cười duyên một tiếng, đáp:

- Ta lừa người làm gì. Thiếu gia đang kiệt sức, cần người làm mấy việc cho ngài đó.

Thanh Ngọc lại ngơ ra, lần này là vì thị nữ tóc ngắn này cười thật đẹp.

Nhưng nàng nhanh chóng tỉnh lại, che miệng cười hi hi:

- Thiếu gia kiệt sức... chắc là lại đi “quấy rầy” tỷ tỷ của hắn rồi.

Vân Kỳ thấy có lý, cũng cười theo. Có điều, thật tâm nàng biết là hắn vì ra sức cầm cố bệnh trạng cho Lam Tú Nhi mà thành ra tình trạng thể thảm này. Nàng lại thức dục:

- Người mau đi đi, chỗ này để ta lo.

Thanh Ngọc phơi nốt cái yếm lót của Dạ Tuyết xong, gật đầu đáp:

- Được rồi, việc ở đây nhờ người vậy.

Nói dứt câu, Thanh Ngọc nhún gót nhảy đi. Nàng tốt xấu gì thì tu vi cũng là Huyền Sư, có thể dễ dàng điểm chân trên mái ngói mà chạy tới chỗ Cổ Tước rất nhanh.

Trên đường đi, Thanh Ngọc không khỏi suy nghĩ một chút, cụ thể là về thị nữ bí ẩn tên Vân Kỳ kia. Thiếu gia nàng vào Lam Hà xong, lúc trở ra lại mang theo một tuyệt thế mỹ nữ, mà nàng lại còn nguyện tâm nguyện ý làm thị nữ cho hắn, theo hầu hạ bưng trà rót rượu cho hắn.

Hơn nữa, phong thái làm việc của nàng rất chuẩn mực, không chê vào đâu được. Thanh Ngọc mấy lần lên nhìn hai người bọn họ thì cảm thấy thiếu gia cực kỳ thích nàng thị nữ tóc ngắn này. Cũng dễ hiểu thôi, người ta làm thị nữ chuyên nghiệp như vậy, từ lễ nghi tới cách phục vụ đều là nhất đẳng. Vân Kỳ lại còn rất đẹp, rất quyến rũ nữa, nam nhân trẻ tuổi như thiếu gia không mê mới là gặp quỷ.

Nghĩ tới đây, trong lòng Thanh Ngọc dâng lên một chút tưởng tượng sâu xa. Nếu như có một ngày nàng tu vi cao cường, trở nên xinh đẹp, phong thái làm việc cũng chuyên nghiệp như Vân Kỳ, thì tên thiếu gia xấu xa kia có sẽ dùng ánh mắt yêu thích đó để nhìn nàng hay không.....

Thanh Ngọc giặt mình, lắc đầu cười một tiếng. Hiện tại đối với nàng mà nói, loại tưởng tượng này thật là quá xa vời. Thiên phú nàng rất tầm thường, trở thành Huyền Sư được đã là chuyện đáng mừng rồi, huống hồ mơ tưởng tu vi cao đến mức có thể trở nên đẹp tầm cỡ Vân Kỳ.

Thanh Ngọc nhớ lại những ngày đi cùng Cổ Tước lúc trước. Khi ấy, dù rằng nàng không có thái độ chuyên nghiệp như Vân Kỳ, ngoài ra còn hơi chột búa lưu manh với hắn, vậy mà hai người vẫn vui vẻ ở chung một chỗ được. Thậm chí hắn còn ôm nàng trong vòng tay, hôn trán nàng chúc ngủ ngon.

- Có lẽ..... ta chỉ cần là chính mình là đủ.....

Thanh Ngọc cười cười, tự kết luận một câu, sau đó dừng lại trước cửa phòng Cổ Tước. Nàng gõ cửa nói:

- Thiếu gia, ngài cho gọi nô tỳ sao?

Giọng Cổ Tước khẽ vang lên:

- Vào đi.

Thanh Ngọc đẩy cửa bước vào, lập tức nhìn thấy thiếu gia đang nằm xụi lơ trên giường. Ban đầu nàng còn tưởng hắc giả bộ, nhưng đến gần nhìn kỹ thì thấy môi hắc đã tái xanh, vẻ mặt thiếu hắc sức sống, quan trọng hơn hết là thiếu nét cười gian thường ngày của hắc.

- Ngươi đây là bị làm sao a?

Thanh Ngọc hơi hoảng hốt ngồi xuống bên giường, đặt tay lên trán hắc kiểm tra một chút.

- Không sao, không sao.

Cổ Tước cười cười nói ra:

- Nàng giúp ta xuống Lam Hà thành mua mấy phần dược liệu. Nếu không có thì vào Lam Hà sơn mạch tìm cũng được, chỉ là mấy gốc thảo dược nhị biến mà thôi, rất dễ tìm.

Thanh Ngọc gật đầu “ừm” một tiếng đáp:

- Ta đi gọi đại tiểu thư sang chăm sóc ngươi.

Ở đây chỉ có hai người, nên Thanh Ngọc không nói chuyện giống như thị nữ thì Cổ Tước cũng chẳng buồn bắt bẻ gì nàng. Dù sao thì nàng giống như bạn đồng hành của hắc hơn là người hầu thật sự.

Thanh Ngọc định đứng lên đi thì bị Cổ Tước nắm tay lại:

- Đừng nói tỷ tỷ ta. Ta nghỉ ngơi chút là được, không cần làm nàng lo lắng làm gì.

Thanh Ngọc do dự một chút, cuối cùng gật đầu đáp ứng:

- Được rồi, ngươi tranh thủ nằm nghỉ chút, ta đi một lát về ngay.

Cổ Tước ủa tạ một tiếng rồi gục xuống gối, lập tức ngủ mê man. Đây là lần đầu tiên Thanh Ngọc thấy hắc đuối như vậy, không khỏi khiến nàng lo lắng nhiều hơn một chút.

Thanh Ngọc cầm danh sách dược liệu hắc viết sẵn để trên bàn, định đi nhanh về nhanh để còn thăm chừng hắc, nhưng nàng nghĩ nghĩ một lúc, thấy không an tâm lắm, nên quyết định đi lấy một cái khăn nhúng nước ấm, đắp lên trán hắc rồi mới rời đi.

Thanh Ngọc đi được một lúc thì Vân Kỳ khẽ đẩy cửa bước vào. Nàng ngồi trên mép giường Cổ Tước, đặt tay lên ngực hắc, một đạo huyền khí truyền vào, vận chuyển một chu thiên trong người hắc, giúp hắc hồi phục không ít khí lực. Vân Kỳ khẽ gật đầu rồi đứng dậy.

- Ta mong chờ ngày chân chính được “làm quen” với ngươi a...

Nàng để lại một lời thì thâm như vậy, ra ngoài đóng cửa lại.

Từ lúc ở trong Lam Hà cho tới bây giờ, nàng là hoàn toàn đối mặt với hắc như đối diện Khai Thế Tiên Vương, còn tên tiểu tử Cổ Tước thì nàng không biết rõ lắm, không biết nên nghĩ như thế nào về hắc. Cho nên nàng cũng có lòng muốn nhìn hắc với thân phận hoàn chỉnh, không phải chỉ có một nửa của Khai Thế Tiên Vương kia. Chuyện này xem ra chỉ có thời gian mới giải đáp được.

Lúc này, trong phòng Dạ Tuyết, Lam Tú Nhi đang há hốc mồm nhìn Dạ Tuyết.

- Sư tỷ... ta thật sự là không đau nữa...

Tú Nhi định thử tu luyện một chút, nhưng lúc vừa vận công thì thấy có gì đó thiếu thiếu. Thì ra là lần này luyện công không có tra tấn thể xác nàng nữa, chỉ còn sót lại chút ê ẩm, không đáng gì mấy. Những cơn đau này từ nhỏ đã ám ảnh nàng, dẫn tới tính cách nàng cũng trầm đi, không có năng động hoạt bát như nữ hài tử cùng tuổi.

Nhưng hiện tại thì khác, lúc vận công tu luyện không còn đau đớn như xé rách cơ thể nữa.

Dạ Tuyết cười hi hi, nắm lấy tay Tú Nhi:

- Chúc mừng sư muội đã tiến thêm một bước tới gần lúc lành bệnh.

Lam đại tiểu thư mỉm cười nhẹ, gật đầu đáp:

- Cảm ơn sư tỷ. Độ đệ của tỷ quả thật là cao tay a.

Dạ Tuyết cười híp mắt, nói ra:

- Tạm thời muội cứ tin tưởng hần. Hần nếu đã hứa thì sẽ thật sự dốc hết sức mình.

Tú Nhi gật đầu “ừm” một tiếng rồi tiếp tục tập trung tu luyện, không có nói gì thêm, rất đúng phong cách thiếu nữ kiệm lời, coi trọng hành động hơn những lời nói tựa mây bay.

Trong Lam Hà thành, Thanh Ngọc đến được điểm hỏi mua thú đan nhị biến thì nghe nhân viên nói rằng vừa mới bán hết lúc sáng, chưa có lô hàng mới đem tới. Mà được điểm này là do Lam Hà tông mở, đặc biệt độc chiếm thị trường mua bán, trao đổi dược thảo ở Lam Hà thành. Ngoài nơi này ra thì không còn được điểm nào khác nữa.

Vì vậy, Thanh Ngọc quyết định đi vào Lam Hà sơn mạch săn mấy đầu huyền thú nhị giai, tìm về cho thiếu gia một viên thú đan nhị biến, không có thuộc tính cũng không sao.

Bạn đang đọc truyện *Chân Đế 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Đi Tìm Thanh Ngọc

Tác Giả: Chập trước ta ghi “thú đan nhị biến,” nhưng đây là lỗi. NVC cần Thanh Ngọc đi tìm thú đan tam biến, tức là cấp Huyền Sur, ngang với nàng. Ta sẽ sửa lại.

Cổ Tước tỉnh dậy, cảm thấy trong người đã khỏe lên rất nhiều, hài lòng gật đầu một cái. Hần chợt phát hiện cái khăn ẩm đắp trên trán mình, không khỏi từ tận đáy lòng cười một cái, trong lòng có thể tưởng tượng được bộ dạng của Thanh Ngọc trong lúc đắp cái khăn này lên trán hần.

Cổ Tước đứng dậy vương vai giãn khớp một lúc, nhìn lên bàn thì không thấy tờ giấy danh sách dược liệu đâu nữa, hiểu được là Thanh Ngọc có lẽ đã sớm cầm đi rồi. Có điều, lúc hần vừa đặt chân ra khỏi phòng, nhìn thấy sắc trời đã ngả chiều vậy mà Thanh Ngọc vẫn chưa trở về, không khỏi nhú mày hơi lo lắng.

Cổ Tước sang phòng kế bên, gõ cửa hỏi:

- Vân Kỳ?

Trong phòng lập tức vang lên tiếng trả lời:

- Thiếu gia gọi thiếp?

Cùng lúc đó, cửa phòng khẽ mở, Vân Kỳ bước ra, dáng vẻ nhả nhặn.

Cổ Tước hỏi:

- Thanh Ngọc vẫn chưa về sao?

Vân Kỳ lắc đầu:

- Nàng vào Lam Hà thành cũng đã lâu nhưng thiếp không có thấy nàng về.

Cổ Tước híp mắt, dặn dò:

- Nàng ở đây bảo vệ tỷ tỷ ta, ta đi tìm Thanh Ngọc.

Vân Kỳ nhún gối đáp:

- Vâng, thiếu gia.

Cổ Tước lập tức mở ra thuộc tính Lôi, trong nháy mắt bay vút đi mất.

Trước tiên, hần vào Lam Hà thành, đi thẳng đến được điểm hỏi một nhân viên bán hàng ở đó. Nhưng nhân viên này không biết gì, lại đi hỏi một người khác. Cổ Tước tiếp tục tại lại dáng dấp của Thanh Ngọc, cùng những loại dược liệu hần dặn nàng mua.

Loay hoay một hồi, có một nhân viên nhận ra, nói cho Cổ Tước biết là Thanh Ngọc sau khi tìm mua không thấy thú đan tam biến thì đã đi về phía Lam Hà sơn mạch. Cổ Tước vung tay tặng nhân viên này trăm kim tệ xong liền chạy đi, khiến những người xung quanh tròn mắt.

Ở nơi tông môn hạ phẩm này, trăm kim tệ đủ cho một gia đình bình thường lười biếng sống cả năm, thậm chí chơi bởi tan nát cũng còn dư, vậy mà tên này lại tiện tay ném ra a.....

Quả thật, trong mắt Cổ Tước thì kim tệ không có ý nghĩa gì. Hắn là được sư, lại sắp trở thành trưởng lão trong được các Ngọc Liên sơn. Thứ hắn muốn, chỉ cần đưa tay là bắt được, kim tệ là cái ngựa gì? Lấy tầm cỡ của Cổ Tước mà nói, chỉ có huyền bích mới là loại tiền tệ chân chính, vì huyền bích có thể dùng để tu luyện hoặc cường hóa bản mệnh huyền binh.

Huyền Vân Thân Pháp nương nhờ thuộc tính Lôi của Cổ Tước mà phát động đến mức cao nhất, nhanh chóng đưa Cổ Tước nhảy vào trong Lam Hà sơn mạch. Nơi đây hiện tại cũng không có gì khác biệt so với lúc Cổ Tước vào đây ma luyện.

Chỉ có điều, lần trước tu vì hắn không cao lắm, không có vào đến nơi sâu tận cùng bên trong dãy núi. Ở trong đó có rất nhiều huyền thú đẳng cấp Huyền Vương, có thể dễ dàng xé xác hắn nếu hắn không cẩn thận. Nhưng trên lý thuyết mà nói, Thanh Ngọc nếu cần tìm thú đan tam biến thì sẽ không đi sâu vào đó làm gì, vì trên người huyền thú cấp Huyền Vương làm gì có thú đan tam biến, chỉ toàn thú đan tứ biến thôi.

Còn viên thú đan tam biến thuộc tính Thổ mà Cổ Tước có trong tay thì lại là chuyện hoàn toàn khác. Viên thú đan Thổ hệ này đã hình thành thuộc tính nhất định, không thích hợp với huyền căn Lôi hệ của hắn. Nhưng nếu là thú đan vô hệ thì ai cũng thích hợp. Bình thường, thú đan có thuộc tính chỉ dùng để luyện một số loại đan được rất cụ thể, không có dùng đại trà được.

Cổ Tước lấy tốc độ tuyệt luân của mình chạy một vòng quanh khu vực an toàn ngoài rìa Lam Hà sơn mạch. Một lúc lâu không phát hiện được gì, hắn đã định chạy sâu vào trong, nhưng đến lúc cuối cùng lại tìm thấy dấu vết của Thanh Ngọc.

Đây cũng không phải dấu chân hay dấu máu gì, mà là dấu vết xô xát đánh nhau. Cổ Tước vừa nhìn thiệt hại cây cỏ xung quanh liền nhận ra đây là Song Trúc Phá Thiên tàn khuyết của Thanh Ngọc, gọi là Ngọc Trúc Âm. Mà đối thủ của nàng là một đầu huyền thú rất cường đại, hoàn toàn không bị thương, không để lại chút máu nào, dù rằng bị Thanh Ngọc đánh Ngọc Trúc Âm lên người.

- Xem ra Thanh Ngọc đánh không lại bỏ chạy.....

Cổ Tước nhìn kỹ dấu vết để lại, nhắm một phương hướng mà chạy đi. Trong đầu hắn cũng khó hiểu. Nếu Thanh Ngọc biết huyền thú mạnh thì sao còn đánh? Một tán tu như nàng phải càng hiểu rõ nguyên lý bảo toàn sinh mệnh này chứ? Hoặc là nàng thật sự không biết là nó mạnh.- Có thể là loại quái thú giả heo ăn thịt hổ nào a.....

Thanh Ngọc thiên phú không cao không có nghĩa là nàng ngốc nha, nhìn huyền thú vẫn phân biệt được rất tốt cái nào không nên chọc và cái nào sẵn được. Nếu Thanh Ngọc vì không biết mà chọc vào một con huyền thú khủng bố, thì đây có nghĩa là nó mạnh hơn nàng quá nhiều.

Cổ Tước lần theo dấu vết, chạy đến một cái động ngầm rất kỳ lạ, xem ra là một loại huyền thú đào hang dưới đất. Từ trên này, Cổ Tước có thể cảm thấy khí tức của Thanh Ngọc ở dưới.

Hắn xem xét xung quanh cửa động, nhưng không được thông tin gì ích lợi, không do dự nữa lập tức nhảy xuống. Ở bên dưới không ngờ lại tới đến mức hắn phải tạo ra một nhúm Lôi Hỏa nho nhỏ để chiếu sáng. Linh Hỏa màu lam là một dạng lửa rất đặc biệt, không thể chiếu sáng, nhưng khi kết hợp với thuộc tính Lôi thành dị hỏa thì có thể.

Cổ Tước tuy có chút nóng lòng, nhưng hắn cũng không thể bất cẩn xông đầu vào trong chỗ tối tăm như vậy được. Nếu hắn chết thì xem như cả hai chủ tớ đều toi mạng. Vì vậy Cổ Tước cần phải thận trọng tiến bước, như vậy mới có hy vọng còn tính mạng để dùng đi cứu Thanh Ngọc.

Trong lúc Cổ Tước đang cẩn thận đi vào, ở nơi cuối cùng trong hang động, Thanh Ngọc đang ngồi tựa lưng vào vách đá, trên đầu có một cái lỗ thông lên mặt đất, dẫn vào ánh sáng bên ngoài. Chỉ có điều, nàng không dám động dậy dù chỉ một ngón tay, huống chi là leo lên đó bỏ chạy.

Trước mặt Thanh Ngọc hiện tại là một “người” rất kỳ lạ. Thân mình có dạng giống con người, còn mặc áo bào màu trắng nữa, vậy mà đầu và tay chân đều là giống chó - thật sự là một cậu nhân. Cậu nhân này có lông nâu, đôi mắt tròn không ngờ lại rất có trí tuệ.

Cậu nhân đã ngồi im như vậy nhìn Thanh Ngọc rất lâu rồi, nhưng mà ngoài thè lưỡi ra như chó bình thường thì hắn cũng không có làm gì khác, chỉ thỉnh thoảng chớp chớp mắt.

Đột nhiên, cậu nhân quay đầu lại, nhìn về phía huyết đạo tối om kia.

Thanh Ngọc hơi giật mình, nhưng tiếp theo nàng mờ mờ cảm nhận được khí tức của Cổ Tước, không khỏi hoảng sợ. Thanh Ngọc thật sự rất muốn hét lên, bảo hắn mau quay lại bỏ chạy, vì cậu nhân này mạnh kinh khủng, nhưng nàng lại không dám vọng động, sợ cả hai đều sẽ bị giết ngay tại chỗ. Đến lúc đó, nàng hối hận vì đưa hắn vào chỗ chết cũng không kịp nữa rồi.

- Đồng bạn của ngươi cuối cùng cũng chịu tới rồi.

Cậu nhân lần đầu tiên mở miệng nói, giọng nói của hắn thật trầm, thật uy nghiêm, tựa như vang vọng từ vạn cổ trở về. Dem giọng nói này so với tiếng cười thần bí kia tại mộ phần của Bách Dược Tiên Vương thì giọng nói của cậu nhân không hề thua kém chút nào.

Thanh Ngọc giật nảy mình, sợ đến mức khuôn mặt xinh đẹp cũng trở nên tái xanh. Nàng không ngờ một dị nhân lai cậu như thế này lại có một giọng nói thật kinh thế hãi tục.

- Ngươi... ngươi là thần thánh... phương nào?

Thanh Ngọc cố gắng lắm mới rặn ra được một câu hỏi.

- Ta chỉ là một lão cầu. Phải, một lão cầu tò mò. Tò mò về thể nhân. Tò mò về.....

Cầu nhân không dứt câu, mà chỉ để mấy chữ sau rơi vào hư vô. Lúc này đây, Thanh Ngọc cảm nhận được sự mát mát cùng lạc lõng đậm sâu trong thần thái của cầu nhân kỳ lạ.

Một lúc sau, Cổ Tước từ trong bóng tối thò đầu vào trong hang động ngầm. Bấy giờ hắn mới phát hiện ở đây có ánh sáng, còn lúc trước ở trong huyết đạo là hoàn toàn tối om. Xem ra cái huyết đạo kia đã bị cầu nhân động tay động chân, tạo thành một không gian rất đặc thù.

Cổ Tước vừa nhìn thấy cầu nhân thì suýt chút nữa hét lên.

Nhưng hắn cố ghìm lại, cẩn thận nói ra:

- Lưu tiên sinh, là ngọn thần phong nào thổi ngải tới địa phương thấp bé này a?

Cầu nhân chớp mắt nhìn Cổ Tước, khẽ cười đáp:

- Mấy trăm năm rồi mới có người nhận ra tiểu cầu này a.....

Cổ Tước khẽ nuốt “ực” một cái, điều chỉnh tâm trạng lại. Đối với loại tồn tại như cầu nhân này, ngay cả khi hắn còn là Khai Thế Tiên Vương cũng phải xem như ngang hàng, không thể ở trên nổi, mà cũng không dám ở trên.

Trong bụng Cổ Tước thầm than:

- Tồn tại vạn cổ bất diệt a... Thanh Ngọc của ta ơi, nàng làm sao mà lại gặp phải loại siêu cấp đại năng như vậy ở đây a! Mà hắn như thế nào lại nổi hứng muốn dẫn ta tới đây a!?

Ngay lúc này, Cổ Tước chỉ muốn kêu trời, chỉ muốn chửi lão tặc thiên.

Bạn đang đọc truyện *Chân Đế 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Nhân Sinh Có Lúc Ly Biệt

Lưu tiên sinh, có thể để người của tại hạ đi không?

Cổ Tước chấp tay, cẩn thận nói.

- Nàng là tình nhân của người?

Cầu nhân nhìn Thanh Ngọc, sau đó quay lại hỏi Cổ Tước.

- Cái này... không hẳn là như vậy.

Cổ Tước đáp.

- Vậy nàng đối với người không quan trọng?

Cầu nhân thông dong hỏi tiếp.

- Lưu tiên sinh, không phải chỉ có tình nhân là quan trọng đối với ta. Nàng tuy không phải cùng với ta là một đôi, nhưng cũng là người vì ta làm việc. n, nàng không phải nữ nhân của ta, nhưng vẫn là đối với ta rất quan trọng.

Cổ Tước bình tĩnh đáp.

- Ta hơi hiểu rồi, nhưng mà.....

Cầu nhân đưa tay về phía Thanh Ngọc, mấy ngón tay chớ chậm rãi co lại. Lập tức, Thanh Ngọc dựng người lên, nhìn giống như đang bị một cái đại thủ bóp lại vậy.

- Lưu tiên sinh! Chuyện người đi tìm câu trả lời không có liên quan đến bọn ta! Nếu người làm quá đáng, đến lúc ta vào cái địa phương kia ở Thiên

thành, đừng trách sao ta không nề mặt!

Cổ Tước nghiêm giọng, từ tốn nói ra.

- Ngươi nghĩ mình có đủ bản lĩnh vào đó?

Cầu nhân lạnh nhạt nói.

- Hừ, không những đủ bản lĩnh đi vào, mà còn đủ bản lĩnh gõ cửa phủ thành chủ nữa kia.

Cổ Tước cười khẩy nói ra.

- Ta không ngại ngươi vào đó, nhưng hiện tại ngươi phải đem đến cho ta câu trả lời.

Cầu nhân nhếch miệng chó cười tà, nói ra.

- Đừng nghĩ ngươi uy hiếp được ta.

Cổ Tước hừ lạnh, tinh thần lực tràn ra, tạo thành một cái ấn chữ Thiên. Thiên Ấn tỏa ra ánh sáng màu hoàng kim thật sáng chói, khiến Thanh Ngọc tròn mắt nhìn cả hai người trước mặt.

Cầu nhân nhìn cái Thiên Ấn một chút, sau đó nói lỏng bàn tay ra, thờ dài:

- Thôi, đừng như vậy.

Cổ Tước thu Thiên Ấn lại, lãnh đạm nói:

- Vậy ngươi thả người.

Cầu nhân nhìn Thanh Ngọc, lại nhìn Cổ Tước, hí mắt nói ra:

- Ta có thể giúp nàng tiến thẳng huyền căn Thiên Mộc, từ đó có cơ hội đại thành Thánh Trúc thể.

Cổ Tước cười nhạt đáp:

- Cái đó ta làm cũng được, cần gì nhờ tới ngươi.

Cầu nhân gật đầu nói tiếp:

- ừ, nhưng ngươi có yếu quyết Tiên Trúc Tâm sao? Dù ngươi có thì cũng sẽ giải nghĩa được sao? Dù ngươi giải nghĩa được thì sẽ nói cho nàng hiểu được sao?

- Hừ.....

Cổ Tước trong bụng là một cục tức thật to. Khai Thế Tiên Vương quả thật không có biết chân quyết của Tiên Trúc Tâm. Môn huyền công này ngang hàng với Băng Thần Quyết, thuộc loại công pháp Thiên phẩm chỉ xuất hiện trong thần thoại. Mà cho dù hắn đúng là có thật thì cũng không thể dạy cho Thanh Ngọc được, vì bản thân hắn cũng không hiểu rõ Tiên Trúc Tâm.

Có điều, hắn biết rất rõ là cầu nhân này sẽ làm được. Hắn là một loại tồn tại bất hủ vô cùng khó lường. Hắn nắm trong tay huyền kỹ, huyền công đẳng cấp kinh thiên, lại còn có cảm ngộ rất sâu đối với những thứ này. Có thể nói, cầu nhân này là một trong những thiên hạ đệ nhất đại minh sư. Giao Thanh Ngọc cho hắn thì nàng chắc chắn trở thành cao thủ, nhưng điều kiện mà hắn đòi thì không phải ai cũng có thể lấy ra được. Chưa kể, làm hắn mất hứng thì hắn sẽ giết luôn cả Cổ Tước lẫn Thanh Ngọc.

- Nói điều kiện đi.

Cổ Tước biết rằng cò kè mặc cả thêm nữa sẽ nguy hiểm đến tính mạng Thanh Ngọc, nên hắn không có cách nào khác. Hiện tại hắn chỉ là một cái Huyền Sư nho nhỏ, cũng không phát huy được tất cả sức mạnh của Thiên Ấn kia. Hơn nữa, cái Thiên Ấn này là hàng nhái, dùng tinh thần lực của Cổ Tước kết thành, không phải Thiên Ấn chân chính a.....

- Ta muốn ngươi mang đến một cái Tò Tâm Bài.

Cầu nhân nói.

- Hà? Ngươi muốn soi vào đạo lý làm người của ta? Vì cái gì?

Cổ Tước tròn mắt hỏi lại.

- Ta nhìn ra được, trong mắt ngươi có nữ nhân khác. Nhưng đến cùng ngươi vẫn kiên trì bảo vệ tiểu nha đầu này. Ta cảm thấy... các ngươi có thể giúp ta

tìm câu trả lời.

Cầu nhân bình thân đáp.

- Hai vạn năm. Hai vạn năm a, Lưư Đồng. Thậm chí sư trụ trì Hồng Liên Tự cũng đã đứng ra giúp ngươi, vậy mà ngươi vẫn y nguyên không ngộ ra được, không giải nguyên chú được.....

Cổ Tước bất mãn nói ra.

- Chuyện đó hiện tại ta không có nghĩa vụ phải bàn luận với ngươi. Hiện tại, ta chỉ muốn ngươi đi Táng Tâm Cốc, lấy ra một cái Tò Tâm Bài. Lúc ngươi mang Tò Tâm Bài tới, ta đảm bảo nha đầu này đã là Huyền Hoàng, ngoài ra còn tiểu thành Thánh Trúc thể.

Cầu nhân từ tốn trả lời.

- Để ta nói chuyện với nàng một lát.....

Cổ Tước thờ dài nói. Hiện tại hấn thật sự là hết cách rồi. Hấn đánh không lại Lưư Đồng là một chuyện, nếu như vì xô xát mà đem cả mạng của Thanh Ngọc bồi vào thì quá không thỏa đáng. Dù gì thì nàng cũng đã theo làm việc cho hấn mấy tháng nay, không phải chót thí a.

- Các ngươi cứ thoải mái hàn huyên.

Cầu nhân nói xong liền biến mất, như một bóng ma vậy.

Cổ Tước lại thờ dài thêm một hơi nữa, sau đó đến ngồi bên cạnh Thanh Ngọc.

- Xin lỗi.....

Thanh Ngọc nhẹ giọng nói ra.

- Đây là lỗi số phận a. Xưa nay rất ít người đoán được hành tung của tên cầu nhân kia. Hấn nay đây mai đó, mỗi ngày đều là ở một chỗ khác. Làm sao ai biết được hấn sẽ xuất hiện ở đây chứ?

Cổ Tước lắc đầu nói ra.

- Ngươi cũng thật ngốc!

Thanh Ngọc bỗng nhiên nổi giận, quay sang trách Cổ Tước.

- Há? Vì lý do gì?

Cổ Tước ngó ra, chỉ chỉ vào mặt mình hỏi.- Tình thế như vậy, ngươi vốn có thể rút lui a! Ta không biết cái Táng Tâm Cốc đó là loại địa phương gì, nhưng mà nghe tên nguy hiểm như vậy, ngươi thông minh dài hạn lại ngốc đột xuất, đồng ý đi vào đó tìm cái gì gì kia. Ta với ngươi cũng không phải nghĩa nặng tình thâm gì a!

Thanh Ngọc nhũ mày nói một lèo.

- Ách. Nàng cũng không cần nổi giận như vậy a. Hay là cứ xem như ta làm vậy để tán tỉnh nàng đi.

Cổ Tước gãi đầu, cười nói.

- Tán tỉnh? Tán tỉnh cái đầu ngươi a! Trên đời này làm gì có kiểu tán tỉnh như vậy!?

Thanh Ngọc trợn mắt, lớn tiếng nói ra.

Cổ Tước cười khò vuốt cái mũi, sau đó nghiêm túc lại, nói ra:

- Đúng là giữa chúng ta không có tình sâu nghĩa nặng gì. Nhưng mà ta cho nàng biết, ta là thành tâm muốn thu nhận người làm việc cho ta. Mà thể lực của ta sẽ lung lay nếu ta chỉ dùng tiền của ra mua chuộc. Cho nên đối với người mà ta đã tiếp nhận, ta muốn dùng tâm ý ra thành lập mối liên hệ gắn kết. Hiện tại, cho dù có nguy hiểm hơn nữa ta cũng muốn cứu nàng ra.

Thanh Ngọc nhìn hấn, lại hỏi:

- Ngươi tự hỏi xem có đáng không? Ta chỉ là một cái tán tu phổ thông a.....

Cổ Tước nhìn thẳng vào mắt nàng, đáp:

- Lần này đúng là có chút đặc biệt, việc công việc tư lẫn lộn. Nhưng loại lẫn lộn này lại không hẳn là xấu. Ngược lại rất thuận tiện đối với tình huống này của hai người chúng ta.

Thanh Ngọc tò mò hỏi:

- Người nói lần này công tư lẫn lộn, là lẫn lộn như thế nào?

Cổ Tước nghe rồi cười, nói ra:

- Công là nàng đúng thật sẽ thoát thai hoá cốt dưới sự dẫn dắt của Lưu Đồng, nên tính ra là rất đáng đầu tư đánh cược một lần. Từ là... ta thật lòng thích ngày thường cùng nàng chơi đùa, giống như thời điểm ở trong hoa viên Nam Thiên vậy. Có lẽ, dung nhan lẫn tính cách của nàng đều khiến người không tự chủ được mà cảm thấy vui vẻ lây.

Lừa gần rom lâu ngày cũng bén a, Cổ Tước vẫn thường xuyên chọc ghẹo trêu đùa Thanh Ngọc, nàng cũng rất xinh xắn, hắn không thấy thích mới lạ. Có điều, đúng là chưa thể gọi là tình yêu được, bởi hai người đã ở gần được bao lâu đâu. Trong khi hắn cùng với Dạ Tuyết từ nhỏ đã ở cùng nhau.

Đó là phần của Cổ Tước. Còn phần của Khai Thế Tiên Vương thì khác. Đó là nỗi lòng không muốn lặp lại sự ngu xuẩn năm xưa. Hiện tại, nếu hắn đã thích Thanh Ngọc, mà duyên phận lại không từ bỏ hai người, thì hắn mười phần sẽ dốc sức chinh phục trái tim nàng.

Tất nhiên, trách nhiệm trên vai hắn là không được bỏ quên Dạ Tuyết cùng Vân Kỳ.

Vân Kỳ nghe hắn nói thì mở to mắt, cực kỳ ngạc nhiên. Nhưng sau đó lại đưa tay đẩy hắn một cái, gò má hơi ửng hồng, bối rối nói ra:

- Ai, ai thêm được người thích a!

Cổ Tước nhìn Thanh Ngọc né ánh mắt của mình mà cười tươi rói:

- Nàng có thêm hay không ta cũng đã thích nàng rồi. Chấp nhận số phận đi.

Thanh Ngọc đánh hắn mấy cái, mà thật ra tay không có chút lực nào, chống đối:

- Há, ta không có ngọc, làm sao chấp nhận bị người lừa gạt được! Người, người đợi ta trở thành Huyền Hoàng, thành tựu cái... cái Trúc thể gì đó... tới lúc đó người làm sao đủ bản lĩnh chinh phục bốn cô nương!

Cổ Tước véo má Thanh Ngọc, cười nói ra:

- Cái này là nên. Nếu nàng không được theo học minh sư như Lưu Đồng từ sớm, trong tương lai sẽ có nhiều địa phương hữu ích ta không dẫn nàng theo được. Ta đúng là có thể giúp nàng, nhưng sẽ tốn nhiều thời gian hơn rất nhiều, đến lúc nàng đạt được mục tiêu thì ta cùng tỷ tỷ, Vân Kỳ đã đi đến một độ cao mới rồi. Nhưng nếu có Lưu Đồng, chuyện sẽ rất khác.

Thanh Ngọc là tán tu có xuất thân phàm tục, được Cổ gia nuôi thành chân chạy vặt, tiền đồ của nàng vô cùng có hạn. Trên thực tế, nếu lúc trước Cổ Tước không cho nàng một viên Huyền Đan, có khả năng cả đời nàng cũng không Khai Thiên Địa được. Thứ nhất là vì bị Cổ gia kềm hãm, không ra ngoài tự do gia nhập dòng binh đoàn kiếm tiền mua Huyền Đan được. Thứ hai là vì nàng không được dạy tu luyện tới nơi tới chốn, cảm ngộ nông cạn.

Vì vậy, cách duy nhất để nàng không bị bọn người Cổ Tước bỏ lại phía sau là gặp được tông sư yêu nghiệt như Lưu Đồng, kẻ mà ngay cả Khai Thế Tiên Vương cũng không thể vượt qua được. Lưu Đồng sẽ tiết kiệm rất nhiều thời gian cho cả Thanh Ngọc lẫn Cổ Tước, vì hắn còn có bệnh trạng của Lam Tử Nhi cần phải lo, thương thế của Bạch lão cần phải chữa. Kinh khủng hơn nữa là Thiên Ngọc Tiên Vương còn đang trong túi không gian của hắn.

Khai Thế Tiên Vương có nghịch thiên hơn nữa thì hiện nay cũng chỉ là một tên thiếu niên Huyền Sư trung kỳ. Hắn chỉ có một đôi bàn tay để luyện được, một cái mồm để giảng đạo, không phải đại năng ba đầu sáu tay, không thể cùng một lúc bận rộn lo cho bốn người được.

Hơn nữa, hắn biết rõ tình huống của Lưu Đồng, biết rõ nguyên chủ trên người hắn, biết rõ qua bao nhiêu tuế nguyệt mà Lưu Đồng vẫn chưa một lần thất hứa với ai, dù là đại nhân vật hay kẻ nghèo hèn. Đây chính là một loại trừng phạt mà hắn phải chịu vì một vài cổ sự xưa cũ.

Từ những lý luận trên đúc kết lại, Cổ Tước rất tán thành chuyện giao Thanh Ngọc cho Lưu Đồng dạy dỗ. Ngày nàng thành tựu Huyền Hoàng cũng Thánh Trúc thể sẽ là ngày hắn đến đón nàng về.

Thanh Ngọc nghe Cổ Tước nói xong, thấp giọng hỏi:

- Người đã có thị nữ hoàn mỹ tên Vân Kỳ kia rồi... người thật sự còn cần ta sao?

Cổ Tước bật cười, lắc đầu nói:

- Nàng không cần ghen a. Tình huống của Vân Kỳ có chút đặc thù. Vân Kỳ so với nàng rất khác, không thể so sánh ngang ngược như vậy. Lại nói, cũng không phải ta thích nàng vì kỹ năng làm thị nữ của nàng nha.

Thanh Ngọc trừng mắt đánh hắn một cái, phản bác:

- Ai thêm ghen!? Chỉ vì tên sắc lang như người? Hừ!

Cổ Tước không nói gì, nắm cổ tay Thanh Ngọc, kéo nàng lại ôm vào lòng. Sau đó hắn khẽ đặt môi lên trán nàng hôn nhẹ một cái, nói ra:

- Lần này đi sẽ không thể sớm gặp lại. Nàng phải bảo trọng, nghe lời Lưu Đồng một chút, đừng nổi tính chọc búa, hắn sẽ đánh nàng thành đầu heo a, hắn hoàn toàn không biết thương hoa tiếc ngọc đâu.

Thanh Ngọc cảm nhận nụ hôn trên trán mình mà bất giác nước mắt đã lăn dài trên má hồng.

Nàng yếu ớt đưa tay đánh hắn thêm mấy cái, thút thút nói ra:

- Ngươi là tên xấu xa. Đã đi thì phải đi mà đi a, lại còn khiến người ta... khiến người ta...

Cổ Tước vỗ vỗ vai nàng, an ủi:

- n, là ta xấu xa. Cho nên nàng cứ chăm chỉ tu luyện đi, về sau cường đại rồi hỏi tội ta cũng chưa muộn.

Thanh Ngọc dựa đầu vào ngực Cổ Tước, lên tiếng trách mắng:

- Ngươi nói là thích người ta, vậy mà lại nỡ giao người ta cho một cậu nhân xa lạ a. Ai biết được lúc ngươi vắng mặt hắn sẽ làm gì người ta!

Đối với chuyện này, Cổ Tước chỉ có thể cười khổ, giải thích:

- Chuyện liên quan tới Lưu Đồng rất phức tạp, dính líu tới lịch sử của cả một đế quốc trên Thiên Vực, ta không thể trong một buổi kể hết cho nàng nghe được. Nhưng nàng cứ yên tâm, chuyện hắn gây ra năm đó dẫn tới Thiên Phạt rất khủng khiếp, đến nay vẫn còn bám trên người hắn chưa phai đi dù chỉ một chút. Cho nên hắn có gan tày trời cũng không dám làm loạn.

Thanh Ngọc nhin lại tiếng nước nở, nũng nịu nói ra:

- Bỏn cô nương trở thành Huyền Hoàng... nhất định hỏi tội ngươi...

Cổ Tước vuốt ve bàn tay nhỏ xinh của Thanh Ngọc, gật đầu:

- n, ta chờ nàng. Không, đến ngày đó ta tự giác tìm đến nhận tội.

Thanh Ngọc đưa ngón tay út, móc vào ngón út Cổ Tước, nói:

- Một lời đã định.....

Cổ Tước mỉm cười thì thầm vào tai nàng:

- Từ mã nan truy.

Thanh Ngọc nhắm nghiền mắt lại, ôm hắn thật chặt một lần cuối cùng.

(Lời Tác Giả dành cho mấy bồ đọc truyện thiếu kiên nhẫn: Ta đảm bảo Thanh Ngọc 100% bình an vô sự.)

Bạn đang đọc truyện *Chân Đế 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Vô Đề 3

Trên đường về, Cổ Tước vừa đi vừa nhìn chiếc trâm cài tóc nhỏ nho trong lòng bàn tay.

Lúc bàn giao gửi gắm Thanh Ngọc cho Lưu Đồng, Cổ Tước tặng nàng miếng ngọc ngày xưa giam giữ linh hồn Khai Thế Tiên Vương. Miếng ngọc tuy cũ kĩ, thiếu mấy mảnh, nhưng đối với hắn rất trân quý, là lời nhắc nhở về những lỗi lầm năm xưa của hắn.

Đã nhiều lần Cổ Tước nghiên cứu miếng ngọc này để xem có điều tra được gì liên quan tới quý thuật đã giam nhốt Khai Thế Tiên Vương hay không, nhưng cuối cùng cũng không tìm được chút dấu vết nào.

Hôm nay hắn tặng cho Thanh Ngọc làm kỷ niệm, còn nàng không có đồ gì quý giá nên cho hắn trâm cài tóc mình yêu thích nhất, hứa hẹn ngày sau gặp lại. Trước khi chia tay, Cổ Tước còn được ưu ái một nụ hôn lên má, làm hắn nhớ lại không khỏi mỉm cười.

Cùng lúc đó, trong thức hải của Cổ Tước, cái bóng Khai Thế Tiên Vương mờ đi mất phần chân, chỉ còn lại từ hông trở lên. Xem ra một phần chấp niệm đã được hóa giải.

- Cảm giác nhớ nhung này cũng là một loại tận hưởng, năm xưa lão đầu ngươi lại bỏ qua.

Cổ Tước dùng suy nghĩ trên Khai Thế Tiên Vương một câu.

- Ài... Nếu năm xưa ta không như vậy thì ngươi sẽ có ngày hôm nay sao?

Khai Thế Tiên Vương thờ dài, ầm ừc phản bác.

- Cái này cũng không sai. Ta và ngươi đều là mảnh khuyết, có lẽ chỉ có hợp tác mới làm nên chuyện.

Cổ Tước vuốt cằm đáp.

- Trong tương lai, ngươi chỉ cần xóa nốt phần chấp niệm còn lại của ta thì một Cổ Tước toàn mỹ không khiếm khuyết sẽ chân chính ra đời. Như ta đã từng nói, đây hoàn toàn là một người mới, không phải ngươi làm chủ mà cũng không phải ta làm chủ.

Khai Thế Tiên Vương ôn tồn nói ra.

Trời sinh Cổ Tước ở thời đại này là một hải tử nhu thuận, sống rất tình nghĩa với người xung quanh. Chỉ có điều, hắn lại hoàn toàn là phế vật tu luyện trong một gia tộc nhiều đời tu luyện huyền khí, nên nhiều năm bị chèn ép, dẫn tới ngày trước về mặt hắn lúc nào cũng khó coi.

Tuy nhiên, giang sơn thì dễ đổi nhưng bản tính thì khó dời, bị người khác liên tục khi dễ không có nghĩa là hắn sẽ hoàn toàn thay lòng đổi dạ. Huống hồ hắn vẫn luôn được Dạ Tuyết nâng niu che chở, muốn hắn toàn toàn từ bỏ bản tính hải hòa của mình cũng khó.

Sau đó nhờ định mệnh mà hắn hấp thu linh hồn Cổ Tước thời cổ đại, có thêm nhiều kiến thức tu luyện cùng kinh nghiệm sống, bổ sung những chỗ khiếm khuyết của bản thân.

Trùng hợp ở chỗ là Khai Thế Tiên Vương lại hoàn toàn ngược lại với hắn, dẫn tới bản thân Khai Thế Tiên Vương dù bị hấp thu cũng được trở nên toàn vẹn tới một mức độ nào đó.

Đây quả thật là ông trời không tuyệt đường người, hai tồn tại trái ngược ở trong tuyệt cảnh lại bắt tay nhau trở thành một tồn tại mới, hoàn mỹ và có hy vọng hơn lúc trước.

Hôm nay, chuyện giữa Cổ Tước và Thanh Ngọc lại giúp Khai Thế Tiên Vương hóa giải một đoạn chấp niệm từ đời trước. Nếu đây là hắn năm xưa mà không phải Cổ Tước bây giờ, chắc chắn hắn sẽ mạnh mẽ lôi Thanh Ngọc về mà không nghĩ nhiều cho tương lai của nàng.

Về tới tổ viện Lam Hà tông, Cổ Tước được mấy nữ đích thân ra đón.

- Tước, đệ có sao không? Thanh Ngọc đâu rồi?

Dạ Tuyết là người đầu tiên bước nhanh tới, gấp gáp hỏi.

- Chuyện dài lắm, vào trong ta nói sơ lược cho các nàng nghe.

Cổ Tước lắc đầu, mang mọi người vào phòng hắn.

Sau đó, Cổ Tước bắt đầu kể lại hết tình hình của Thanh Ngọc, đồng thời cũng nói sơ qua lai lịch cậu nhân Lưu Đồng. Hắn năm xưa là một vị hoàng đế vô cùng anh minh, dẫn dắt hoàng triều của hắn trở thành thế lực hàng đầu Thiên Vực, chư hầu tiên vương cũng phải cúi đầu với hắn khách sáo mấy phần. Lúc đó, hắn vẫn còn hình dạng là con người đang hoàng, tên cũng không phải Lưu Đồng.

Nhưng đến một ngày, bởi vì tính cách quá cầu toàn của hắn mà trong tâm hắn không ngừng sinh ra lo sợ đối với rất nhiều gia tộc đại thần của mình. Cuối cùng hắn dẫn tới một hồi gió tanh mưa máu vô cùng tàn nhẫn, già trẻ không tha, gieo rắc kinh hoàng khắp nơi.

Về sau, hắn càng lúc càng loạn trí, càng lúc càng không tin tưởng vào khái niệm nhờ vào tình cảm mà vì người khác xả thân, càng lúc càng điên cuồng. Đến ngày mà hắn cuối cùng xuống tay với cả vợ con, cha mẹ mình thì dẫn tới một đạo Thiên Phật kinh khủng nhất lịch sử Thiên Vực.

Bản thân hắn có tu vi Đại Tiên Vương, tất nhiên việc làm độc ác của hắn sẽ không thể chỉ kéo tới Thiên Phật phổ thông rồi. Sau khi nhận Thiên Phật, hắn có cái tên Lưu Đồng phổ thông này, mạng cũng chỉ còn một nửa, tâm trí thì mất một mảng lớn, hình dáng thì thành loài chó.

Đây cũng chính là lý do mà tính khí hắn thất thường, khi không lại đi gây chuyện với Cổ Tước cùng Thanh Ngọc. Nhưng lúc hắn thấy Thanh Ngọc một mình chạy vòng quanh đánh huyền thú, vì Cổ Tước tìm thú đan tam biến, thì hắn thật sự bị nổi tính lên. Cũng vì vậy mà hắn đòi Cổ Tước đi Táng Tâm Cốc tìm về một tấm Tò Tâm Bài.

- Táng Tâm Cốc là loại địa phương như thế nào?

Dạ Tuyết cau mày, lo lắng hỏi.

- Là một trong Ngũ Đại Cổ Khu. Mỗi cái là một loại hiểm địa độc nhất vô nhị. Riêng Táng Tâm Cốc là nơi mà cường giả tinh thần lực vào ma luyện đạo

tâm, hồng lĩnh ngộ một tia đại đạo pháp tắc của Bát Tử Bất Diệt Chi Tâm. Đúng như tên gọi, nơi đây đã chôn hơn vạn cường giả tinh thần lực, mỗi cái đều là bị hủy đi cảm xúc, nặng hơn là linh hồn nát vỡ.

Cổ Tước bình tĩnh nói ra, nhưng lại dọa cho Dạ Tuyết cùng Tú Nhi trợn mắt lên.

- Vậy... đệ tính làm sao đi vào đó?

Dạ Tuyết cầm bàn tay hấn, bất an hỏi.

- Bây giờ đi vào ngay thì chỉ có chết a. Ta cần phải trở thành Huyền Vương đỉnh phong, tự ra một viên Linh Nguyên kích cỡ cực hạn. Lúc đó ta mới nắm chắc toàn mạng trở ra.

Cổ Tước cười khò giải thích.

- Linh Nguyên của tu sĩ có thể hỗ trợ tinh thần lực?

Dạ Tuyết lại hỏi.

- Linh Nguyên chính là hạt giống của Sinh Mệnh Thụ trong cơ thể tu sĩ. Tuy nó không trực tiếp giúp tu sĩ tăng trưởng tinh thần lực, nhưng nó có thể khiến thân thể tu sĩ đủ cường đại để chịu đựng tiêu hao trong quá trình sử dụng tinh thần lực. Nguyên lý này tương đối giống với đem người bệnh so sánh với người khỏe mạnh. Cơ thể lâm bệnh thì tinh thần không cao nổi, còn cơ thể khỏe khoắn thì tâm trí cũng sáng khoái theo.

Cổ Tước từ tốn giải đáp.

Hiện tại, hấn đúng thật là có tinh thần lực đủ cường đại để đi lấy Tỏ Tâm Bài, nhưng mà thân thể của hấn thì chống không nổi cường độ tiêu hao này. Hấn đi vào Tảng Tâm Cốc, tinh thần còn phần chân thì nhục thể đã lăn ra chết, như vậy thì không có ý nghĩa gì.

- Người tên Lưu Đồng kia có thể tin được sao?

Tú Nhi vẫn luôn im lặng, lúc này mới lên tiếng.

- Ta không tin hấn, nhưng ta tin nguyên chú mà Thiên Phật giảng lên người hấn.

Cổ Tước mỉm cười đáp.

Lam Tú Nhi không nói gì thêm nữa, chỉ ngồi một bên để hai tỷ đệ Cổ gia bàn luận một chút.

Lúc mọi người ai nấy đều trở về phòng, Vân Kỳ đến ngồi xuống bên cạnh Cổ Tước.

- Ngươi là vì thành toàn tâm nguyện của “Cổ Tước” kia nên mới quan tâm Thanh Ngọc như vậy?

Vân Kỳ thái độ trung lập, lạnh nhạt hỏi một câu. Đây là nàng đang nói chuyện với tiểu tử Cổ Tước, không phải thiếu gia Cổ Tước từ thiên cổ trở về của nàng.

Cổ Tước quay sang nhìn nàng, hiểu được ý nàng muốn biểu hiện.

- Hoàn toàn là ngược lại.

Hấn đáp:

- Nếu ta thật sự là bị thiếu gia của nàng chi phối, ta đã không tay không trở về.

- Ủm, đúng là thiếu gia ta sẽ cứng đầu mà kéo nàng ra, không suy nghĩ sâu xa gì cho tương lai của nàng.

Vân Kỳ gật đầu nói ra.

- Hơn nữa, hấn vừa kéo nàng về xong sẽ liền quên mất, bỏ đi nghiên cứu huyền kỹ.

Cổ Tước có chút khó chịu thêm vào.

- Ngươi... nói cũng không có sai.

Vân Kỳ có chút ngượng đáp. Năm xưa nàng chính là rơi vào tình cảnh như vậy.

- Nàng cũng đủ ngốc đi yêu một tên như vậy a.....

Cổ Tước đảo tròn mắt, bình luận một câu. Trước giờ hấn chưa có cơ hội nói ra, hiện tại có rồi thì phải nói, bằng không thì hấn rất ức chế Khai Thế Tiên Vương năm xưa.

- Người đừng hiểu lầm thiếu gia, lúc còn trẻ hắn không có như vậy.....

Vân Kỳ chậm rãi giải thích.

- Cái này ta hiểu. Nàng chưa quên chuyện ta có ký ức của hắn mà, phải không?

Cổ Tước lắc đầu cười, nói ra.

- Ừm, ta chưa quên.

Vân Kỳ khẽ gật đầu đáp.

- Vì vậy nàng nên tin tưởng là đời này sẽ không có lại đi ra một tên tự kỷ như thiếu gia của nàng nữa. Ngày trước, ta không có thực lực, không bảo bọc ai được. Nhưng giờ thì khác, ta có thiếu gia nàng gắn tiếp lẫn trực tiếp trợ giúp, người bên cạnh ta, ta tuyệt đối sẽ không phụ lòng.

Cổ Tước nhìn về phía xa ngoài cửa sổ, từ tốn chậm rãi mà kiên định nói ra.

Vân Kỳ hơi ngạc nhiên, chớp chớp mắt nhìn lấy thiếu niên non trẻ đang ngồi dưới ánh tịch dương từ phía bên cạnh. Nàng không cần thông qua tinh thần lực cũng cảm nhận được những cảm xúc mãnh liệt của hắn.

Cổ Tước hiểu rất rõ cảm giác bị người khác chà đạp mà xung quanh chỉ toàn những ánh mắt thờ ơ. Hắn biết loại đau đớn đó, nên hắn nhất định không thể để người bên cạnh mình nếm qua.

Vân Kỳ mở miệng định gọi “ngươi,” nhưng bỗng lắc đầu, mỉm cười sửa lại:

- Tiểu thiếu gia, ngài ưa thích Thanh Ngọc ở điểm nào?

Cổ Tước cảm ra trầm cài tóc của Thanh Ngọc, vừa ngắm vừa nói:

- Tính cách dân dã dễ gần của nàng. Ở gần nàng làm ta chân chính cảm nhận được mình thật sự là một thiếu niên chưa tới 20 tuổi.....

Thanh Ngọc hơi đáng ghét gật đầu “ừm” một tiếng rồi không nói gì thêm nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chân Đế 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Luyện Đan Trong Đêm

Buổi tối, Cổ Tước ở trong phòng mình, lấy ra túi không gian mà Thanh Ngọc trước lúc chia tay đưa cho hắn, bên trong có đầy đủ dược liệu cùng với thú đan mà hắn cần.

Có điều, hắn nhìn kỹ thì thấy có tới tận hai viên thú đan tam biến. Xem ra là Thanh Ngọc đã bỏ một phen tâm huyết, chạy lòng vòng Lam Hà sơn mạch tìm thú đan cho hắn.

- Ài... Tội lớn thế này, ta gánh sao hết a...

Cổ Tước nhớ lại lúc nói chuyện hứa hẹn trong hang động ngầm của cầu nhân, không khỏi mỉm cười.

Nhưng hắn nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng lại, ngồi xuống đất nhập định. Cổ Tước mượn lực lượng Cửu Thiên Quyết Tứ Thiên nâng đỡ, hút lấy thiên địa chi khí, luyện ra huyền khí rồi dẫn đi khắp cơ thể qua mấy chu thiên, giúp nhục thể đạt tới trạng thái đỉnh cao.

Sau đó hắn lấy được đỉnh ra, ném tất cả dược liệu cùng với một viên thú đan tam biến vào.

Linh Hỏa màu lam bùng cháy, Đa Luyện Tinh Dẫn phát động.

Mục tiêu của Cổ Tước tối nay là một viên Huyền Đan tam biến để hỗ trợ hắn Khai Thiên Địa. Viên tinh thần trong đan điền Cổ Tước đã lấp hết toàn bộ không gian, có muốn giãn ra nữa cũng không được. Phải nhớ là lúc Cổ Tước lần đầu mở đan điền, hắn nhờ vào kinh nghiệm cùng kiến thức của Khai Thế Tiên Vương mà làm cho đan điền của mình nở rộng hơn tu sĩ bình thường rất nhiều, nhờ vậy mà viên tinh thần của hắn cũng to hơn người khác.

- Lần này không thể chỉ ra một viên ngũ tinh là làm ta hài lòng được a...

Cổ Tước nhắm mắt, quyết định dốc hết sức ra, thay đổi dược pháp thành Đa Luyện Động Dẫn. Nếu là đan dược bình thường thì hắn có thể dùng Tinh

Dẫn luyện ra ngũ, lục tinh như chơi. Nhưng nếu là Huyền Đan cho bản thân hấn dùng thì không thể chỉ có ngũ, lục tinh được.

Vì thế, Cổ Tước muốn tinh luyện được liệu theo kiểu thủ công, dùng thủ pháp phức tạp mà cẩn thận từng li từng tí vắt ra tinh hoa bên trong được liệu.

Cứ mỗi một phút, tay Cổ Tước lại kết một cái thủ ấn mới. Sau chín chín tám mốt thủ ấn, Cổ Tước bắt đầu đổi nhịp điệu, nhanh hơn một chút, nhưng lại cẩn thận gấp đôi, vì đã tới giai đoạn quan trọng.

Qua một canh giờ, hai canh giờ, ba canh, rồi bốn canh giờ.....

Cuối cùng, các loại thảo dược trong được đỉnh đã hoàn toàn bị đốt thành tro, chỉ còn sót lại những khối tinh hoa đa dạng đa sắc. Có điều, mỗi khối đều là lấp la lấp lánh, mờ mờ tỏa ra khí tức vương giả. Đặc biệt là viên lõi của thú đan tam biến, nó hóa thành một con tiểu bạch hổ gầm gừ ra oai.

Cổ Tước thở nhẹ một hơi, hai tay lại chuyển trở về Tinh Dẫn, cố gắng duy trì nhiệt độ bảo quản tinh hoa các loại dược liệu, tranh thủ nghỉ ngơi một chút, hấn đã liên tục sử dụng tinh thần lực trong vòng bốn canh giờ rồi a, tuy cường độ không cao lắm, nhưng cũng rất mất sức.

Đúng lúc này, một bàn tay mềm mại nhỏ xinh vươn ra đặt lên vai Cổ Tước. Tiếp theo là một dòng khí mát rượi chạy khắp người hấn, giúp hấn xóa đi một mệt mỏi, hồi phục nhanh hơn một chút.

Cổ Tước không thể lo ra được, nên không thể quay đầu lại, chỉ nhanh miệng nói một câu:

- Đa tạ.

Sau đó hấn tiếp tục kết thủ ấn, căng mắt cẩn thận mạng các khối tinh hoa lại với nhau.

Mỗi khối đều được tinh luyện rất tỉ mỉ, vừa thành phẩm đã có Vương khí ẩn hiện, nên bọn chúng rất kiêu ngạo, đến gần nhau thì bắt đầu muốn đánh nhau tranh địa bàn xưng vương.

- Hỗn trướng! Tất cả câm miệng cho ta!!

Cổ Tước gầm lên, hai tay chấp lại, Linh Hỏa màu lam hóa hình thần sư, lông bờm màu xanh cực kỳ oai phong, khí thế hiên ngang lẫm liệt, như thể muốn đạp qua bát hoang cửu giới.

Người ngồi phía sau Cổ Tước đưa tay che miệng, khẽ cười một tiếng rất nhẹ. Nàng chưa từng thấy qua dược sư chăm chú luyện đan mà còn có không gian đi nói chuyện với tinh hoa dược liệu. Có điều, trong lòng nàng biết đây không phải chuyện ngốc nghếch gì. Trong điển tịch đời trước lưu truyền lại, dược sư mà có thể nghe được, cảm nhận được “giọng nói” của dược liệu, chính là một đại tông sư chân chính.

Trong truyền thuyết mà nàng được biết tới, ngoài Bách Dược Tiên Vương từ nhỏ mới tí tuổi đầu đã bắt đầu nói chuyện với thảo dược ra thì rất ít người có được khả năng kỳ lạ này.

Bên trong được đỉnh, Linh Hỏa thần sư mở to miệng, rống lên một tiếng khiến không gian bên trong run lên ầm ầm, dọa cho đám tinh hoa dược liệu sợ mất mật, đông đông lui về, không dám lấn lõi làm cản nữa.

Nhưng trong đám vẫn có một đứa muốn nghịch thiên, chính là lõi thú đan tam biến.

Nó hóa thành hình tiểu hổ, ngao ngao chống đối Linh Hỏa thần sư. Nhưng chưa ô được mấy câu thì bị thần sư đưa chân trước vỗ một cái ngang mặt, lăn vòng vòng trong được đỉnh.

Tiểu hổ ngồi dậy, ngao ngao cảm rằm, vẻ mặt vô cùng ảm ức, nhưng cuối cùng không dám làm cản nữa, bị Linh Hỏa thần sư nuốt vào bụng cùng với cả đám tinh hoa dược liệu xung quanh.

Thần sư nuốt tinh hoa xong, nằm xuống co người lại nhắm mắt ngủ ngáy o o.

Lúc này, Cổ Tước mới có thể nói lòng thêm một lần nữa, trở về Tinh Dẫn. Hấn thở ra một hơi nặng nề, bây giờ mới có cơ hội quay sang nhìn người phía sau mình một chút.

Hấn vừa quay qua, lọt vào tầm mắt là một khuôn mặt tuy có dạng trái xoan nhưng hơi tròn hơn một chút, ánh mắt sáng như sao trời nhưng lại có một ít từng trái, cái mũi nhỏ xinh xắn, còn có đôi môi đào đỏ hồng. Nàng mặc một bộ áo váy màu xanh biển, dáng người tuy ngồi gập xuống, nhưng vẫn nhìn ra được vẻ thướt tha yêu kiều. Đây nếu không phải là một mỹ nữ thì thiên hạ đại loạn rồi.

- Ách..... Tú Nhi.

Cổ Tước cứng hàm, hấn không nghĩ người tới là Lam đại tiểu thư. Hấn cứ nghĩ một là Dạ Tuyết hai là Vân Kỳ đến giúp hấn vượt khó một chút, nhưng không ngờ lại là Lam Tú Nhi.

- Ủm, lúc chiều ta định vì chuyện giảm đau cho ta mà đến cảm ơn ngươi, nhưng mà ta đợi mãi ngươi vẫn không có luyện đan xong nên đành trở về. Đến lúc này ta trở lại, thấy ngươi như cái đèn cạn dầu nên mới đi vào giúp ngươi một chút, xem như lời cảm ơn của ta đi.

Tú Nhi bình thản nói ra, bàn tay trên vai Cổ Tước vẫn đang giúp hấn thêm một chút huyền khí.

- Chuyện đó là thỏa thuận giữa đôi bên a, nàng đã đồng ý đi theo làm việc cho ta thì ta cũng phải dốc chút sức lực, việc gì phải khách sáo như vậy? Nàng không nên lúc mới bắt đầu đã tốt với đối tác làm ăn như vậy, sẽ bị người ta lừa sạch tiền a.....

Cổ Tước cười khổ nói ra. Đây là hần chân thành khuyên từ kinh nghiệm bản thân. Lúc trước hần cũng đã từng bị lòng tốt giả mạo lừa gạt qua rồi, cũng may có Dạ Tuyết đi đòi lại công bằng cho hần, nếu không lúc đó hần thật sự là thảm, bị người lạ lừa cạn túi.

- Được rồi, về sau ta sẽ cẩn thận hơn.

Tú Nhi cũng không có tranh cãi gì thêm, chỉ gật đầu nói một câu như vậy rồi tiếp tục im lặng.

Cổ Tước thì lại hiểu ra Tú Nhi thật là một nữ tử kiệm lời, không thích nói nhiều, cái gì đáng nói mới nói, còn không thì sẽ không chủ động nói nhảm. Lúc nàng bước vào giúp Cổ Tước, lẽ ra có thể thông báo một hai câu rằng mình là ai, nhưng rốt cuộc Tú Nhi lại im re, chỉ là thẳng thắn đưa tay giúp hần hồi phục thể lực.

Cổ Tước thấy Lam Tú Nhi không có phản bác lời hần nói nên cũng không nhiều lời gì thêm, trở lại tập trung vào dược đỉnh, hai bàn tay bắt đầu liên tục kết thủ ấn.

Linh Hòa thần sư theo đó mà mở mắt, bắt đầu đứng lên gầm thét.

Sau một lúc lâu giữ lửa để trộn các loại tinh hoa vào với nhau, hiện tại thời khắc dung hợp chân chính đã tới. Lúc này không còn là Đa Luyện nữa, nên Cổ Tước cũng không tiếp tục tốn công dùng thủ pháp làm gì, chỉ đánh ra mấy cái thủ ấn để điều chỉnh một chút rồi trở về Tĩnh Dẫn.

Tâm trí hần hoàn toàn tập trung vào ngọn lửa, cũng chính là trạng thái của Linh Hòa thần sư.

Cổ Tước cẩn thận từng chút một điều chỉnh nhiệt độ, khiến cho từng loại tinh hoa một bắt đầu hoàn toàn hòa quyện vào nhau. Sau khi tất cả đã bị hợp thành một viên tròn lẳng, Cổ Tước hít một hơi thật sâu, mở to mắt ra, Cửu Thiên Quyết Tứ Thiên vận chuyển, thuộc tính Lôi rót vào.

Bùng!!

Hỏa diễm phục lên, màu sắc đột nhiên chuyển thành màu tím, trong ngọn lửa còn có ánh chớp của lôi điện.

Lam Tú Nhi tròn mắt nhìn hần, nàng không ngờ hần còn nắm giữ dị hỏa.

Ừng, ừng.....

Bên trong dược đỉnh liên tục phát ra tiếng sấm vang vọng không ngừng.

- Hợp cho ta!!

Đến thời điểm mấu chốt, Cổ Tước chấp hai tay lại, dồn hết chút sức lực cuối cùng vào trong Lôi Hỏa thần sư, khiến nó gầm lên thật lớn, phun ra một tia sét màu tím kỳ bí.

Đùng!!

Nửa trên của dược đỉnh tầm thường bị đánh nổ thành sắt vụn, ánh sáng máu tím vụt tắt, khói trắng thuần khiết như tiên khí trào ra, một viên đan dược từ trong đám khói bay lên.

Cổ Tước đưa tay đón lấy, nhìn Huyền Đan trong tay thờ hồng hộc.

- Tam biến bát tinh. Người...!

Lam Tú Nhi cảm thấy khó tin đến tức ngực, trừng Cổ Tước một cái.

Còn hần thì cười hi hi, lấy ra hộp gỗ của Bách Dược Tiên Vương, đặt Huyền Đan mới luyện vào. Hần định ngày mai mới dùng, hôm nay đã quá kiệt lực rồi, điều kiện tu luyện không lý tưởng lắm.

Tú Nhi nhìn thấy viên Huyền Đan tứ biến cửu tinh mà Bách Dược Tiên Vương tặng Cổ Tước thì há mồm định nói gì nhưng lại thôi, không thêm đôi co nữa, nuốt câu chữ xuống bỏ cuộc.

- Đừng lo, viên tứ biến kia không phải ta luyện ra đâu. Ta còn chưa đạt trình độ này.

Cổ Tước vỗ vỗ vai Tú Nhi nói ra.

Lúc này Tú Nhi mới khẽ thở ra một hơi nhẹ nhõm.

- Khuya rồi, ta đưa nàng về phòng.

Cổ Tước nhỏ giọng nói, đứng lên định đi ra cửa, nhưng bị Tú Nhi nắm lại.

- Người nghỉ đi, ta còn chưa vô dụng tới mức đó.

Nghe nàng nói vậy, Cổ Tước chỉ có thể cười gật đầu, tiến nàng ra cửa.

Hắn lập tức nhảy lên giường, lăn ra ngủ ngon lành tới sáng hôm sau.

Bạn đang đọc truyện *Chân Đế 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Người Thuận Thiên Kiếm Môn Đến

Ấn sáng xong, Cổ Tước vào trong hoa viên ở khu vực trung tâm tổ viện Lam Hà tông, tìm một chỗ phong thủy tốt mà ngồi xuống. Hắn nhập định điều chỉnh trạng thái một chút rồi lấy ra Huyền Đan tam biến nuốt vào.

Cửu Thiên Quyết Tứ Thiên lập tức vận chuyển, phân giải viên Huyền Đan trong cơ thể hắn ra thành từng phần tử nhỏ nhất, giúp được lực để vận chuyển trong kinh mạch hơn, mà thân thể của Cổ Tước cũng sẽ dễ tiêu hóa hơn.

Tỷ lệ thành đan của viên này là bất tính, độ tinh thuần được tính rất cao, nếu Cổ Tước không cẩn thận, tác dụng sẽ bị thất thoát, hoang phí mất công sức cả đêm luyện được của hắn. Bên cạnh đó, còn phải luôn cả tâm ý của Lam Tú Nhi vào giúp hắn chèo chống.

Vì vậy mà Cổ Tước không thể có chút lơ là nào, phải tận lực nuốt sạch sẽ được lực của Huyền Đan. Ngoài ra, còn nhân cơ hội này mà khai ra một cái Đan Điền Thiên Địa rộng lớn hơn tu sĩ bình thường gấp đôi, huyền khí bên trong thiên địa đó cũng phải nhiều hơn gấp đôi.

Cổ Tước bình tĩnh mà phân giải viên Huyền Đan trong bụng một cách thật tỉ mỉ, sau một giờ thì lớp bên ngoài cùng nhất đã bị bóc ra, tan vào trong kinh mạch của hắn.

Cổ Tước thở ra một hơi thật nhẹ, tay kết mấy cái thủ ấn, khiến cường độ của Cửu Thiên Quyết Tứ Thiên tăng lên một bậc, vì lớp được tiếp theo sẽ cứng đầu hơn nhiều.

Quá trình này sẽ tiêu hao tương đối nhiều sức lực, nhưng vì Cổ Tước đang ngồi trong tổ địa của Lam Hà tông - nơi có thiên địa chi khí khá dày đặc - nên có thể nhờ Cửu Thiên Quyết giúp hắn liên tục cắn nuốt, liên tục bổ sung khí lực bị tiêu hao. Còn về tinh thần lực thì hắn không cần phải lo rồi.

Lại qua thêm một giờ, Cổ Tước rốt cuộc bóc ra được một lớp nữa của Huyền đan để tiêu hóa vào trong kinh mạch và nhục thể, tiến thêm một bước nữa tới gần thời điểm Khai Thiên Địa.

Trong khuôn viên của vườn hoa này, suốt hai giờ đồng hồ luôn có một bóng hồng lặng lẽ ngồi ở xa hộ pháp cho Cổ Tước - đó là Vân Kỳ. Ngoài ra, nàng còn dùng thực lực Huyền Tôn thúc dục không khí, khiến thiên địa chi khí tập trung vào chỗ của Cổ Tước nhiều hơn.

Đột nhiên, Vân Kỳ cảm nhận được khí tức người ngoài tiến đến. Nàng khẽ xoay người một cái liền biến mất khỏi vị trí đó, nhẹ nhàng bay ra ngoài, đáp xuống trước mặt vị khách kia.

- Tôn đại nhân, thiếu gia đang trong thời kỳ đột phá quan trọng, có chút không tiện tiếp khách.

Vân Kỳ nhã nhặn nói với Tôn Văn và sư muội của hắn.

- Ô? Thì ra là hắn đang chuẩn bị Khai Thiên Địa.

Tôn Văn cảm nhận môi trường xung quanh một chút, gật đầu nói ra.

- Vậy chúng ta cùng đến hộ pháp cho hắn, sẵn tiện ta cũng muốn nhìn lại bản lĩnh tu luyện của Cổ được sư một chút.

Phó các chủ được các Ngọc Liên son - tên là Lệ Anh - chậm rãi nói ra.

- Làm phiền hai vị rồi. Xin mời.

Vân Kỳ đưa tay mời khách, sau đó dẫn đường đến khu vực Cổ Tước đang tu luyện.

Ba người đi trong im lặng, không phát ra tiếng động làm phiền hắn.

- Ô... Hắn đang hấp thu được lực của Huyền Đan sao?

Tôn Văn vuốt râu, đề thấp giọng tự hỏi.

- Được lực thật cường bạo, nhìn vậy mà hần chỉ mới luyện hóa được 1 phần 3.

Lệ Anh bình tĩnh đánh giá một chút, nhỏ giọng nói ra.

- Văn cô nương, không biết... Huyền Đan tam biến này là...

Tôn Văn không muốn nhiều chuyện, nhưng hần vẫn là một người rất yêu được đạo, không nhịn được tò mò mà áp ứng muốn hỏi Văn Kỳ lai lịch của viên Huyền Đan mà Cổ Tước đang luyện hóa trong cơ thể.

- Là thiếu gia khổ công luyện ra. Phẩm chất bát tinh.

Văn Kỳ cũng không ngại nói ra sự thật, vì chỉ có bát tinh thì nàng biết thiếu gia nàng không cần giấu. Cái hần thật sự muốn giấu là phối phương 12 tinh do hần và Bách Dược Tiên Vương đích thân viết kia.

- Bát tinh!

Tôn Văn tròn mắt, suýt chút nữa kinh hô thành tiếng, may mắn dùng tu vi cao cường nhịn xuống được. Đây là lần đầu tiên trong đời hần tận mắt thấy có người ăn đan dược bát tinh a.

- Ừm, nhìn được lực không lồ kia mà kết luận thì quả thật là Bát Tinh nghe rất có lý.

Lệ Anh một tay khẽ chống cằm, gật đầu nhận xét.

Lúc này thì Dạ Tuyết cũng đến, nàng còn dẫn theo Triệu Tôn, lão ta muốn đến tạ Cổ Tước một tiếng, ân cứu mạng không thể cứ như vậy mà nhận rồi phải dứt bỏ đi a. Nhưng mà hai người vừa đến thì thấy hần đang ngồi đó tập trung tu luyện nên cũng không quấy rầy, chỉ đứng một bên chờ đợi.

- Tôn huynh, lâu ngày không gặp rồi.

Triệu Tôn bước đến gần Tôn Văn, nhỏ giọng nói.

- Triệu Tôn, thương thế nguoi tốt rồi a?

Tôn Văn vuốt râu, nhìn kỹ vết thương trên ngực Triệu Tôn một chút.

- Ta nhờ phúc phận ba đời, may mắn không có chết.

Triệu tôn cười khà khà đáp.

- Vậy thì tốt rồi. Nhưng phải công nhận, Lam Hà tông các nguoi tìm được một đại yêu nghiệt nha...

Tôn Văn mỉm cười hòa nhã, dựng trờ nói chuyện vui một chút.

- Hắc hắc, sắp tới hần sẽ là người của Ngọc Liên sơn rồi. Chỉ mong Tôn huynh về sau còn nhớ đến chiếu cố Lam Hà tông, dù sao thì con gái tông chủ cũng thành nguoi của hần rồi a.

Triệu Tôn vuốt râu cười lôi kéo quan hệ. Hiện tại chuyện nào loạn đã qua, tông môn không có làm khó lão nữa thì lão cũng muốn bỏ chút sức giữ vững cơ nghiệp của cha ông để lại. Coi như lão không ưa đám trưởng lão đương nhiệm, thì cũng là vì tổ tiên mà giúp đỡ tông môn.

- Cái này phải đem thái độ của các nguoi đến chỗ Cổ Tước rồi. Ngọc Liên sơn sẽ không nhúng tay vào chuyện cá nhân của đệ tử, trừ khi đệ tử đó hướng tông môn cầu viện.

Tôn Văn không tỏ thái độ gì, đáp.

- Cái này Tôn huynh nói phải.

Triệu Tôn vuốt râu, gật đầu đồng ý. Trong lòng hần nghĩ tới nghĩ lui một lúc, thấy làm thế nào cũng không ổn, cuối cùng kết luận rằng chỉ cần bản thân giữ vững lập trường, đứng về phía Dạ Tuyết thì không cần phải dùng lời lẽ hoa mỹ gì để xu nịnh nữa.

Văn Kỳ đang đứng nhìn Cổ Tước thì may liểu khê nhú lại một cái, không có ai thấy.

Chỉ vài giây sau đó, Tôn Văn cùng Lệ Anh bỗng quay đầu lại, neho mắt nhìn về một phương hướng phía xa, trong lòng cả hai người hừ lạnh một tiếng. Hai sư huynh muội nhìn nhau, gật đầu một cái, nhún người bay về phía bên ngoài tổ viện Lam Hà tông. Triệu Tôn thấy vậy cũng nhanh chóng chạy theo. Dạ Tuyết thì biết bên ngoài có chuyện nên ở lại hộ pháp cho Cổ Tước. Đến nay nàng vẫn chưa biết Văn Kỳ là siêu cấp cường giả, mà Văn Kỳ cũng không định tiết lộ, vì thiếu gia muốn nàng trở thành một con bài tẩy bí mật của hần.

Trong lúc Cổ Tước vờ mở hời cấm đầu tu luyện, thì ở bên ngoài, một nhóm binh mã bao gồm trăm người cười huyền thú phi hành đã tiếp cận vùng trời

lân cận tổ địa Lam Hà tông. Khí thế của họ cực kỳ lẫm liệt, nhưng lại không có tỏa ra sát khí mù mịt như một chi quân đội thật sự.

Đại trưởng lão Lam Hà tông đập lên lưng một huyền thú phi hành, bay lên tiếp đón.

- Không biết Thuận Thiên Kiếm môn đường xá xa xôi đến Lam Hà tông chúng ta là có việc gì?

Thì ra là một nhóm đệ tử Thuận Thiên Kiếm môn. Tuy bọn họ đa phần chỉ là đệ tử nội môn thứ hạng thấp, nhưng mỗi cái đều là Huyền Sư trung kỳ, hơn hẳn đệ tử Lam Hà tông.

Từ trong đám người có một hán tử trung niên bước ra, theo sau hắn là một thiếu niên. Nhìn kỹ thì... oa, đây không phải Lương Hầu ngày trước bị Dạ Tuyệt đánh chạy phất cờ thì còn ai khác nữa.

- Lam Hà tông, đừng cố chấp già khờ nữa. Hôm nay bốn tọa đến đòi lại công đạo cho đệ tử bốn phái.

Vị hán tử kia nheo mắt nói với đại trưởng lão Lam Hà tông.

- Trương tổng quản, mong ngài đòi lại công bằng cho đệ tử.

Lương Hầu cúi đầu chấp tay, thành khẩn nói ra.

- Ừm, hôm nay ta nhất định phải nói chuyện cho ra lẽ với Lam Hà tông.

Trương chấp sự gật đầu, liếc đại trưởng lão.

Đại trưởng lão nhú mày, nhưng cũng không có mất bình tĩnh, chậm rãi hỏi:

- Các vị nói là công bằng gì a? Lương công tử khiêu chiến đệ tử phái ta, đánh không lại bỏ chạy, chư trưởng lão chúng ta không có một người xen vào chuyện giữa hai người trẻ tuổi.

Lương Hầu nghiêng răng, mặt hắn lúc xanh lúc đỏ, vô cùng khó chịu.

Lúc này, Trương tổng quản mới hừ một tiếng, nói ra:

- Lương Hầu vì thiếu chủ Lam Vương của các ngươi đến mà diệt trừ hai cái mầm mống tà đạo, vậy mà các ngươi lại để yên cho dâm nữ kia đánh đệ tử bốn phái bị thương. Tội này không thể tha. Ngày hôm nay, Lam Hà tông phải giao ra đôi tà nhân kia, không thì Thuận Thiên Kiếm môn sẽ không khách sáo!

Hắn vừa dứt câu thì nghe một tiếng nói ầm vang bầu trời:

- Kẻ nào dám gọi đồ nhi ta là dâm nữ, ta trăm đầu hắn.

Tiếp theo là một cỗ khí tức vương giả cực kỳ cuồng bạo phóng lên, một bóng người râu tóc bạc trắng xuất hiện, theo bên cạnh hắn còn có hai người khác, một nam một nữ. Cả ba tuy vẻ ngoài khác nhau, nhưng đều là những lão nhân đầu đã đầy tóc trắng.

Trương tổng quản con ngươi co rụt lại.

- Triệu Tôn, ngươi đột phá Huyền Hoàng!

Triệu nguyên lão cười phá lên.

- Ha ha ha, tất cả đều nhờ đồ nhi ta có một cái tình lang thật tốt, cứu ta một mạng mà ta mới có thể bước ra được một bước này!

Lúc Triệu Tôn bị Lam Vương dùng ma khí đánh thủng ngực, cả cuộc đời hắn trong thoáng chốc xoẹt qua trước mắt hắn, khiến hắn suy nghĩ thật nhiều, hồi tưởng thật nhiều, cùng cảm ngộ thật nhiều chuyện. Thần thức hắn bị kẹt ở ranh giới giữa sống và chết, mãi không thoát được, nên Triệu Tôn cũng không có cách nào khác, ở lì chỗ đó suy ngẫm lại lẽ sống của mình.

Năm xưa hắn gây ra nhiều lỗi lầm, trong đó lớn nhất là cái chết của con gái nuôi, khiến hắn nửa đời sống trong đau đớn dằn vặt. Nay hắn có cơ hội ngẫm lại thật kỹ, mới bắt đầu thấm nhuần nhân sinh, hiểu được ra nhiều lý lẽ mà trước nay hắn không nhìn thấy được.

Nhờ vậy mà cảm ngộ của hắn có chỗ tiến bộ, nhẹ nhàng bước vào cảnh giới Huyền Hoàng.

Trong lòng Trương tổng quản trầm xuống, chuyện đã bắt đầu khó hơn hắn tưởng tượng rồi.

Có điều, Trương tổng quản còn chưa nghĩ xong chuyện Triệu Tôn thì đã thấy hai người đứng kế bên hắn mà sợ run lên, xanh mặt chấp tay chào hỏi một tiếng:

- Tôn các chủ, Lệ phó các chủ. Thật là vinh hạnh cho Trương mỗ, được gặp hai vị ở đây.

Hắn tuy làm ra vẻ hòa nhã, nhưng trong lòng đã nảy đánh đánh lên rồi. Tại sao hai khối thiết bản kinh khủng này lại ở Lam Hà tông a? Không lẽ Lam Hà tông đã câu kéo quan hệ với Ngọc Liên sơn rồi? Chuyện này thật sự đã vượt ra khỏi quyền quản lý của Trương tổng quản rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chân Đế 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Dẫn Ra Dị Tượng

Trương tổng quản, đã lâu không gặp.

Tôn Văn giữ thái độ trung lập nói.

- Tôn các chủ, chẳng hay hôm nay Tôn các chủ đến Lam Hà tông là có đại sự gì?

Trương tổng quản cẩn thận hỏi.

- Ta đến xem bệnh cho nữ nhi của tông chủ.

- Thì ra là vậy. Trùng hợp hôm nay Trương mỗ cũng có việc ở Lam Hà tông, nếu có điều quấy rầy Tôn các chủ làm việc, tại hạ trước hết tạ lỗi với các chủ.

- Ủm, không biết các vị có xích mích gì với Lam Hà tông. Lão phu là bên thứ ba có thể công bình giảng hòa một chút. Ý mọi người thế nào?

Thông qua lời kể của Cổ Tước, Tôn Văn biết được Thuận Thiên Kiếm môn để một đệ tử nội môn đến gây sự với tỷ đệ hắn, nhưng bị Dạ Tuyết đánh cho bỏ chạy, thế là hôm nay dẫn người tới cửa trả thù.

Nếu là đệ tử bình thường thì sẽ không như thế này, nhưng Lương Hầu lại là cháu trong số bà con dòng họ của Trương tổng quản, nên hắn cũng không thể cứ để như vậy mà bỏ qua được.

Hôm nay Trương tổng quản đến vốn chỉ muốn mang hai tỷ đệ kia đi liền để cho êm chuyện, nhưng mà không ngờ vừa vào lại gặp ngay hai đại nhân vật đến từ Ngọc Liên sơn, khiến hắn thăm thẳm thở đi không coi ngày.

- Tôn các chủ, thật ra chuyện không lớn tới mức cần ngài phải ra mặt đâu. Trương mỗ đến chỉ muốn bắt hai kẻ sống trái đạo đức mà còn đánh bị thương đệ tử bốn phái.

- Ủm, không biết là ai mà lại có thể làm ra chuyện như vậy?

Tôn Văn vuốt râu hỏi.

- Là một đệ tử Lam Hà tông tên Cổ Tước, hắn còn có một ả tỷ tỷ dâm loạn tên Cổ Dạ Tuyết.

Trương tổng quản đưa ánh mắt khinh bỉ nhìn đại trưởng lão Lam Hà tông, nói ra.

- Ủm, cả hai cái tên này ta đều biết.

Tôn Văn gật đầu, nhàn nhả đáp.

- Vậy thì tốt quá, không biết Tôn các chủ có thể khuyên hai kẻ loạn luân này biết quay đầu là bờ, tự thúc thủ chịu trói, theo tại hạ về Thuận Thiên Kiếm môn chịu tội được không?

Trương tổng quản mừng rỡ nhờ vả, thăm thẳm phào nhẹ nhõm, chuyện này sẽ kết thúc nhanh gọn lẹ rồi.

- Chuyện Trương tổng quản nhờ, ta làm không được.

Có điều, Tôn Văn lại hồ hững từ chối, khiến Trương tổng quản ngó ra.

Tôn các chủ mỉm cười nói tiếp:

- Người tên Cổ Tước này là một được sư được Ngọc Liên sơn coi trọng, bọn ta dự định sẽ mang hắn đi chứng thực thân phận trước, nếu hắn đúng là có thực lực thì sẽ trở thành một trưởng lão trong được các Ngọc Liên sơn. Còn tỷ tỷ của hắn Cổ Dạ Tuyết có thiên phú kiệt xuất, nên sẽ được Ngọc Liên sơn thu nhận làm đệ tử nội môn. Vì vậy mà ta không thể giao người ra.

Trương tổng quản hoàn toàn cứng họng, không nói được gì nữa. Chà, trưởng lão được các Ngọc Liên sơn nha, đây là cái chức vị không phải ai muốn

nhận cũng được trao, mà một khi đã ngồi lên rồi thì không cứ ai tới nói muốn bắt thì cũng được tùy tiện bắt.

Trong một cái chớp mắt, vị trí của Trương tổng quản trở nên khó khăn gấp vạn phần. Hắn trợn mắt trừng thẳng cháu bà con xa bên cạnh một cái, khiến Lương Hầu cụp đuôi cúi đầu xuống.

Đúng là hỗn trưởng mà, gây sự với ai không gây, lại đi kiểm chuyện với người của Ngọc Liên sơn. Tuy Thuận Thiên Kiếm môn cũng là tông môn thượng phẩm, nhưng chỉ mới quật khởi cách đây không lâu, còn Ngọc Liên sơn là loại đại quái vật thâm căn cố đế, có lịch duyệt vô cùng dọa người. Đem hai cái ra so sánh ngang ngửa thì Thuận Thiên Kiếm môn liền mờ nhạt rồi.

Đúng lúc Trương tổng quản đang bế tắc thì bên trong tổ địa Lam Hà tông phát ra động tĩnh. Một cột huyền khí phóng lên cao, gây ra dị tượng sấm sét trên trời. Sau đó khí tức kia dần dần bình tĩnh trở lại. Cuối cùng hoàn toàn bị thu liễm, không phát ra nửa điểm xung động nữa.

- Có người Khai Thiên Địa!

Trong lòng Trương tổng quản thầm cảm thấy thật bất ngờ. Một cái Huyền Sư nho nhỏ lúc Khai Thiên Địa lại có thể dẫn động dị tượng trên bầu trời. Dù dị tượng chỉ hiện ra trong khoảnh khắc rồi lập tức biến mất, nhưng như vậy cũng đã là quá dọa người rồi. Xưa nay hắn chỉ biết Huyền Hoàng trở lên lúc đột phá tiểu cảnh giới mới dẫn tới dị tượng, nhưng giờ lại xuất hiện một cái Huyền Sư như thế này ở Lam Hà tông.

Trong lúc hắn đang ngơ ngác nhìn về phía khởi nguồn của dị tượng thì nghe Tôn Văn nói:

- Xem ra Cổ được sư bình an đột phá rồi a.

Tôn Văn cười ha ha, vuốt râu gật đầu, vẻ mặt rất thương thức.

Trong lòng Trương tổng quản nhảy lên một cái. Cổ được sư? Không phải là tên Cổ Tước sắp trở thành trưởng lão được các Ngọc Liên sơn kia sao? Bây giờ hắn lại còn có loại bản lĩnh này nữa? Xem ra tiểu tử kia trong tương lai sẽ trở thành một nhân vật trọng tâm của Ngọc Liên sơn. Như vậy thì hắn càng không thể lơ đãng mà bắt người được. Có khi còn phải phạt thẳng cháu này rồi hướng người ta chuộc tội nữa!

Vừa nghĩ tới đây, Trương tổng quản liền cực kỳ khó xử, không biết bây giờ phải rút lui như thế nào. Thể diện của tông môn không thể ném, mà Ngọc Liên sơn thì càng nhất định phải không được đắc tội.

Tôn Văn nhìn về mặt khó coi của Trương tổng quản, cười nhạt nói ra:

- Người trở về đi, trừ khi là chuyện chém giết nghiêm trọng, còn không thì những chuyện vặt vãnh luận bàn giữa tiểu bối không cần đám tiền bối chúng ta xen vào hẹp hòi làm gì.

Trương tổng quản mừng rỡ chấp tay nói ra:

- Vậy Trương mạo xin phép trở về trước, nhất định sẽ không quấy rầy Tôn các chủ nữa.

Trương tổng quản lập tức dẫn người cười huyền thú phi hành bay đi, không quên trừng mắt liếc Lương Hầu một cái. Lương Hầu tuy rất oan ức nhưng hoàn toàn không dám chống đối.

Đùa gì thế? Hắn đắc tội chính là tỷ tỷ của một trưởng lão Ngọc Liên sơn a. Bây giờ có cho hắn mười lá gan hắn cũng không dám quay lại kiểm chuyện nữa. Hắn cho dù có đủ dũng cảm quay lại gây hấn thì dù không bị người Ngọc Liên sơn giáo huấn cũng bị gia đình hắn phế đi. Lấy tên Thuận Thiên Kiếm môn ra đi chọc phá Ngọc Liên sơn chính là hành động sợ thiên hạ không loạn a.

- Người nói ta nghe về tên Cổ Tước kia một chút.

Đang đi thì Trương tổng quản đột nhiên hỏi Lương Hầu.

- Thừa bá bá, hắn hình như là một tu sĩ thuộc tính Lôi.

Lương Hầu khép nép trả lời.

- Lôi hệ!

Trương tổng quản nhíu mày. Đã bao nhiêu năm rồi hắn chưa thấy huyền căn Lôi hệ xuất hiện. Ở Thuận Thiên Kiếm môn chỉ có hai đệ tử là có huyền căn Dị Ngũ Hành, một là Phong, một là Quang. Hiện nay lại lại ra một tên hệ Lôi, hơn nữa hắn còn đang đầu nhập vào Ngọc Liên sơn.

- Việc này cần phải bẩm báo kỹ lưỡng với tông môn!

Trong lòng Trương tổng quản thầm quyết định.

Không cần phải nói, tông môn càng cổ lão thì càng có nhiều thế lực đối nghịch thềm thường muốn soái ngôi, cả vì tài phú lẫn tiếng tăm. Ngọc Liên sơn hoàn toàn không phải là ngoại lệ.

Bên trong tổ viện Lam Hà tông, Cổ Tước thở hắt ra một hơi, tập trung thần thức nội thị đan điền. Hắn vừa nhìn vào liền thấy được một vùng thiên địa

rộng bao la bát ngát, tuy còn rất hoang sơ, trên mặt đất chỉ có mỗi cỏ xanh, nhưng huyền khí đã rất dày đặc rồi.

Cổ Tước lại hít vào một hơi thật sâu, lúc này hắn bắt đầu cảm nhận được bản thân dung hòa với trời đất bên ngoài, nảy sinh một mối liên kết rất đặc biệt. Hắn có thể cảm ứng được dòng chảy của thiên địa chi khí, có thể “nghe” được những dòng nước ngầm hoặc long mạch chạy dài trong lòng đất.

Bây giờ, ở giữa trời đất, Cổ Tước như hoàn toàn tan vào thương thiên đại địa.

Điều đầu tiên hắn làm là dùng ý niệm chuyển Thiên Ngọc Tiên Vương vào trong Đan Điền Thiên Địa, để nàng được hưởng huyền khí của hắn uẩn dưỡng, sớm đến ngày hồi phục.

Sau đó hắn không khỏi thầm cảm khái một chút. Năm xưa Khai Thế Tiên Vương lúc Khai Thiên Địa không có cảm nhận được thiên nhiên kỳ diệu như vậy a. Hiện tại Cổ Tước tạo ra một vùng thiên địa trong đan điền kích cỡ cự đại, khiến hắn đồng thời sinh ra cảm ứng với trời đất bên ngoài.

- Có lẽ, đây mới chính là cảm giác Khai Thiên Địa chân chính! Theo như ta dự đoán thì... lúc Dạng Sơn Hà ta sẽ bắt đầu đọc được long mạch cùng khí lưu mà không cần dùng tinh thần lực!

Cổ Tước thầm phán đoán một chút, nở nụ cười mong chờ.

Sau khi ổn định căn cơ, Cổ Tước mở mắt đứng dậy, Dạ Tuyết là người đầu tiên chạy tới ôm hắn một cái, cười hi hi nói ra:

- Chúc mừng đệ Khai Thiên Địa thật mỹ mãn.

Cổ Tước nhìn nụ cười ngây thơ của nàng mà phì cười:

- Chỉ mới là Khai Thiên Địa thôi a, tỷ cũng không cần phải kích động như vậy.

- Kích động chứ! So với ngày xưa, thì đệ bây giờ huy hoàng biết bao nhiêu!

- Ha ha, được rồi, ta còn chẳng đường phía trước dài lắm, tạm thời đừng ca ngợi ta quá nhiều.

Cổ Tước yêu thương vuốt gò má trắng hồng của tỷ tỷ, ngắm khuôn mặt hiền lành tuyệt mỹ mãi không chán.

- Khụ khụ, nếu không có việc gì nữa thì chúng ta nên lên đường đi Bảo Long thành a.

Tôn Văn cười khở xen vào.

- Chúng ta đúng là nên đi.

Cổ Tước nghiêm túc gật đầu với Tôn Văn.

(Tác Giả: Chỗ này chắc là hết Quyển 1??? Ta cũng k chắc ha ha ha)

Bạn đang đọc truyện *Chân Đế 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Một Đêm Tu Luyện

Nghe tin con gái sắp rời đi, Lam Tường mang nương tử đến dặn dò Lam Tú Nhi thật nhiều thứ rồi mới quyến luyến để nàng đi. Ngoài ra, Lam phu nhân còn đặc biệt cầu khẩn Cổ Tước chữa bệnh cho Tú Nhi. Từ lúc con gái nàng mới bắt đầu tu luyện đã chịu đau đớn, nàng làm mẹ làm sao chịu nổi cảnh đó. Chỉ bất quá, Tú Nhi rất đam mê tu luyện, nên nàng vẫn không có từ bỏ.

Ở điểm này, Cổ Tước phải thăm khám phục Lam Tú Nhi. Nữ hài tử có thể chịu đựng đau đớn từ nhỏ mà tu luyện trở thành một trong song đại thiên kim Lam Hà tông, đây chính là nghị lực cùng đam mê siêu phàm. Đạo tâm vững như vậy, không phải ai cũng dễ dàng có được.

Cổ Tước nhờ vả Lam Tường thông báo chuyện này cho Cổ gia xong liền theo Tôn Văn lên đường. Hắn rất ngứa gan chuyện Cổ gia nhờ vào việc này mà trở nên mạnh mẽ ở Thịnh Hoa thành, nhưng mà đây là vì Dạ Tuyết và mẹ nàng. Bằng không, hắn đã lập tức cắt đứt mọi quan hệ với Cổ gia, không để cho bọn hắn hưởng chút quan hệ nào với Ngọc Liên sơn.

Tôn Văn thân là đại nhân vật đến từ tông môn thượng phẩm có khác, phương tiện đi lại của lão là một cái xe kéo cực kỳ xa hoa. Thùng xe rộng đến mức có thể để vài người nằm ngủ trên sàn mà vẫn dư chỗ cho hành khách ngồi xung quanh. Bên trong còn có kệ rượu, tủ trà, có cả một đầu bếp túc trực nấu những món ăn nhẹ cho hành khách.

Tất nhiên, xe to như vậy ngựa thường kéo không nổi, mà phải để cho 4 đầu huyền thú cấp Vương cực kỳ lực lưỡng kéo. Tốc độ thì phải nói là tuyệt

luân, nhanh hơn cả huyền băng phi hành của Dạ Tuyết, mà lại không tốn chút sức lực nào, chỉ tốn tiền mua đồ ăn cho huyền thú thôi.

Cổ Tước ngồi trên xe, thông dong gọi một món mì xào đơn giản, vừa thưởng thức ẩm thực thượng phẩm vừa nhắm trà ngon, tiêu sái vô bờ bến, cứ như hân là một tiểu vương tử vậy.

Tôn Văn lần đầu tiên thấy một vị khách của tông môn thông dong như vậy, những người khác đa phần là nom nớp lo sợ, còn không thì lo tính toán vuốt mộng ngửa lồi kéo quan hệ. Chỉ có một mình tên tiểu thiên tài này là vừa bước lên xe liền ung dung gọi đồ ăn, hân giống như đang đi nghỉ dưỡng chứ không phải là đang đi Bảo Long thành vậy.

Cảnh tượng này làm Tôn Văn bật cười thành tiếng, hân xuất thân là người đầu đường xó chợ, về sau thành tài rồi thì cũng không ưa không khí trang trọng đa lễ đa nghi cho lắm. Hôm nay gặp được một người phong trần sáng khoái như vậy, bản thân Tôn Văn cũng thấy thoải mái theo.

Tôn Văn đợi Cổ Tước ăn xong thì lên tiếng hỏi chuyện, mong muốn đàm đạo được đạo một chút. Mà Cổ Tước tâm trạng đang thoải mái nên cũng không ngại cùng Tôn Văn đối đáp mấy vấn đề tương đối khó giải trong lĩnh vực nuôi trồng thảo dược.

Cổ Tước gợi ý cho Tôn Văn mấy mô hình nuôi trồng năng suất khá, khiến hân liên tục ồ lên, vỗ đùi ngộ ra. Sau đó hai người luôn miệng nói chuyện nuôi được luyện đan, mãi không mỏi miệng, mà Lê Anh ngồi kế bên nghe cũng không mỏi tai chút nào, năng càng là khâm phục thiếu niên thiên tài này hơn. Được đạo của hân quả thật là quá sâu, nói ra liền đúng trọng điểm.

Tú Nhi và Dạ Tuyết mới đầu nghe còn hiểu, về sau là hoàn toàn mù tịt. Quá nhiều thuật ngữ chuyên môn, quá nhiều tên kỹ năng kỳ lạ, quá nhiều loại đan dược chưa bao giờ nghe qua. Rốt cuộc, hai nàng triệt để bỏ bọn hân qua một bên, đi gọi đồ ngọt vừa ăn vừa thủ thi chuyện của nữ hải tử với nhau, đôi lúc lại cười khanh khách, làm cho không gian trong xe trở nên vui vẻ theo.

Đến chiều, xe kéo cuối cùng dừng lại ở một thành nhỏ để cả đoàn nghỉ ngơi. Cổ Tước và Tôn Văn cũng cùng lúc này thở phào ra, lau mồ hôi trên trán. Bọn hân mới này bàn luận đến mức nước bọt văng tung tóe, phải nói là càng thảo luận càng hăng, càng thích thú.

Dù đây là kiến thức của Khai Thế Tiên Vương, nhưng Cổ Tước thông qua đó đàm đạo học hỏi thì cũng yêu thích không thôi. Nhiệt huyết cùng sự tò mò của tuổi trẻ trong hân bùng lên, nhất thời thao thao bất tuyệt, cùng Tôn Văn nói đến ba hoa chích chòe, cành lá xum xuê.

Vân Kỳ ngồi ở bên nhìn mà mỉm cười suốt, cũng rất lâu rồi nàng không thấy lại cái bộ dạng cuồng nhiệt này. Năm xưa Khai Thế Tiên Vương mỗi lần cùng người khác nghiên cứu đều là như vậy.

Có điều, lần này có gì đó rất khác. Nàng có cảm giác như đắm mê trong hân “toàn vẹn” hơn năm xưa rất nhiều. Tuy rất khó diễn tả thành lời, nhưng Vân Kỳ hiểu bằng cảm giác rằng “Cổ Tước” đã thay đổi xa xa ngày xưa, hoàn toàn không phải là cùng một người, chỉ có kiến thức thực tiễn là còn.

Cả nhóm người đến một khách điểm cực kỳ xa hoa nhận phòng xong, Cổ Tước liền bỏ hành lý trong phòng, mang theo Tú Nhi cùng Dạ Tuyết lên nóc nhà, tiếp cận với trời đất mà tu luyện.

Cả ba người đều đã Khai Thiên Địa, lúc này không thể cứ ngồi dúm đầu vào trong đan điền là tu luyện được, mà cần phải ở gần thiên nhiên, liên kết cảm ứng với thương thiên và đại địa, từ đó dần dần ngộ ra “tĩnh vực” của mình, về sau sẽ hình thành Đạo độc nhất của chính mình.

Ví dụ như, hiện tại Dạ Tuyết đã đạp nửa bước vào Kiếm Đạo chân chính, chỉ cần Cổ Tước giúp nàng tu luyện đúng hướng, không lâu nữa sẽ được xưng là một Kiếm Vương. Còn Tú Nhi thì xưa nay nàng phải đấu tranh với thể chất cùng huyền căn tương khắc của mình, chưa nghĩ xa đến mức đó, còn cần thời gian mài giũa thêm.

Bản thân Cổ Tước thì từ sớm đã có định hướng, hân từ nhỏ đã bắt đầu luyện võ thuật phổ thông, thân thể cường tráng, mỗi đám là một cú ăn tiền. Cụ thể là bộ huyền kỹ cận chiến kỳ lạ mà hân tự chế tạo ra kia. Đó chính là bước đệm khởi đầu cho Võ Đạo của Cổ Tước.

Có điều, nếu đem cả kiến thức và kinh nghiệm của Khai Thế Tiên Vương cộng vào, thì có lẽ Cổ Tước đã thật sự trở thành một Võ Sư (Võ Đạo + Huyền Sư) hàng thật giá thật rồi.

Ở trên nóc nhà, mới đầu Cổ Tước còn gợi ý chỉ dẫn cho hai nữ một chút, nhưng tới lúc hai nàng bắt đầu rơi vào vong ngã, chân chính nhập định thì đã quen tay, không cần hân gợi ý nữa. Cổ Tước cũng vì vậy mà an tâm, bắt đầu nhắm mắt tu luyện, thần thức chìm vào trong đất trời bao la, cảm ngộ một chút cái gọi là thiên địa đại đạo pháp tắc.

Nhờ vào kinh nghiệm và lịch duyệt của một Đại Tiên Vương, việc ngộ đạo không đem lại quá nhiều khó khăn cho hân. Chỉ bất quá, hân cần phải biên chế, sửa chữa lại cho phù hợp với bản thân mình, bởi vì hiện tại hai “Cổ Tước” đã hòa làm một, là một con người hoàn toàn khác.

Tốn thời gian và công sức là ở chỗ đó, ngoài ra thì hân không gặp trở ngại gì khác.

Đến giờ ăn tối thì cả ba cùng xuống ăn với hai vị các chủ và phó các chủ, tất cả cùng nhau vui vẻ ăn một bữa thật no nê, thật thoải mái. Sau đó thì các nữ nhân đều về phòng, chỉ chừa lại hai tên đầu toàn được đạo ngồi nhắm rượu đàm đạo y dược. Có điều, hai người cũng không có hứng thú bưng bưng mà thảo luận như lúc chiều nữa, chỉ thông thả trao đổi qua mấy vấn đề bình thường.

- Ài... Kiến thức của nguoi uyên bác như vậy, có lẽ nguoi mới là nguoi ngồi vào cái ghế các chủ này mới đúng.

Tôn Văn vuốt râu thờ dài.

- Tương lai ta cũng không nhất định sẽ đồng hành với Ngọc Liên sơn ở Thánh Huyền Giới, ta không cần vị trí cao. Ngược lại, cái ta cần là thể lực của riêng mình, không phải ngồi dưới trướng người khác.

Cổ Tước nhấp ngụm rượu, khẽ nói ra.

- Cái này thì không cần bàn cãi. Người như ngươi có lẽ vốn đã không thuộc về vị diện thấp này rồi.

Tôn Văn ực một chén, nói ra.

- Tôn các chủ nếu không phải một mực ở lại được các Ngọc Liên sơn thì tiền đồ vô hạn lượng a. Ngươi rất tinh thông kiến thức cốt lõi của được đạo, còn có ánh mắt rất tốt, bất kể là đường được hay luyện đan thì ngươi đều còn rất nhiều không gian phát triển.

Cổ Tước thông thả khen.

- Năm xưa ta cũng không nghĩ mình có tài cán gì nên đã hứa với sư tôn rằng tương lai sẽ thay ngài chăm lo được các Ngọc Liên sơn. Trừ khi ta nuôi ra được một đệ tử xuất chúng kế nghiệp, bằng không ta sẽ không rời khỏi Ngọc Liên sơn.

Tôn Văn nhìn chén rượu, sâu kín đáp.

- Thế đạo đang trong lúc thịnh vượng, nhân tài mọc lên lớp lớp. Ngươi nhìn Tú Nhi và tỷ tỷ ta xem, cả hai nàng đều đến từ những nơi nhỏ lẻ như Thịnh Hoa thành và Lam Hà tông. Ta dám chắc ở những nơi khác trên Thánh Huyền Giới cũng đang nhú lên những mầm non xuất sắc như vậy. Ngươi chỉ cần tìm đúng người, nếu kẻ đó thật sự có tâm ý, ta sẽ giúp đỡ ngươi một hai.

Cổ Tước mỉm cười nói với Tôn Văn.

Hắn rất thương thức lão nhân dễ gần này. Tôn Văn vừa giỏi được đạo lại vừa khiêm tốn bình dị, không có lúc nào cũng một bộ “lão phu là được sư cao cấp” đi khề người khác. Tôn Văn cũng là người đã mạnh dạn thuyết phục tông môn cho Cổ Tước một cái ghế trưởng lão này, Cổ Tước ra chút sức lực giúp lại hắn cũng không phải chuyện động trời gì, mà chính là lẽ phải.

- Vậy thì còn gì bằng a! Cạn chén!

Tôn Văn cười ha ha cụng chén với Cổ Tước.

Sau đó hai người ai về phòng nấy. Cổ Tước vừa về phòng liền leo lên giường, vận hành Cửu Thiên Quyết Tứ Thiên, loại sạch chất cặn trong máu thải ra ngoài, làm cả căn phòng nồng nặc mùi rượu. Cũng may là hắn mở cửa sổ, để cho gió đêm thoáng mát ủa vào xua đi mùi rượu.

Tiếp theo, Cổ Tước thông qua Cửu Thiên Quyết hút vào một cỗ thiên địa chi khí không lớn không nhỏ, rồi tỉ mỉ dung luyện nó thành huyền khí trong kinh mạch. Sau đó hắn cũng không có hút thêm, mà chỉ dùng một cỗ huyền khí này để chạy vòng quanh toàn bộ kinh mạch hết chu thiên này đến chu thiên khác, càng lúc càng nhanh hơn, càng lúc càng khó điều chỉnh hơn.

Đây chính là luyện tập vận khí. Tu sĩ tu đạo không thể chỉ ngồi hít thiên địa chi khí là thành đạo, mà còn phải trải qua tập luyện như thế này, nâng cao khả năng tụ khí của bản thân.

Trong chiến đấu, lúc ngươi đánh ra huyền kỹ, kẻ địch sẽ đứng im cho ngươi tụ khí sao? Tất nhiên là không rồi, vì vậy mà cần phải tập luyện sao cho bản thân lúc cần liền có thể ngưng ra huyền khí, hoặc trong lúc cạn kiệt cấp thiết có thể nhanh chóng hút một chút thiên địa chi khí để hồi phục sơ bộ mà không cần ngồi xuống chỉnh chu nhập định.

Cổ Tước khiến cỗ huyền khí kia chạy thật nhanh trong kinh mạch qua mấy chu thiên thì bắt đầu rút huyền khí từ trong Đan Điền Thiên Địa ra, hợp vào đạo huyền khí này, sau đó khiến tất cả liên tục vận hành, liên tục tuần hoàn, tốc độ chỉ tăng chứ không giảm.

Đến ngưỡng tốc độ này, chỉ cần hắn sơ sẩy liền có thể tự làm mình bị thương, cần đòi hỏi tập trung cao độ cùng sức chịu đựng tinh thần cao.

Lúc đầu, Cổ Tước còn căng thẳng, nhưng càng về sau, hắn càng quen tay.

Cuối cùng, hắn vừa thực hành vận khí ở tốc độ cao vừa hòa mình vào trong thiên địa mà cảm ngộ, đối chiếu tuần hoàn huyền khí trong kinh mạch với những vòng tuần hoàn trong tự nhiên, như Thái Dương và Minh Nguyệt, như vòng tuần hoàn của nước trong tự nhiên,...

Sau một đêm thả hồn vào trong đất trời, vào thời điểm hùng đồng lộ dạng, trên người Cổ Tước sinh ra một tia lực lượng Linh Vực.

Bạn đang đọc truyện *Chân Đế 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Ngươi Nhớ Kỹ, Chỉ Hơi Hơi Thôi!

Cổ Tước thu công, mở mắt ra.

- Lĩnh Vực của ta..... Đạo của ta sao.....?

Hắn tự lẩm bầm

Lúc này, cái bóng chỉ còn một nửa trên của Khai Thế Tiên Vương trong thức hải Cổ Tước lại hiện lên, dặn dò:

- Không phải ngươi rất ưa thích bộ huyền kỹ cận chiến kia sao? Kiếp này từ nhỏ ngươi đã tu võ thuật thuần túy, vậy đừng suy nghĩ nhiều nữa, đuổi theo đam mê của ngươi đi.

Cổ Tước nhìn nhìn Khai Thế Tiên Vương, hỏi:

- Ta dùng kiến thức của ngươi tu ra Đạo khác, ngươi không có vấn đề gì?

Khai Thế Tiên Vương trợn mắt lên.

- O? Ngươi làm được vậy ta còn mừng không kịp. Đạo năm xưa của ta rất nhiều chỗ thiếu hụt, nên ta mới mãi bị vây ở cảnh giới Đại Tiên Vương mà không thăng thiên được.

Cổ Tước hít thở thật sâu, cảm khái nói ra:

- Thăng thiên thành Thần sao? Khái niệm này nghe có vẻ thật xa xăm.

Khai Thế Tiên Vương nhẹ lắc đầu.

- Không xa như ngươi nghĩ đâu. Ta dự đoán nó cũng giống như từ Thánh Huyền Giới thăng lên Thiên Vực, chỉ có điều ở trên đó có Chân Tiên khí, có Chân Tiên quả, có chư vị Chân Thần.

Cổ Tước nở nụ cười xa xăm.

- Ta có chút mong muốn đổi mặt Chân Thần, cảm giác này khiến ta thật tò mò.

Khai Thế Tiên Vương xì một tiếng khinh bỉ.

- Ngươi tự cho mình là ai? Đổi mặt Chân Thần? Đợi ngươi vượt qua ta năm xưa đã rồi hẵng nói.

Cổ Tước cười khà khà, không yếu thế chút nào, tự tin nói ra:

- Chỉ riêng vấn đề tình nghĩa trong nhân sinh, ta đã vượt xa ngươi cả vạn dặm!

- Ấc... Chúng ta nói chuyện Đạo đi, phải rồi, ngươi cứ tiếp tục theo Võ Đạo của ngươi, không cần nhìn tới Đạo Đạo năm xưa của ta làm gì. n, cứ như vậy đi. Tạm biệt, lần sau gặp lại.

Khai Thế Tiên Vương vừa nói dứt câu liền biến mất, bỏ chạy mất dạng.

Cổ Tước còn ở lại trong thức hải, cứng hàm đơ ra, tự hỏi làm sao lão già hèn mọn này có thể làm Khai Thế Tiên Vương được a, hình như lão có chút vô trách nhiệm hơi quá đáng nha.....

Hắn leo ra ngoài cửa sổ, định lên nóc nhà cảm ngộ thiên địa một chút thì thấy cửa sổ phòng Dạ Tuyết chợt mở, tỷ tỷ xinh đẹp của hắn lộ đầu ra, để gió sớm thổi tóc dài của nàng nhẹ bay. Trên thân nàng chỉ mặc đúng một bộ đầm ngủ hai dây, rất mỏng manh. Khí chất thanh cao của nàng không nhiễm bụi trần, thuần thiện nhưng lại có chút xa cách, cứ như thiên tiên giáng trần vậy.

Cổ Tước căng mắt ngắm tỷ tỷ, cổ họng nuốt ực một cái.

Hắn nhìn không được bao lâu thì điểm chân trên mái ngói, nhảy vào phòng nàng.

- Á!... Đệ làm ta hết cả hồn! Đồ xấu xa! Định mưu hại tỷ tỷ đúng tim hả?

Dạ Tuyết giật mình nhảy lên, nhưng nhìn lại thấy bản mặt tươi cười của Cổ Tước thì thở phào nhẹ nhõm. Nhưng tiếp theo nàng liền nổi giận đánh yêu hắn mấy cái, khiến Cổ Tước càng là say mê nàng hơn.

Cổ Tước tiến đến gần, đưa tay ôm eo Dạ Tuyết, sau đó kéo nàng lại sát bên mình.

- Chỉ mới một hai ngày đã muốn nữa rồi sao?

Dạ Tuyết nhẹ giọng hỏi, lời thì thâm thật trong trẻo động lòng người.

- Ừm, nhìn tỷ... ta liền không có cách nào nhịn xuống...

Cổ Tước thủ thi vào tai nàng, đưa tay xuống vuốt bờ mông cao vút của Dạ Tuyết.

- Hừ, thật là háo sắc, mai một người còn làm nên đại sự gì nữa?

Dạ Tuyết tuy là một bộ lo lắng cho tương lai của tên đệ đệ sắc lang này, nhưng mà trong lòng nàng rất là thích thú khi nghe hắn nói rằng chỉ cần nhìn thấy nàng là hắn nhịn không nổi. Dù gì đây cũng là giải đúng chỗ ngứa, đổ ngọt vào đúng ngay sở thích của Cổ đại tiểu thư nhà.

- Không đúng. Phải là, không có tỷ ta mới không làm nên đại sự gì.

Cổ Tước khẽ cười, nói nhỏ vào tai Dạ Tuyết.

- Đừng dối lòng dụ ngọt ta nữa, tỷ tỷ còn không rõ trong lòng người yêu thích Thanh Ngọc sao?

Dạ Tuyết hờn dỗi nói ra, ý đồ ghẹo hắn một chút.

- Ta nói lời thật lòng a, tỷ tỷ đừng trách oan cho ta. Nếu không phải từ nhỏ ta được tỷ quý mến thì bây giờ làm gì có mạng để đứng đây mà nói chuyện với tỷ?

- Hừ, cái này là ơn nghĩa, không phải tình yêu.

Dạ Tuyết xoay mặt đi chỗ khác, nhưng vẫn len lén liếc xem mặt Cổ Tước, trong bụng nhin cười xuống.

- Dạ Tuyết bảo bối của ta, đến, để ta chứng minh cho nàng thấy.....

Một tay Cổ Tước ôm Dạ Tuyết thật chặt, tay kia nhẹ nâng cằm nàng lên, sau đó cúi đầu đặt môi lên miệng nàng. Tuy trước đó Dạ Tuyết còn làm bộ làm tịch, nhưng bây giờ nàng hoàn toàn không có chút chống đối nào, khẽ vòng tay ôm lưng hắn, môi dịu dàng đáp lại những nụ hôn của hắn.

Cổ Tước vừa mút lưỡi Dạ Tuyết vừa vòng tay quay vuốt mái tóc đen dài của nàng, cảm nhận hơi thở nồng nhiệt của mỹ nhân trong vòng tay. Hắn càng hôn càng hăng, càng không cưỡng lại được ham muốn chiếm hữu lấy nàng mà mạnh dạn cướp lấy cái lưỡi nhỏ xinh của mỹ nhân. Hắn vừa hôn vừa nút thật mạnh mẽ, khiến Dạ Tuyết có hơi ngộp thở, mày liễu khẽ nhú lại.

- Tước, sao vậy?

Dạ Tuyết thấy hắn có chút bất thường, khẽ hỏi.

- Cổ Tước bỗng tỉnh lại thấy Dạ Tuyết hơi thở có chút khó khăn thì hơi hoảng hốt.

- Tỷ tỷ, xin lỗi, ta đột nhiên.....

Dạ Tuyết nghiêng đầu, tò mò hỏi:

- Người đột nhiên làm sao...?

Cổ Tước giải đầu áp ứng:

- Ta đột nhiên... có vọng động muốn mạnh mẽ chiếm lấy nàng, không kịp cưỡng lại...

Lúc này nhắc lại chuyện hồi nhỏ làm Cổ Tước chợt nhớ ra mấy cố sự, mà trong những cố sự này, không có cái nào là không có bóng dáng Dạ Tuyết ở bên cạnh hắn, quan tâm lo lắng cho hắn.

Vừa nghĩ tới đó thì Cổ Tước đã không kịp cản lại ham muốn bùng nổ trong người. Tuy hắn có kiến thức của Khai Thế Tiên Vương, nhưng thân thể thì đúng là chỉ mới 17, 18 tuổi. Lại nói, năm đó Khai Thế Tiên Vương càng là mù tịt chuyện nam nữ, vì hắn có bao giờ để ý tới mỹ nữ đâu.

Dạ Tuyết nghe hắn nói, khóe môi cong lên thành một nụ cười có chút tà mị.

- Không sao, nếu đệ đã muốn thì tỷ tỷ để cho đệ thoải mái một chút.

- Không được a, ta cảm thấy, nếu như ta được tự do động thủ, ta sẽ làm đau nàng.

Không phải là hắn không dám, mà là hắn không mong muốn Dạ Tuyết chịu đau a.

Dạ Tuyết nhoen môi cười phong tình vạn chủng, len nếm cho hắn mị nhãn.

- Đến đây.

Nàng vừa kéo tay Cổ Tước vừa đi đến bên giường ngủ rồi bắt hắn ngồi xuống cạnh nàng.

Cổ Tước bị nàng mê hoặc, vừa ngồi xuống liền nhào tới hôn Dạ Tuyết. Mà nàng cũng không có chống cự, ôm cổ hắn mãnh liệt đáp lại, không có yếu thế giống lúc nãy nữa. Lúc Dạ Tuyết nghe hắn nói muốn tham lam chiếm hữu mình thì nàng đã bắt đầu động tình rồi.

- Tước, tỷ tỷ... ừm... tỷ tỷ có hơi thích... ngược đãi. Chỉ hơi hơi thôi, người nhớ cho kỹ a!

Dạ Tuyết nghiêm túc thổ lộ với hắn. Bản chất nàng rất thích nhìn thấy hắn say mê đắm chìm vào nàng, nên mới dẫn tới cái sở thích kỳ lạ này. Tất nhiên, đây là đối với tình lang của mình, là người nàng yêu mến. Bằng không thì ngoại trừ đám nữ ra, nữ tử bình thường ai lại thích bị ngược đãi? Mà Dạ Tuyết hoàn toàn không phải đám nữ, nàng chỉ muốn nhìn thấy hắn vì mình mà điên cuồng.

- Ha ha, ta nhớ rồi, chỉ là hơi hơi thôi đúng không? Chỉ là hơi hơi thôi.

Cổ Tước cười xảo trá, lập đi lập lại, chọc cho Dạ Tuyết đỏ bừng cả khuôn mặt.

- Đồ ác quỷ xấu xa!

Nàng xấu hổ đưa tay đánh Cổ Tước, luôn miệng mắng hắn độc ác thích chọc ghẹo thiện nữ.

- Bảo bối, đừng giận dữ nữa, nàng muốn sao ta chiều nàng thế đó.

Cổ Tước đè Dạ Tuyết xuống giường, hôn lên cái cổ nhỏ xinh thơm phức của nàng.

- Tước, có nghĩ tỷ tỷ là nữ nhân dâm loạn không...?

Dạ Tuyết lo sợ hỏi.

- Khả khả, tỷ tỷ bảo bối của ta đáng yêu thế này làm sao dâm loạn được.

Cổ Tước đưa tay mạnh mẽ tuột quần lót Dạ Tuyết ra.

- Người cứ làm thỏa thích đi, tỷ tỷ chịu được, không, là ta thích như vậy, người phải để cho tỷ tỷ xem người điên cuồng ham muốn ta như thế nào, bằng không thì tỷ tỷ không tha cho người.

Dạ Tuyết tà mị thì thầm vào tai Cổ Tước, khẽ mút vành tai hắn một cái.

Cổ Tước nuốt cái ực, trong quần dựng cột cờ thẳng đứng, vì căng thẳng kèm nén mà giật giật. Hắn lập tức cởi đồ ra, sau đó cúi mặt vào giữa hai chân Dạ Tuyết, mút lấy mút để. Lưỡi hắn mạnh bạo đâm vào trong nàng quậy phá, liếm láp khắp nơi, làm mỹ nhân rên rỉ không dứt.

- Tước, đứng rồi, tỷ tỷ thích nhìn người như vậy!

Dạ Tuyết kẹp đùi lại, dùng tay ấn mặt hắn vào dưới háng, vừa nhìn hắn thích thú ăn cháo sò của nàng vừa luôn miệng kêu sướng.

Đến lúc Cổ Tước ngồi dậy dâm thần thương vào trong thì nàng liền nhũn người ra, nằm mẹp trên giường, dang chân mặc cho hắn nhồi nháp. Tiếng rên la của nàng lúc bị Cổ Tước ngược đãi ở dưới suýt nữa đem linh hồn Cổ Tước câu đi sang thế giới khác, chân chính rất dâm mị.

Cổ Tước tuy mạnh bạo hơn bình thường, dương vật không ngừng mãnh liệt đâm thọc động thịt mẫn cảm của thiếu nữ, nhưng hắn cũng biết dè chừng không để nàng đau đớn.

Dù vậy, hắn vẫn là được một phen thả ga, thoải mái nhồi cho Dạ Tuyết bần rần tay chân, nằm gục trên giường để hắn vui dập. Cổ Tước nhìn bộ ngực hùng vĩ của nàng lác lác lên xuống mà nhìn không được, phải úp mặt vào đó hít lấy mùi vị nữ nhân đã qua nhiều lần mây mưa, có thêm chút ít khí tức thành thực trưởng thành.

Tay và miệng hắn cũng không quên tóm lấy đầu ti đỏ hồng kia, nắn bóp, bú liếm thỏa thích.

Dạ Tuyết lên xuống đỉnh vu son ba, bốn lần rồi triệt để không còn sức nữa, run rẩy tiết thân một lần thứ 5 cuối cùng rồi kiệt sức nằm trên giường, ngắm Cổ Tước vẫn đang say sưa động thủ trên người nàng. Nàng thấy vẻ mặt cuồng nhiệt của hắn trong lúc nhồi nháp hạ thân của mình thì không khỏi trong lòng vui vẻ, yếu ớt cười một tiếng.

- Tỷ tỷ! Ta yêu nàng chết mất!

Cổ Tước cong người xuống, vừa nói vào tai Dạ Tuyết vừa dập một chiêu cuối cùng vào âm đạo trơn nhầy nhụa của nàng, phóng ra dương tinh lấp đầy chỗ trống bên trong tỷ tỷ.

Dạ Tuyết đưa tay ôm đầu hắn vào ngực, nhắm mắt cảm nhận khoái lạc lắng đọng trong cơ thể.

Lúc này, Thái Dương đã hoàn toàn hiện thân bên ngoài khung cửa sổ.

Bạn đang đọc truyện *Chân Đế 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Vô Đề 4

Cổ Tước rải bước đi xuống cầu thang, Dạ Tuyết thì đi trước hần, bên cạnh hần là Lam Tú Nhi.

Bấy giờ, Cổ thiếu gia đang bị Lam đại tiểu thư nhìn bằng ánh mắt rất quái dị.

- Nàng làm sao vậy a?

Cổ Tước bị nhột sống lưng, cười khổ hỏi Tú Nhi.

- Người còn hỏi... có biết xấu hổ không?

Tú Nhi càng nhìn hần bằng ánh mắt kỳ lạ hơn nữa.

Cổ Tước gãi gãi đầu.

- Ta chưa làm gì đắc tội nàng a.....

Tú Nhi trừng hần một cái, thờ dài.

- Người nhìn.....

Nàng đưa ngón tay chỉ vào đôi chân của Dạ Tuyết đang đi trước mặt hai người.

Cổ Tước đưa mắt nhìn xong suýt nữa thì thổ huyết, có điều hần kịp nhin lại.

- Ách.....

Tú Nhi xoa trán, vẻ mặt đáng ghét.

- Cái gì cũng vừa phải a.....

Cổ Tước trợn mắt xua tay.

- Nàng hiểu lầm, không phải là vậy!

Tú Nhi gật gù, có vẻ không tin hần lắm.

- n, hiểu rồi.

- Nàng thật sự là hiểu lầm rồi a!

- Ừm, ta hiểu lầm rồi.

-Ặc... Ta đã nói là hiểu lầm mà!

Tú Nhi là người kiêu lời, không thềm nói nữa, hoàn toàn lơ hần luôn.

Cổ Tước chỉ có thể cười trừ, cái này đúng là nằm ngoài dự liệu của hần.

Chuyện là thế này, hai tỷ đệ mây mưa xong thay y phục định xuống lầu ăn điểm tâm. Hai người đi ngang phòng Lam Tú Nhi thì rù rê nàng đi cùng. Lúc xuống cầu thang thì Tú Nhi mới chợt để ý thấy dáng đi của Dạ Tuyết đột nhiên rất kỳ lạ, hai cân cứ xiêu xiêu vẹo vẹo không khép lại.

Nàng quay sang nhìn thấy vẻ mặt Cổ Tước mon môn sắc xuân thì lập tức hiểu ra mọi chuyện, suýt chút nữa thổ huyết. Vì vậy mà nàng không khỏi đem ánh mắt quái dị kia ra nhìn Cổ Tước, trong lòng nàng là xấu hổ chịu không nổi, sắp chết ngượng rồi.

Cổ Tước lúc này mới vội vã chạy đến bên Dạ Tuyết thì thầm với nàng một chút. Dạ Tuyết nghe hần nói xong cả cái cổ lẫn khuôn mặt đều đỏ bừng lên, sợ hãi thẳng người lên, sửa sang tướng đi lại. Sau đó nàng còn âm ức đánh hần mấy cái, đây đúng là mưu hại nàng mà.

Dạ Tuyết hờn dỗi dặm chân bỏ hần lại mà đi trước, Cổ Tước ở phía sau chỉ có thể gãi đầu cười trừ. Lúc Tú Nhi đi qua còn cố ý làm ra vẻ tránh né, làm Cổ thiếu gia đầu muốn xi khói.

Ăn sáng xong, Cổ Tước nói với mấy người Tôn Văn, Bạch lão một tiếng rồi dẫn Dạ Tuyết cùng Lam Tú Nhi ra ngoài mua ít đồ, chủ yếu là dược phẩm. Sẵn tiện, hắn cũng ra tay dạy cho hai nàng cách lựa chọn thảo dược để tránh cho ngày sau bị mấy tên cao tay lừa mất tiền.

Đến gần trưa thì đoàn người lại tiếp tục lên đường đi Bảo Long thành. Thánh Huyền Giới chia làm 5 khu vực chính: Đông bộ, Tây bộ, Nam bộ, Bắc bộ, cuối cùng là Trung bộ. Bảo Long quốc tuy không có xưng là Đế quốc, nhưng lại là thế lực cường hành nhất ở Nam bộ, một tay che trời, không ai dám chống đối. Tất nhiên là ngoại trừ Ngọc Liên sơn ra, vì tông môn này ra đời trước khi tổ tiên lập quốc của Bảo Long quốc quật khởi.

Bảo Long thành thân là hoàng đô, diện tích lớn gấp 3, 4 lần Thịnh Hoa thành. Ở dưới Bảo Long thành còn rất nhiều thành lớn khác, mà dưới mỗi thành lớn đó nữa thì mới tới lượt Thịnh Hoa thành bon chen. Những thành lớn này đa phần đều có chút giao hảo với tông môn trung phẩm. Còn Bảo Long viện thì luôn luôn phải giữ vững mối quan hệ song phương với Ngọc Liên sơn, thỉnh thoảng vẫn mời cao nhân Ngọc Liên sơn đến chỉ điểm những đệ tử ưu tú.

Tuy nói Bảo Long thành là thiên địa của hoàng thất, nhưng hoàng thất còn phải lo lắng việc triều chính, việc trấn thủ biên cương, cũng như an ninh quốc nội. Vì vậy mà việc canh giữ và quản lý Bảo Long thành gần như hoàn toàn được giao cho 3 đại thế gia canh chừng.

Ba nhà này lần lượt là Minh thị thế gia, Đông Cung thế gia, và Lãnh gia Thương Nghiệp hội.

Tổ tiên Minh thị thế gia là đại thần trong triều, lập công hiển hách, được người kính ngưỡng. Đông Cung thế gia thì có mấy đời lão tổ tông là quốc sư, là một gia tộc lâu đời hơn Minh gia. Còn Thương Nghiệp hội của Lãnh gia là trái tim của ngành thương mại tại Bảo Long thành, là đầu mối các loại hàng hóa khủng bố nhất nơi đây. Bất kể là thảo dược, gấm vóc hay binh khí, đa phần các thương hội bất kể lớn nhỏ đều là đối tác làm ăn của Lãnh gia Thương Nghiệp hội.

Đặc biệt nhất là Lãnh gia Phách Mạch đường. Đây là nơi mà ngay cả người của Ngọc Liên sơn cũng đến tham dự từ năm này qua tháng nọ. Đồ vật được đấu giá bên trong Lãnh gia Phách Mạch đường đều là hàng hay của lạ, kỳ trân dị vật độc nhất vô nhị ở Bảo Long quốc.

Lãnh gia không dám tự nhận là thiên hạ đệ nhất, vì họ thật sự thua xa các thế lực cổ lão ở Trung bộ, nhưng bọn họ hoàn toàn có đủ vốn liếng để xưng là Bảo Long quốc đệ nhất Phách Mạch đường.

Bấy giờ ở Bảo Long thành, hai người mặc áo choàng che mặt từ trong dược điểm lớn nhất của Lãnh gia đi ra. Một người dáng rất cao, người còn lại thấp hơn hẳn một cái đầu.

- Đan dược cần thiết đã mua đủ, chúng ta lập tức đi Đông bộ tìm địa phương kia.

Người cao khề nói, giọng hắn trầm thấp, uy nghiêm như vọng về từ vạn cổ.

- Ừm, chúng ta lại đi bằng cái dị thuật kia của ngươi nữa sao...?

Người thấp nhỏ giọng đáp, giọng nói là một thiếu nữ.

- Ngươi không thích thuần di thuật của ta?

- Thuần di? Cái đó mà là thuần di thì bọn cô nương cũng có thể thuần di!

- Vậy ngươi thuần di thử ta xem?

- Cái thuật đó không phải thuần di, nên ta không làm được.

Thiếu nữ tuy có chút ngang ngược, nhưng giọng nói không hề chói tai, khiến người nghe cảm thấy muốn cùng nàng vui vẻ cười giòn một phen.

- Được rồi, đừng cảm râm nữa, nhức cả lỗ tai vì sư rồi.

- Hừ, cầu sư!

Thiếu nữ vừa mắng dứt lời, liền bị một bàn tay quất vào ót, khiến nàng la oai oái.

- Chúng ta đi. Chậm chân sẽ lỡ dịp tiến vào Tiên Thiên trúc lâm, đến lúc đó ngươi cả đời nằm mơ trở thành Huyền Hoàng, lại còn lôi cả ta vào làm bôn câu thất hứa nữa.....

Người cao nói xong xoay người rời đi.

Thiếu nữ xì một tiếng, đành phải đi theo hắn. Vừa đi nàng vừa mở bàn tay ra nhìn một miếng ngọc cũ kỹ, nhiều chỗ bị thiếu mảnh, trong lòng có chút nhớ nhung, mong chờ gặp lại. Trầm dậm bên ngoài Bảo Long thành, bên một bờ sông trong rừng sâu, một cái bóng đen đang quần lấy một thiếu niên. Cái bóng đen này không có hình dạng ổn định, giống như là một đám ruồi muỗi vậy. Còn thiếu niên kia thì ra chỉ là một cái thi thể đã tái nhợt, không còn chút sức sống, mà một nửa thân trên của hắn còn bị ai đó đánh nát, trông vô cùng thê thảm.

Cái bóng đen kia loay hoay một lúc thì cuối cùng chui tọt vào mũi thi thể kia.

Một lúc lâu sau, cỗ thi thể mở bừng đôi mắt, nhưng sắc mặt không có khôi phục sinh lực, vẫn là một cái thây biết cử động, không phải sinh linh bình

thường. Hấn vuron người bò dậy, khó khăn lắm mới đứng lên mặt đất được mà vẫn còn lão đảo không quen lắm với thân thể này.

Đúng lúc này, một nhóm nam thanh nữ tú bước ra từ trong rừng, trong lúc cười nói vui vẻ thì phát hiện thấy thầy ma kia đang nhìn bọn họ chăm chăm, không khỏi lạnh cả sống lưng.

- Tên kia, ngươi là thứ ma quỷ gì?

Một thiếu niên bước ra chắn trước mặt thiếu nữ xinh đẹp đứng ở trung tâm nhóm người.

- Hắc hắc.....

Thầy ma nhoén miệng cười kinh dị, ánh mắt lóe lên hắc quang tà ma.

Bạn đang đọc truyện *Chân Đế 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Lãnh Sương Sương (1)

Hôm nay, Lãnh gia tam thiếu thư Lãnh Sương Sương phụng mệnh phụ thân đại nhân - gia chủ Lãnh gia Lãnh Hàn - ra ngoài giao thiệp với mấy thiếu gia thiên kim của một số gia tộc trung cấp trong Bảo Long thành. Mấy người này đều là những ứng cử viên gia chủ kế nhiệm sáng giá nhất, mà gia tộc bọn họ từ lâu đã làm ăn thương nghiệp dài hạn với Lãnh gia.

Vì vậy mà Lãnh Sương Sương cũng không có ý kiến gì, nàng thân là tam thiếu thư của một đại gia tộc, chuyện ra ngoài ăn uống kết giao với những gia tộc khác là một nhiệm vụ hết sức bình thường. Chưa kể đến Sương Sương còn là nữ hài tử ham chơi, thích ra ngoài đi đây đó, nhiệm vụ này đối với nàng đúng là mớ tỏi miệng mèo.

Có điều, sau khi ăn uống xã giao xong, cả nhóm vừa đi ra ngoài dạo mát ngắm cảnh một lát thì gặp phải chuyện xui xẻo. Mọi người đều là con cháu đại gia tộc, nên đến tuổi này tu vi Huyền Sư là chuyện bình thường, có khả năng chạy rất xa trong khoảng thời gian rất ngắn, vì vậy mà cả bọn đi khá xa khỏi Bảo Long thành, vào một khu rừng có phong cảnh thơ mộng chơi một chút.

Nhưng mà đầu ngõ vừa vào được một lúc thì gặp phải một người rất kỳ quái. Tuy nói là “người” nhưng mà hần hình như không phải người. Toàn thân hần tái nhợt không có chút sức sống, thân trên lại còn bị đánh nát mất phần bên trái, vậy mà đôi mắt đỏ ngầu vẫn mở tròn lên, trông vô cùng quỷ dị.

Những thiếu gia tiểu thư này đều là tu sĩ, có thể cảm nhận được khí tức trên người vật sống, nhưng người trước mặt này lại không có chút khí tức nào, cứ như là người chết ngồi dậy vậy.

Chuyện này khiến cho Lãnh Sương Sương rợn cả tóc gáy, nhưng nàng còn chưa kịp nói gì thì một người tên Lăng Thương đã đứng ra muốn lập uy.

- Tên kia, ngươi là thứ ma quỷ gì?

- Hắc hắc.....

Sương Sương vừa nhìn thấy nụ cười tà ma của quái nhân kia thì lập tức thấy không ổn, đưa tay định nắm lấy vai của Lăng Thương kéo về.

Nhưng chuyện xảy ra quá nhanh, trong một khoảnh khắc, quái nhân kia đã từ bao giờ hiện ra trước mặt Lăng Thương, tóm lấy cổ hần, không để hần kịp chớp mắt đã bóp nát cổ hần. Đầu lâu Lăng Thương bộp một tiếng rơi xuống đất, trên mặt vẫn còn ra vẻ uy nghiêm ta đây.

Lãnh Sương Sương giật nảy mình, hét lớn:

- Mau chạy!

Cả nhóm hoảng hồn xoay người bỏ chạy hết tốc lực. Tu vi Lãnh Sương Sương cao nhất trong nhóm, là Huyền Sư đỉnh phong, một đoạn thời gian nữa nàng sẽ trở thành nửa bước Huyền Vương, nên nàng cũng là người chạy được nhanh nhất, dẫn đầu mở đường phía trước, tạo ra lối đi thẳng tắp cho người phía sau không bị vướng.

Sương Sương thân là một nữ hài tử mới 17, 18 tuổi nên vừa nhìn thấy cảnh đầu lâu máu me như vậy liền lạnh cả hai cánh tay, mấy ngón tay đến giờ vẫn còn run rẩy. Cái cảm giác đối diện cái chết gần trước mắt kia đúng là dễ khiến cho người tê dại.

Cũng may, Lãnh Sương Sương lớn lên trong thế gia tu luyện, từng giết qua nhiều huyền thú, nên không phải là hoàn toàn không có kinh nghiệm đối diện cảnh giết chóc tàn nhẫn. Vì vậy nàng không có lập tức bị tê cứng tay chân mà chạy không nổi. Nếu nàng là một thiếu nữ phàm nhân thì chắc chắn đã ngã quỵ ở đó chờ chết rồi.

- AAA!!

Từ phía sau Sương Sương vang lên tiếng hét thảm thiết.

Nàng quay đầu lại nhìn thì thấy quái nhân kia đang thông dong đuổi theo, cứ một lúc hắn lại hóa thành một đạo hắc quang xoẹt qua, mà mỗi lần như vậy lại có thêm một người phía sau chết, còn chết rất thê thảm nữa, huyền khí cùng với sinh lực đều bị hút cạn, trở thành xác khô như vỏ cây.

- Hắn, hắn, hắn đang đùa, đùa bọn chúng ta!

Hốc mắt Sương Sương ứa ra lệ nóng, chân nàng cũng run lên cầm cập rồi. Quái nhân này hoàn toàn khác với huyền thú nhị, tam giai mà nàng vẫn hay đi săn. Hắc khí trên người hắn rất, rất tà. Nhìn vào đôi mắt đỏ ngầu của hắn, Sương Sương dường như cảm nhận được rằng hắn đang đặc biệt nhắm vào nàng mà trêu chọc bằng cách từ từ giết người xung quanh nàng.

Sương Sương nhìn mấy người mới đây còn cười cười nói nói với mình bây giờ đang lần lượt bị quái nhân giết thành bộ dạng người không ra người, quỷ không ra quỷ mà sợ hãi khóc nức lên.

- Lãnh tam tiểu thư, người đừng cố ý chậm lại để chờ bọn ta đuổi kịp nữa, làm như vậy càng nguy hiểm hơn. Tiểu thư là người có tốc độ cao nhất nhóm, mau mau về trước tìm cứu viện!

Một thiếu niên đang chạy sau Sương Sương lớn tiếng nói. Trong âm thanh của hắn có xen lẫn huyền lực, nên Sương Sương nhất thời bị sóng âm đánh cho một cái giật mình thoát ra khỏi nỗi sợ kia.

- Nhưng mà... nhưng mà ta không thể cứ bỏ mặc mọi người!

Sương Sương run run nói ra.

- Lãnh tam tiểu thư có tự tin rằng mình có thể đối diện thứ quỷ kia mà chiến thắng không?

Thiếu niên kia nghiêm mặt lại, trầm giọng nói ra.

Sương Sương khẽ run lên một cái, nàng biết rõ mình hoàn toàn không có thực lực chống cự lại quái nhân kỳ lạ kia. Hắn có thể dễ dàng đem những Huyền Sư kia đùa bỡn xong giết, vậy nàng là cái thứ gì?

- Đa tạ Ngô thiếu cảnh tỉnh!

Sương Sương tự cắn môi dưới một cái, tạm thời để cho đau đớn lấn át sợ hãi. Nàng đưa tay gạt nước mắt xong thiêu đốt toàn bộ huyền khí trong Đan Điền Thiên Địa, lấy tốc độ cực hạn của bản thân mà phóng đi.

Trong đầu Sương Sương chỉ có hai chữ “Bảo Tín,” ngoài ra nàng không còn để ý gì tới xung quanh nữa, cứ cầm đầu mà chạy, mặc kệ thân thể đổ nhiều mồ hôi bắt đầu khát nước đến khô cả cổ họng, mặc kệ hai chân đã mỏi nhừ ra đến mức tê dại không còn cảm giác.

Trong thâm tâm Sương Sương là đau đớn rối loạn vô cùng, vì nàng cảm nhận được, mình bỏ chạy chỉ có một nửa là vì bảo tín, nửa kia là vì đang quá sợ hãi mà khi âm lãnh như muốn thôn phệ linh hồn con người của quái nhân. Phần nhất gan sợ hãi này nàng tuy chôn sâu trong lòng, nhưng đây vẫn là lòng của nàng nên Sương Sương biết rất rõ suy nghĩ này có tồn tại.

Tuy nàng không rõ Ngô thiếu có biết hay không, nhưng mà tâm trí nàng đang bám víu vào yêu cầu đi trước để bảo tín kia mà trụ cứu rồi lương tâm của mình. Suốt chặng đường, nàng cứ liên tục tự dặn lòng là bản thân hoàn toàn không phải vì nhất gan mà bỏ chạy.

Một lúc sau, cụ thể là bao lâu bản thân Sương Sương cũng không biết, nhưng nàng đã bắt đầu thấy bóng dáng Bảo Long thành trước mặt. Sương Sương mừng rỡ định tăng tốc thêm nữa, nhưng đột nhiên “bịch” một tiếng, nàng bị ai đó tóm cổ từ phía sau, ném lên mặt đất.

Sương Sương lăn lóc mấy vòng, ngẩng lên nhìn thì thấy quái nhân đã đứng trước mặt nàng, ánh mắt hắn lạnh lẽo nhìn nàng như nhìn một miếng thịt cừu bị giòi một ản hủ rồi vậy.

- Không, không, không! Người đừng qua đây!

Sương Sương hoảng sợ tụ huyền khí, đánh ra một chưởng thuộc tính Mộc. Chưởng khí oanh lên người quái nhân, nhưng hoàn toàn không tạo ra thương tổn gì, còn bị ma khí trên người hắn cắn nuốt sạch sẽ.

Quái nhân lạnh nhạt đưa ta một bàn tay tóm vào cổ Lãnh Sương Sương. Hắn đưa mặt gần lại, muốn đặt môi lên miệng nàng để bắt đầu chuyển xác trọng sinh lần nữa. Cái thi thể quèn của Lam Vương đã không còn đủ để ma khí có thể dựa vào mà sống tiếp được, nó cần một cơ thể mới, còn sức sống lành lặn như Sương Sương để đoạt xác mà tạm thời sống lại cho tới khi tìm được cơ thể tốt hơn.

Sương Sương bị khí tức tà ma như vong linh bao phủ, sợ hãi người, nước mắt tuôn ra, toàn thân nàng đông cứng lại, không có sức chống cự nữa. Trong đầu nàng tuy hiện ra một chữ “Cứu!” to lớn nhưng nàng không thể mở miệng nói ra nổi.

Uỳnh!!

Đột nhiên, quái nhân bị một cái đại quyền oanh từ trên cao xuống đánh lún vào trong mặt đất, xương sống gãy nát, thân hình vụn vụn như một cái rễ cây

vô cùng gớm ghiếc.

Đại quyền tuy đã đánh ra rồi, nhưng tiếng sấm sét âm vang trong không trung vẫn còn vang vọng mãi không dứt, tựa như tiếng thờ ơ nghiêm của vạn cổ lôi thần giáng xuống trần thế.

Sương Sương chỉ kịp nhìn thấy một cái bóng lưng hùng vĩ như thần nhạc đâm vào thương khung, khiến nàng lầm tưởng đây thật sự là Lôi Thần giáng thế. Ngay sau đó, nàng lại thấy một ánh chớp màu tím huyền bí rồi thò ra một hơi yếu ớt, thoát hư mà ngắt đi. Dưới hố sâu, thi thể Lam Vương gượng dậy, ma khí khiến các đốt xương bị gãy tạm thời dán vào nhau như dùng chất dính chất lượng kém mà sửa lại vậy. Hắn trợn đôi mắt đỏ ngòm nhìn nữ tử tóc ngắn ngang cổ đứng trước mặt. Tuy Lam Vương đã chết, không nhận ra nàng là ai, nhưng bản thân ma khí thì biết.

- Người cũng thật có gan, lại dám đến gần chúng ta như vậy.

Nữ tử lạnh nhạt nói ra.

- Một cái tiểu thị nữ bị lão gia hỏa Khai Thế bỏ rơi mà thôi, sao uy hiếp được bản hoàng...

Ma khí phát ra một giọng nói tinh thần lực âm u như đến từ địa ngục.

- Chủ thể cùng Chủ hồn của người đều đã bị đập tan, người còn dám xưng “bản hoàng.”

Vân Kỳ khẽ cười một tiếng, sau đó sắc mặt nghiêm lại, đánh ra một trào.

Ma khí phản ứng cũng không chậm, hoàn toàn chui ra khỏi thân xác Lam Vương, hóa hình thành một cái u linh đen thui, nhào về phía Vân Kỳ, liều mạng muốn đoạt xác nàng.

Trào của Vân Kỳ nhanh chóng tụ khí trở thành một cái Kim Long trào to khổng lồ, chop một cái liền bóp u linh màu đen vỡ vụn, trong nháy mắt hơi phi yên diệt.

- AAA...!

Ma khí để lại một tiếng thét âm u rồi hóa thành hư vô.

Vân Kỳ cẩn thận tiến lại gần xác chết của Lam Vương thì phát hiện dấu vết của một đạo ma khí rất nhỏ từ lúc nào đã len qua thân thức của nàng mà chui xuống dưới đất bỏ trốn mất dạng.

- Đúng là dai như đĩa mà!!!

Vân Kỳ tức giận đỏ cả mặt, dậm chân một cái lớn tiếng nói ra.

Trong lúc giận dữ, nàng sơ ý phát ra một tia khí tức Huyền Tôn, làm cả khu rừng run lên một cái, chấn động toàn bộ huyền thú bỏ chạy mất dạng, không con nào dám nán lại gần nàng.

Vân Kỳ giận đến bộ ngực sung nấn phập phồng, hừ một tiếng rồi quay người rời đi.

Cùng lúc đó, bên trong mật thất của hoàng cung cùng với các đại gia tộc, các vị lão tổ vốn vẫn luôn bề quan dương thọ bị hù một phen tái cả mặt, suýt nhảy dựng lên. Khí tức Huyền Tôn này trên bọn hắn ít nhất là hai cái tiểu cảnh giới, lại còn tràn đầy sinh lực như vậy, chứng tỏ là một cường giả trẻ tuổi, không phải lão bất tử già nua héo khô như bọn hắn.

- Người đâu! Người đâu! Mau điều tra cho lão phu!!!

Tất cả lão tổ đều là hạ xuống mệnh lệnh giống hệt nhau.

Bạn đang đọc truyện *Chân Đế 2* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Lãnh Sương Sương (2)

Trong rừng, Lam Tú Nhi nhìn thấy thi thể đại ca mình mà nói không nên lời. Từ nhỏ nàng đúng là không ưa hẳn lắm, nhưng mà nhìn thấy một người chết thật thê thảm, đến thấy cũng không toàn vẹn như vậy vẫn khiến cho một thiếu nữ như nàng sồn cả gai ốc, toàn thân lạnh đi.

- Rốt cuộc là hắn gặp phải tai ương gì mà thành như vậy?

Tôn Văn hỏi Vân Kỳ.

- Tiểu nữ nghe thiếu gia nói là bị tà hồn ma vật đoạt xác.

Nàng nhã nhặn trả lời.

- Vậy ma vật kia giờ ra sao rồi? Không lẽ là đang truy đuổi Cổ Tước?

Tôn Văn nghe nói ma vật đoạt xác thì giật cả mình, không khỏi lo lắng cho Cổ Tước.

- Lúc này tiểu nữ cùng với thiếu gia được một cao nhân đi ngang trợ thủ, thiếu gia đã mang nạn nhân đi trong lúc vị kia đánh với ma vật. Lúc tiểu nữ trở lại thì đã thấy Lam Vương như vậy.

Vân Kỳ bình thản đáp.

- Quả thật, lúc này ta cảm nhận được khí tức Huyền Tôn vô cùng khủng khiếp, xem ra vị cao nhân trong lời ngưởi nói đã giao chiến với ma vật rất kịch liệt.

Tôn Văn gật gật đầu, sau đó nói tiếp:

- Ta sẽ cho người mang hấn về Lam Hà tông, Lam tiểu thư hãy viết một lá thư giải thích tình huống cho Lam tông chủ.

- Đa tạ Tôn đại nhân quan tâm.

Cả nhóm tạm thời dừng một khu trại nhỏ để giải quyết chuyện Lam Vương. Lành Sương Sương nghe tiếng suối róc rách thì chợt tỉnh lại. Đập vào mắt nàng là khung cảnh tán lá rậm rạp của những cây đại thụ cao lớn chọc trời. Nàng cảm nhận được ngọn gió mát rượi cùng với mùi thơm của thảo dược, làm nàng cảm thấy rất dễ chịu.

Nhưng mà Sương Sương chợt nhớ ra sứ mệnh về Bảo Long thành báo tin cho gia tộc của mình, ngồi bật dậy, sợ hãi nhìn bốn phía xem quái nhân kia có đến giết nàng nữa hay không.

- Có người giết tên thầy ma đó rồi, nàng không cần hoảng hốt như vậy a.

Cổ Tước ngồi bên một gốc cây gần đó nói ra.

- Ngươi là ai? Ngươi muốn làm gì bốn tiểu thư!?

Sương Sương nhảy dựng lên, đưa tay thủ thế, bắt đầu tụ khí.

- Á!

Nhưng mà nàng lập tức cảm nhận được cơn đau truyền đến từ cổ tay trái, sau đó trên trán nàng lại tiếp tục đau, cuối cùng là vai phải cũng đang đau đớn kịch liệt.

- Nàng bị hấn ném khá mạnh, nên có vài chỗ bị thương tổn đến gân cốt, không nên động mạnh.

Cổ Tước bình thản tựa lưng vào thân cây khuyên bảo.

Sương Sương nhìn xuống cổ tay thì thấy đã được quấn băng vải, trên trán nàng chỗ đau cũng đã được bôi thuốc, còn vai phải thì được băng bó kỹ lưỡng dưới lớp áo, nàng cũng cảm nhận được lớp được cao nóng hổi áp vào vai nàng đang thấm được lực vào nơi nàng bị thương.

- Ngươi, ngươi cười, cười áo ta...

Sương Sương đỏ mặt, run giọng hỏi.

- Không rảnh đi cởi áo nàng a, chỉ cần mở nút ở gần vai rồi băng bó phần vai là được rồi, cởi ra làm gì cho tốn thời gian?

- Ách...

Lành Sương Sương tuy thờ phào nhẹ nhõm, nhưng mà lại thấy rất ám ức. Cái tên này, sao lại dùng cách nói nói như vậy? Ở dưới lớp áo của bốn tiểu thư có thể kém hấp dẫn đến mức nào a!

Nhưng mà dù sao thì nàng cũng không nhìn thấy dấu vết áo của mình bị lột ra, nút cài cùng đai quần đều còn nguyên như lúc chính tay nàng cột, nên Sương Sương cũng không có nỗi dóa.

Nàng vừa định nói tiếng đa tạ, nhưng lại nhìn thấy được đỉnh còn bốc khói ở bên cạnh Cổ Tước.

- Ngươi... là được sư?

- Ta đang trên đường đến Bảo Long thành chứng thực phẩm cấp.

- Ách... không phải là... lang băm chứ?

Sương Sương áp ứng hỏi.

- Nàng tự nhìn đi.

Cổ Tước mở nắp được đỉnh, để cho Sương Sương tự xem xét.

- Ồ... Là Trị Liệu cao nhất biến...

Sương Sương nhìn vào trong lò thì thấy một chất dẻo màu xanh lá tỏa ra mùi thảo dược thơm lừng. Nàng ban đầu thì rất tận hưởng mùi thơm, nhưng sau đó lập tức giật nảy mình nhìn lại thật kỹ.

- Nàng nói đúng rồi, là Trị Liệu cao nhất biến.

- Cái, cái, cái này..... cái này là người nấu ra?

Lãnh Sương Sương lấp bắp hỏi, nàng hoàn toàn bị dọa sợ rồi.

- Ở đây chỉ có mỗi ta với nàng, được đỉnh lại còn nóng hổi như vậy, có thể là ai khác nấu ra đây?

Cổ Tước tròn mắt đáp.

- Người làm cách nào nấu được được cao lục tinh!?

Gia tộc của nàng bao nhiêu đời làm Phách Mạch đường mà chỉ mới gặp qua đan dược tứ tinh thôi. Thế mà một tên thiếu niên trạc tuổi nàng lại nấu ra một lò được cao với tỉ lệ hợp thành lục tinh!

- Dùng thú đan nhất biến làm chất xúc tác a, không có thú đan làm chất dẫn thì hơi khó dung hợp được tính của các loại thảo dược khác nhau. Tu vi ta chưa dẫn ra hỏa điểm đủ nóng để dung luyện không cần thú đan được.

Cổ Tước lấy một cái muỗng gỗ múc ra một ít được cao mềm dẻo, sau đó chỉ cái muỗng về phía miệng Lãnh Sương Sương, ý bảo nàng há miệng ăn một miếng, làm cho nàng có chút ngần ra.

- Người... kêu ta ăn được cao?

Sương Sương trừng Cổ Tước, hỏi.

- Đúng rồi. Cái này ăn được, nhưng mà không được ăn quá 1 muỗng thôi.

Cổ Tước thông thả đáp.

- Vì sao?

Sương Sương tò mò hỏi, đưa tay cầm lấy muỗng gỗ.

- Vì bản chất được cao là dễ bôi, dễ đắp a, ăn vào có hại cho tiêu hóa.

- Vậy người còn kêu bổn tiểu thư ăn!?

Sương Sương nổi giận chỉ vào mặt Cổ Tước.

- Đây là nói người bình thường. Tu sĩ có thể thông qua công pháp phân giải được tính trước khi hệ tiêu hóa bị tổn thương. Có điều làm nhiều lần thì sẽ có hại, nên tốt nhất là mỗi tháng chỉ được ăn một muỗng nhỏ để trị thương.

Lãnh Sương Sương ngờ vực nhìn Cổ Tước, sau đó đưa muỗng gỗ tới gần mũi người người. Nàng là con cháu gia tộc Phách Mạch đường, từ nhỏ đã được dạy kiểm định chất lượng vật phẩm đầu giá, nên nàng có thể tự tin xem xét một chút coi có thuốc độc hay xuân dược gì bên trong không.

- Ừm... đúng là Trị Liệu cao thật...

Cẩn thận xem xét xong, Lãnh Sương Sương cuối cùng cũng chịu ăn được cao vào.

Cổ Tước cũng không có đi quan nàng làm gì, chỉ ngồi một bên nhắm mắt dưỡng thần.

Lãnh Sương Sương ăn được cao vào xong, ngồi xuống vận công, bắt đầu phân giải hấp thu được lực bên trong khối được cao mới nuốt vào. Trong quá trình này, nàng rất nhanh liền nhận thấy được lực bên trong một muỗng được cao này mạnh đến cỡ nào, khiến cho nàng thẫn thẫn:

- Quả nhiên là lục tinh có khác!

Sương Sương càng ngày càng tò mò về thiếu niên kỳ lạ này. Hắn không biết là người phương nào mà mặt mũi lạ hoắc, trước đây chưa từng xuất hiện ở gần Bảo Long thành. Vậy mà lại có một thân được đạo kinh thiên đến vậy, luyện được với tí lệ hợp thành lục tinh a, đây gần như là truyền thuyết rồi.

Lãnh tam tiểu thư hấp thu xong khối được cao kia, mở mắt ra thở nhẹ, sau đó nói:

- Đa tạ người giúp ta băng bó vết thương, nếu người đang đi Bảo Long thành, vậy để ta dẫn người về gia tộc hậu tạ. Ta cũng có thể giới thiệu người tới Được các Bảo Long thành để người không cần phải xếp hàng chờ đợi tới lượt mình chứng nhận thân phận được sư.

- Vậy thì còn gì bằng, nhờ cô nương nâng đỡ a.

Cổ Tước cười cười đáp, bỏ được cao vào một cái hộp rồi cất được đỉnh đi. Sau đó hắn đưa cái hộp kia cho Lãnh Sương Sương, không quên dặn dò:

- Mỗi ngày bôi lên vết thương từ hai đến ba lần.

- Ta và người hình như không quen biết a, sao lại tốt bụng đến vậy?

Sương Sương hí hóp mắt hỏi. Nàng không tin hắn lại cho nàng được cao lục tinh miễn phí như vậy, dù sao thì hai người cũng là gặp nhau giữa nơi hoang dã, không quen không biết gì nhau a.

- Được sư có tự tôn của nghề được, chữa bệnh không trót chỉ có thể đi làm lang băm.

Cổ Tước bình thản nói ra.

Quả thật, hắn nói không sai. Được sư chân chính rất tự trọng, bệnh chữa được mà cố ý không chữa cho trót là một nỗi nhục nhã, không khác gì tự gán cái mác “không đủ trình độ chữa dứt bệnh” lên người mình. Làm gì có tên được sư vốn đã cao ngạo nào chịu bị dán nhãn như vậy. Bọn hắn thà từ đầu nói không chữa được a, chứ giả vờ bốc phét thì chính là sỉ nhục được đạo.

Những kẻ làm nhục được đạo đều bị mọi người gọi là lang băm.

Tư tưởng này là xuất phát từ Bách Được Tiên Vương. Lão ta đi đâu cũng vui vẻ hòa đồng, nên rất được người kính ngưỡng. Những được đồng ngày xưa theo lão ta học mấy thứ cơ bản đều là bị nhiễm tư tưởng được đạo của lão rất nặng, rồi lưu truyền những tư tưởng đó cho đời sau.

Chỉ cần một câu này của Cổ Tước đã xóa đi không ít nghi ngờ trong lòng Lãnh Sương Sương, vì nàng đã gặp qua rất nhiều loại người ở Phách Mai đường, cũng có khá khá kinh nghiệm.

Nếu Cổ Tước không phải nói một câu về tự tôn của nghề được mà là tăng bốc nhảm nhí kiểu anh hùng cứu mỹ nhân thì Lãnh Sương Sương đã lập tức từ chối nhận được cao của hắn, vì khi đó nàng sẽ nhất định không tin là trong được cao không có bỏ ngoại phẩm kỳ lạ vào.

Khác với Thiên Vực, ở Thánh Huyền Giới chức nghiệp được sư rất hiếm, nên tình trạng giả danh lừa đảo khá thịnh hành, chỉ có những được sư chân chính mới có tự cao của nghề được.

- Vậy đa tạ người, Lãnh gia ta nhất định sẽ đền đáp xứng đáng.

- Ta đi gặp lại đồng bạn trước, hẹn gặp nhau ở cổng thành Bảo Long được không?

Lãnh Sương Sương nghe hai chữ “đồng bạn” này mới chợt tỉnh hồn lại, nhớ tới những người kia bị quái nhân truy đuổi, không biết sau khi hắn đuổi kịp nàng thì những người kia đã xảy ra chuyện gì rồi.

- Ta, ta phải đi tìm những người đi cùng ta!

Lãnh Sương Sương định xoay người chạy đi, nhưng bị Cổ Tước nắm lấy khuỷu tay.

Nàng quay lại nhìn Cổ Tước thì thấy hắn chỉ nhắm mắt lắc đầu. Dù Cổ Tước không có giải thích gì thêm, nhưng mà Lãnh Sương Sương cũng đã hiểu được xảy ra chuyện gì, sắc mặt nàng tái nhợt lại, cảm giác rét lạnh lan tỏa từ sau lưng.

Đầu gối Sương Sương nhũn ra, Cổ Tước phải đưa tay đỡ lấy nàng.

- Lúc thấy ma kia đuổi kịp nàng thì toàn bộ bọn họ đã bị hắn hạ độc thủ rồi.

- Nếu... nếu lúc đầu ta... chạy đi báo tin sớm..

Sương Sương nghẹn ngào tự trách.

- Ngu ngốc. Thứ quý giá nếu thật sự muốn bắt gọn nàng thì hắn đã ra tay trước khi ta đi ngang qua vùng này rồi. Nói như vậy có nghĩa là từ đầu nàng đã không có cơ hội nào thoát được để đi báo tin, hắn đơn giản là muốn vòn cả đám một chút.

Sương Sương nuốt những cơn nức nở xuống, âm ức hỏi:

- Hắn là cái gì? Tại sao lại nhắm vào mấy người chúng ta?

Cổ Tước bình tĩnh đáp:

- Là tàn mảnh của một thứ ma vật độc ác, nó muốn tìm cơ hội trọng sinh chủ thể nên mới chiếm lấy xác một tên thiếu niên để đuổi theo các người.

Sương Sương ngập ngừng:

- Người... biết hắn từ đâu... vậy sao còn để hắn...

- Ta biết nàng muốn nói gì. Cũng không phải ta sẽ trách nàng tức giận vì sao ta lại để hắn chạy tới đây. Vấn đề nằm ở chỗ ta đánh không lại hắn a. Lúc này nếu không có một cao nhân Huyền Tôn đi ngang thì hắn đã đem ta chôn cùng nàng rồi.

- Người biết vậy mà vẫn đi cứu ta?

Sương Sương có chút cảm động nói ra, nhưng Cổ Tước liền nghiêm mặt lắc đầu:

- Không nên suy nghĩ ngây thơ như vậy. Nếu không nhờ vào một loạt chuyện xảo hợp thì ta đã bỏ chạy cong đuôi, đâu có gan đến cứu nàng.....

- Xảo hợp? Xảo hợp như thế nào?

Sương Sương có chút rối loạn, hỏi.

- Xảo hợp ở chỗ ngày trước là do ta không đủ thực lực giết ma vật kia nên nó mới chạy ra đây, còn có ở chỗ tên thiếu niên bị ma vật kia đoạt xác là con cháu của người quen của ta. Ngoài ra còn mấy chuyện khác nữa, nhưng mà như vậy cũng đủ để nàng hiểu rồi a.

- À...

Sương Sương khẽ than thở một tiếng rồi không nói gì thêm nữa. Nàng biết rõ thế đạo khó lường, làm sao có người lương thiện đến mức đi cứu giúp kẻ khác không công a. Trong giới phàm nhân thì còn có chuyện này, chứ trong giới tu sĩ thì không có chuyện nào tốt lành đến vậy.

Nàng hít vào một hơi thật sâu, đứng thẳng dậy.

- Dù sao thì người cũng cứu ta một mạng, Lãnh gia ta vẫn sẽ hậu tạ. Ta ở cổng thành chờ người.

- Ừm, hẹn gặp lại.

Cổ Tước xoay người lại, khẽ vận công, huyền khí màu tím huyền bí tràn ra, Huyền Vân Thân Pháp vận chuyển. Vù một tiếng, bóng dáng hắn lập tức phóng đi xa, chỉ để lại một ánh chớp màu tím.

Lãnh Sương Sương toàn thân chấn động, trái tim thiếu nữ nhảy loạn hết cả lên.

Bóng lưng vĩ đại này, tia chớp màu tím này.....

Ban đầu nàng cứ tưởng thân ảnh kia là của vị Huyền Tôn đã cứu hai người, nhưng nàng không ngờ đó lại là thiếu niên được sư kỳ lạ tên Cổ Tước này.

Lãnh Sương Sương khẽ nuốt ực một tiếng, hai gò má hơi hồng lên....

Bạn đang đọc truyện *Chân Đế 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Âm Dương Song Hoa Tái Hiện

Cổ Tước vừa trở về nơi đoàn người dựng trại thì bị Dạ Tuyết kéo tới một cái lều nhỏ.

- Tước, đệ mau đến xem.

Bên trong lều, một thiếu niên mặt mũi anh tuấn đang nằm. Có điều sắc mặt hắn đã tái nhợt, sinh cơ đã mất đi rất nhiều, chỉ còn lại chút hơi tàn, vẫn còn sống đã là điều kỳ diệu rồi.

Thì ra đây là Ngô thiếu trước kia đã từng hối thúc Sương Sương về báo tin cho Lãnh gia cầu viện trợ. Dưới bụng hán hiện tại có một vết thương sâu hoắm, cũng may mắn là ma vật kia không có tí mĩ hút cạn sức sống của hán, bằng không thì hán đã chết từ lâu rồi.

Ngồi bên cạnh hán là Tôn Văn cùng Lê Anh. Cổ Tước vừa nhìn nơi băng bó vết thương liền hiểu Tôn Văn đã ra tay đắp chút dược tán cầm máu cho hán, còn cụ thể là loại dược tán gì thì ngay cả Cổ Tước cũng không có thần thông quảng đại đến mức vừa nhìn vào băng vải là đoán ra được.

Cổ Tước ngồi xuống, kiểm tra mạch đập cùng tình trạng nội khí của Ngô thiếu một chút, sau đó lấy dược đỉnh ra, ném vài cọng thảo dược nhị biến vào, cũng không có bỏ thủ đoạn.

Ngay lập tức, ngọn lửa màu lam bùng cháy, bắt đầu Đa Luyện Tinh Dẫn.

Pốc!

Không bao lâu sau, nắp đỉnh bật mở, một viên đan dược màu đỏ hồng nhảy ra.

- Ô, là Phục Huyết đan nhị biến tứ tinh...

Tôn Văn vuốt râu đánh giá một tiếng.

Nhưng Cổ Tước lại khẽ lắc đầu, vừa cho Ngô thiếu uống vừa nói ra:

- Ta đã lược bỏ khá nhiều thành phần, đây không phải là Phục Huyết đan chân chính. Tình trạng cơ thể hán hiện tại chịu không nổi một viên Phục Huyết đan, dù chỉ là nhất biến.

Sinh lực của Ngô thiếu đã bị ma vật hút đi rất nhiều, không thể nào vận công tiêu hóa dược lực nổi, nếu cho hán ăn Phục Huyết đan thật sự, chỉ sợ kinh mạch hán sẽ phình lên rồi cuối cùng nổ tung.

- Thì ra là vậy...

Chuyên môn của Tôn Văn là luyện dược, không phải y học thuần túy, nên nếu xét riêng về mặt chữa bệnh thì hán còn thua Cổ Tước, dù sao thì Khai Thế Tiên Vương cũng là người góp phần khai sáng y đạo a.....

Tiếp theo, Cổ Tước lại luyện ra mấy viên đan dược màu đỏ hồng nữa, dặn dò một người hầu của Tôn Văn là cứ mỗi hai canh giờ lại cho Ngô thiếu ăn một viên, giúp hán chậm rãi bổ sung máu huyết, hồi phục sinh lực. Nếu thân thể của Ngô thiếu không suy yếu đến mức này thì cũng không cần gian nan như vậy, nhưng hán đúng là chịu không nổi dược lực của đan dược bình thường.

Ngoài ra còn có phương thức truyền máu, nhưng ở giữa nơi hoang dã như thế này, ngay cả Cổ Tước cũng không tìm ra được ai có cùng nhóm máu với Ngô thiếu. Nếu lấy bừa mà truyền vào, không những không cứu được hán mà còn đem hán nhanh chóng chôn luôn.

Vì vậy mà Cổ Tước phải dùng phương thức chậm rãi kéo dài này, từng bước một lấy lại sinh cơ cho Ngô thiếu.

- Chỉ có một người này còn sống sao?

Hán hỏi Dạ Tuyết.

- Ừm, những người khác đều đã.....

Dạ Tuyết rầu rĩ đáp. Nghĩ tới một đệ tử đồng môn bị đoạt xác đi làm ra những chuyện này, thậm chí Dạ Tuyết cũng buồn bã, bản chất nàng chính là hiền hậu nhu thuận như vậy.

Cổ Tước gật đầu, vuốt vuốt đầu nàng an ủi, sau đó đi ra khỏi lều.

Bên ngoài, Vân Kỳ đến thì thào mấy câu vào tai Cổ Tước.

- Hừ, đáng lẽ năm xưa ta nên đem lão quỷ kia ném vào Chân Hỏa sơn, xem hán như thế nào lại tiếp tục dai như đĩa.....

Cổ Tước thờ dãi nói ra.

- Là do thiếp vô dụng, mong thiếu gia trách phạt.

Vân Kỳ cúi đầu, khẽ nói.

- Thứ quỷ kia vốn rất ranh ma, muốn đuổi tận giết tuyệt hán không dễ. Huống hồ hán còn là một tồn tại rất cổ xưa, già hơn nàng cả vạn tuổi, bị hán chơi xỏ cũng không phải do nàng sơ ý, mà là do tên chó má kia đã đạt đến trình độ lừa đảo đẳng phong tạo cực rồi.

Cổ Tước lắc đầu đáp, vỗ vỗ vai Vân Kỳ.

- Nhưng.....

Vân Kỳ thật sự là vẫn còn rất ám ức chuyện nàng để một đạo ma khí của ma vật chạy mất.

- Chuyện này ta hay nàng đều không làm chắc ăn được a. Trần Thiên Nữ Vương sau khi hủy chủ hồn cùng chủ thể của Ma Hoàng thì đã kiệt lực mà chết. Ngay cả cường giả đứng đầu Thiên Vực như nàng ta còn bị mài đến chết, huống hồ nàng bị tàn hồn Ma Hoàng lừa lọc một hai lần, đây còn chưa phải tận thế gì a. Hắn đã thoát rồi thì đành chịu, thế gian làm gì có cái gọi là “vạn sự như ý” chân chính?

Cổ Tước cười khò đáp.

Năm xưa chỉ có mỗi Trần Thiên Nữ Vương là am hiểu thuật phong ấn đủ sâu để giam nhốt Ma Hoàng lại, sau đó nhờ các cường giả khác từ ngoài đánh vào. Bản thân Trần Thiên Nữ Vương cũng bị chiêu trò giả chết của Ma Hoàng gạt mấy lần suýt mất mạng, may mắn là nàng đủ tỉnh táo để giam cầm hắn đến cùng. Nhưng sau đó vẫn là kiệt lực mà không sống được thêm bao lâu.

- Vâng, thiếu gia.....

Vân Kỳ khẽ đáp, cũng không có nói thêm gì nữa, vì nàng biết Cổ Tước không phải đang nói láo để an ủi nàng. Ma Hoàng là một thứ đồ vật vô cùng mất dạy, chỉ bằng một Huyền Tôn chưa biết Thiên Vực là địa phương như thế nào như nàng còn chưa đủ trình độ để bắt bài hắn.

Đám người Cổ Tước chuyển Ngô thiếu lên xe kéo rộng rãi để hắn và Tôn Văn theo dõi rồi lại khởi hành, đi về phía Bảo Long thành. Dọc đường đi, Cổ Tước chỉ ngồi trong xe tĩnh tâm, nếu có huyền thú xuất hiện thì người của Tôn Văn đứng ra xử lý.

- Hừm?

Đột nhiên, trong lúc Cổ Tước đang hòa mình vào thiên địa thì cảm nhận được một loại được lực đặc thù đứng giữa trời đất, khiến hắn không khỏi động tâm mà tỉnh lại, cho xe dừng lại.

- Tỷ tỷ, theo ta, đây là cơ duyên rất lớn!

Cổ Tước nắm tay Dạ Tuyết nhảy xuống xe, vận chuyển Huyền Vân Thân Pháp, thuộc tính Lôi cũng rót vào, bắt đầu chạy thật nhanh về phía khí tức đặc trưng kia.

- Rốt cuộc là cơ duyên gì a?

Dạ Tuyết vừa chạy theo hắn vừa tò mò hỏi.

Cổ Tước nở nụ cười tà, nhìn vào cơ thể Dạ Tuyết đáp:

- Là m Dương Song Hoa a.

- Ách!

Dạ Tuyết lập tức cứng hàm, hai gò má cũng đỏ lên. Đây, đây là giữa thiên nhiên hoang dã a, người lại bảo ta đi ngắm đạo m Dương Song Hoa với người, không lẽ ta phải... nơi dã ngoại này...

Nhớ lại lần trước ngồi cạnh m Dương Song Hoa ngắm đạo, trong lòng Dạ Tuyết là ngượng ngùng vô cùng. Nếu nó xuất hiện trong hang động kín đáo thì nàng còn chịu được, còn cái này là ở giữa rừng rậm a, dù chỉ là huyền thú nhìn thấy mà không phải con người nhìn thấy thì cũng đồng dạng là xấu hổ như nhau. Thân thể của nàng đâu thể dễ dàng để người ngoài nhìn được...

Nhưng lúc đến nơi thì Dạ Tuyết không khỏi thở phào nhẹ nhõm một tiếng. m Dương Song Hoa lần này xuất hiện lại là trong một hốc cây rất kín đáo. Chỗ này là khoảng trống bên dưới bộ rễ hùng vĩ của một lão đại thụ ngàn tuổi, ngồi ở trong đó sẽ không bị ai hay thứ gì nhìn trộm.

- Tỷ tỷ, chúng ta lại ngắm tiếp m Dương Hợp Công.

Cổ Tước cười hì hì, nắm tay Dạ Tuyết dẫn vào dưới hốc cây làm chuyện mờ ám.

Dạ Tuyết đỏ mặt đi theo hắn, ngồi vào lòng hắn rồi cả hai cùng nhau nhìn đóa song hoa một trắng một đen kỳ lạ mà ngắm nghĩ. Nhìn được một lúc thì hai người bắt đầu cời áo nhau ra, quần lấy nhau, thả hồn vào sự ảo diệu của đóa song hoa kỳ lạ lúc nào cũng chuyển động kia.

Dạ Tuyết ngồi lên đùi Cổ Tước trong tư thế mặt đối mặt, nhìn m Dương Song Hoa, sau đó lại tự nhìn tư thế của hai người một chút. Không biết nàng hiểu ra đạo lý gì mà bỗng nhiên cúi xuống hôn hắn, chỉ có điều không phải hôn bừa, mà là hôn rất có tiết tấu. Không giống như lúc hai người thỏa thích mây mưa, hiện tại động tác mỗi lườì của Dạ Tuyết rất có trình tự.

Cổ Tước dường như cũng hiểu ra điều gì, khẽ đưa tay vuốt ve tấm lưng trần của nàng, miệng chậm rãi đáp lại, nương theo nhịp điệu của Dạ Tuyết mà hôn.

Được một lúc, Dạ Tuyết chọn một nhịp thích hợp, khẽ kéo quần xuống, lấy thần thương của hắn ra mà đưa vào. Chính vào lúc này, huyền khí trong Đan Điền Thiên Địa của mỗi người lập tức vận chuyển, có điều hai dòng chảy là hoàn toàn trái chiều, biểu thị một m một Dương.

Huyền khí bắt đầu thoát ra ngoài cơ thể cả hai, tự động xoắn vào nhau, đem cả hai người quấn lấy. Dương khí của Cổ Tước lúc vào trong người Dạ Tuyết thì hòa hợp với m khí của nàng, tạo ra một đạo Chân khí chạy qua kinh mạch, chui vào đan điền của nàng.

Chân khí này khác với huyền khí phổ thông về mặt chất lượng rất xa. Huyền khí của tu sĩ là do hợp thành Thiên khí cùng Địa khí, trở thành nội khí trong cơ thể. Còn Chân khí là bản nguyên chi khí, sinh bởi nguyên tố m và Dương cấu tạo nên đại đạo pháp tắc, độ tinh thuần cùng lực lượng căn bản là huyền khí không thể sánh bằng.

Dạ Tuyết duy trì tư thế ngồi lên đùi Cổ Tước, đôi mắt hấn mà hôn theo tiết tấu lúc này. Còn hạ thân thì nhẹ nhàng chậm rãi nhấp nhô theo nhịp điệu giống như chuyển động của m Dương Song Hoa.

Thần thương của Cổ Tước từ tốn chui vào kéo ra âm đạo ướt át, đem tới khoái lạc dịu nhẹ khiến hấn rơi vào một trạng thái vong ngã rất kỳ diệu. Cũng giống như Dạ Tuyết, Cổ Tước tiếp nhận m khí của nàng tràn vào trong cơ thể, hình thành Chân khí cường đại.

Mà một khi Chân khí vừa vào trong người hấn, Cửu Thiên Quyết Tứ Thiên lập tức tự động vận hành, tham lam thôn phệ Chân khí, để nó thấm sâu vào từng tế bào của Cổ Tước.

Không biết qua bao lâu, hai người cuối cùng cũng sắp đến thời điểm cao trào. Lúc này, cả hai đột nhiên cảm giác như hòa vào nhau, sau đó lại tan vào trong đất trời mênh mông.

Hai tỷ đệ ngược lên nhìn thì thấy một vầng pháp tắc sáng rực rỡ trên cao.

Cổ Tước vừa ngược lên, nhìn thấy được chữ “Đế” thì lập tức tỉnh lại, nhìn xuống thì thấy mình đã phun xuất lượng lớn dương tinh vào trong tử cung Dạ Tuyết, không khỏi ngẩn ra không hiểu gì cả.

Về phần Dạ Tuyết thì cũng không khác gì hấn mấy. Nàng ngược lên nhìn pháp tắc, thấy được chữ “Nhu” thì giật mình tỉnh lại, chỉ cảm thấy toàn thân run lên một cái, khẽ tiết thân.

Nàng ôm cổ Cổ Tước thở ra một hơi, để cho âm đạo mãi cảm bình tĩnh lại sau cơn khoái lạc.

- Tuyết nhi..

- Hừm?

- Vừa rồi.. hình như ta lấy được một chữ từ trong Thiên Đạo Thư...

- Ừm, ta cũng vậy...

Dạ Tuyết nghe hấn gọi “Tuyết nhi” thì không khỏi thích thú lên cười duyên một cái.

- Không ngờ trên đời này thật sự tồn tại Thiên Đạo Thư...

Cổ Tước đề nén kinh ngạc lại, thì thảo nói ra.

- Cái đó... rất xa vời. Quan trọng hơn là m Dương Hợp công..

Dạ Tuyết khẽ nói vào tai hấn.

- Đúng rồi. Hình như chúng ta đã ngộ ra được một thức trong m Dương Hợp công.

- Loại “khí” sinh ra trong lúc song tu thật cường đại, tu vi ta đã tăng lên không ít.

- Ừm, xem ra là một loại Chân khí do m Dương hợp nhất mà thành...

Cổ Tước rút dương vật ra thì không khỏi ngơ ngác nhìn nó một chút. Bình thường hấn có thể dễ dàng dựng nó lên lại tiếp tục hưởng thụ Dạ Tuyết, nhưng mà hiện tại vừa rút ra nó liền yếu xìu, không còn tí sức lực nào, mà tu vi của hấn cũng từ Khai Thiên Địa sơ kỳ nhích lên trung kỳ.

Dạ Tuyết đã là Huyền Vương, nên tu vi nàng không dễ tăng lên như vậy, nhưng cũng đã nhích lên không ít, mà bản thân nàng cũng là rã rời, cảm giác như mới “được” hấn hưng hăng “ngược đãi” một phen ba hiệp vậy.

Cổ Tước truyền ra tinh thần lực, hỏi Vân Kỳ:

- Vân Kỳ, bọn ta gây ra ở đây bao lâu rồi?

Vân Kỳ từ xa dùng tinh thần lực khẽ đáp lại:

- Thiếu gia cùng thiếu phu nhân đã liên tục tình tứ được hai đêm rồi.

- ẶC!

Cổ Tước muốn hôn mê tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Chân Đế 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Đến Bảo Long Thành

Cổ Tước chìm vào trong thế giới song tu kia, cảm nhận chỉ như một lần giao hoan bình thường, nhưng không ngờ hai người bọn hắn lại liên tục kết hợp suốt hai ngày hai đêm.

Cái này làm Cổ Tước có chút ghen hờn, nhưng mà một lần này ngấm Âm Dương Song Hoa ngộ đạo cũng đem lại cho hắn lợi ích tương đối lớn, nên hắn cũng không có gì để phàn nàn.

Cổ Tước giúp Dạ Tuyết mặc quần áo chỉnh chu xong, nhìn lại thì thấy Âm Dương Song Hoa đã biến mất từ bao giờ. Lần này tuy hai người chỉ ngộ ra được một thức trong công pháp song tu kia, nhưng một thức này là thuộc về đạo song tu chung cực nhất trong thiên địa, không chỉ đơn thuần là khoái lạc chuyện phòng the nam nữ, mà là chân lý Âm Dương tương sinh tương khắc, tương hòa phối hợp sinh ra vạn đạo.

Lần này hai người chỉ hoàn thành một thức song tu đã mơ màng nhìn thấy một chữ trong Thiên Đạo Thư, về sau nếu có đầy đủ m Dương Hợp công, hắn nghĩ ngờ là có thể chân chính lật xem Thiên Đạo Thư hoàn chỉnh.

Cổ Tước mang Dạ Tuyết trở về nơi mọi người đang chờ, vội vã bắt đầu đi về phía Bảo Long thành, để cho nữ tử họ Lãnh kia chờ mất hai ngày như vậy, Cổ Tước cũng có chút áy náy.

Trên xe, hắn luyện thêm chút đan dược bổ máu cho Ngô thiếu, chăm sóc vết thương kia một chút, rồi ngồi dựa lưng vào ghế, để Văn Kỳ rót trà bồi tiếp hắn, mắt nhắm dưỡng thần.

Không lâu sau, đoàn người cuối cùng cũng tới Bảo Long thành.

Vừa vào cổng thành, Cổ Tước liền cảm nhận được khí tức quen thuộc của nữ tử kia nên cho dừng xe, xuống chào hỏi nàng một chút.

- Để cô nương đợi hai ngày vất vả rồi, thật có lỗi.

Cổ Tước áy náy nói ra.

- Công tử có việc bận ta hiểu được, so với ân cứu mạng của công tử, hai ngày chờ đợi này hoàn toàn không đáng để cập tới.

Lãnh Sương Sương xua tay nói ra, ánh mắt nhìn Cổ Tước có chút khác trước rất nhiều, bên trong có xen lẫn tò mò, bối rối, nói chung là nhiều cảm xúc phức tạp, không hồ là một nữ hài tử đang độ hoa nở.

- Ta trước mang mấy vị Tôn các chủ đi tìm khách điểm nghỉ ngơi trước, sau đó lại đi tìm tiểu thư bàn chuyện chứng thực phẩm cấp được sự.

- Tôn các chủ?

Lãnh Sương Sương nghiêng đầu hỏi.

- Tam tiểu thư, đã lâu không gặp a.

Tôn Văn bước xuống xe, cười hiền hòa chào một tiếng.

- Oa, thì ra là Ngọc Liên son Tôn các chủ, tiểu nữ bất kính!

Lãnh Sương Sương vội cúi đầu nhún gối hành lễ.

Được các Ngọc Liên son vẫn thường qua lại với Lãnh gia Thương Nghiệp hội để mua bán đan dược cùng linh thảo, mà Tôn Văn hàng tháng vẫn là đến Phách Mạ đường của Lãnh gia đầu giả đồ vật, cũng có quen biết mấy vị thiếu gia, tiểu thư Lãnh gia.

- Không cần đa lễ, không cần đa lễ.

Tôn Văn khoát tay, cười thân thiện nói ra.

- Thì ra công tử là người của Ngọc Liên son, nhưng sao xưa nay ta chưa nghe nói qua?

Lãnh Suông Suông cực kỳ tò mò nhìn Cổ Tước, ánh mắt nàng thể hiện nàng muốn biết mọi thứ về thiếu niên lạ lùng này. Được pháp của hán rất cao siêu, lại là một tu sĩ thuộc tính Lôi vô cùng khó lường, ấn tượng hán để lại trong tâm nàng là rất sâu.

- Ta chỉ là đang trong thời kỳ khảo hạch bá nhập Ngọc Liên sơn mà thôi, không có gì đáng nói.

Cổ Tước cười cười đáp, không tỏ thái độ gì.

- Thì ra là vậy... À, nếu chư vị không chê, xin mời đến khách điểm của Lãnh gia ta, Lãnh gia đã chuẩn bị sẵn phòng cao cấp nhất!

Lãnh Suông Suông hơi thất thần một chút, sau đó nhanh chóng hồi phục lại, nói ra.

- Vậy đa tạ Lãnh tiểu thư. Phải rồi, bọn ta còn tìm được một người sống sót, không biết có phải cùng nhóm với tiểu thư hay không.

Cổ Tước nghiêm túc nói ra.

Toàn thân Lãnh Suông Suông run lên một cái, vội nói ra:

- Công tử có thể cho ta nhìn thấy người này không?

- Mời.

Cổ Tước dẫn Suông Suông vào trong thùng xe. Vừa thấy được Ngô thiếu, Lãnh Suông Suông lập tức sắc mặt trầm xuống, nội tâm không khỏi khở sở vô cùng. Nàng còn sống nguyên ở đây, thương tích đều đã được vị công tử kia chữa trị, trong khi đồng bạn của nàng đa số biến thành thi thể khô héo, còn sống sót một người thì cũng là thương tích vô cùng trầm trọng, tình huống ngàn cân treo sợi tóc.

Bất giác, trong lòng Suông Suông tràn ngập khở sở, khóe mắt cũng bắt đầu cay lên.

Cổ Tước khẽ đưa tay vỗ vai nàng một cái, nói ra:

- Như trước kia ta đã nói, nàng không nên tự trách mình. Thế đạo khó lường, làm tu sĩ ai cũng không biết chuyện gì sắp xảy ra với mình, chỉ có thể gắng gượng mà bước qua.

- Đa tạ công tử an ủi...

Suong Suông chùi nước mắt, khẽ đáp.

- Nếu Lãnh tiểu thư biết nhà hán ở đâu, bọn ta có thể đưa hán về. Tình hình của hán đã ổn định không ít, chắc chắn sẽ không chết, chỉ cần chậm rãi tắm bổ trị thương.

Cổ Tước hào phóng nói ra.

- Vậy làm phiền công tử.

Lãnh Suông Suông nói ra phương hướng đi Ngô gia, xe lại bắt đầu chuyển bánh.

Đi trên đường lớn, người người đều không dám cản đường. Đùa gì thế? Thấy môn huy của Ngọc Liên sơn dán trên thân xe, cùng với người đánh xe mặc đồng phục Ngọc Liên sơn, còn ai có đủ can đảm đi gây sự với chiếc xe này.

Cảnh tượng xe của Ngọc Liên sơn đi trên đường phố Bảo Long thành không phải là khan hiếm gì, nhưng mà đây là một thế lực để cho người ta ngửa cổ lên nhìn trong ngưỡng mộ, nên mỗi lần có đoàn người Ngọc Liên sơn đi ngang, liền trở thành vật hay của lạ trong mắt nhiều tu sĩ phổ thông, ai ai cũng muốn chiêm ngưỡng một chút phong thái tông môn thượng phẩm rốt cuộc là đến bậc nào.

Nhưng, lần này nhóm Cổ Tước tạo ra náo động hoàn toàn khác, vì trên khung xe có gắn cờ hiệu Dược các Ngọc Liên sơn.

Đối với bất kỳ tông môn nào, Dược các là một bộ phận cực kỳ quan trọng. Nếu tông chủ cùng các trưởng lão là não bộ, còn tổ địa là trái tim, vậy Dược các chính là toàn bộ cơ bắp của "cơ thể." Không có Dược các, liền không có ai muốn làm nhiệm vụ tông môn, vì tông môn cống hiến. Không có Dược các, liền không bồi dưỡng ra được đệ tử thiên tài, sức mạnh của tông môn lập tức biến mất.

Vì vậy, dù ở bất cứ đâu, chỉ cần là người của Dược các liền có địa vị cao hơn đệ tử bình thường, thậm chí trưởng lão Dược các cũng là chức vị nặng ký hơn trưởng lão thông thường.

Hiện tại vẫn còn chưa tới lúc Lãnh gia mở Đại Phách Mại hội mỗi tháng một lần kia, nên tu sĩ ở Bảo Long thành có chút không hiểu được vì sao Dược các Ngọc Liên sơn lại có mặt sớm.

Lập tức, có tin đồn truyền ra rằng có người tận mắt chứng kiến Lãnh gia tam tiểu thư cùng với một thiếu niên lạ mặt leo lên xe của Ngọc Liên sơn, người người đều cho rằng Lãnh gia câu kéo được một cái quan hệ với Ngọc Liên sơn nên có ý định gả Lãnh Suông Suông vào Dược các.

Tuy đây chỉ là tin đồn truyền miệng không có bằng chứng, nhưng lại có vẻ rất hợp lý, rất thuyết phục, vì Ngọc Liên sơn vẫn thường qua lại với Lãnh gia

Thương Nghiệp hội.

Lãnh Surong Surong tuy chỉ là tam tiểu thư, nhưng nàng hoạt bát đáng yêu, vẫn thường vì gia tộc mà ra ngoài xã giao, làm vững quan hệ với lứa tuổi trẻ của các gia tộc lớn, nên được rất nhiều người thương thầm nhớ trộm. Thêm vào đó, nàng đúng là một mỹ nữ, trên dưới muốn tìm ra một chỗ để chê bai cũng khó, nên số lượng người hâm mộ nàng lại càng đông thêm.

Những người hâm mộ này, vừa nghe thấy phong thanh chuyện Lãnh Surong Surong bị đồn là gả đi kia, liền trợn mắt nổi đóa, phái người ra điều tra thật tận kẽ.

Lúc này, nhóm Cổ Tước đã đến bên trong nội viện Ngô gia, mà Ngô thiếu đã được người cẩn thận đưa vào trong cấp cứu, chỉ còn lại phụ thân của hắn là Ngô gia đương nhiệm gia chủ nán lại.

- Ngô gia chủ, đây là đan dược bổ huyết ta dùng để ổn định tình trạng của con trai người, hiện tại còn bốn viên đều giao lại cho Ngô gia chủ.

Cổ Tước sở dĩ tốt bụng như vậy là vì ma vật kia có một phần trách nhiệm thuộc về hắn, bằng không hắn cũng không dư lòng tốt đi ban bố cho chúng sinh a, hắn cũng không phải nhà từ thiện.

- Công tử xin cho biết quý danh?

Ngô gia chủ cũng không dám lên thái độ, vì cái xe của Dược các Ngọc Liên sơn còn đang đỗ bên ngoài đại môn Ngô gia a. Nếu thiếu niên này từ trong xe đó đi ra, vậy hắn nhất định không phải loại người mà một cái Ngô gia vốn chỉ là trung cấp gia tộc này đi đắc tội.

- Ta gọi Cổ Tước.

- Thì ra là Cổ công tử, lần này phải hết sức đa tạ ơn cứu mạng của công tử rồi.

Cổ Tước chỉ cười gật đầu với Ngô gia chủ rồi chấp tay cáo từ.

Còn Surong Surong nán lại trước mặt Ngô gia chủ, ấp úng không nói nên lời.

- Tam tiểu thư không cần phải như vậy, chuyện ngoài ý muốn, quái nhân kia tấn công cũng không phải là lỗi của tiểu thư.

Ngô gia chủ đưa tay vỗ vỗ vai Lãnh Surong Surong.

- Nhưng... hắn vì nhắm vào ta mà...

- Hắn đã có thực lực như vậy, cho dù nhắm vào bất cứ ai trong nhóm tiểu thư thì cũng có kết cục như nhau cả. Một kẻ điên cuồng như vậy, không ai có thể nói trước hắn sẽ làm ra chuyện gì.

- Đa tạ Ngô gia chủ.....

Surong Surong cúi đầu một cái rồi nói lời cáo từ, trở ra ngoài leo lên xe.

Ngô gia chủ đứng đó nhìn theo xe Dược các Ngọc Liên sơn rời đi, trong lòng không khỏi có chút tội nghiệp nữ hài tử kia. Hắn bây giờ có khuyên như thế nào cũng khó trừ đi cú sốc trong lòng nàng. Bình thường nàng là bằng hữu tốt của con trai hắn, vẫn thường mang lá trà ngon đến biếu hắn, nên bây giờ thấy nàng rơi vào tình trạng như vậy, Ngô gia chủ cũng có chút thương hại.

- Ủm... là thuốc bổ máu gì đây?

Ngô gia chủ mở nắp lọ ra, ngửi một cái.

- Cái gì!? Sao có thể!?

Hắn lập tức nhảy dựng lên, chạy vọt vào nhà.

- Người đâu! Gọi một giám định sư ở Phách Mại đường tới đây!

Bạn đang đọc truyện *Chân Đế 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Lãnh Gia Báo Đáp

Sau khi an bài nơi nghỉ ngơi cho mọi người tại một khách điểm có tên tuổi do Lãnh gia quản lý xong, Lãnh Surong Surong dùng xe ngựa của gia tộc đưa

Cổ Tước đến Lãnh gia.

Vừa qua đại môn Lãnh gia, Cổ Tước lập tức nhận thấy sự khác biệt giữa đại gia tộc cùng tiểu gia tộc như Cổ gia của hắn. Chỉ một khu chính viện ở giữa đã rộng lớn gần bằng cả Cổ gia, còn tổng diện tích địa bàn Lãnh gia thì có thể chiếm hẳn một phần năm Bảo Long thành, bao gồm nhiều kiến trúc lâu vũ, viện các lớn nhỏ, cùng với không ít kho hàng, chưa kể khu vực sinh hoạt thông thường cho nhân viên làm việc ở Lãnh gia.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Cổ Tước không khỏi cảm thấy buồn cười, so sánh với một thượng cấp đại gia tộc như Lãnh gia, Cổ gia đúng là chỉ có thể hô hào ở tiểu thành tiểu trấn.

Tuy là hai người Cổ Tước đã vào nội vi Lãnh gia, nhưng do diện tích quá lớn mà cả hai vẫn phải tiếp tục ngồi xe ngựa thêm một lát nữa mới thật sự vào tới nội viện Lãnh gia.

Bên trong không ngờ lại yên tĩnh hơn hẳn khu vực ngoại viện, ở trong này không có công nhân chạy tấp nập vận chuyển hàng hóa, mà chỉ có một số vị thư sinh mang sổ sách đi tới lui các thư phòng, ngoài ra còn có các đệ tử Lãnh gia ngồi ở những vị trí phong thủy tốt tu luyện, không gian bốn bề cực kỳ tĩnh lặng, hoàn toàn trái ngược với không khí bận rộn hối hả bên ngoài.

Lãnh Suong Suong vừa đi vừa hàn huyên với Cổ Tước, mong muốn từ trong đối thoại có thể nhìn ra chút gì đó trên người hắn, năng căn bản là chỉ tò mò về người thiếu niên đã cứu mạng nàng.

- Ô, vậy ý công tử là thảo dược nhất biến có thể luyện thành nhiều loại kỳ đan diệu dược sao?

Lãnh Suong Suong ngạc nhiên hỏi lại. Đây là lần đầu tiên nàng nghe qua loại lý thuyết này. Xưa nay ai ai cũng cho rằng đan dược có số biến càng cao thì càng có tác dụng kỳ diệu hơn, nhưng trong lời Cổ Tước thì đan dược nhất biến lại có nhiều loại diệu dụng hơn là nhị biến trở lên.

- Trên lý thuyết là vậy, còn có thật sự là kỳ diệu hay không, còn phải nhìn người viết phối phương là ai. Thảo dược nhị biến trở lên tuy có dược tính mạnh hơn, nhưng thành phẩm lại cực kỳ phụ thuộc vào chủ dược, nếu chủ dược là loại trị liệu thì thành phẩm là đan dược trị thương, nếu chủ dược là loại phụ trợ tu luyện thì thành phẩm chính là đan dược hỗ trợ tu luyện.

Cổ Tước từ tốn giải thích.

- Nói vậy, đan dược nhất biến thì có thể biến đổi dễ dàng sao?

- Chỉ cần biết cách phối phương hợp lý, trong lúc luyện đan dược nhất biến, dược sư có thể dễ dàng thêm bớt thành phần tùy từng trường hợp mà cải biến thành phẩm, hoàn toàn không phụ thuộc vào chủ dược hay trợ dược.

- Thì ra là vậy...

Đi được một lúc, Lãnh Suong Suong mời Cổ Tước vào một phòng khách ở gần hoa viên. Bên trong phòng rất rộng rãi thoáng mát, có tầm nhìn ngoài cửa sổ là khu vực rợp rờ nhất, được chau chuốt nhất của Lãnh gia nội viện hoa viên. Ngoài ra nội thất ở đây cũng hoàn toàn không phải phẩm phẩm, lấy ra bất cứ một món nào đều là làm từ huyền mộc ngàn tuổi vô cùng đắt tiền, chứng tỏ phòng tiếp khách này dành là dành cho khách quý được gia tộc coi trọng.

- Công tử, mời ngồi, Suong Suong đi gọi phụ thân.

Lãnh Suong Suong dâng chén trà cho Cổ Tước rồi lui xuống đi gọi phụ thân nàng. Trong hai ngày Cổ Tước ở bên Âm Dương Song Hoa với Dạ Tuyết, Suong Suong đã gửi báo cáo về gia tộc, cha nàng cũng biết rõ ân nhân cứu mạng con gái mình đang trên đường tới Bảo Long thành.

Cổ Tước ngồi nhấp trà dường như một lát thì nghe tiếng gõ cửa, sau đó cửa phòng khẽ mở, một trung niên nam tử bước vào. Người này tuy đã không còn trẻ, nhưng nhìn vào có thể tưởng tượng được hắn năm đó anh tuấn cỡ nào, dù trên trán đã có chút nếp nhăn, nhưng phong độ của hắn vẫn không phai mờ đi chút nào.

Trên hết là hắn còn có một thân tu vi Huyền Vương đỉnh phong, nếu hắn cố gắng thêm vài năm nữa, có lẽ sẽ có cơ hội trùng kích nửa bước Huyền Hoàng, mà cũng có khả năng nếu thất bại sẽ bị vây mãi mãi ở Huyền Vương cảnh, đây cũng không phải là chuyện gì lạ trong giới tu hành.

Thấy trung niên nam tử bước vào, Cổ Tước cũng khách sáo đứng lên chào hỏi một chút.

- Tại hạ Cổ Tước.

Lúc này, Lãnh Suong Suong bước vào, mỉm cười giới thiệu:

- Công tử, đây là phụ thân của ta đồng thời cũng là đương nhiệm gia chủ, Lãnh Hàn.

- Ra mắt Lãnh gia chủ.

Cổ Tước chấp tay hành lễ một cái.

- n công, không cần khách sáo, mời ngồi.

Lãnh Hàn nhẹ giọng đáp, nhưng cũng không mất đi phong thái uy nghiêm của một vị gia chủ.

Lãnh gia chủ để con gái dâng trà xong xuôi, nói ra:

- Trước hết ta thay mặt Lãnh gia tạ ân công cứu nữ nhi nhà ta một mạng.

Cổ Tước khẽ lắc đầu đáp:

- Ta chỉ mang năng chạy, còn cuồng nhân kia là do một vị cường giả nhân từ độ lượng đi ngang giải quyết giúp, nếu không có hắn, cả ta lẫn tiểu thư đây đều không còn.

- Cái này cũng không hẳn, theo lời nữ nhi nhà ta kể lại, nếu ngươi không mang năng chạy sớm, thì vị cường giả kia đã không kịp tới ứng cứu, lúc đó, có lẽ Sương nhi đã chết trước khi được cứu rồi.

Lãnh Hàn từ tốn nói ra.

- Lúc đó đúng là nguy hiểm thật...

Cổ Tước thờ dãi gặt đầu, cũng không có cố ý nhận công lao.

- Lại nói, ngươi còn tặng cho Sương nhi một bình dược cao thượng phẩm.

Lãnh Hàn mỉm cười nói tiếp:

- Nhờ có Cổ công tử đây mà thương tích trên người nữ nhi nhà ta mau lành không để lại chút sẹo nào. Chỉ nhiều đó thôi, ta nghĩ, cũng đủ để Lãnh gia hậu tạ ngươi rồi.

Đúng lúc này, Lãnh Sương Sương bung lên một cái khay, đặt lên bàn.

Trên khay có mười khóa huyền tinh trong suốt màu tím cùng với một túi lớn kim tệ.

- Đây là chút lòng thành của Lãnh gia ta, mong công tử nhận cho.

Lãnh Hàn mở lòng bàn tay nói ra.

Cổ Tước nhìn qua mấy viên huyền tinh màu tím, nghiêm túc đáp:

- Lãnh gia chủ, ý tốt của ngài làm ta rất cảm kích, nhưng huyền tinh Lôi hệ độ tinh khiết tứ tinh không phải là đồ vật rất quý hiếm sao? Ta vốn cũng không có giúp đỡ tiểu thư chuyện gì lớn lao a...

- Ha ha, so sánh cái này với dược cao lục tinh mà ngươi tặng cho Sương nhi thì còn chưa đủ thành đạo, dù sao Lãnh gia cũng không có đệ tử thân mang thuộc tính Lôi, có để lại ở đây cũng chỉ là đem huyền tinh này đi phủ bụi.

Lãnh Hàn cười đáp.

Tuy hắn nói vậy, nhưng nếu Lãnh gia mang huyền tinh Lôi hệ đi đấu giá, sẽ có khối người đập tiền lên bàn mà tranh nhau. Hiện tại, hắn mang huyền tinh Lôi hệ tặng không Cổ Tước ý chỉ Lãnh gia không muốn thiếu nợ hắn, nên mới đem huyền tinh quý hiếm ra “bảo đáp.”

Dù con gái hắn có nói gì đi nữa, thì người làm đại sự như Lãnh Hàn sẽ không dễ dàng đi tin tưởng một kẻ lạ mặt như Cổ Tước. Thiếu niên này trong mắt hắn còn rất nhiều chỗ mờ ám, nào là dễ dàng luyện ra dược phẩm lục tinh, nào là tiện tay ứng cứu con gái hắn... nên dù cho Cổ Tước có là người của Ngọc Liên sơn đi nữa, Lãnh Hàn có bị đánh chết cũng không tin là tên này không có ý đồ gì.

Ở Thánh Huyền giới, huyền tinh chính là tiền tệ trao đổi giữa cường giả với nhau. Ở đẳng cấp của bọn hắn, kim tệ không có ý nghĩa gì, có nhiều loại bảo vật cho dù có ước vạn kim tệ cũng mua không nổi, nhưng huyền tinh quý hiếm thì có thể, vì huyền tinh có thể dùng để tu luyện, mà nó cũng có độ hiếm nhất định, không phải tràn lan khắp nơi khắp chốn như tiền bạc phàm thế.

Chính vì vậy mà mười viên huyền tinh Lôi hệ tứ tinh có giá trị rất cao, dù sao thì đây cũng là huyền tinh dành cho tu sĩ Huyền Vương cảnh. So ra thì đây còn chưa quý bằng dược cao lục tinh, nhưng bản thân thuộc tính Lôi của huyền tinh cũng đủ để bù đắp không sai biệt lắm.

Cái này cộng với chút kim tệ, sau đó lại giúp Cổ Tước được ưu tiên không cần phải xếp hàng lúc đi chứng thực phẩm cấp dược sư, như vậy là vừa đủ để trao đổi ngang bằng với dược cao lục tinh.

- Vậy cung kính không bằng tuân mệnh, ta mặt dày nhận lấy.

Cổ Tước cũng hiểu ý Lãnh Hàn nên không có làm khó hắn hơn nữa, dứt khoát chấm dứt nợ nần với Lãnh gia.

- Lúc trước Sương nhi có hứa hẹn sẽ giúp ngươi được ưu tiên, bỏ qua xếp hàng chờ lượt trong lúc chứng thực phẩm cấp dược sư, nên Lãnh gia đã liên hệ Linh Đan đường sắp xếp sẵn.

Lãnh Hàn từ tốn nói ra.

- Làm phiền Lãnh gia chủ rồi.

Hai người khách sáo qua lại mấy câu nữa rồi Cổ Tước đứng lên ra về, Sương Sương tiễn hân một đoạn sau đó trở lại nội viện Lãnh gia. Mấy ngày tiếp theo, nàng cũng không có tâm trạng nào ra ngoài chơi nữa, chỉ ngồi ngốc ở trong hoa viên mà thất thần.

Đối với chuyện này, toàn bộ Lãnh gia cũng là một phen đầu đầu, cho dù là ai tới khuyên bảo hay an ủi nàng đều không thể cứ như vậy mà xóa đi ám ảnh kia trong tâm nàng được.

Cuối cùng, Lãnh Hàn đành phải chờ dài phởn phác cho thời gian mai một ký ức xấu của Sương Sương.

Bạn đang đọc truyện *Chân Đế 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Linh Đan Đường (1)

Ngày hôm sau, Cổ Tước cùng với nhóm người Tôn Văn đến Linh Đan Đường. Chưa cần người của Ngọc Liên Sơn ra mặt, Cổ Tước chỉ cần nêu ra Lãnh gia thì đã được chấp sự ở đó dẫn mọi người vào trong, bỏ qua mọi nghi thức thủ tục bên ngoài, không cần xếp hàng chờ tới lượt.

Một đan đồng trẻ tuổi đang xếp hàng chờ đến lượt mình vào khảo hạch thấp giọng nói với sư phụ của mình:

- Sư phụ, hình như đó là đồng phục Ngọc Liên Sơn!

Vị được sư trung niên đi cùng hân khẽ liếc qua đám người Cổ Tước, nhỏ tiếng đáp:

- Kia là Tôn các chủ Tôn Văn của Ngọc Liên Sơn Được Các, còn có cả phó các chủ Lệ Anh.

Tên đan đồng nhìn thấy mấy mỹ nữ Dạ Tuyết, Tú Nhi, Vân Kỳ thì ngạc nhiên hỏi:

- Sư phụ, không lẽ tất cả những người trẻ tuổi này đều đang được Tôn các chủ thu nhận sao?

Xưa nay người được đích thân Tôn Văn tuyển chọn có thể dùng năm đầu ngón tay mà đếm, vậy mà hôm nay lại cùng một lúc xuất hiện đến ba người, còn đều là xinh đẹp tuyệt trần nữa.

Thế nhưng sư phụ của hân lại không cho là đúng, lắc đầu nói ra:

- Người nhìn, người thiếu niên kia mới là người cầm trên tay thẻ bài dự thi, những nữ hài tử này xem ra, hắc hắc, là đạo lữ của hân rồi, dù gì thì hân cũng là một kẻ được Tôn các chủ mạng đến a, hân đúng là có cái bản sự trái ôm phải ấp như vậy.

Tên đan đồng bất mãn trẻ môi một cái, sau đó lại hùng hực khí thế nói ra:

- Vậy đồ nhi cũng nhất định phải trở thành cao cấp được sư!

Sư phụ của hân cười ha hả, vuốt râu đáp:

- Có mục tiêu phấn đấu là tốt, bất quá cũng đừng quá lụy sắc dục.

Tên đan đồng vỗ ngực, tự tin nói ra:

- Sư phụ yên tâm, ta nhất định sẽ không làm ngải mất mặt!

Một vị được sư khác, cũng dẫn theo đan đồng của mình, thấy hai người kia nói chuyện thì cười khẩy một tiếng, nói với vị được sư kia:

- Hoàng huynh xem ra rất tự tin vào đồ nhi của mình a.

Vị được sư kia hí mắt nhìn sang, khinh thường đáp trả:

- Mạnh Huy, người nên nhớ, đồ nhi của ta chỉ mất ba năm liền có thể dẫn ra nhị tinh hỏa diễm, còn hài tử đáng thương theo học được pháp của người mất đến năm năm mới có thể dẫn ra nhị tinh hỏa diễm.

Ở Thánh Huyền giới, trình độ của được sư được đánh giá thông qua nhiều loại tiêu chuẩn khác nhau, nhưng tiêu chuẩn thường được sử dụng nhất là sức

mạnh của hỏa điểm, được phân chia từ thấp đến cao có mười hai cấp độ, mỗi cấp độ gọi là một tinh.

Nhất tinh hỏa điểm là hỏa điểm nhập môn, không đủ mạnh để dung hợp thành đan, nhưng đủ nóng để nung ra tinh hoa trong được thảo. Một khi đan đồng đạt tới trình độ nhị tinh hỏa điểm, hẳn có thể dung luyện tinh hoa, tạo ra thành phẩm cuối cùng là đan được.

Một đan đồng sau khi đỗ kỳ thi lý thuyết, có thể đi khảo hạch phần thực hành. Đan đồng nếu chỉ đạt kết quả tốt trong phần dẫn hỏa thì được trao danh hiệu Sơ Cấp Được Sư. Đan đồng nếu còn đạt thêm được kết quả tốt trong phần thủ pháp khống hỏa thì được trao danh hiệu Trung Cấp Được Sư. Còn những thiên tài đặc biệt xuất sắc hơn người thì mới được danh hiệu Thượng Cấp Được Sư.

Về phần được sư có bao nhiêu phẩm thì phải nhìn thực lực, số phẩm càng cao, càng đòi hỏi được sư có nhiều kiến thức bao quát về được đạo hơn, bao gồm dưỡng được, ngự được, luyện được, lên cao nữa thì còn phải khảo nghiệm cả kiến thức về y học, khả năng bốc thuốc chữa bệnh.

Vị được sư tên Mạnh Huy kia nghe Hoàng được sư nói một câu, lập tức im lặng không nói gì thêm được nữa, chỉ bất mãn hừ lạnh một tiếng rồi trở lại xếp hàng với đan đồng của mình.

Những người khác xếp hàng trong sảnh nghe đối thoại giữa ba người này thì không khỏi tự thi thảm với nhau rất nhiều chuyện, chủ yếu là suy đoán thân phận của thiếu niên kia, ngoài ra cũng có rất nhiều người tò mò muốn biết kết quả khảo hạch của hắn, đa số bọn họ cho rằng hắn còn quá trẻ, dù có là thiên tài nghịch thiên bậc nào đi nữa cũng không thể vượt quá nhị phẩm trung cấp, nhưng cũng có người thích nhìn thấy đồ hay của lạ, mong muốn hắn tạo ra kỳ tích.

Bên trong khu vực khảo hạch, Cổ Tước đang ngồi ở phía xa làm bài thi lý thuyết, đám người Dạ Tuyết chỉ có thể đứng một bên nhìn, không được hé miệng nói nửa chữ, nếu không bài thi của hắn sẽ bị loại bỏ do nghi vấn gian lận.

Người gác thi là một lão nhân tóc bạc, trông vẫn còn rất khỏe mạnh, trên ngực áo hắn có gắn một cái huy hiệu hình cái đỉnh, bên trên cái đỉnh có khắc chữ Tam, mà cái đỉnh này lại là màu đỏ, chứng tỏ hắn là một được sư tam phẩm trung cấp.

Ngoài ra còn có màu trắng là sơ cấp, và màu đen tượng trưng cho thượng cấp. Không cần phải nói, huy hiệu màu đen có rất ít người có đủ khả năng để đeo lên ngực áo, vì cái này đòi hỏi ít nhất là một loại tài năng cực kỳ xuất chúng trong được đạo, bằng không sẽ không được những được sư khác, vốn đều là những kẻ kiêu ngạo tự đại, chấp nhận.

Cổ Tước mới ngồi xuống viết viết vài dòng thì đứng lên, mang bài thi đến cho lão nhân kia, làm lão không khỏi nhướng mày hỏi:

- Ngươi cần hỏi gì?

Cổ Tước đưa bài thi ra, thông dong đáp:

- Ta làm xong rồi.

Lão nhân hừ nhẹ một tiếng, nhếch môi cười nói ra:

- Bất cần như vậy, đám người trẻ tuổi các ngươi quả thật là bông bột.

Rồi lão nhận lấy bài thi của Cổ Tước nhìn qua. mấy câu hỏi đầu không có gì khó, nên Cổ Tước trả lời đúng cũng không có gì ghê gớm, nhưng càng về sau thì hàm dưới của lão nhân này càng cứng lại. Đến một lúc, hai mắt lão trừng lên, ôm bài thi của Cổ Tước đọc lấy đọc để giống như một đan đồng lần đầu tiên đọc sách giáo khoa được đạo vậy.

Ở cuối bài thi còn có một câu hỏi lắt léo, bình thường là không có câu trả lời hoàn chỉnh, ngay cả được sư hàng đầu hiện nay cũng không nói thông được. Vậy mà Cổ Tước có thể dùng ba câu liền giải đáp, thẳng vào vấn đề, hoàn toàn không đi lòng vòng rắc rối, tựa như đây là phép tính của trẻ con vậy.

Lão nhân gác thi trợn tròn mắt trắng dã lên, nhìn Cổ Tước như nhìn thấy quỷ.

Tôn Văn thấy thái độ của lão nhân hơi lạ, không khỏi lên tiếng hỏi:

- Lục được sư, xảy ra vấn đề gì sao?

Lục được sư lau mồ hôi trên trán, mang bài thi đến đưa cho Tôn Văn xem, nói ra:

- Mời Tôn các chủ nhìn qua thử.

Tôn Văn nhận lấy bài thi lý thuyết của Cổ Tước, đọc qua một lượt, sau đó cười phá lên:

- Ha ha ha, quả nhiên là bất phàm.

Sau đó hỏi tiếp:

- Xem ra là hắn đủ tư cách thông qua a.

Lục được sư gạt đầu lia lia:

- Tôn các chủ nói chỉ phải, nếu trình độ này còn không được qua thì lão hủ cũng không dám đeo cái huy hiệu được sư này nữa.

Sau đó lão dẫn đám người sang một phòng khác, trong phòng này có đầy đủ các kệ thuốc, trên kệ là hàng loạt các loại dược liệu chất lượng cao, ngay cả thú đan cũng có, tất cả đều được bảo quản trong hộp, sau đó bị phong ấn lại, chống trường hợp bị mục nát do để bên ngoài quá lâu.

Lục được sư nói với Cổ Tước:

- Bài thi thực hành này sẽ khảo nghiệm trình độ luyện dược của người.

Sau đó mang ra một cái hộp từ trên kệ thuốc. Lão đưa tay kết một cái thủ ấn, phong ấn trên hộp lập tức được giải khai, một mùi thuốc nhẹ nhẹ thoát ra. Lục được sư mở nắp hộp, bên trong là một phần tài liệu luyện đan hoàn chỉnh, có cả một viên thú đan xinh đẹp lấp lánh.

Cổ Tước nhìn phần tài liệu này một chút, gạt đầu khen:

- Phương thức bảo quản rất tốt, dược tính không bị mất mà còn bổ sung cho nhau, khiến cho thành phẩm tốt thêm một tinh, ngoài ra còn lợi dụng thú đan trấn áp dược lực xung đột.

Lục được sư trầm trồ khen ngợi:

- Công tử kiến thức uyên bác, lão hủ bội phục.

Lục được sư đã không còn dám lên mặt nữa, một thiên tài dược đạo được Ngọc Liên Sơn Dược Các các chủ mang về, đây là một cái cự đại thiết bản mà lão đã không nổi. Hơn nữa, xưa nay ngoại trừ người của Linh Đan Đường ra thì cho dù là dược sư lão luyện mang đồ nhĩ đến đây khảo hạch cũng không có liếc một cái liền nhận ra phương thức bảo quản đặc biệt của Linh Đan Đường a, vậy mà thiếu niên này lại có thể nói trúng phóc.

Tiếp theo, Cổ Tước mượn một cái dược đỉnh của Linh Đan Đường, phẩm chất tốt gấp mấy lần cái phẩm đỉnh mà hắn lâu nay sử dụng, sau đó ném toàn bộ dược liệu bao gồm thú đan vào trong đỉnh, làm cho Lục được sư trợn mắt không hiểu, tò mò hỏi:

- Cái này... được sao?

Cổ Tước gạt gù đáp:

- Không thành vấn đề.

Rồi khẽ chấp tay lại, “phùng” một tiếng, hỏa điểm màu xanh lam bùng cháy.

Lục được sư vừa nhìn thấy cảnh tượng này, lập tức nhảy lên một cái, hú lên quái dị:

- Linh Hỏa! Là Linh Hỏa a!

Cổ Tước đưa hai tay ra phía trước, lòng bàn tay hướng về phía dược đỉnh, tuy hắn không có đánh ra thủ pháp cao siêu nào, nhưng cường độ lửa cũng như nhiệt độ đều rất ổn định, không xảy ra dao động quá mức.

Quá trình này thoạt nhìn rất yên tĩnh, nhưng trong mắt người biết nhìn hàng như Lục được sư thì thấy ra được rất nhiều đồ vật khủng bố tâm thần. Linh Hỏa tuy nhìn rất bình tĩnh, nhưng lại có những điểm nhiệt khác nhau, dành cho việc tinh luyện các loại dược liệu khác nhau, bao gồm thú đan.

Đây chính là cốt lõi của kỹ năng Đa Luyện, nhất hỏa luyện bách tính. Muốn Đa Luyện, dược sư cần phải đạt tới trình độ khống hỏa đẳng phong tạo cực, có thể hình thành những điểm nhiệt độ khác nhau để luyện chế ra nhiều loại tinh hoa khác nhau.

Thông thường, việc này đòi hỏi thủ pháp cực kỳ phức tạp, dược sư cần phải liên tục hươ tay múa chân ra các loại thủ ấn đặc biệt thì mới có thể khống hỏa được như vậy... trừ khi người biết Tinh Dẫn.

Tinh Dẫn không đi kèm thủ pháp phức tạp, nhưng đòi hỏi tập trung cao độ, chỉ cần sơ sẩy nhỏ nhỏ liền có thể hỏng cả một lò dược liệu, thậm chí bạo lò nát luôn cả dược đỉnh.

Với kinh nghiệm Đa Luyện Tinh Dẫn vạn năm trong tay, Cổ Tước thông thả tinh luyện dược liệu trong lò, dần dần các khối tinh hoa bắt đầu thành hình, có đủ mọi hình dạng và trạng thái.

Lục được sư đứng kế bên mà ôm đầu tự lải nhải:

- Linh Hỏa, đa luyện tinh dẫn, Linh Hỏa, đa luyện tinh dẫn, Linh Hỏa...

Lão sắp phát điên rồi, bao nhiêu ngàn năm nay chưa từng có ai chân chính Đa Luyện hay Tinh Dẫn được, huống hồ là đạt tới trình độ thông thả ăn chè như tên thiếu niên kỳ quái này.

Cổ Tước nhìn Lục được sư thần trí mơ hồ, sau đó nhìn mấy nàng Dạ Tuyết, Tú Nhi một chút, nở cợt cười giảo hoạt, quyết định dựng trò trên Lục được

sư để lấy nụ cười mỹ nhân.

Hắn giả bộ đưa một tay xoa bụng nói ra:

- Ày, thật đói.

Sau đó lấy trong túi không gian ra một miếng thịt linh thú, ném vào đực đỉnh.

Từ đó, hắn một tay luyện đực, một tay nếm nếm gia vị thịt nướng bên trong đực đỉnh.

- Bịch!

Lục đực sư khẽ cứng người một cái, sau đó lăn đùng ra đất, hôn mê bất tỉnh.

- Ách...

Cổ Tước có chút ngoài ý muốn, hắn không nghĩ là sẽ dọa cho Lục đực sư lập tức té xỉu, như vậy thì ai sẽ chăm thi cho hắn a? Cổ Tước không khỏi đen mặt lại, bí xì tiếp tục luyện đan nướng thịt.

- Phì...

- Ha ha ha ha!

Mấy mỹ nữ khẽ che miệng cười, trong khi Tôn Văn thì ôm bụng cười ra nước mắt, đây là lần đầu tiên hắn thấy có người dùng đực đỉnh nướng thịt, hơn nữa còn là trong lúc luyện đan, cảnh tượng như vậy lại dọa ngất một đực sư tam phẩm trung cấp, quả thật là cười chết hắn rồi.

Không lâu sau...

Póc!

... Nắp đỉnh bật mở, một viên đan đực nhỏ nhắn màu hồng xinh đẹp bay lên.

Bạn đang đọc truyện *Chân Đế 2* đực tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Linh Đan Đường (2)

Cổ Tước đưa tay điểm lên ngực Lục đực sư một cái, một đạo huyền khí truyền vào, khiến lão lập tức từ trong hôn mê tỉnh lại. Lục đực sư giật mình nhảy dựng lên, trợn mắt hỏi:

- Ta đang ở đâu? Sao lại nằm mơ thấy có người vừa luyện đực vừa nướng thịt?

Cổ Tước suýt chút nữa cười ra tiếng, nhưng tạm thời nhịn xuống, nói:

- Ta luyện đan xong rồi, lão mau tới chấm điểm a.

Dứt câu, cầm xiên thịt lên cắn một miếng nhai nhồm nhoàm, làm cho đôi tròng mắt Lục đực sư muốn rớt cả ra ngoài, thì ra là lão không có nằm mơ, vừa rồi là sự thật trăm phần trăm, trên đời này thì ra cũng có loại chuyện dùng đực đỉnh nướng thịt trong lúc luyện đan, liệu cái này có còn đực tính là Đa Luyện Tinh Dẫn bình thường nữa hay không đây?

Lục đực sư nghĩ mãi không thông, quả quyết ném suy nghĩ sang một bên, đưa tay cầm lấy viên đan đực màu hồng nhuận nhỏ xinh đực Cổ Tước cho vào trong một bình ngọc đặt trên bàn. Lão trút đan đực vào lòng bàn tay, cầm lên ngửi ngửi, sau đó híp mắt tỏ vẻ nghỉ ngơi, rồi lại vận huyền lực vào mắt soi thật kỹ từng chi tiết bên dưới lớp vỏ đực sáp. Soi đực một lúc, lão bỗng nhiên trợn trắng hai mắt giả nua lên mà nhìn Cổ Tước, lắp bắp nói ra:

- Ngươi, ngươi, cái này, cái đó, thất tỉnh, chuyện gì...

Cổ Tước lên tiếng giới thiệu:

- Đây là Phục Huyết Đan nhị biến, tỷ lệ hợp thành đạt đến thất tỉnh, có điều đây là một loại phối phương mới do ta tự nghĩ ra. Mớ đực liệu mà Lục đực sư đây đưa cho ta vốn là dùng để luyện Hồi Mệnh Đan nhị biến, nhưng chỉ cần thay đổi phương pháp dẫn hỏa một chút liền có thể biến đổi thành một công thức Phục Huyết Đan mới, có tác dụng bổ sung máu huyết bị mất. Tất nhiên, Phục Huyết Đan nhị biến không có cách nào so sánh với Phục Huyết Đan hoàn chỉnh do Bách Đực Tiên Vương sáng tạo đực.

Tôn Văn hơi híp mắt, dường như nhận ra điều gì, lên tiếng nói:

- Có phải là vì được liệu nhị biến cách nhất biến không quá xa nên người mới có thể biến đổi phối phương tùy ý như vậy được?

Cổ Tước mỉm cười gật đầu:

- Không sai, được liệu nhị biến vẫn chưa mất đi tính “đơn thuần” của trạng thái nhất biến, được sư vẫn có thể tự do biến đổi chúng trong lúc luyện đan, ngay cả tam biến cũng có thể. Nhưng mà một khi thảo được đạt đến tứ biến, đây là một loại biến đổi về bản chất, từ sơ cấp lên trung cấp, vậy thì liền khó thao túng được tính rồi.

Sau đó, Lục được sư cũng bon chen vào bàn tán được đạo, hình thành một vòng tròn bao gồm ba tên được sư, một tên thì ung dung ném ra các luận điểm cực kỳ hóc búa, hai tên còn lại thì sờ cằm vuốt râu nói đến thao thao bất tuyệt.

Ở bên cạnh, Cổ Dạ Tuyết theo dõi ba người bàn luận, vừa tiếp thu được chút ít da lông bên ngoài của được đạo; Lam Tú Nhi thì trông có vẻ lo lắng nhưng thật ra nàng chăm chú nghe càng nhiều hơn ai hết. Về phần Văn Kỳ thì không cần nhắc đến rồi, nàng từng chứng kiến qua một số chuyện vô cùng bất khả tư nghị do Khai Thế Tiên Vương và Bách Được Tiên Vương dựng nên, hiện tại nghe Cổ Tước luận được đạo đến ba hoa chích chòe cũng không cảm thấy kỳ lạ gì.

Phải mất một canh giờ thì ba người mới thảo luận xong những việc liên quan đến phối phương được liệu nhất biến. Tôn Văn thì đã quen với việc này, nên chỉ cười ha hả thật sảng khoái, nhưng Lục được sư thì thâm trầm hơn nhiều, hẳn từ bé tới nay chưa từng được học qua được đạo cao thâm đến vậy, trên trán đã lấm tấm mồ hôi hột, ánh mắt nhìn Cổ Tước đã bắt đầu lộ ra một tia sùng kính.

Cổ Tước cầm bình ngọc đựng Phục Huyết Đan nhị biến lên, đưa cho Lục được sư, hỏi:

- Vậy người nói ta có thể làm ngũ phẩm được sư hay không?

Lục được sư khôi phục bình tĩnh, sờ cằm suy nghĩ một lát, sau đó nói:

- Hai vị chờ ta vào trong thảo luận với một số đồng đạo.

Bản thân Lục được sư chỉ là một tam phẩm được sư, bảo lão tự mình phong cho người khác danh hiệu ngũ phẩm thì lão không gánh nổi, nhất định phải đi thảo luận với cao tăng Linh Đan Đường. Mà Cổ Tước cùng Tôn Văn cũng không có ý kiến gì, chỉ điềm đạm gật đầu đáp ứng lão.

Lúc này, nhóm Dạ Tuyết mới bước vào trong phòng dự thi. Vừa đến gần, Dạ Tuyết đã mạnh dạn nhón chân, thom lên gò má Cổ Tước một cái, đây chính là quà chúc mừng của nàng tặng hẳn, nhưng sau đó cả khuôn mặt nàng lại đỏ bừng lên, không dám nhìn ai, khiến Tôn Văn cười hắc hắc. Hai mắt Lệ Anh thì lại sáng lên, trong lòng thầm nghĩ: nữ hài tử thật đáng yêu a, thật làm cho người ta muốn mang về nuôi.

Cổ Tước cười khà khà, vô cùng không có hảo ý hỏi: Đại tỷ thân mến của ta, người hôn ta là có ý tứ gì đây?

Dạ Tuyết gất gồng liếc hẳn một cái:

- Người còn hỏi? Muốn ta trả lời, người nằm mơ đi, xấu hổ chết được...

Lam Tú Nhi vốn vẫn im lặng, lại bắt đầu ho khan khề nói ra:

- Khụ khụ, có gian ý còn giả bộ...

- Tú Nhi, muội...

Mặt Dạ Tuyết đỏ như quả ớt, có vọng động muốn chui xuống lòng đất mà trốn, bị sư muội vạch trần như vậy, nàng làm sao đi gặp người nữa đây? Bất quá về thất thố nũng nịu của nàng lại khiến Lam Tú Nhi khề lộ ra một nụ cười mỉm hiếm hoi, trong lòng thầm nghĩ: vị sư tỷ này thật ra cũng không xa cách như mọi người thường nói, chân diện của nàng cũng rất đáng yêu nha.

Cổ Tước cười ha ha, nắm tay Dạ Tuyết nói:

- Được rồi, tỷ đừng cố gắng nữa, càng cố chỉ càng bị trêu chọc thôi.

Dạ Tuyết hừ một tiếng, âm ức đáp:

- Mấy người các người chỉ gọi ăn hiếp một mình ta. Người có bản lĩnh đi giờ trò với Văn Kỳ a...

- Ách...

Cổ Tước vừa nhìn qua Văn Kỳ, thấy ánh mắt chứa đựng nồng đậm ý khiêu khích cùng nụ cười nhặt trên môi của nàng thì không khỏi cụp đuôi lại. Đoạn thời gian nàng bị lão đầu Khai Thế quăng trái bơ kia vẫn chưa hoàn toàn bù đắp lại cho nàng được, bây giờ có cho hẳn thêm mấy lá gan hẳn cũng không có dũng khí đi đùa bỡn nàng.

Tú Nhi vừa thấy thái độ không tự nhiên của Cổ Tước, trong lòng khề ồ một tiếng, ghi nhớ lại chuyện này, nàng vẫn y nguyên là một nữ tử kiêu lòi nhưng

tinh tế và sâu sắc. Dạ Tuyết thì thiện lương ôn nhu, pha lẫn chút ngây thơ, nên không để ý quá sâu, chỉ thẳng thắn cười vào mặt Cổ Tước... ách... hình như cái này còn độc ác hơn cả sự thâm sâu của Lam Tú Nhi nha...

Cả nhóm người cười nói được một lúc thì Lục dược sư cuối cùng cũng trở lại, lão nói:

- Các vị thông cảm, bên phía ta đã quyết định đi mời phó đường chủ từ tổng bộ trở về giải quyết, xem chừng phải mấy ngày nữa mới có thể công bố kết quả khảo hạch của công tử đây.

Linh Đan Đường ở Bảo Long thành cũng chỉ là một trong các chi nhánh lớn nhất, chứ không phải cơ quan đầu não. Phó đường chủ là một đại nhân vật cực kỳ khó lường, hần bình thường sinh sống và làm việc ở Trung Bộ, trừ khi có đại sự, sẽ không dễ dàng bỏ bê công việc mà lui tới một chi nhánh nhỏ lẻ của Linh Đan Đường. Nhưng mà, quả thật, chỉ có mình hần mới có đủ bản sự đề cấp danh hiệu ngũ phẩm dược sư, ngoài ra ai cũng không dám tùy tiện làm loại chuyện này.

Cổ Tước cũng muốn nghỉ lại Bảo Long thành ít bữa, hần còn phải vì việc chữa bệnh của Lam Tú Nhi mà đi săn tìm dược liệu tại một số địa phương xung quanh Bảo Long thành, cho nên đối với quyết định của Lục dược sư, hần là mười phần tán đồng:

- Quyết định vậy đi, Lục dược sư cứ từ từ thông thả, bọn ta không vội.

Mọi người khách sáo với nhau mấy câu cáo từ, sau đó Lục dược sư cung kính tiễn nhóm người rời khỏi Linh Đan Đường.

Trên đường trở ra, rất nhiều ánh mắt dán lên trên ngực Cổ Tước, nhưng ai cũng không thấy hần có đeo huy hiệu dược sư, không khỏi cảm thấy thất vọng, nghĩ rằng hần đã thất bại. Tất nhiên, cũng có rất nhiều người ôm tâm lý cười trên nỗi đau của người khác, nhưng bọn họ chưa chắc ý được bao lâu thì đã nhìn ra thái độ đưa đón của Lục dược sư, thế là không khỏi nuốt nộ cười trở xuống, bắt đầu thâm suy đoán chuyện gì đã xảy ra bên trong phòng thí.

Chuyện xảy ra ở Linh Đan Đường hôm nay cũng từ từ lan rộng trong giới dược sư Bảo Long thành, ai ai cũng bắt đầu bàn tán qua việc này ít nhất một lần.

Bạn đang đọc truyện *Chân Đế 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.